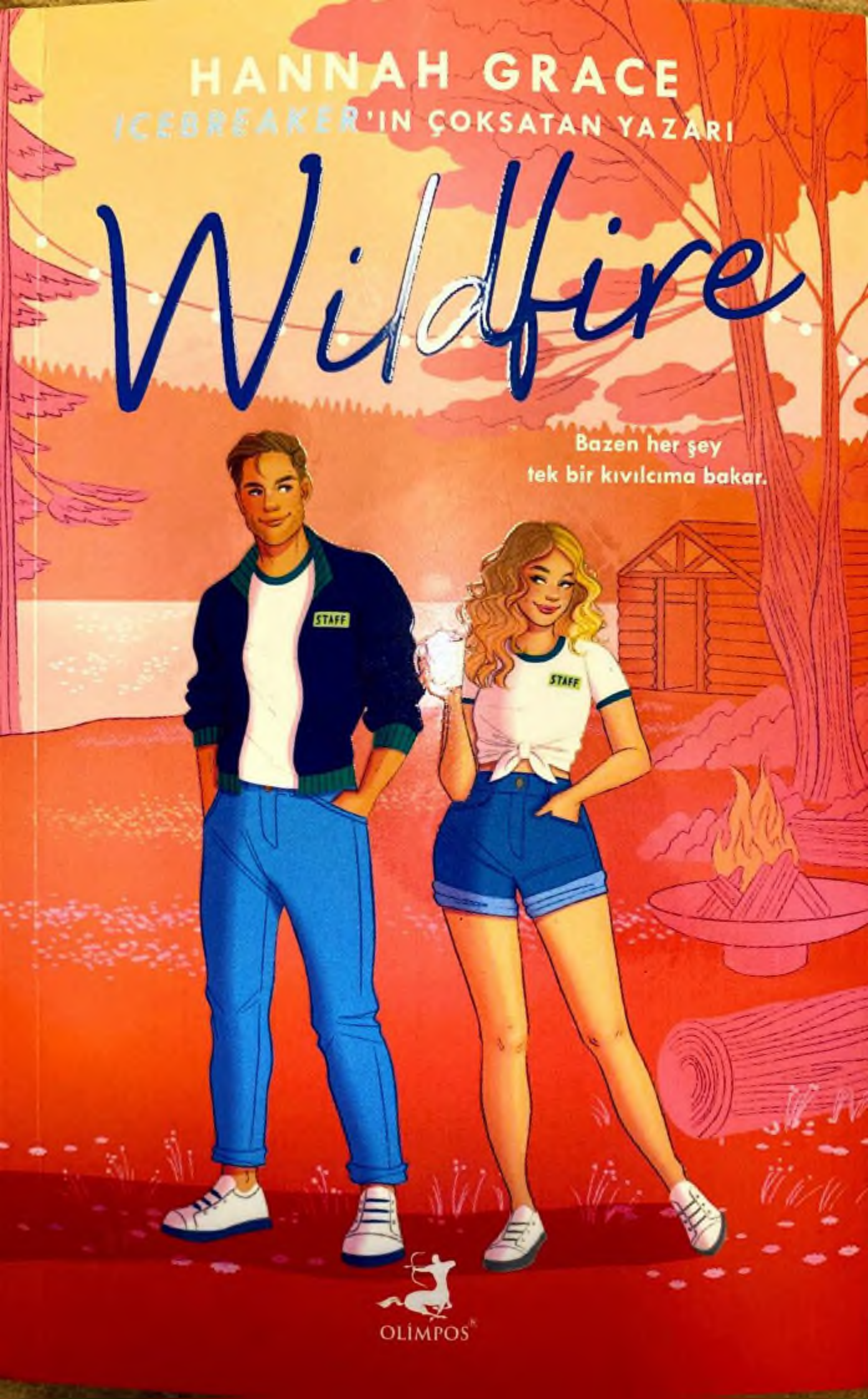
HANNAH GRACE

ICEBREAKER'IN ÇOKSATAN YAZARI

Wildfire

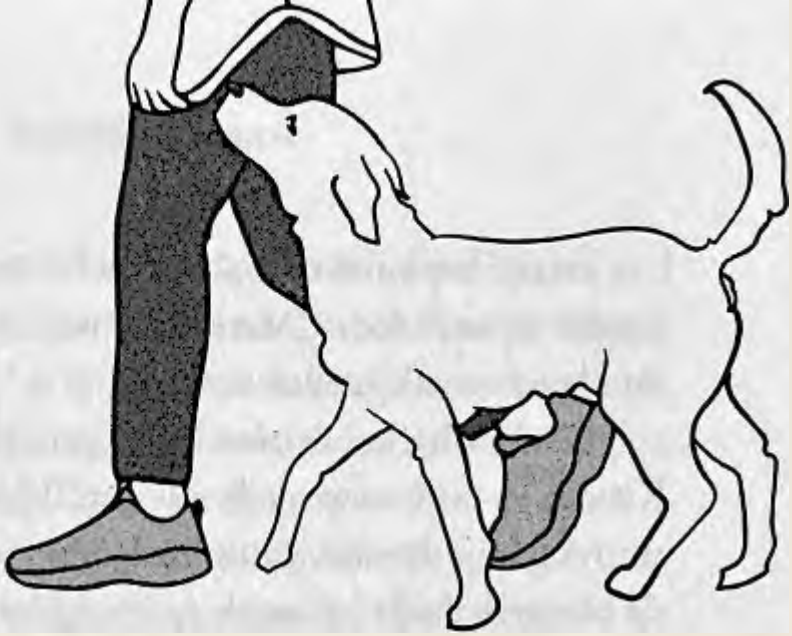
Bazen her şey
tek bir kıvılcıma bakar.

OLİMPOS®

BİRİNCİ BÖLÜM

Russ

Oturma odasının diğer ucundan Henry'nin gözleri beni delip geçiyordu. "Yaz tatilin berbat geçecek."

Takım arkadaşlarımdan ukala homurtular yükselirken en çok da bu yaz Miami'de onlara katılmayı reddettiğimde buna benzer bir şey söyleyen Mattie, Bobby ve Kris'in sesi duyuluyordu.

Ev arkadaşıma, "İlham veriyorsun, Turner," dedim. "Motivasyon konuşmaları mı yapsan, ne dersin?"

"Haftaya en ağır işler sana kilitlenip de personel eğitiminde takım ruhu oluşturma etkinliklerine katılmak zorunda bırakıldığında beni dinlemediğine pişman olacaksın." Henry, elindeki Honey Acres broşürünü karıştırmaya devam ediyordu, sayfaları çevirdikçe kaşları çatılıp alnı kırıştı. "Gece vardiyası ne?"

Gelişigüzel bir tavırla, "Bir şeye ihtiyaçları olursa diye haftada iki gün kampçıların kulübesinin bitişiğindeki bir odada uyumam gerek," dediğimde Henry'nin gözlerinin dehşetle kocaman açılmasını izledim. "Diğer zamanlarda kendi kulübemde uyuyacağım."

"Benlik değil," dedi broşürü gerisin geri sehpaya fırlatırken. "Ama sana iyi şanslar."

Robbie odanın diğer ucundan, "Daha kötü de olabilirdi," dedi. "Bu yaz Kanada'ya taşınman gerekebilirdi mesela."

Nate yüksek sesle homurdanıp yüzünü kız arkadaşının saçına gömdü, birlikte oturdukları televizyon koltuğuna iyice yerleşti. "Şu siktiğimin Kanada'sından bahsetmeyi kes."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Stassie hepimizin duyabileceği bir mırıltıyla, "Bu işi başına kendin açtın," dedi. "Mızmızlanmayı bırak. Vancouver takımında oynamak isteyen sendin."

"Dokuz hafta boyunca yirmi çocuğa göz kulak olacağıma Kanada'ya taşınmayı tercih ederim." Henry'nin yüzündeki tiksintiyi gören de yazı, yatılı bir kampta danışman olarak değil de bir mezbahada çalışarak geçireceğimi sanırdı. "Bu işe doğru düzgün kafa yormamışsın sen, Callaghan."

Yormuştum.

Honey Acres'ın esas müşteri kitlesi, yaz boyunca onlar çalışırken çocuklarını oyalayacak bir şeylere ihtiyaç duyan meşgul ve zengin ebeveynlerden oluşuyordu. Neyse ki kampın ücretleri epey pahalıydı, dolayısıyla tesisleri de incelediğim diğer kampların hepsinden iyiydi, dahası işim birçok çocuğu kontrol altında tutmayı gerektirdiğinden verdikleri maaş yüksekti, izinlerin çokluğu da cabasıydı. Bu tür şeylerin çoğu kamp için birer lüks olduğunu ve başka yerlerde bulunamayacağını biliyordum.

Kris ve Bobby, işe girmem gerektiğini söyleyerek tatil tekliflerini reddettiğimde bana orayı önermişlerdi. On yıl önce bir yaz Honey Acres'a gitmişlerdi, oranın Kaliforniya'daki en iyi kamp olduğuna yeminler ediyorlardı. Bense ne iş olsa yapacak durumdaydım. Çalıştığım bar polisler tarafından kapatıldığından beri paraya sıkışıktım. Ne yazık ki şüpheli faaliyetlerde bulunduğu ve yaşı tutmayan öğrencilere içki servisi yaptığı için barın adı çıkmış, bu da kötü sonuçlar doğurmuştu ve yeniden açılacağına dair hiçbir emare yoktu.

Yani her ne kadar Henry karar verme becerimde ciddi bir sıkıntı olduğunu düşünse de bu kararı vermesem Maple Hills'te işsiz güçsüz takılıp annemin onu ziyaret etmem için yapacağı baskılara boyun eğmek zorunda kalacaktım.

Dolayısıyla kolay bir seçim olmuştu.

"Galiba benimle gelmek istemiyorsun, Hen," diyerek sataştım.

"İstemem, sağ ol ama oradan ayrılmak için sahte bir acil duruma ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir telefonuma bakar."

JJ, koltukta Henry'ye doğru biraz daha eğilip onu omzuyla dürttü. "Gelecek iki yılda başına gelecek tek acil durum, Kaptan, çok fazla şey içinde boğulmak olacak, şey, a..."

Stassie, "JJ!" diye ciyaklayarak sözünü kesti.

"Aklın fikrin bel altı şeylere çalışıyor," diye azarladı JJ. "Ben akrilik boya diyecektim."

Stassie gözlerini devirdi, JJ ona öpücük atarken o da ona el hareketi çekti. Sonra elini indirip dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana döndü. "Sen Henry'ye bakma, eğleneceğinden eminim. Gerçi biz burada seni özleyeceğiz."

Mattie kaşlarını kaldırıp, "Sen artık burada yaşamıyorsun bile," dedi.

Stassie, "Sen de hiç burada yaşamadın!" diye karşılık verince bu evde kimin daha çok vakit geçirdiğine dair bir tartışma patlak verdi.

Yaz için iş bulduğuma sevinsem de yanlarına daha yeni taşınmışken Henry ve Robbie'nin evinden ayrılıyor olmak biraz üzücüydü. Ne zaman yemek lafı geçse sihirli bir biçimde beliriveren gayriresmî ev arkadaşlarımız Mattie, Bobby ve Kris'ten de tabii.

Öğrenci birliğinde iki yıl oda paylaştıktan ve onun öncesinde de abim Ethan'la kaldıktan sonra kendi odamın olması garip geliyordu ama daha şimdiden burada çok daha mutlu hissetmeye başlamıştım.

Kendime ait alanımın olması ve sevdiğim insanlarla birlikte yaşamam gibi bariz avantajların yanı sıra otuz bir çekeceğim veya nadiren de olsa sevişeceğim zamanları stratejik olarak planlamak zorunda kalmamak da güzeldi. Gerçi Henry, Nate ve Stassie'nin yanında geçirdiği altı ayın ardından bana odanın kesinlikle ses geçirmez olmadığını söyleme nezaketi göstermişti.

Robbie, birbiriyle didişen Stassie'yle Mattie'nin seslerini bastırmaya çalışarak, "Bütün günü tartışarak mı geçireceksiniz yoksa parti hazırlıklarına başlayacak mıyız?" diye bağırdı.

Bu gece mezun olacaklara veda etmek ya da Robbie'nin deyimiyle "elveda ve siktirin gidin" demek için parti veriyorduk. Robbie, lisansüstü eğitim için Maple Hills'te kalacaktı, parti düzenleme ustası ünvanını korumaktan da memnuniyet duyuyordu.

Ne var ki kimse birkaç saat içinde üzerimize üşüşecek Maple Hills öğrencileri için evi hazırlamaya hevesli görünmüyordu. Çocuklar için bunun bir dönemin sonu gibi göründüğünü biliyordum; dört yıl, her günü birlikte geçirmek için uzun bir zamandı. Nate ve Robbie için bu süre dört yıldan da uzundu; bırakın birbirlerinden farklı ülkeleri, farklı kasabalarda bile yaşamamışlardı.

Bense bunu bir dönemin başlangıcı olarak görüyordum. Okula ilk başladığımda öğrenci birliğine katılmıştım çünkü gerçek ailemin aksine beni yüzüstü bırakmayacak bir aile arıyordum. Birlikteki kardeşlerimin iyisiyle kötüsüyle yanımda duracağını, en sonunda bel bağlayacağım birileri olacağını düşünsem de öyle olmamıştı. Birinci sınıfta hata yaptığımı hissetmiş ama direnmiştim, aile gibi gelmesi zaman alır diye düşünmüştüm. Yılın başında buz pistiyle ilgili o olay olduğunda ve yanımda bir tek bu odadaki insanlar kaldığındaysa hata yaptığımdan emin olmuştum.

Hayatımın en kötü dönemiydi –ki hayatım boyunca birçok kötü dönemden geçmiştim– ve ne kadar utandığımı gizliyordum. Sonra günün birinde Henry iyi olup olmadığımı sormuş, ben de iyi olduğumu söylemiştim. Konu orada kapanır sanmıştım ama yalan söylediğimi bildiğini ve konuşmaya hazır olduğumda beni dinleyeceğini söylemişti. Her hafta aynı konuşmayı yapmıştık, ta ki kış tatilindeki karşılaşmamıza kadar.

Eve gitmiştim ama babamın kumarda kaybettikten sonra daima sarhoş gezip abuk sabuk saçmalamalarına ve annemin, konu babamı davranışlarından sorumlu tutmaya gelince profesyonel bir umursamaz olmasına ancak yirmi dört saat katlanabilmiş, çok uzatmadan kampüse geri dönmüştüm. Henry sanat malzemelerini almak için hokey odasına gidiyordu ve beni görünce iyi olup olmadığımı sormuştu. Ben de ilk kez iyi olmadığımı itiraf etmiştim.

Yıllarımı babamın kumar sorunundan –kimseye bahsedemeyecek kadar– utanç ve öfke duyarak geçirdikten sonra kelimeler ağzımdan kusarcasına dökülmüştü. Evde olanları Koç Faulkner veya Nate bile tam olarak bilmiyordu ama Henry'ye her boku anlatmıştım.

Kolunun altındaki tuvaliyle öylece durup beni dinlemişti.

Konuşmayı bitirdiğimde omuzlarımdan bir ton yük kalkmış gibi hissederken bana Kenny's restoranından tavuk kanadı almayı teklif etmiş ve tatil boyunca onunla takılmak isteyip istemediğimi sormuştu. Başka soru sormamış, tavsiyede bulunmamış, beni yargılamamıştı. O yüzden Robbie ve onunla yaşamak isteyip istemediğimi sorduğunda hiç düşünmeden evet demiştim.

Şu anda odada kaos çıkmıştı, ki ne zaman herkes bir araya gelse öyle olurdu. Herkes aynı anda konuşuyor, her bir sohbetin gürültüsü bir öncekini bastırıyordu. İnsanlar sessizliğimi utangaç olmama bağlardı ama bu doğru değildi. O kadar sessiz olduğumu da düşünmüyordum, sadece herkes çok gürültülü olduğu için öyle görünüyordu. Takım arkadaşlarımın aksine ben her şeyin odak noktasında olmak yerine oturup dinlemeyi tercih ediyordum. Odak noktası olmak insanın üzerinde büyük baskı oluşturuyor, her an her şeyi batırma ihtimaliyle yaşamasına neden oluyordu. Gözlemci olmaktan, olan biteni dışarıdan izlemekten daha memnundum.

Mutfağa gidip dolaptan bir şişe su aldım, arkamda biri olduğunu hissedince bir şişe daha çıkardım.

Uzattığım suyu alan JJ, "İlk resmî partine hazır mısın?" diye sordu.

Mutfak tezgâhına yaslanıp oturma odasına baktık. "Sanırım. Tek kuralımız Robbie'yi kızdırmamak, değil mi?"

JJ şişenin kapağını açarken homurtuyla güldü. "En sevdiğim hobim o aslında ama bir dahaki sezon ne kadar zorlanmak istiyorsun, mesele o."

"En iyisi ters düşmeyeyim."

Sudan bir yudum içip, "Evindeymiş gibi hissetmeye başladın mı?" diye sordu.

Geçtiğimiz haftalarda JJ'le çok vakit geçirmiş ve şakacı kişiliğinin altında çok dostane biri olduğunu keşfetmiştim. Birkaç ay önce birikimlerimi kullanıp eski bir kamyonet aldıktan sonra herkesin taşımacılığı bana düşmüştü. Birilerine faydam olduğunu hissetmek hoşuma gidiyordu, o yüzden canımı sıkan bir durum olmamıştı. Ta ki Lola eşyalarının kazara Nate'in Vancouver'daki yeni evine gideceğinden endişelenip kendisiyle Stassie'ye ait olmayan kolilerin üzerine penis çizene kadar.

JJ'le ben, Nate'in San Jose'deki yeni evine bu süslü kolilerle dolu kamyonetle gelmiştik ve yol boyunca diğer sürücüler tuhaf tuhaf bize bakmıştı. Biriyle on saat boyunca kapalı bir alanda kalınca insan o kişiye dair bir sürü şey öğreniyordu. Gerçi JJ şakayla karışık hiçbir şey anlatmadığımdan şikâyet etmişti.

"Neredeyse," diye itiraf ettim. "Alışık olduğumdan çok farklı."

"Unutma, yerin burası. Herkes seni burada görmek istiyor, duydun mu beni?" dedi alçak sesle. Endişelerimi hiçbiriyle paylaşmamıştım ama her nasılsa JJ kendimi dışarıda tuttuğumu biliyordu. Bir keresinde ona sezgilerinin çok kuvvetli olduğunu söylediğimde bana akrep burcu olduğunu söylemişti. Ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Yine de ona minnettardım ve uzun zaman sonra ilk kez anlaşıldığımı hissediyordum. Bu kabul etmesi güç bir histi, neticede çoğu zaman ben bile kendimi anlamıyordum.

"Duydum," diye karşılık verdim. JJ omzuma vurup oturma odasındaki yerine döndü. Ağır adımlarla peşinden gidip Henry'nin yanına oturdum.

Robbie ellerini bir kere çırparak hokeyin gözümüzde canlanmasına neden oldu. Hepimiz iyi eğitimli köpekler gibi içgüdüsel olarak dikkatimizi hemen ona çevirdik.

"Tanrım, tam bir küçük Faulkner," diye homurdandı Nate, koltuğunda huzursuzca kıpırdanarak.

Bobby, "Artık alkış duyunca irkiliyorum," diye ekledi. "Bence gerçek bir travma tepkisi."

"Ben o alkışı yalnızken bile duyuyorum," dedi Mattie, başını hak verircesine sallayarak.

"Yok," dedi Joe homurtuyla gülerek. "Senin duyduğun yan komşu Kris. Evet o. Sadece kalçasını sallıyor."

Robbie tıslar gibi bir şeyler söylerken Kris de bir koltuk minderini alıp Joe'ya fırlattı. Joe'nun minderi yakalayıp geri atmasıyla yeni bir kaos patlak verdi.

"Hokey oynarken bu savunma becerilerin neredeydi, Joe?" diye sordu Henry. Joe'nun gafil avlanmasıyla Kris minderlerden birini tam yüzüne indirdi.

Robbie, "Tanrı aşkına," diye sızlandı. "Siz palyaçolardan biri beyin sarsıntısı geçirecek olursa parti yatar. Hadi, son bir kere."

Herkes Robbie'den yapacağı işin emrini almak üzere istemeye istemeye sıraya girerken ortama sessizlik çöktü. Sanırım bunun, bu evde hep birlikte verecekleri son parti olduğu kafalarına dank etmişti ve hepsi kendini tuhaf hissediyordu.

Ben düşüncelere dalmışken JJ gülüp bağırmaya başladı. "Beş dolar! Bana beş dolar borcunuz var!"

"Niye?"

"Stas ağlıyor!" Kollarını Stassie'ye dolayıp şakağına bir öpücük kondurdu. "Alkol de almadı! Ben kazandım."

Stassie ellerinin tersiyle gözyaşlarını silip şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Üzerime iddiaya mı girdiniz?"

Erkekler cüzdanlarına uzanıp paraları çıkardı. Mattie beşliği, JJ'in bekleyen avucuna çarparken omuz silkti. "Teknik açıdan bakarsak gözyaşların üzerine iddiaya girdik."

"İnanamıyorum. Nate, senin haberin va–" Erkek arkadaşına döndüğünde cebinden çaktırmadan para çıkarmaya çalıştığını gördü. "Tam bir pisliksin! Hepiniz öylesiniz."

Nate, beş dolarını JJ'e uzatıp Stassie'ye sımsıkı sarıldı, şakağını sevgiyle öptü. "Ama sen de hemen ağlayıverdin. O parayla sana tavuk kanadı alabilirdim."

"Hayret bir şey ya. Bu durum çok üzücü bir kere. Hepiniz kendi yolunuza gideceksiniz, şimdi ağlamayacağım da ne zaman ağlayacağım."

"Russ bugün ağlayacağına dair iddiamıza katılmadı desem kendini daha iyi hisseder misin?"

Yaşlı gözleri benimkilerle buluştuğunda sırıtıyordu. "Sağ ol, muffinim. Sen kara listemde değilsin."

Aslında kumar oynamak istemediğim için iddiaya girmemiştim ama yine de başımla onaylayıp ağlamayacağını düşündüğüm için bahse katılmadığımı sanmasına izin verdim. Ağlayacağını biliyordum yoksa.

Henry, "Pardon," diye araya girdi. "Ben de iddiaya girmedim."

Ağlayacağını Henry de biliyordu ama bana destek olmak için o da artık kumar oynamamaya karar vermişti. Lola kırmızı bardaklarla dolu poşetlerle içeri girdiğinde JJ hâlâ parasını sayıyordu. Lola sıraya bakıp kaşlarını çattı. "Ağladı, değil mi?"

Hep bir ağızdan, "Evet," dedik.

"Lanet olsun, Anastasia." Lola poşetleri Robbie'nin kucağına bırakıp onu öpmek için eğildi, sonra da çantasına uzanıp beş dolar çıkardı. "Bu benden son para alışın, Johal."

JJ, "Hokeyde başarısız olup asıl hayat amacımın peşine düşene dek," dedi. "Striptiz yani."

"Evet, o zamana kadar."

"Şimdi herkesin borcu ödendiğine göre şu rezaleti başlatabilir miyiz?" diye sızlandı Robbie.

Önceki sessizlik geri döndü, bütün takım arkadaşlarımın kafasından aynı düşünce geçiyordu. Nate başıyla onaylayarak boğazını temizledi. "Son kez."

Lola kahkahalara boğulur boğulmaz içerideki kasvetli hava dağıldı. "Pekâlâ, çakma Alexander Hamilton. Güya dramatik olanınız benim, ha. Hepiniz drama kraliçesisiniz."

İKİNCİ BÖLÜM

Aurora

Şu an burada olmamam gerekiyordu ama basketbolcularla ilgili bir şey irademi kullanma yetimin bozulmasına neden oluyordu sanki.

Gelmeyeceğimi söylemiştim, Emilia da beni hokey evinde bekliyordu, o yüzden lanet olası Ryan Rothwell'ın beni planımdan caydırıp buraya getirmesine nasıl ikna oldum, bilmiyordum. Uzun boylu, kaslı, ellerini kullanmasını iyi bilen erkeklere ne diye zaafım vardı ki? Hayatın büyük gizemlerinden biri de buydu. Partideki kalabalığa bakılırsa Maple Hills'teki kadınların yarısının çözmeye çalıştığı bir gizemdi.

Takımın oyuncularından birkaçı mezun olacaktı, bu gece onların son partisiydi. Ryan'la geçen hafta dört kez vedalaşmıştık ama ne kadar harika biri olursa olsun iletişimde kalmayacağını ikimiz de biliyorduk. Önümüzdeki ay NBA seçmeleri vardı, ben de yakın zamanda saha kenarında oturmaya davet edileceğim yanılgısına kapılmıyordum. Gelgelelim bunu bilmem sırf o istedi diye buraya uğramama engel olmamıştı, böyle yaparak Ryan'dan ziyade kendi karakterimi ele veriyordum.

Mutfağın sessiz bir köşesinde kendi işime bakıp hayatım boyunca yaptığım bütün seçimleri sorgulayarak içkimi yudumlarken keşke mezun olsa dediğim biri yanıma geldi. Mason Wright ağzını açar açmaz gözlerimi içgüdüsel olarak devirsem de beni rahatsız etmesini engelleyemedim.

İçkimi elimden kapıp –bu hareketten nefret ettiğimi biliyordu– bir yudum aldı. "Sıradaki kurbanını mı arıyorsun, Roberts?"

Tanrım, ondan nefret ediyordum. "Uyku vaktin gelmedi mi, Wright?"

Bakışlarını vücudumda gezdirip sırıtarak içten içe öğürmeme neden oldu. "Bu bir davet mi?"

Neyse ki bu basketbolcunun yanında irademi kullanmakta en ufak bir sorun yaşamıyordum. "Seni siktir olup giderek beni yalnız bırakmaya davet ediyorum, evet."

Wright güldü, her şeyin onu neşelendirmesi beni sinir ediyordu. Bu çocuğun öz güveni nereden geliyordu bilmiyordum ama şişeleyip satsa iyi olurdu. Hayatımda onun kadar kibirli birini görmemiştim, özellikle de birinci sınıflar arasında.

İçkimi geri verip bana biraz daha yaklaştı. "Kendini ağırdan satman beni tahrik ediyor biliyorsun, değil mi?"

"Kendimi ağırdan sattığım yok, Mason. Seninle ilgilenmiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Sana katlanamıyor olmam dışında mı? Birinci sınıfsın."

"Benden dört ay büyüksün." Kaşları hüsranla çatıldı çünkü Tanrı korusun, bir kadın nasıl olur da karşısında hemen dizlerinin üzerine çökmezdi?

"Birinci. Sınıfsın," diye tekrarladım.

Bir kadının onunla ilgilenmediğine asla inanmayacaktı. Bu kısmen çok yakışıklı olmasından ama daha çok aşırı öz güveninden kaynaklanıyordu. Basketbolcudan çok tipik bir rockçıya benziyordu. Uzun boyluydu, siyah saçları, masmavi gözleri ve kollarıyla sırtını süsleyen ayrıntılı dövmelerle dolu soluk bir teni vardı. İç çekerek içkimin kalanını kafaya diktim. "Benden küçüklerden hoşlanmam."

"Dikkatli ol, prenses." Eliyle kahkahasını bastırdığında gözlerimi kıstım. "Babanla derdin olduğu belli oluyor."

"Benim bir tek seninle derdim var." Onu boğmak istiyordum ama Mason'ı tanıyorsam bunu muhtemelen ön sevişme zannederdi. "Ama babalardan söz etmişken, Direktör Skinner nasıl?"

Baş düşmanım ne kadar kibirli olursa olsun bir zaafı vardı: Babası. Kimse babasının Maple Hills'in Sportif Direktörü olduğunu bilmiyordu ve Mason da bilinmesini istemediğinden annesinin kızlık soyadını kullanıyordu. İkimizin de baba sorunları olmasının bağ kurmamıza yardımcı olacağı düşünülebilirdi ama Mason'la hiçbir zaman anlaşamamıştık, zamanla arkadaşlık kuracağımız filan da yoktu. Günün birinde gerçekleşecek çöküşünü daima sabırla bekleyeceğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim.

"Ryan'la seks sonrası benden bahsettiğinizi bilmek güzel." Artık bir parçası olan sırıtışı yerini çatılmış kaşlara bıraktı ve en yakındaki alkol şişesine uzandı. "Ry'ın odasına taşınıyorum, sana söyledi mi? İçeri girebil diye şifreyi değiştirmeyeceğim."

Bu çocuk ne zaman pes etmesi gerektiğini bilmiyordu. "Ne tatlısın. Ama ciddiyim, Mason, babana numaramı verebilir misin? Çok seksi bir adam." Hiç de seksi değildi. "Ayrıca basketbol takımında bir görevim olsun istiyorum."

"Ah, siktir git, Aurora," diye homurdandıktan sonra şişeyi tezgâha sertçe bırakıp sinirle bahçeye yürüdü.

"Dikkatli ol, prenses!" diye bağırdım arkasından. "Babanla derdin olduğu belli oluyor."

Bir anda arkadan iki el belimi sardı, tam yumruğumu savurmaya hazırlamıştım ki çok yakından tanıdığım o tok ses kulaklarımı doldurdu. "Onu öldürecek olursan kefaretini ödemem ona göre."

"Babamla derdim olduğunu söyledi." Yüzüne bakmak için kollarının arasında döndüğümde Ryan'ın yüzünde kafası karışmış gibi bir ifade vardı, konuşmanın nereye gittiğinden emin değil gibiydi. "Bunu sadece ben söyleyebilirim."

Nihayet anlayıp başıyla onayladı. "Anladım. Sen ne dedin de tepesini attırdın?"

"Basketbol takımında yer versin diye babasının numarasını istedim."

"Rory..." *Ry* kısmını uzatınca başımın dertte olduğunu anladım. "Bu bir sır olarak kalmalı, biliyorsun. Mason'ın azgın kötü çocuk tavırlarına bakma sen, altında hassas, küçük bir çocuk yatıyor."

Mason'ın babasıyla arasının kötü olması benim suçum değildi. Onu özel kılan bir şey de olamazdı, hem *ayrıcalıklı* kelimesini kullanmamıştım. "Sırsa bana neden söyledin peki?"

Ryan eğilip alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Çünkü ondan nefret ettiğini biliyorum ve seni yatağa atmaya çalışıyordum."

"Hımm. Beni yatağa atmana her şekilde izin verirdim zaten."

Ryan Rothwell'in beni yatağa atmasına ne zaman istese izin verirdim. Hatta bu hafta içinde bunu pek çok kez yapmasına izin vermiştim. Ryan harika biriydi ve muhtemelen bu yüzden onu son kez görmek uğruna Emilia'nın öfkesiyle yüzleşmeyi seçmiştim.

Erkeklerden beklentilerim o kadar düşüktü ki çıta resmen cehennemin dibindeydi ama Ryan iyilerden biriydi ve son birkaç aydır devam eden seks arkadaşlığımız son derece eğlenceliydi.

Ryan duygusal bağ kurmadığı ilişkileriyle ünlüydü ve ben de burada geçirdiği dört yıl içinde kadınların mutluluğuna yaptığı katkılardan dolayı okul tarafından ödüllendirilmesi gerektiğine yürekten inanıyordum.

Şerefine bir heykel dikilmeliydi.

Belki de bu önerimi Mason'ın babasına götürmeliydim.

Ryan parmağını çeneme koyup başımı kaldırarak beni daldığım düşüncelerden çıkardı. "Seni özleyeceğim, Roberts."

Yanıtım boğazıma takılı kaldı. "Ben de seni özleyeceğim" veya basit bir "Teşekkürler" yeterli olsa da kelimeler dudaklarımdan bir türlü dökülemedi. Sevgi dolu birkaç kelimenin, arkadaşça bir jestin, birlikte geçirdiğimiz zamanların onun için

anlam ifade ettiğine dair bir emarenin beni kontrolden çıkarmaya yetmesinden nefret ediyordum.

Aramızdaki bu şey başından beri fiziksel ilişkiden ibaretti. Seviştikten sonra onunla kalayım diye ısrar ettiği zamanlar olmuştu ama beni özleyeceğini duymak aynı şeyi onlarca başka kadına söylediğini bilsem de bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Kafamda dört dönen düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi iç çekip bana sarıldı, yüzünü saçlarıma gömdü. "Şu ifadeye büründüğünde kafanın içinde neler olup bittiğini duyacak erkeği kıskanacağım. Onu maçlarımdan birine getir de kafasına top atabileyim."

"Bence bundan endişe etmemize gerek yok."

Saçlarıma doğru güldü, hâlâ geri çekilmiyordu. "Ben sadece bir durağım. Hayatının aşkıyla tanışmadan önce becerdiğin adamım."

"İstatistiksel olarak bakarsak herkesi becerirsen olacağı o."

"İnan bana, Roberts. Para iade garantili bir program başlatmam lazım. Mutlu sonuna kavuşacaksın, emin ol."

"Tanrım, Ryan. Hokey partisine gitmek üzereyken duygulandırma beni. Üzülmek azmama neden oluyor, biliyorsun."

İstemeye istemeye ayrılıp geri çekildiğimizde güldü. "Üzülmenin azmana neden olduğunu iki kere daha söylersen Mason, Beter Böcek gibi belirecek."

Gözlerimi devirerek etrafta düşmanımı aradım, ne söylediğini duyamayacağım kadar uzakta bir başkasını rahatsız etmekle meşguldü. "Onu da yanında götürebilir misin? Sen yokken onunla baş edemiyorum."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu yaz değişmek istediğini söylemiştin. Belki kamptan döndüğünde ona katlanabilir hâlde olursun. Çocuklarla baş etmekte daha deneyimli olacaksın sonuçta."

"Bana zarar veren toksik alışkanlıklarımı geride bırakmak istediğimi söyledim. Mason'dan nefret etmeyi bırakacak kadar değişirim demedim."

"Bence şu modern aşk romanlarının bazılarını kişisel gelişim kitaplarıyla değiştirmelisin."

Gözlerimi kıstım. "Edebiyat bölümünü bitirdin diye kitap önerisi yapabilecek hâle mi geldin?"

"Haklısın, Roberts. Ben kendime bakayım."

Vedamız havada asılı kalsa da dilim o sözcükleri söylemeye varmıyordu. "Seçmelerin nasıl geçtiğini haber verirsin, değil mi?"

Ryan alnımı son kez öptükten sonra başıyla onayladı. "Herhâlde. Başını beladan uzak tut."

"Hep tutmuyor muyum?"

"Hiç tutmuyorsun," deyip güldü. "Sorun da o ya."

Uber'den indiğimde Emilia beni tanıdığım ve sevdiğim o hoşnutsuz kaş çatışıyla karşıladı. "Geç kaldın."

Böylesine –kelimenin tam anlamıyla– meleksi görünürken ondan korkmak zordu. Küllü kahverengi buklelerini başının etrafında bir hale oluşturacak şekilde örmüştü ve burnunun ucuyla yanakları dün bahçemizde uyuyakalınca güneşte yandığı için hâlâ kırmızıydı. Vücudunun geri kalanı her zamanki hayaletimsi beyaz rengindeyken sadece yüzünü yakmayı nasıl başarmıştı bilmiyordum. Bu konuyu şimdi açmayacaktım tabii. "Ne kadar güzel olduğunu söylesem işe yarar mı?"

Yaramamıştı, hokey evinin kapısından içeri adım atıp da takımın gerçek boyutlu kartonetleri gibi görünen şeyleri geçer geçmez onu kaybetmiştim.

Kampüste çok meşhur olmalarına rağmen genelde bu partilere gelmiyorduk çünkü Emilia gece yarısından önce biten etkinlikleri, bense basketbolu tercih ediyordum ama LGBTQIA+

topluluğundaki arkadaşlarından biri olan JJ profesyonel olarak hokey oynamak için kuzeye gidecekti ve Emilia da ona veda edeceğine söz vermişti.

Doğal olarak ben de harika bir arkadaş olduğum ve eve dönerken bana vejetaryen pizza sözü verdiği için peşine takılmayı kabul etmiştim. Geç kalmamın bana pizza alma sözünden caymasına neden olacağından korkuyordum.

İnsan kalabalığına rağmen içerisi hokey oyuncularıyla dolu bir üniversite birliğinin evine göre garip biçimde yuva sıcaklığındaydı. Duvarlarda bir grup erkek ve iki kızı gösteren çerçeveli fotoğraflar, etrafta biyolojik bir savaş başlatacak kadar mikropluymuş gibi durmayan koltuk minderleri vardı ve gözlerim beni yanıltmıyorsa biri toz bile almıştı.

Şu gördüğüm bir bardak altlığı mıydı yoksa?

Kalabalığı yara yara –daha çok ayaklarımın yere yapışmamasına şaşırarak ama kesinlikle susamış bir hâlde– her partide en sevdiğim yere yöneldim: Mutfağa. Devasa ada çoktan yarısı boş alkol ve soda şişeleriyle dolmuştu. Gözlerim, bardakların hangisinde olabileceğini kestirmeye çalışarak dolapları taradı.

Parti olsun ya da olmasın, plastik bardak kullanmayacak kadar çok okyanus belgeseli izlemiştim. Çekinerek dolaplardan birine göz attım ama shot bardaklarından başka bir şey yoktu.

Gerçekten yoktu.

Koca bir mutfak dolabında shot bardaklarından başka tek bir şey bulunmuyordu.

İkinci dolabın kâselerle dolu olduğunu gördükten sonra tam kendimi Goldilock gibi hissederek üçüncü dolabın doğru dolap olup olmadığını keşfetmek üzereyken biri arkamda boğazını temizledi. "Hırsız mısın?"

Yüzümün dur ışığı renginde olduğunu bilerek dolabın kapağının kenarından beni suçüstü yakalayan oğlana baktım. Bir yetmiş boyuma, hatta beni daha da uzatan topuklu ayakkabılarıma rağmen bana tepeden bakıyordu. Gelgelelim hiç

de korkutucu görünmüyordu. Kol kasları siyah gömleğinden fırlamak için mücadele ederken kumaş geniş göğsünde gerilmişti. Ama yüz hatları yumuşaktı ve çenesinde yalnızca kirli sakal vardı; yüzünün narin hatları vücudunun geri kalanına uymuyordu sanki. Açık kahverengi saçlarını geriye doğru taramıştı ve nihayet bakışlarımı oraya indirdiğimde safir mavisi gözleri bana bakıyor, gözlerinin içinde güvensiz fakat meraklı bir şeyler geziniyordu.

Seksi bir çocukla muhtemelen ilk kez bu kadar tuhaf bir tanışma yaşıyordum.

Ona en masum gülümsememle baktım. "Evin sınırlarından çıkmazsam hırsızlık sayılır mı?"

"Kahretsin, hukuk okumam gerektiğini biliyordum." Dudağının köşesi kalktı, gülmemeye çalışırken yanaklarında gamzeler belirdi. "Bence hırsızlık sana ait olmayan bir şeyi almaktır."

"Ya malın sahibi hırsızlığı öğrenmezse?"

Ensesini ovarken, "Eh, öğrenmezse o, onun dikkatsizliğidir," diye karşılık verdi. Şişen pazuları yerine yüzüne bakmaya devam etmeye çalışsam da kendime engel olamıyordum. "Ne arıyorsun?"

Bir adım yaklaştığında burnuma yoğun sandal ağacı ve vanilya kokusu doldu. Elini tutunmayı sürdürdüğüm kapağa koyup nazikçe kapadı.

Ne arıyordum? "Bardak."

"Sadece plastik bardak var, kusura bakma."

"Okyanusa ne kadar plastik atıldığından haberin var mı? Burada yaşayanların bundan haberi olduğunu sanmıyorum." Bardaklarla ilgili muhtemelen daha önce hiç bu kadar konuşmamıştım ama kendimi bu sohbeti sürdürmek için başka hangi mutfak gerecinden söz edebilirim diye düşünürken buldum.

"Plastik bardak kullanmak, köpek balıklarına karşı işlenen bir suç mu yani?"

"Sadece köpek balıklarına değil. Balıklar, kaplumbağalar, balinalar, hepsine karşı." Gülümsemesini bastırmaya çalıştığı sırada gözleri kapandı, başını iki yana salladı. "Bir iki ahtapot da vardır belki. İyilik yapacaksam ayrım gözetmem."

Gözlerini yeniden açtı ve eli dolap kapağında birkaç saniye daha oyalandıktan sonra yanımdan geçip altıncı dolaba doğru ilerledi. Kapağı açtığında çeşit çeşit, uyumsuz bardaklarla dolu birkaç raf ortaya çıktı. "Kimsenin kafasına atma, yoksa ikimizin de başı belaya girer."

Parmak uçlarımda yükselip kendim için Maple Hills sembollü bir bardak, Emilia için de üzerinde, "Arkadaşlarım LA onur yürüyüşüne gitti, bana da sadece bu bardağı getirdiler," yazan başka bir bardak aldım.

"Elinle koymuş gibi buldun. Daha önce buraya hırsızlığa gelmiş miydin?" Konuşmayı kes, Aurora.

Elimdekileri tezgâha koyup en yakınımdaki alkol şişesine uzanarak içkiyi zafer bardaklarım dediğim şeylere doldurdum. Yardımsever yabancı gülüp bir şişe soda açarak şişeyi bana doğru kaydırdı. Bir süre daha sessiz kalıp tam sodayı ekleyeceğim sırada bana cevap verdi. "Hayır, burada yaşıyorum."

Siktir. Sözleri beni gafil avlandığından soda şişesi bardağın ağzını ıskalayıp tezgâhı köpüklü, yapışkan sıvıyla kapladı. Siktir, siktir. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!"

Ben tepki verme fırsatı bulamadan benim yarattığım pisliği bulaşık beziyle silmeye koyuldu. "Özü–"

Yumuşak bir sesle, "Kafana takma," diyerek tekrar özür dilemeden önce beni durdurdu. "Sadece soda. Orada dur da ıslanma."

Dediğini yaptım ve dezenfektan sprey çıkarıp kendilerine hâlâ içki hazırlamaya çalışan sarhoş ve dünyadan bihaber insanların arasında tezgâhı hakkını vererek silerken onu seyrettim. İşini bitirdiğinde soda şişesini alıp iki bardağı da dikkatle doldurarak bana uzattı.

"Toz alan sensin demek," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Hiç. Teşekkür ederim... ve tekrar özür dilerim."

Tezgâha yaslandı. "Dolaplarımızdan uzak dur kuralını ihlal ettiğin için mi yoksa mutfağı berbat ettiğin için mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup dudaklarımı şakacıktan büktüm. "O kurala dair herhangi bir yere uyarı asıldığını göremiyorum."

Bu kez gerçekten güldü. Göğsünden kulağa sahici gelen derin bir kahkaha koptu. Beni izlediğini, çaktırmadan baştan ayağa süzdüğünü fark ettim. Bana olan ilgisi, bedenimin heyecanlanmasına neden oldu, ânında daha fazlasını istedim. "Bana uyarılara dikkat eden bir kadınmışsın gibi gelmedin."

"Nedenmiş o?" Tuzak soru. Bunu ikimiz de biliyorduk. Kulak misafiri olmak için yakınlarda takılan takım arkadaşları olduğunu varsaydığım çocuklar da öyle. "Dikkatli cevap ver, dinleyenlerimiz var."

Kaşlarını çatarak arkasına baktı, yeniden bana döndüğünde kulaklarının ucu pembeye çalmaya başlamıştı bile. Seyircilerimiz çil yavrusu gibi dağılsa da karşımdaki yabancının öz güvenini çoktan dağıtmışlardı. Ansızın tutulduğu bu utangaçlığı sevimli buldum. Erkeklerin bana asılmasına alışkındım ama daha önce kimsenin karşımda kızardığını sanmıyordum. Bana dair ilk izlenimlerinin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Bana otuz saniye önce yaptığı gibi bakmaya devam etmesini istiyordum. Bir de arkadaşlarını öldürmek.

Kafamdakileri açıkça söyleyip ona bunu sormak üzereyken omzumda sıcak bir el hissettim, Emilia arkamda belirmişti. "Çok susadım." Bakışları Bay Yardımsever'le aramda gezindikten sonra ona sırıttı. "Selam, ben Emilia."

Bay Yardımsever başıyla kibarca selam verdi. "Merhaba, tanıştığıma sevindim. Ben de Russ."

"Jaiden'ın Russ'ı mısın?" diye soran Emilia bardağını alıp üzerindeki yazıyı okuyunca bana gözlerini devirdi.

Bay Yardımsever, Emilia'nın sorusunu anlayınca neredeyse mahcup göründü. Neden bu kadar tatlıydı? "Ah, evet. En azından ben öyle sanıyorum. JJ'in Russ diye başka bir tanıdığı olduğunu sanmam."

Yeniden ensesini ovuşturunca tişörtü yukarı sıyrılarak yanık teninin ufacık bir parçasını gözler önüne serdi ve o an azgın beynim kısa devre yaptı. Neredeyse agresif bir tavırla, "Ben Aurora," deyiverdim.

Emilia dönüp bana baktı. Yüzünde hem şaşkınlık hem de benim adıma utanç vardı. Onu görmezden gelip içkimi yudumlamayı tercih ederek votkanın keskin tadının, rezilliğin acısını bastırmasına izin verdim. Bardağımı indirmemle yeniden görüş açıma giren Russ'ın gözleri benimkilere kenetlendi.

Gamzeleri yine ortaya çıkmıştı.

Emilia boğazını temizleyince kendimi ona bakmaya zorladım. Gözleri bana daha sonra bu konuda kesinlikle eziyet edeceğini söyler gibiydi. "Sana oynamak istersen diye oturma odasında sarhoş Jenga başlıyor demeye gelmiştim."

"Sarhoş Jenga mı?"

"Bazı bloklarda meydan okumalar var," diye açıkladı Russ. "Robbie ve JJ işleri ilginçleştirmeyi severler."

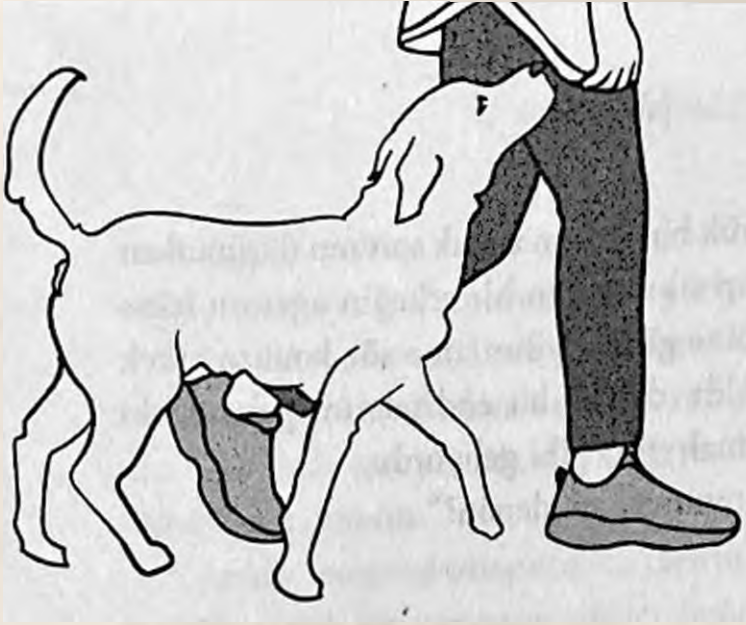
Emilia neşeyle *cık cık*ladı. "Bu işte parmağı olduğunu biliyordum. Kim bilir bu meydan okumaların arasında neler vardır. Rory, katılacak mısın?"

Başımla onaylamamla Emilia yeniden gözden kaybolup beni yeni arkadaşımla baş başa bıraktı. "Nasıl bir ilginçlikten söz ediyoruz?"

Russ'ın dudakları yeniden yukarı kıvrıldı ve Tanrım, sırf dudaklarının yukarı kıvrılış şekli yüzünden onunla öpüşmek istemem çok saçmaydı ama öz güvenle güvensizlik arasında gidip gelmesi bana bir şeyler yapıyordu.

Russ birasından büyük bir yudum alarak sorumu düşünürken öylece bekledim. Utanıp sıkılmadan bir erkeğin ağzının içine baktığım için yerin dibine girmeliydim ama söz konusu erkek seksi ve biraz da şapşaldı, dahası bu endişelerim gelecekteki terapistimin sorunu olmalıymış gibi geliyordu.

"Benimle gelip öğrenmeye ne dersin?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Russ

"Benimle gelip öğrenmeye ne dersin?"

Kafamda kurarken bu cümle kulağa çok iyi gelmişti ama sesli söyleyince utanmadan edemedim. Karşımdaki kadın o kadar seksiydi ki benimle konuşmasa yeriydi ama kendimi bu durumda nasıl bulduğumu hiç bilmiyordum.

JJ onu mutfağı karıştırırken izlediğimi fark etmiş ve "kadınlar konusunda başarı" üzerine Oscar'a layık bir konuşma yapıp içki teklif etmem talimatıyla beni ona doğru itmişti.

Kadınlar konusunda *tamamen* beceriksiz olmasam da ustalığın yanından bile geçemezdim, bunu da evimdeki çekici yabancıyla ilk konuşmamı hırsızlık üzerine yaparak kanıtlamıştım. Normalde birinin karşısında kendimi rahat hissetmek için gevşeyecek zamana ihtiyaç duyardım ve söz konusu üniversite partileri olduğunda bu pek de iyi bir özellik değildi. Alkol bazen aradaki boşluğu birinin telefon numarasını isteyebileceğim kadar kapatıyordu ama genelde içmediğimden müzmin bekârdım.

İçkiden dolayı çakırkeyif olsam da Aurora çok ama çok güzeldi, beynim tam da bu yüzden ilgi çekici sohbet konusu bulmak için çırpınıyordu. Yanına yaklaşırken yüzünü görememiştim bile, sadece uzun bacakları ve ufacık eteğiyle üstünün örttüğü kıvrımlarını fark etmiştim. Sonra başı dolap kapağının ardından çıkıvermişti. Yüzünü çevreleyen sarı bukleler, pespembe yanaklar, eli kurabiye kavanozunda yakalanmış gibi bana masum masum bakan zümrüt yeşili gözler... Birden gülümsemişti, muhtemelen bunu hayatı boyunca milyonlarca kez yapmıştı

ama o anda kadınlar konusunda beceriksiz olduğum kafamdan uçup gitmişti. Her şey kafamdan uçup gitmişti.

Partiden önce kendime seksi olduğunu düşündüğüm biri olursa onunla konuşacağıma dair söz vermiştim ve teknik olarak, her ne kadar karşımdaki kadın beni kibarca reddetmek üzere olsa da şu an sözümü tutuyordum. Biranın verdiği o geçici öz güveni kullanmak ve teklifimi düşünürken bana yönelen sorgulayıcı bakışların altında ezilmemek için elimden geleni yapıyordum.

Elini uzattığında şaşkınlıktan kaşlarımı kaldırmamak için kendimi zor tuttum. "Önden buyur."

Parmaklarımı onunkilere geçirip oturma odasına doğru ilerlemeye başladım, içimden de tıpkı JJ'in yapmamı söylediği gibi tekrar tekrar, *Gerçekten öz güvenli hissedene kadar rol yap* ve *Sen seksi bir hokey oyuncususun, öz güvenli olmadığını bilen tek kişi sensin,* diyordum.

JJ'in tavsiyelerinin işe yaramasını hiç beklememiştim ama o, Jenga'nın başına Aurora'yla el ele gelmeme hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. Hatta aksine, biraz kendini beğenmiş bir hâli vardı. Aurora'nın vücudunu kendiminkine yakın tutarak yemek masasının etrafında toplanan kalabalığa ulaşana dek sarhoşların ona çarpmasına engel olmaya çalıştım.

"Hazır mısın?" diye sordum ama onunla mı yoksa kendimle mi konuşuyordum, emin değildim.

Başını kaldırıp bana baktığı sırada bakışları yumuşadı ve eli nazikçe benimkini sıktı.

"Bir tur Jenga oynamak ne kadar belaya yol açabilir ki?"

"Arkadaşım Joe, Yale'de hukuk okuyacak ve ona Kaliforniya'da neyin suç sayıldığını sordular." Joe hiç de şaşırmış görünmüyordu. Telefonundaki bir listeyi sesli olarak okuduktan sonra Robbie ve JJ, kimsenin Jenga taşlarına yazdıklarını görmesine izin vermemiş, küçük çocuklar gibi kıkırdayıp durmuşlardı.

"Hiç kefaret ödemediysen gerçekten üniversiteli olmuş musundur? Eminim ikimiz de daha beter şeyler yapmışızdır. Hadi."

Aurora kalabalığın arasında öz güvenle ilerlerken elimi bırakmadı. Başı dikti, saçları attığı her adımda çıplak omuzlarından sekiyordu. Nasıl olmuştu da kendimi yol gösteren değil yol gösterilen olarak bulmuştum bilmiyordum ama Aurora'nın peşinden Stassie'yle Emilia'nın arasındaki boş yere ilerledim.

Stassie beni görünce coşkuyla el sallayıp yanındaki masaya vurdu. "Sana yer ayırdım, muffinim."

Jenga taşlarıyla shot bardaklarını sallayacak kadar sert vurduğuna göre çoktan sarhoş olmuştu.

Lola masanın diğer ucundan, "Anladık, Godzilla," diye çıkıştı. "Herkes soyunmadan kuleyi indirmesek! Tanrı aşkına."

Stassie ağzını oynatarak *pardon* dedi ve Nate'e sokulurken bana sersem, sarhoş bir gülümsemeyle baktı. Gözleri Aurora'nınkini tutan elime, oradan da Aurora'ya kaydığında ağzı hafifçe aralandı, sonra da başparmaklarını kaldırıp beni beceriksizce tebrik etti.

Bu koşullar altında nasıl kadınlar konusunda öz güvenliymişim gibi davranabilirdim ki?

Arkadaşlarımızın arasındaki boş yere sıkışırken Aurora, "Muffin mi?" diye sordu. Elimi bırakıp çantasında telefonunu aramaya koyuldu. Yanında tuhaf tuhaf durmaktansa ellerimi bir işe koşmak istiyordum ama telefonuma bakmayı hiç sevmezdim, o yüzden pantolon ceplerimle idare ettim. Bildirimlerine bakarken onu izliyordum, telefonunu çantasına geri koymadan önce biraz oflayıp pufladı, sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Çok ama çok uzun bir hikâye." Stassie'yle bir saatlik sahte ilişkimiz artık milyonlarca yıl öncede kalmış gibi geliyordu, hem şu an aramızdaki o tuhaf ama sağlıklı bağı nasıl açıklayabileceğimden de hiç emin değildim. Her ne kadar Stassie, benim zayıf iletişim becerilerimin başını ağrıttığını söylese de...

İlginç bir şeyler söyle, Callaghan.

Aurora pek cevaba benzemeyen bu yanıtımın üzerine bir şey demedi ve diğer yanında oturan Emilia'yla konuşmak için döndü. İç çekip dikkatimi arkadaşlarıma verdim. Hepsi giderek sabrını taşırdığını görebildiğim sorularıyla Robbie'ye saldırmakla meşguldü. Robbie takım arkadaşlarımın hepsine tek tek bakıp, "Hen nerede?" diye sordu. "Bu lanet fikir ondan çıkmadı mı?"

"Buradayım!" diye bağırdı Henry. Kalabalığı yararak kendisine yol açarken saçları dağınık bir kadın hemen arkasından onu takip ediyordu. "Kusura bakmayın, anca geldim."

Hokeyde olsaydık ve Henry seviştiği için gecikmiş olsaydı Robbie onu fena haşlardı. Robbie tıpkı hokey gibi parti oyunlarını da son derece ciddiye alıyordu ama bütün gün Faulkner'la kıyaslandığından onun kadar gergin olmadığını ispatlamak için kendini yırtıyordu.

Henry'nin son kaçamağı Becky kulağına bir şeyler fısıldayıp onu yanağından öptü ve kalabalıkta tekrar gözden kayboldu. Henry'nin sırıtışı Robbie'yi daha da sinirlendirdi, bu da içten içe geri sayım yaparak Robbie'nin patlamasını bekleyen bütün oyuncuların işine geldi.

Robbie herkese dik dik bakmayı kesip kollarını el çırpmak üzereymiş gibi hafifçe kaldırdığında herkes nefesini tuttu fakat hemen ardından kollarından birini indirdi, diğerini de Lola'nın beline sardı. "Pekâ–"

"Tuvalete gidebilir miyim?" diye sordu Kris.

"Hayır, gidemezsin," diye çıkıştı Robbie. "Ben kafayı yemeden önce olduğun yerde kalıp oyunun kurallarına kulak ver!"

Ben ve Henry dışında herkes cüzdanına uzanıp Kris'in açık avucuna paraları yığarken havada iç çekişler yankılandı. Robbie kollarını göğsünde kavuşturup bekledi ve bütün paralar el değiştirdikten sonra yeniden konuşmaya başladı. "Şu andan itibaren beni sinirlendiren ilk kişi önümüzdeki sezon oynamayacak." Herkes sessizce, gülmemek için dudaklarını ısırarak

bekledi. "Jenga taşını çekiyorsunuz. Boşsa sıra bir sonraki kişiye geçiyor, taşı da kulenin tepesine koyuyorsunuz."

"Bildiğimiz Jenga gibi yani." JJ sırıttı.

Robbie muhtemelen artık onu kenarda oturtamayacağı için JJ'i duymazdan geldi. "Meydan okuma gelirse ya isteneni ya taşın arkasında yazan cezayı yapacaksınız ya da iki shot atacaksınız. Eğer doksan kilo bir hokey oyuncusu değilseniz adaletli olsun diye bir shot içmeniz yeter. Kuleyi kim yıkarsa Maple Bulvarı'nda çıplak koşmak zorunda. Sen başla, Lola."

Joe, "Bir dakika," diyerek araya girdi. "Taşların arkasında ceza yazıyorsa shotlar niye var?"

Robbie beni ürperten bir bakışla Joe'ya döndü. "Çünkü kuralları ben koydum ve ben hem shot hem ceza olacak diyorum."

Oyun başlar başlamaz klasik Titanlar tarzına uygun olarak ânında kaos patlak verdi. Mattie'nin galerisindeki son fotoğrafı ailesinin mesaj grubuna atması gerekiyordu; fotoğrafın ne olduğunu bize söylemese de büyükannesinin telefonuna cevap vermek için masadan kalkması gerekti. Henry'yle Bobby kıyafetlerini değiş tokuş ettiler. Joe üzerinde, "İç çamaşırını karşında oturan kişiye ver," yazan bir taş çektiğinde Aurora'nın arkadaşı Emilia, Kris'le, Joe'nun karşısında oturmadığına, çamaşırını değiş tokuş etmesi gereken kişinin Kris olduğuna dair bir tartışmaya tutuştu. Sıra masada bizim oturduğumuz yere geldiğinde Kris kıyafetlerinin üzerine Joe'nun çamaşırını giymiş, bir kız arkadaşı olduğunu ve onu öpmeye kalkarsa yumruğu yiyeceğini söyleyen Emilia'yı öpmemek için iki shot içiyordu. Önce Emilia ardından da Aurora boş birer taş çekti. Aurora'nın yüzündeki hayal kırıklığını fark etmemek imkânsızdı.

Dudaklarını sevimli sevimli bükmesi dikkatimi dağıtmışken erkeklerden birinin, "Acele et, muffin," dediğini duydum. Taşı tam ortadan dikkatle ittim.

SANA GELEN SON MESAJI YANINDAKİ KİŞİYE GÖSTER

Ellerim terlemeye başlarken taşı düşürmemeye çalışıyordum, cezam ne olursa olsun bundan beter olamayacağını düşünerek arkasını çevirdim.

FAULKNER'A MESAJLA "SENİ SEVİYORUM" DE

Yanılmışım.

İnsanlar taşta ne yazdığını sorarken zihnim hızla işliyor, nedenini söylemeden bu işten nasıl kurtulacağımı çözmeye çalışıyordu. Koç'a yine ters gitmek istemiyordum ama aldığım son mesaj da benden para isteyen babamdan gelmişti. Bu çirkin gerçeğin, babamın her olaya yılan gibi kıvrıla kıvrıla dâhil olup her şeyi mahvedişinin ağırlığıyla içim ezildi. Ekranı kapamadan önce mesajı tamamen okumamıştım bile, zaten bahanesi hep aynıydı.

Geri ödeyeceğim. İki katıyla ödeyeceğim. Jokeyi tanıyan birini tanıyorum, bu yarış garanti.

Ya da içmişse: *Benim sayemde her şeyin var. Bu aileye sırt çevirdin sen. Kendi kanından olana bile yardım etmiyorsun, sen benim oğlum değilsin. Havalı bir okula gidiyorsun diye kendini bizden iyi zannediyorsun, bir baltaya sap olamazsın zaten.*

Cevabı beklemeye sabredemeyen Stassie taşı elimden alıp gruptakilere okuduğunda herkes beklenildiği gibi güldü. Mesaj başkasından gelmiş olsa ben de aynısını yapardım. İki elime birer shot alıp arka arkaya kafaya diktim.

Dökülen bir damlayı elimin tersiyle silerken Aurora, "Vay be, çıplak fotoğraflarını görmemi sahiden istemiyorsun," dedi. "Şaka yapıyorum, öyle ciddi durma. Yaptığın güzel bir şey."

"Güzel mi?"

Başıyla onayladı. "Özel hayatını öyle herkese göstermemen. Mahremiyet güzeldir."

Mahremiyet. Bu iyi olduğum bir şeydi. Keşke altında bu kadar üzücü nedenler yatıyor olmasaydı.

Oyun devam ederken herkes defalarca taş çekti, shotlar içildi, meydan okuma görevleri yerine getirildi, Robbie ve JJ'e hakaretler edildi. Nate solundaki Robbie'yi öpmeyi reddedince kız kardeşine para göndermek zorunda kaldı. Bobby, Faulkner'a, "Seni özledim," yazarken Henry birasını tabanındaki delikten içti, bense en yakındaki kızılı, yani Lola'yı öpmediğim için tişörtümden oldum. Oda arkadaşım ve koçumun kız arkadaşını öpmek, üniversite kariyerimin devamını sağ atlatmak için pek iyi bir tercih gibi görünmüyordu.

Emilia artık çok daha dengesiz görünen kuleye doğru eğildi. Taşı okurken yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Öpüşmeleri için iki kişiyi aday göster. Tam çocuksunuz ya," diye mırıldandı. Taşı bize döndürürken dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eh, bir tek onları tanıdığıma göre... sanırım Aurora ve Russ'ı seçmek zorunda kalacağım."

JJ masanın diğer ucundan kollarını dramatik bir tavırla kaldırıp, "Ben neyim? Hayalet miyim?" diye bağırdı. "Arkadaşlığımızın senin için bir değeri yok herhâlde."

Emilia'nın bir şey dediğini duysam da Aurora'nın bana baktığını hissedene kadar adımı söylediğini idrak edemedim. Tanrım, gerçekten de o kadar güzel bir kızdı ki...

Öz güvenli olmadığını bilen tek kişi sensin.

Yanakları şimdi daha pembe, gözleri daha parlaktı. "Bunu sorun etmeyecek kadar ayık mısın?"

Sırıtarak başıyla onayladı. "Ya sen?" Ensesini tutmak için elimi kibarca saçlarının altına soktum, başparmağımla çenesinin altını okşarken nabzı avucumun içinde hızla atıyordu.

"Evet." Ben başımı eğerken o parmak uçlarına kalktı ve elleri ensemde yerlerini bulur bulmaz dudaklarım onunkilerle

buluştu. Yumuşak ve çekingen tavrım usulca inlemesiyle kaybolup gitti, bir an için etrafımızda insanlar olduğunu bile unuttum.

Ne var ki aynısı etrafımızdaki insanlar için geçerli değildi, Aurora'nın vücudunu kendime doğru çektiğimde yükselen tezahüratlar ikimizi de *pat* diye dünyaya döndürdü. Aurora bir adım geri çekilip Emilia'ya dönerek kızın sırıtmasına neden olan bir şeyler mırıldanırken elini dudaklarına götürdü.

Gerçekten öz güvenli hissedene dek rol yap.

Oyun ilerlerken art arda boş taşlar çekilmeye başlanmasıyla herkes Robbie ve JJ'in meydan okuma görevleri yazmayı bırakıp bırakmadığını sorgulamaya başladı ve ikili buna fena hâlde alındı. Aurora yeniden boş taş çekince masadakiler hayal kırıklığıyla homurdandı.

Aurora taşı sallanan kulenin tepesine koyarken, "Bu kule benden dik duruyor," diye mırıldandı.

Kendi taşımı çeker çekmez Robbie'nin ahşaptaki kargacık burgacık el yazısını gördüm.

YÖN DEĞİŞTİR

"Yön değiştir mi?" diye sordum yüksek sesle. "Anlamadım."

Aurora yanımdan, "Sıra yine bende demek," dedi, Robbie de başını sallayarak onu onayladı.

Aurora taşını çektiğinde, içimdeki mühendise engel olamayıp kulenin ayakta kalmasını istiyorsa seçilebilecek en kötü taşlardan birini seçtiğini düşünmeden edemedim. Bir an için kuleyi kasten düşürmek istediğini düşünsem de gülmeye başlamasıyla öylece kalakaldım. Kulaklarım bayram ediyor gibiydi.

Gruptakiler görsün diye taşı çevirdi.

EN YAKININDAKİ HOKEY OYUNCUSUNA
İKİ DAKİKA BOYUNCA KUCAK DANSI YAP

Lola neşeyle, "Onu ben yazmıştım!" diye bağırdı. "Rica ederim, muffinim."

Bakışlar can alabilseydi çoktan ölmüş olurdum. Bütün oyuncular Aurora'yı beğeniyle süzdükten sonra kıskançlık dolu bakışlarını bana çevirdiler. Boğazımı gürültüyle temizleyince kendilerine geldiler.

Kahretsin. Bütün arkadaşlarımın önünde erekte olacaktım.

Bobby daha önce kaldırdığımız sandalyelerden birini getirmeye giderken Anastasia da Aurora'ya müzik tercihini sordu. Bunun abartılacak bir şey olmadığını biliyordum ama biraz öyleymiş gibi geliyordu. Yüzümün kıpkırmızı olduğundan emindim. Hâl böyleyken nasıl öz güvenliymiş gibi yapabilirdim ki?

Başka kimse duymasın diye Aurora'nın hizasına eğilerek kulağına yaklaştım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana baskı yapmalarına izin verme."

Kolumu sıkıp, "Altı üstü bir dans," dedi. "Ama teşekkür ederim. Sen istemiyorsan shot atabilirim."

"Benim için sorun değil." Benim için hiç sorun değildi.

"Yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

"Ne istersen yapabilirsin."

Üstsüz olmam olayın samimiyetini iyice artırıyordu. Neyse ki bir sandalyede otururken bir dolu insanın sizi izliyor olması o hissi gidermeye yetiyordu.

Bu sandalyeye her oturuşumda bunu hatırlayacağımı bilmek ne hoştu.

Aurora shotlarına uzanıp iki shot aldı. "Cezayı kabul etmiyorum," dedi hızlıca. "Cesaretimi toplamak için içeceğim."

Benim de cesarete ihtiyacım varmış gibi geliyordu, oysa tek yapmam gereken burada oturup beni fazlaca aşan, o kadar ki onunla aynı havayı soluduğuma bile inanamadığım bir kadının kucağımda dans etmesine izin vermekti. Hareketli popüler bir şarkı çalarken birden Zayn'in "Sweat" şarkısı çalmaya başladı. Lola da kronometreyi açtığı telefonunu gösterdi.

Aurora gülümseyerek gelip arkama geçerken odanın kalanını unutmak kolaydı. Elleri işe omzumda başlayıp yavaş yavaş göğsüme ve karın kaslarıma inerken başı benimle aynı hizaya gelene kadar eğildi. Yanağıma bir öpücük kondurup hafifçe gülümsediğinde bunun en iyisinden bir işkence olacağını anladım.

Önüme geçip kalçasını müzikle uyumlu olarak ağır ağır sallamaya başladı. Dizlerimi açıp aralarına girdi, döndü ve kucağıma oturdu.

Aurora'nın kalçasını aletime sürttüğü otuz saniye göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Sırtı çıplak göğsüme dayalıydı, saçları bir o yana bir bu yana savrulurken burnuma şeftali kokusu doluyordu. İçimden ölmüş başkanların isimlerini saymaya başladım ama işe yaramadı. Kalçası ritim değiştirdi ve bana bakıp gülerken bedeni sarsıldı. Evet, sert aletimin kalçasını dürttüğünü elbette hissediyordu.

Sandalyenin minderini sıkmaktan eklemlerim bembeyaz olmuştu; görüşüne göre ona dokunmama gerek bile yoktu. Üzerimden kalktı ama herkes erekte olduğumu görecek diye paniklememe kalmadan yüzünü benden tarafa dönüp yeniden kucağıma oturdu.

Böylesi daha kötüydü, çok ama çok daha kötüydü.

İyi anlamda kötüydü yani. Çok seksiydi ve şimdi bana sürtünürken, üstelik bunu hâlinden gayet memnun görünerek yaparken yüzünü izleyebiliyordum. Bakışları kararırken, "Bana dokunabilirsin," diye fısıldadı.

George Washington, John Adams, Thomas Jefferson...

O hareket etmeyi sürdürürken kalçasını tuttum, başparmaklarım eteğinin kemeriyle üstü arasında açıkta kalan tenini nazikçe okşuyordu. Ellerini saçlarıma daldırdı, yüzünü yüzüme yaklaştırırken göğsü de göğsüme dayandı.

Derken kronometre öttü ve ben hayatımda ilk kez cinayet işlemek istedim.

Az önceki büyülü hava dağılırken aniden ikimiz de yalnız olmadığımızın farkına vardık. Aurora nefes nefese arkasına yaslanırken JJ herkes içkilerini yenilesin ve tuvaleti kullansın diye mola vermeyi önererek bizim için odayı boşalttı.

Ellerim hâlâ Aurora'nın kalçasındaydı, onun da bakışları hâlâ benimkilere kilitliydi ve gözlerinin ardında bir şey vardı, belirsiz bir şey. Sanki bir şey bekliyordu ama ben ne beklediğini bilemiyordum. "Şey, iyi iş çıkardın."

Böyle bir övgü beklediği açıktı çünkü kalkmaya yeltenirken gülümsemesi daha da genişledi ama ben kalçasını sıkıca tutarak onu durdurdum. "Bir dakika bekler misin?"

Kahkaha atmamak için dudağını ısırarak başıyla onayladı. "Tabii."

James Madison, James Monroe, John Quincy Adams...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aurora

Bir hokey oyuncusunun kucağına oturmak, hayatını değiştirmek isteyen bir kadının yapacağı hareket değildi.

Dürüst olmak gerekirse bu gece tanımadığım bir adamın erekte olmuş penisinin üzerine oturacağımı hiç düşünmemiştim. Yani düşünmüştüm belki ama kıyafetsiz ve kesinlikle seyircisiz olacağını ummuştum. Bu eve girer girmez yaz için planladığım kişisel gelişim çabalarının hepsini unutmuştum ve işte tam da bu sorumsuzluğum yüzünden Maple Hills'in cazibelerinden uzaklaşmam gerekiyordu.

İyi iş çıkardığım için bu kadar mutlu olmamalıydım ama ne diyebilirdim ki, geri bildirim almayı seven bir kadındım. Her şeyden öte, hokey takımının büyük bir kısmının önünde kendimi gülünç duruma düşürmediğimi duymam gerekiyordu. Bu ilk kucak dansım değildi ama ilk kez benimle göz teması kurmayan birine yapmıştım. Yüzüne bakamıyorsam vücuduna bakmam gerekirdi ve adam kas yığınından ibaretti.

"Gözümün içine baktın diye alev almazsın, biliyorsun," dedim yumuşak bir sesle. Biraz utanmıştım aslında. Bu evde zaman yavaş ilerliyormuş gibi geliyordu ve her ne kadar bir üniversite partisinde iki kişinin karanlık bir köşede bu kadar yakın durmasında hiçbir tuhaflık olmasa da geçen her dakika bir ömür gibi geliyordu. Avuçlarımın altında düzenli nefesini hissedebiliyordum, teni sıcacıktı.

Beklendiği üzere, gözleri yeniden benimkilerle buluştuğunda yanakları kızardı. Boğazını temizleyip ensesini ovuşturdu, ger-

ginlik belirten bu hareketi tanıştığımızdan bu yana birkaç kez yapmıştı. Önce mutfakta, sonra tişörtünü çıkarmasıyla birlikte herkes kusursuz vücuduna tezahürat yaptığında ve şimdi de burada beklerken.

"Of, işe yaramıyor. Sen aşırı seksisin, başkanların bir faydası dokunmayınca Stanley Cup kazananlara geçtim ama sen kucağımda bu şekilde otururken," –üzerine yayılmış bacaklarımı işaret etti– "böyle görünürken," –vücudumu gösterdi– "düzeleceği yok."

Sen aşırı seksisin.

İltifatı içime işleyerek beni eritti, on saniye öncesine kadar hissettiğim savunmasızlık, bedenime ilaç gibi etki eden bu onayla yok oldu. Daha önce seksi olduğumu söyleyenler olmuştu elbette ama seksiliğim bu adama işkence ediyor gibiydi. Seksiliğimin etkisinden asla kurtulamayacakmış gibi bir hâli vardı. Sanki akıl sağlığının kritik eşiğinde duruyordum ve bu bağımlısı olabileceğim bir histi.

Daha fazla ilgi isteyen beynime aldırış etmemeye çalışırken dudaklarım kıvrıldı; erkekler karşısında beyne güven olmazdı çünkü en alelade şeylerden kolayca etkilenirlerdi. "Başkanlar mı?" Kızarıklık kulaklarının ucuna kadar yayılırken bunu da çok sevimli buldum, sanki o bilgiyi paylaşmayı planlamamış gibiydi. "Kendini toparlayana kadar arkamda durmaya ne dersin?"

"Sen bir meleksin," deyip iç çekti. "Yani sayılırsın. Yaptığın şey çok da meleklere göre bir hareket değildi ama sen ne demek istediğimi anladın. Teşekkürler."

Ben ayağa kalkarken kalçamdan tutarak bana yardım etti, pantolonundaki çıkıntı çalışma odasının loşluğunda bile gözden kaçmıyordu. Kalçamı sıkıca tutmasının ne kadar hoşuma gittiğini fark edince tenimin kızardığını hissettim.

Oyun yeniden başladığında eski enerji yoktu, ben de arkamdaki adam yüzünden oyuna dikkatimi veremiyordum. Kollarıyla beni hapsedip kulağıma usulca hangi taşlardan ka-

çınmam gerektiğini fısıldarken oyuna odaklanmak çok zordu. En çok da kuleye doğru eğildiğimde kalçamın ona sürtünmesi hoşuma gidiyordu, inlediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Russ'ın rehberliği sayesinde kuleyi yıkmadım ama ne yalan söyleyeyim küçük bir parçam yıkılmasını istiyordu. Sıramız olaysız geçti. Russ'ın arkamda saklanması için bir neden kalmasa da yerinden kıpırdamadı. Geriye yaslanıp başımı göğsüne dayadım ama bedeni kaskatı kesilince hemen uzaklaştım. Ne var ki elleri yeniden kalçalarımı buldu ve beni nazikçe kendisine çekti, bu kez bedeni daha rahattı.

Düşen taşların sesiyle yerimden sıçradım, dikkatimi yeniden oyuna çevirdiğimde erkeklerden birinin elinde tuttuğu taşla masadaki yığına baktığını gördüm.

Aralarından biri, "Henry sırf sıkıldın diye kuleyi deviremezsin," diye bağırdı.

"Sıkıldım diye devirmedim ki," dedi Henry. "Belki Jenga'da çok iyi değilimdir."

Russ arkamdan dalga geçti. "Temeli ayakta tutan tek taşı çekerken olamazsın da zaten."

"Herkes mühendis değil, Russ," diye karşılık verdi Henry. "Benim suçum yok."

Karşımdaki kızıl, "Sonuçlarla yüzleşme vakti!" diye ciyakladı. "Soyun bakalım!"

"Beni çıplak görmek istiyorsan söylemen yeterdi, Lola."

"Laflarına dikkat et," dedi Robbie.

Emilia beni dürterek dikkatimi iki arkadaş arasındaki tartışmadan uzaklaştırdı. "Tuvalete gitmeye ve içki almaya ne dersin? Çıplak bir adam komşuları korkuturken izlemeye niyetim yok."

Birinin sokak boyunca çırılçıplak koştuğunu görmeyi çok isterdim ama onu yalnız bırakmak da içime sinmiyordu. "Olur."

Elimi Emilia'ya uzatıp beni sürükleyerek uzaklaştırmasına izin verdiysem de bunun için büyük bir irade savaşı vermem gerekti. Russ'a ağzımı oynatarak, "Döneceğim," dedim ve elle-

rinin sıcaklığını tenimde hissetmeye devam ederek kalabalığın içinden insanları ite kaka ilerledim.

Birini kendi evinde nasıl kaybettiğimi aklım almıyordu.

Emilia kıkırtısını içkisiyle bastırarak, "Belki senden saklanıyordur," dedi.

"İlgilendiğini sanmıştım..."

Emilia mutfak tezgâhına yaslanıp, "Bence çok utangaç," dedi. "JJ'in yeni taşındığını söylediği çocuk galiba o. Sessiz, kendi hâlinde. Pek senin tipin değil."

Soda şişesine uzanırken gözlerimi devirdim. Yanıldığı için değildi ama. Haklıydı, eve genelde utangaç tipleri atmazdım. Devamlı bana erkek zevkimin berbat olduğunu hatırlatmaktan keyif aldığı için tepki vermiştim. Dürüst olmak gerekirse, biri önceden verdiği ipuçları gibi götün teki çıktığında Emilia'ya bunu kafama kakma fırsatı verirdim. O ipuçlarını görmezden gelme sebebim de sırf bağlanmadan sevişmekti zaten. Emilia erkeklerden hoşlanmanın kötü bir tercih olduğunu düşündüğü için benim de arada ona erkekleri çekici bulup onları bir tür olarak sevmemenin mümkün olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

"Bu gece bir erkek tarafından reddedilmek isteseydim babamı arardım." Bardaklarımızı doldururken pek de kahkahaya benzemeyen tuhaf bir ses çıkardım. Bu kez sodayı dökmemek için daha dikkatli davranıyordum. "Tanrım, Maple Hills'ten uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum."

Ben başka bir şey diyemeden Emilia'nın telefonunun ekranı aydınlandı. "Poppy arıyor, dışarı çıkıp açayım. Avrupa'da kahvaltı vakti. Sen beş dakika idare edebilir misin?"

"Beş dakikalığına başımı beladan uzak tutabileceğime eminim, git sen. Pops'a sevgilerimi ilet, lütfen."

Emilia sevgiyle alnımdan öptü. "Pek inanmadım ama neyse. Döneceğim. Ortadan kaybolacak olursan mesaj at."

Kız arkadaşıyla konuşmak için arka bahçeye giderken sahiden heyecanlı görünüyordu. Aşklarını gerçekten seviyordum ama Tanrım, onları gördükçe kendimi daha yalnız hissediyordum. Fazlasıyla uyumlu iki kişinin yanında sap gibi bir başına olmak tuhaftı, özellikle de hayatımda hiç gerçek bir ilişkim olmamışken. İlk randevuya çıkmışlığım bile yoktu. Bekârlık çoğu zaman mutluluk verse de bazen, onlar evde bir battaniyenin altına kıvrıldıklarında, içimde asla itiraf edemeyeceğim kıskançlık kıvılcımlarının çaktığı anlar oluyordu.

Birbirine bu kadar yakışan iki kişinin karşısında ister istemez bana yakışan kişiyle nasıl görünürdüm diye merak ediyordum. Fakat çok geçmeden annemle babamın ilişkisinin bende yarattığı travmayı hatırlıyordum ve ilişki arzum geldiği hızla yok oluyordu.

Okuduğum bütün aşk romanlarına ve keyif aldığım mutlu sonlara rağmen kendi aşkımı veya mutlu sonumu hayal edemiyordum. Bir ilişkim olacağını ummak istiyordum ama umut, bazen tehlikeli olabiliyordu.

Benden çok daha akıllı biri bir keresinde bana aşkın, birine seni incitme gücünü vermek ama incitmeyeceğine inanmak olduğuna dair şairane ve bilgece bir laf etmişti ama ben kimseye o kadar inanabileceğimi sanmıyordum. Hislerimin incinmesini isteseydim, o işi kendi başıma da halledebilirdim. Yıllar içinde böyle bir beceri geliştirmiştim, hatta en iyi becerim bile olabilirdi. Yine de günün birinde birine güvenmek isterdim, neden olmasındı ki?

Emilia'yı beklerken telefonumu çıkarıp insanların bu hafta sonu yapılacak Grand Prix seçmeleriyle ilgili söylediklerine bakarak oyalanayım dedim. Amaçsız internet gezintim sadece on saniye sürdü, ardından telefonumu asıl çıkarma nedenime teslim oldum: Sahte hesabımdan babamın son kız arkadaşını *stalklamaya* başladım.

Kendi hislerimi incitmek için favori yöntemim buydu. Mazoşist eğilimlerimin şansına Norah ilk kez sosyal medyaya girmiş on üç yaşında bir çocuk gibi hikâyelerinde hayatının her saniyesini paylaşmaya bayılıyordu, ben de onu seyredip mutsuz olmaktan haz duyuyordum. Zorbalık ve taciz konusundaki o anlamsız canlı yayınlarını şikâyet etmeye de bayılıyordum.

Geçtiğimiz ay verdiğim dürtüsel kararların en az yüzde doksanına, onun babamın ne kadar harika biri olduğuna ilişkin gönderileri sebep olmuştu ama yine de izliyordum işte. Yüzü ekranı kaplamıştı, fazla yakındı ve ışık korkunçtu. Sonra kalbimin teklemesine neden olan bir hareketle kamerayı çevirip kızının yurt odası gibi duran bir yerde koli yapan babamı gösterdi.

Okulun parasını ödemiyor olsa benim hangi üniversiteye gittiğimi bileceğinden bile emin değildim.

Onu izlemekten nefret etsem de duramadım. Ömrüm boyunca babam bana vakit ayırsın diye mücadele etmiştim, o yüzden zamanını böyle cömertçe onlara ayırması mideme bir yumruk gibi indi.

Sekreterine veda kahvaltıma katılıp katılmayacağını sorduğumda evet demişti, bu hafta sonu "önemli planları" olduğundan Grand Prix için İspanya'ya gitmemişti. Babamın düpedüz denyonun teki olmadığını ummayı sürdüren aptal yanım, önemli planlar ben miyim, yaz için gitmeden önce bana veda etmek mi istiyor diye düşünmüştü. Ama şimdi asıl önemsediğinin kim olduğunu biliyordum ve ben olmadığım kesindi. Babamın davranışlarının beni böyle bir insana dönüştürmesinden nefret ediyordum, ilgiye ve takdire muhtaç biri olup çıkmıştım. Hayatımın, unutulmuşluk hissine gösterdiğim reflekslerle şekillenmesine müsaade etmemden de nefret ediyordum.

Bir defalığına da olsa bir şeyler beni harekete geçmeye zorladığı için değil, sırf kendi mutluluğumu düşünerek bir karar almak istiyordum.

Göz ucundan birinin yanıma yaklaştığını görünce ekranımı kilitleyip telefonu yeniden çantama attım. Emilia bu gizli takiplerimden haberdardı ama yine de utanıyordum çünkü mükemmel bir babası olduğu için ne kadar zorlarsa zorlasın beni asla anlayamayacağını biliyordum.

Ama gelen Emilia değildi.

Russ ilgiyle, "Hey," dedi. "Sen iyi misin?"

Kendimi gülümsemeye zorlayıp elimden geldiğince neşeli bir ifade takındım. "Evet, harikayım. Sen?"

Cevap vermeden önce beni iyice inceledi. "Gerçekten iyi misin? Bir şey canını mı sıktı?"

"Bir şey yirmi yıldır canımı sıkıyor, dert değil."

Başını sallarken ağzı şaşkınlıkla açıldı, ne demek istediğimi şıp diye anlamış gibiydi. "Daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?" Aklımdan tişörtünü tekrar çıkarmasını istemek geçti ama pek doğru bir hamle olmayabilirdi. Omuz silkmekle yetindim çünkü bana neyin daha iyi geleceğini henüz bilmiyordum. "Yapabileceğim bir şey vardır mutlaka."

"Bana bir sırrını ver."

"Sırrımı mı?" diye tekrarladı.

"Evet." Neden böyle bir şey istediğimi bilmiyordum ama Russ ciddi ciddi düşünmeye başladı. Çocukken ablamla aramızdaki aptalca bir oyundu bu. Hiçbir zaman çok yakın olmamıştık ama ortak noktamız hep yapmamamız gereken şeyleri yapmaktı, paylaşım yöntemimiz de buydu.

En sonunda, "Beni geriyorsun," dedi ve birasından bir yudum aldı.

"Bu bir sır değil." Güldüm. "Öyle olduğu gayet ortada."

Oflayıp yüzünü sıvazladı. "Baş döndürücü olduğunu düşünüyorum."

İtirafı beni gafil avladı. *Baş döndürücü*. Yine de başımı iki yana salladım, saçlarım gözlerimin önünde dans etti. "O da sır değil..."

"Sen de amma zor çıktın." Kıkırdadı. Eli yavaşça, dikkatle uzanıp saçımı kulağımın arkasına attı, ardından gereğinden biraz daha fazla orada oyalandı. "Sırrım partileri pek sevmiyor oluşum ama bu partiye gelip de seninle tanıştığım için mutluyum. Az önce seni bulamayınca gittiğini sanıp üzüldüm."

Hasiktir. "Bak bu güzeldi."

"Gerçekten mi? Çok uğraştım da. Sırf baskıdan işlemediğim bir suçu itiraf etmeye fena yaklaşmıştım." Bak sen şuna.

"Harika bir iş çıkardın."

"Teşekkürler, pek sık yaptığım bir şey sayılmaz. Çok, şey, iyi değilimdir."

"Yabancılara sırlarını anlatmaz mısın?" İçeceğimi yudumlayarak gülümsememi gizlemeye çalıştım. Ama bu kez sahiden gülümsüyordum.

"Normalde kimseye anlatmam ama benim demek istediğim, ilgi duyduğum insanlarla konuşmakta iyi olmadığımdı."

Güvensizliğini neden bu kadar çekici bulduğumu bilmiyordum. Belki de kendinden emin olamasa bile benimle konuşmak istediğinden emin olduğundandı; ben de o küçücük nedene sıkı sıkı tutundum. "Burada yaşadığını söylemiştin."

"Yaşıyorum çünkü."

"Odan var yani."

"Soru mu şimdi bu? Kastettiğin buysa beni zorla dışarıda uyutmuyorlar." Ne adam ama. "Evet, bir odam var."

Yorucuydu. Gerçekten. "Bana... odanı gösterecek misin? Partileri sevmediğini söyledin ya, diyorum ki istersen partiden uzaklaşabiliriz."

Ne demek istediğimi anladığı anda başının tepesinde yanan ampulü gördüm. "Bilmem ki. Sarhoş musun?"

"Biraz çakırkeyfim ama sarhoş değilim. Sen sarhoş musun?"

Başını iki yana salladı, elini omzumda gezdirip kolumdan aşağı indirdi, ardından parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Çakırkeyfim, sarhoş değilim."

Elim, Russ'ın elinin içinde ufacık kaldı. O beni kalabalığın arasından merdivenlere götürürken birbirine dolanmış parmaklarımızı izledim. Sarhoş insanlar tırabzanlara yaslanmış oturma odasında olanları izliyor, muhtemelen tuvaletin boşalmasını falan bekliyorlardı ama yanlarından geçerken hepsi ilgiyle bize bakmak için döndü. Başımı dik tutarak bunun yarın sabah UCMH dedikodu sayfasında olacağını bildiğimi belli etmemeye çalıştım.

Russ kapının şifresini girerken telefonumu çıkarıp Emilia'yla mesajlarımızı açtım, sonra da peşinden odaya girdim.

AURORA

En üst kattaki yatak odası

Kapının şifresi 3993

EMILIA BENNETT

Russ'la mısın?

AURORA

Evet, değişik biri

Beni cezbetti

EMILIA BENNETT

Seni tek bırakmamam gerektiğini biliyordum

İyi kararlar verebilecek kadar ayık mısın?

AURORA

Ben ne zaman iyi kararlar verdim ki?

Ama evet

EMILIA BENNETT

Yarın sizinkilerle kahvaltımız var, unutma

Bir de yetişecek uçağımız

Prezervatifin var mı?

AURORA

Evet

Lütfen Russ'ın ne yaptığını bilen biri olduğunu manifestle

EMILIA BENNETT

Orgazmların evrenin umurunda değil, Aurora

Güvende ol

Konumunu paylaşmayı unutma

Telefonumu yeniden çantama koyup çantamı da komodine bırakırken Russ'a, "Kusura bakma," dedim. "Oda arkadaşıma nerede olduğumu haber verdim de."

"Sorumluluk sahibisin." Gülümseyerek yatağın kenarına oturdu. "Eski kaptanım bize zorla takip uygulaması kullandırırdı ama bu daha çok, birimizin konumu karakol olur falan diyeydi."

"Sen pek karakoldan konum atacak birine benzemiyorsun..."

"Ah, teşekkürler... sanırım." Güldü. Dalgın, sıcak bir gülüşü vardı; nedenini bilmiyordum ama o gülüşü görünce yüreğim cız etti.

Sonra dönüp odaya göz gezdirdim. Amaçsızca dolaşıp fotoğraf veya ona ait bir şeyler aradım ama hiçbir şey bulamadım. Buranın kendiminki de dâhil ayak bastığım en derli toplu oda olduğunu söyleyebilirdim. Boş karton koliler bile katlanıp dolabının yanına dizilmişti. Yatağında birden fazla yastık vardı. Hepsi de kaliteli görünüyordu. Güzelce kılıf geçirilmişti ve

kampüsteki çoğu erkeğin yastıklarının aksine üzerinden on altı tekerli bir kamyon geçmiş gibi görünmüyordu.

Masasına baktım, birkaç mühendislik kitabının dışında kişisel hiçbir şey yoktu. Burada yaşayanın o olduğuna dair herhangi bir emare görünmüyordu. Odayı turlamamı sessizce beklerken gözleri hep üzerimdeydi. Ona bakmak için döndüm, sonra masasının üzerine oturup ders kitaplarını kenara ittim. "Kız arkadaşın var mı?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamıştı; dudakları şaşkınlıkla büzüldü. "Yok?"

"Odan çok temiz. Burada sana dair hiçbir şey yok: Fotoğraf, hobi..." Burada yaşamıyor olsa hokey oynadığını bile anlamazdım. Odanın zemininde bir tane bile kirli, kokulu malzeme yoktu. "Ayrıca yastıkların var. Hem de kılıflı."

Son söylediklerimin ardından hırıltılı bir kahkaha attı. Ayağa kalkıp masaya yaklaştı. "Çıta o kadar düşük mü gerçekten? Kılıflı yastıklar sana aldattığım bir kız arkadaşım olduğunu düşündürdü, öyle mi?"

Nihayet tam önümde durduğunda dizlerimi araladım, o da aradaki boşluğa girdi. Bedeni benimkine fazlasıyla yakındı. Kalp atışlarım hızlandı, o bana doğru eğilirken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ama bana dokunmadı, eli beni es geçip masanın üzerindeki bir rafa uzandı.

Odadaki pek çok şey gibi bana uzattığı fotoğraf da el değmemişe benziyordu; köşesinde en ufak bir kıvrılma bile yoktu. Fotoğrafta o ve aşağıda tanıştığım erkeklerin birkaçı bir kupayı tutmaya çalışıyordu. Hepsi Russ'a bağırıyormuş gibiydi, Russ'ın yüzünde de gördüğüm en büyük sırıtış vardı.

"Hem fotoğraf hem hobi."

Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Çok mutlu görünüyorsun."

Fotoğrafı yeniden rafa koyarken başıyla onayladı. "Hayatımın en mutlu günüydü."

"Neden?"

"Önce sen bana hayatındaki en mutlu günü anlat."

Konuyu değiştirmesi tuhaf gelse de ısrar etmemin bir anlamı yoktu çünkü o kadar da önemli değildi, tek gecelik ilişki olayına duygusal yükler pek yakışmıyordu.

"Beni buraya hayatımdan bahsetmek için çıkarmadın, değil mi?" Ona biraz daha yaklaştım, bacaklarım iri yarı vücuduna uyum sağlamak için açılırken ellerimden güç alarak bedenimi geriye yasladım. "Yoksa bana dokunmak için Jenga kulesine mi ihtiyacın var? Kutu oyunu bulayım mı? Cennette yedi dakikaya ne dersin? Zamanlayıcıyı kurayım mı?"

"Aurora," dedi usulca. Çenemden tutarak yüzümü hafifçe kaldırdı. Yarı açık storlarından giren ay ışığı Russ'ın üzerine ruhani bir ışık yayıyordu. "Zamanlayıcı ötecek olursa telefonunu kırarım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aurora

Dudaklarını benimkilere yapıştırmasını bekledim. Eteğimi kalçama kadar sıyırmasını, bana dokunmasını, beni kendine çekmesini ve elini daha yukarılara çıkarmasını bekledim ama hiçbirini yapmadı.

Yumuşacık dudakları nazik ve temkinliydi. Elleri hareket ederek çenemin üzerinden ilerledi, sonunda parmakları kulağımın altındaki hassas noktayı sıyırıp enseme dökülen saçlarıma dolandı.

Dudaklarımız ayrılınca alnını benimkine yasladı. "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Ne zaman istersen durabiliriz."

Kalbimin bu hızla atmaya hakkı yoktu. "Aynısı senin için de geçerli biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii."

Birbirimizden hiç değilse bu kadarını beklemeliydik zaten ama yine de bunları dile getirmek beni rahatlatmıştı. Alt katta nasıl bir adamsa burada da öyleydi; benimle baş başa kalınca değişmemişti. Güzel sözlere ve o sözlerden de güzel bir yüze kapılmamıştım tabii ki.

Dudakları yeniden benimkilerle buluştu fakat bu kez daha tutkuluydu. Tişörtünü çıkarmama yardım etti, ellerim karın kaslarında dolanıp kemerinin tokasına uzanırken keskin bir nefes aldı. Spor ayakkabılarını, sonra da çoraplarını çıkarıp kot pantolonunu yavaşça yere indirdi, ardından tamamen çıkarıp sadece iç çamaşırıyla kaldı.

İşe ayaklarımdan başladı, bileğimdeki incecik bağcığı dikkatle çözüp topuklu ayakkabılarımı çıkardı, ellerini üst ve alt bacaklarımın arkalarında gezdirdi. Derken beni masadan kaldırabileceği yüksekliğe erişti.

Yatakla aramızda çok mesafe yoktu ama beynimin, bacaklarımın beline nasıl da kusursuzca oturduğunu, Russ'ın beklediğimin aksine beceriksiz olmadığını ve belki, alternatifi buysa eve dönerken Emilia'yla vejetaryen pizza yemeyi o kadar da umursamadığımı fark edeceği kadar zaman geçti.

Beni yatağına bırakırken dikkatliydi. Hemen dizlerimin arasında diz çöktü. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. Ben üstümü çıkarırken o da eteğimi çıkardı. İltifat ediş şeklinde başımı döndüren bir şeyler vardı. Bir şeyi nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş ama söylediklerinde tamamen samimiymiş gibi konuşuyordu. Gözleri yüzüme kilitlendi ve kendimi birden iki kat çıplak hissettim.

Gözlerim bedeninde yukarı doğru ilerledi. Bronz tenini, karın kaslarını, her zerresini hiç utanç duymadan inceleyip yeniden yüzüne baktığımda gamzeleri belirdi.

Utangaç biri değildim. Hiç öyle çekindiğim bir an hatırlamıyordum ama bana kibarca dokunuşu, külotumu bacaklarımdan ağır ağır indirirken nefesinin kesilişi ve ben bacaklarımı açık bıraktığımda bana bakışı, bir anda utanmama neden oldu.

Bu kez daha sert bir öpücük için eğildi, bedenini benimkinin üstünde havada durduğundan ağırlığını üzerimde hissetmenin tatminini yaşayamadım. Bile isteye mi tahrik ediyordu yoksa yavaş hareket etmekten keyif mi alıyordu bilemedim. Hareketleri son derece kibar, âdeta saygılıydı. Daha önce tek gecelik bir kaçamakta böyle bir şey görmemiştim.

Öpmeyi hiç kesmeden aşağı doğru indi, dudaklarının değdiği her yer alev alıyordu sanki. Boynum, memelerim, karnım, kasıklarım, derken kafası tam bacaklarımın arasına girdi. Gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Ardından nihayet dudaklarını

tenime değdirdi ve bacaklarımı omuzlarına kaldırdı. Ondan sonra yaptıkları tamamen silinip gitti çünkü gözlerim kafamın içinde dönmeye başlamıştı

Önümde diz çöküşünde ne bir kibarlık vardı ne de bir saygı. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu, nefesim düzensizdi, vücudum öyle kıvranıyordu ki bir koluyla beni yatağa bastırmak zorunda kaldı ve o sırada da yalamaya, emmeye...

"Ah. Hasiktir. Evet, aynen öyle."

Bir elim saçındaydı, diğer elimle yorganı sımsıkı kavramıştım. Sırtım gerildi, ayaklarımla kaslı sırtına daha sıkı tutunarak kendimi yüzüne iyice bastırdım. Eylemlerim tatminkâr inlemelerle karşılanmasa utanırdım. Midem kasıldı, parmakları ve ağzı aynı hızda hareket ediyordu. "Ben... Aman Tanrım."

Parmaklarının altında kasılıp ismini haykırırken bile hiç durmadı. Orgazmım nihayet bittiğinde perişan durumdaydım.

Russ yatakta yanıma yığıldı, beynim onun yanında olmak istediğimi biliyordu ancak bedenim hangi gezegende olduğumuzdan bile habersizdi. Biraz daha yaklaşarak beni usulca öptü, ağzında kendi tadımı aldım. "İyi misin?"

"Evet. O kucak dansında biraz daha çaba sarf etmeliymişim gibi geliyor. Hayatının performansını göstereceğinden haberim yoktu ki, Tanrım." Beynim ve bedenim nihayet yeniden iletişim kurmaya başlayınca üzerine çıkıp bacaklarımı iki yana attım. "Prezervatifin var mı?"

Yüzünde beliren ifade korku filminden çıkmışa benziyordu. Hatasını fark ettiği an komikti aslında. "Kusura bakma, daha yeni taşındım, gidip alma fırsatım olmadı, şeyi... beklemiyordum. Kusura bakma, aklıma gelmedi." Baksırına dayanmış ereksiyonuna bakıp iç çekti. "Henry'nin odasına bakayım."

"Şunu bir ev dolusu insandan saklamaya çalışmanı görmek çok hoşuma giderdi ama benim çantamda var."

Çantamdan prezervatifi çıkarıp yatağa attığımda yüzündeki panik silindi. Bir elinden destek alarak doğrulup diğer eliyle

yüzümü avucuna aldı. Yine bir şeyler söylemesini bekledim. Başparmağını alt dudağımda gezdirirken gerildim. "Kusursuz."

Anlayamadığım nedenlerle sessizliği aklımdaki her düşünceyle doldurmak istiyordum. Sanırım beceriksizliği bana da bulaşmıştı.

Onu geri itip prezervatifi aldım ve ambalajını dişlerimle yırttım. Kendimi kaldırarak baksırını çıkarıp ereksiyonunu serbest bırakmasına izin verdim. Neyle muhatap olduğumu görünce şaşkınlıktan hıçkırığa benzer bir ses çıkardım. Ben hesap yaparken prezervatifi elimden alıp taktı.

"Girmesi mümkün değil. Zor işleri severim ama benim de bir sınırım var, değil mi?" Beni üzerine çekti, dudaklarımız aynı hizaya geldi, şaşkınlığıma gülerken karınlarımız aynı anda hareket ediyordu.

Dili benimkine değdiğinde ağzında hâlâ tadım vardı; kalçamı ona doğru oynattığımda ağzımın içine inledi. Gözleri kapalı, sesi gergindi. "Bir yolunu buluruz."

Ah, Tanrım.

Dikkatle ve biraz da keşke cesaret için bir shot daha atsaydım diye düşünerek kendimi göğsünden kaldırıp yavaşça üzerine indim. "Aman Tanrım." Russ'ın elleri kalçamı sıkıca kavrarken, "Böyle iyi mi?" diye fısıldadı.

Büyük bir kısmını içime alana dek kendimi birkaç kez kaldırıp indirirken başımla onaydım. Tırnaklarım göğsüne batıyor, bedenlerimiz birbirine çarptıkça çıkan ses odada yankılanıyordu.

Üste çıkacak cesareti nereden bulmuştum ki?

"Çok iyi alıyorsun, güzelim." Kelimeleri ve inlemeleriyle daha da heveslendim ve biraz daha çabaladım. "İşte böyle, aferin sana."

Bay Yardımsever'le bu kadar uyumlu olacağımız kimin aklına gelirdi ki? Ben onun beni övmesinden hoşlanıyordum, o da kalçamı sikinin ucunda döndürmeme bayılıyordu. Resmen rüya takım gibi bir şeydik.

Ellerinden biri bacaklarımın arasına gidip tam da ihtiyaç duyduğum yeri okşarken bedenim içgüdüsel olarak hareket ederek içimde büyümekte olan o hissin peşine düştü.

"Russ... Evet, evet." Bana övgüler yağdırmaya, okşamaya devam etti ve bütün bedenim gerilip bağırarak üzerine yığılana dek ihtiyaç duyduğum şeyi almama izin verdi. Ardından beni sırtüstü çevirip ağırlığını kollarına verdi.

Saçlarımı yüzümden çekip içimde yeniden ağır ağır gidip gelmeye başladı. Başı omzuma düştü, kollarımı ve hâlâ titreyen bacaklarımı ona doladığımda usulca tenimi öptü. "Şahanesin, Aurora," diye fısıldadı. "Tekrar sikimin etrafına boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bu adam nereden çıkmıştı böyle?

Benimle tatlı tatlı konuşması, yumuşacık öpüşleri ve hatta bakışı, beni yatağa çarpışındaki öz güvenle tamamen çelişiyordu. Yorgundum, doyuma ulaşmıştım ama yine de bitmesini istemiyordum. Elim birleştiğimiz noktaya kaydı, aynı anda boşalmak için çılgınca uğraştım. Bedeni ritmini yitirip solukları ağırlaşırken ben de boşalmak üzereydim.

Bir iki kere daha girip çıktığında yeniden uçurumdan aşağı yuvarlandım ama bu kez onu da beraberimde götürdüm. Gürültülü, terli ve dibine kadar tatmin olmuş durumdaydık.

Vay be.

Hokey oyuncuları varken basketbolcular kimin umurunda olurdu ki?

İşte bunu hiç beklemiyordum.

Üzerimden inip sırtüstü yanıma uzandı ve birlikte tavana bakarak nefesimizi toplamaya çalıştık.

Usulca, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Yüzümü kollarımla örtmüştüm, başımı iki yana sallarken gözlerim kollarımın altındaydı. Bu arada aynı şeyi on iki kere falan daha yapmayı nasıl istesem diye düşünüyordum. "Yok."

Ayağa kalktığı sırada yatağın hareket ettiğini hissettim. Odada dolaşırken çıkardığı ufak tefek sesler içerinin sessizliğinde yankılandı. Biraz sonra banyo kapısının kapandığını duydum. Vücudum pelte gibiydi, kendimi iç çamaşırımı bulmaya ikna etmek için zihinsel bir savaş vermek zorunda kaldım.

Komodinin üzerinden telefonumu alıp Emilia'yla olan mesajlaşmalarımızı açtım.

AURORA

Canlı konum paylaşıldı

EMILIA BENNETT

Geliyor musun, kalıyor musun?

AURORA

Geliyorum

Banyoda. Birazdan çıkarım

EMILIA BENNETT

Pizza istiyor musun?

AURORA

EVET

Banyoya gidell bayağı oldu

EMILIA BENNETT

Gitmeni mi bekliyor dersin?

AURORA

Belki

Birliyle konuştuğunu duyabiliyorum

Gitmemi bekliyordur herhâlde, değil mi?

Giyiniyorum şimdi. Birazdan evde olurum

EMILIA BENNETT

Tuhaf

Pizzayı söyledim

Russ'ın gidişimi beklemek için banyoya kapanmasını kişisel algılamadım. Benim de birlikte olduğum kişi gitmesini istediğimi anlasın diye banyoda uzun vakitler geçirdiğim olmuştu. Bir keresinde adamın birinin anlamayacağı tuttuğu için banyoda o kadar uzun kalmıştım ki bütün bakım ürünlerimi alfabetik sıraya dizmiştim.

Zorla gönderilmeme gerek yoktu, bu gece kendi yatağımda uyumak benim de işime gelirdi. Normalde bu kadar bile beklemezdim ama onun sevişme sonrası banyoda saklanacak biri olduğunu düşünmemiştim.

Yataktan kalktığımda bacaklarım titriyordu. Demek epey enerji sarf etmiştim. Daha da mühimi, kendimi yürümeyi yeni öğrenen yavru geyik gibi hissettiğime göre bir an önce bacak egzersizlerine başlamam gerekiyordu. Komodindeki lambayı yakınca gözüme takılan küçük kitap yığını ilgimi çekti: *Mühendislik Isıldevinimleri, Bir Oyuna Bağımlı Olmak: İyileşme Serüveni, Zarların Yuvarlanması*... Yığının tepesindeki kitabı incelemek için elime aldım. *Güzel ve Lanetli*'yi mi okuyordu bu adam? Ne?

İçimdeki İngiliz Edebiyatı öğrencisi kitabın çatlamış sırtına ve kıvrılmış köşelerine dudak bükse de yumuşak yanım, geceleri yatakta kitap okuduğu düşüncesiyle tiz çığlıklar atmaya başladı. Aşırı seksi bir tipi olan, biraz beceriksiz olsa da sekste karşısın-

dakinin aklını başından alan, tam nevresim takımı kullanan birinci lig hokey oyuncusu, seviştikten sonra yatağında kitap okuyordu demek. Bunu düşününce keşke gitmek zorunda olmasam dedim ama banyodan çıkıp da hâlâ burada olduğumu görünce yüzünün asılmasını kaldıramazdım.

En kötü ihtimalle ben hâlâ yarı giyinikken banyodan çıkardı ve kökleşmiş terk edilme sorunlarımdan dolayı erkeklerden hiçbir şey beklemediğime, babamın aşikâr ilgisizliğinin yarattığı reddedilme korkuma, bunun da bütün romantik etkileşimlerime şekil vermesine, dolayısıyla da gitmemi istediği için onu yargılamadığıma dair harika bir sohbet ederdik.

Ya da bunları içime atar ve günün birinde bir terapisti bayağı zengin ederdim.

Kitabı aldığım yere bırakıp zemine göz gezdirdim ama az önce çıkardığımız kıyafetler ortada yoktu. Bakışlarımı odada gezdirirken masasına bakınca yataktan kalktığında çıkardığı gürültü aniden anlam kazandı.

Kıyafetlerimi katlamıştı.

Bunu fark edince içimde beliren o garip, yumuşak hisse çok takılmadan hızla giyinip kapıya yöneldim. Artık yeniden kendi evimde olmaya hazırdım. Odadan yavaşça, geri geri çıktım ve hışımla gittiğimi düşünmesin diye kapıyı olabildiğince sessiz kapamaya çalıştım.

Gitme çabam beni tatmin etmişti, Emilia ve balerin arkadaşları bana en az sarhoş bir hipopotam kadar sessiz ve zarif olduğumu söyleyip durdukları için belki biraz da gururlanmış olabilirdim. Ama tabii bu gurur ancak gitmek için dönüp de dosdoğru bana bakan sorgulayıcı bir çift kahverengi gözle karşılaşana dek sürdü.

Russ'ın arkadaşı Henry, beklediğimden biraz daha yüksek bir sesle, "Neden suç mahallinden kaçıyormuşsun gibi görünüyorsun?" diye sordu.

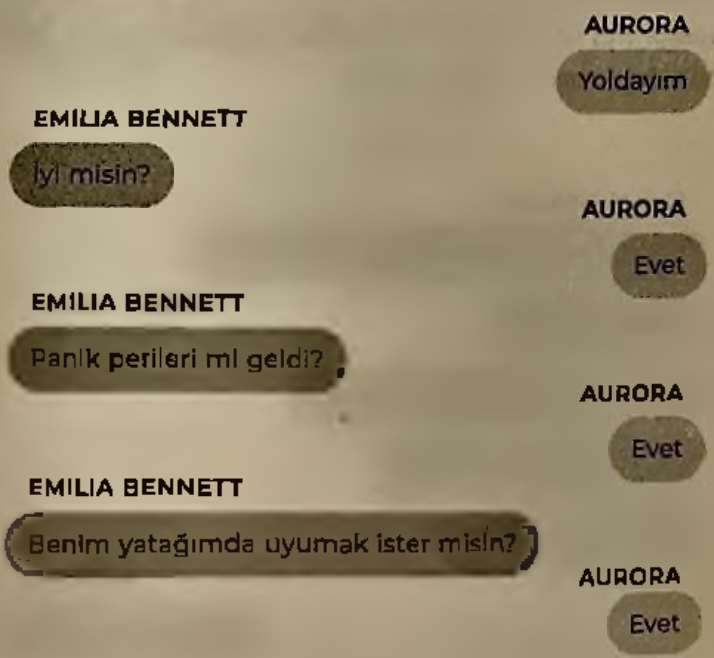
"Yoo, öyle yapmıyorum." Yanındaki kız bir şey demese de öyle yaptığımı ima eden manidar bir ifadeyle baktı. "Gitmem gerek, kusura bakmayın."

Ben hızla yanlarından geçerken yolumdan çekildiler, tüm benliğimle araç bulmakta çok zorlanmamayı ve uranç yürüyüşünü yapmak durumunda kalmamayı umuyordum.

"O iyi biri," dedi Henry. "Çok iyi biri."

"Fark ettim," diye mırıldandım. "Ama benim sahiden gitmem gerek."

Parti sona yaklaşıyordu. Toz oluşuma şahit olması muhtemel insanlar da bunu umursayamayacak kadar sarhoştu. Kapıya vardığımda ayakkabılarımı çoktan giymiştim. Uberler çağrımı kabul etmediğinden eve doğru yürümeye koyuldum.

Panik perileri, Emilia'nın, kendinizi kaptırdığınız bir durumun etkisinden kurtulduktan sonra yaşadığınız o berraklık ânına verdiği isimdi. Kaygı birden bastırıp da yaptığınız şeyin doğruluğunu sorgulamanıza neden olunca içinize çöreklenen o panik. Bana eşlik eden tek şeyin düşüncelerim olduğu o anda gelen panik perileri işte. Az önce yaptığım şey bana daha iyi mi yoksa kötü mü geldi diye tartarken kapıldığım duygu. Emilia'yı beklerken telefonumdan uzak durup kendi işime baksam bunu yapar mıydım diye düşündüğüm an hissettiklerim. Kabul görme ve istenme karışımı bir doz alıp da bir sonraki dozu aramaya başlamadan önce bu beni ne kadar götürür diye kafa yorduğumda hissettiklerim. En nihayetinde kimse ne yaptığımı umursamazken bu olanların sahiden bir önemi olup olmadığını düşündüğümde hissettiklerim.

Panik perileri tam olarak pişmanlık değil, daha çok derin düşüncelerdi ve ben derin düşüncelere kapılmak yerine dikkatimin dağılmasını tercih ederdim.

EMILIA BENNETT

Niye o kadar yavaş hareket ediyorsun?

Arabada mısın?

Aurora, yürüyor musun yoksa?!

Sakın öldürüleyim deme

Sana çok kızgınım

AURORA

Gelmek üzereyim

Yatakta yanına girerken Emilia, "Soytarının tekisin," dedi. "Araba gelmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızsın diye güvenliğini riske atmayı bırak."

"Anlaşıldı." Belki araba bulsam bütün yolu geride bıraktığım çocuğu düşünerek geçirmezdim.

"Pizzan mutfakta."

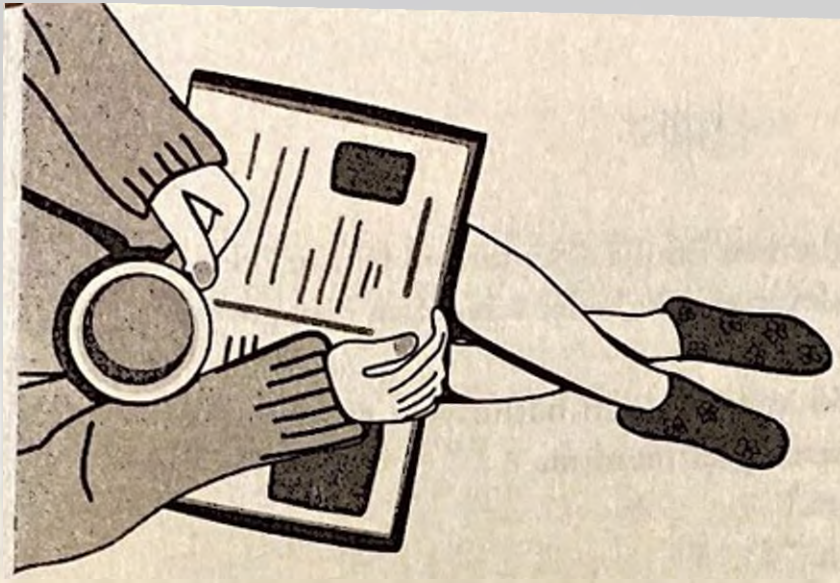
"Artık aç değilim."

Emilia ağır ağır iç çekti. "Uyu. Annenlerin kavgasını ayırmak için enerjiye ihtiyacın olacak."

"Kahvaltıya gitmek istediğinden emin misin?" Cevap vermedi, bana doğru bir yastık fırlatmakla yetindi. "Ölmüş gibi yapabiliriz."

"Annen yemez. Hadi biraz uyu, Ror," dedi yeniden esnerken. "Düşün, gecenin bir yarısı konumunu paylaşmadan geçireceğin bütün bir yaz. Küçük çocukları güvende tutacağın, üstüne üstlük kendini de geliştireceğin haftalar."

"Rüya gibi."

ALTINCI BÖLÜM

Aurora

Bu dünyadaki hiçbir şey uzun süre annem ve babamla aynı yerde bulunma mecburiyeti kadar saf, katışıksız bir umutsuzluğa neden olamazdı.

Dramatik davrandığımı düşünebilirsiniz ama gerçekten Chuck ve Sarah Roberts, "bazen boşanmak bir nimettir" sözünün canlı örnekleriydi. Her nasılsa birbirlerinin bir metre yakınına geldiklerinde ikisi de canavara dönüşüyordu.

Bu durumu da hesaba katınca, babamın söz verdiği hâlde Emilia'yla beraber bütün yaz çalışacağım Honey Acres kampına gitmeden önce yapılan bu veda kahvaltısına gelmemesi benim adıma şans bile sayılabilirdi.

İşin en sinir bozucu yanı hayatımdaki sabit insanlardan biri olması gereken bu adamın beni devamlı yüzüstü bırakması değil, onun var olmayan ebeveynliğinin annem üzerindeki etkisiydi. Açıkçası annemin biraz daha az var olmasına hayır demezdim.

"Tekrar aramaya ne dersin?" Portakal suyunun üzerinden büzdüğü dudaklarıyla beni izliyordu. "Asistanını aradın mı? Ya da Elsa'yı? Ablan ona hep ulaşabiliyor gibi."

"Açmaz ki. Sorun değil." Sorun değildi çünkü en ufak inanç duymadığım biri beni zaten hayal kırıklığına uğratamazdı. "Belli ki planlarımız onun için pek de önemli değilmiş. Sen ne diyordun?"

Bardağıma uzanıp suyumdan bir yudum alarak boğazıma takılıp kalan o hayali taşı yutkundum. Ne zaman sorun ve değil kelimelerini aynı cümlede kullansam bu taş biraz daha büyüyordu.

"Döndüğünde eve taşınma meselesini düşündün mü diye soracaktım." *Sabır.* "Bana öyle bakma, Aurora. Seni ben doğurdum."

Yirmi yıldan sonra bu aralıksız baskıya ve var oluş nedenimin kendisi olduğunu hatırlatmaya dair hiç de üstü kapalı olmayan girişimlere alışmış olmamı bekleyebilirdiniz fakat işte durum buydu. "Şey, anne, bir dahaki yılın sözleşmesini çoktan imzaladık, biliyorsun. Babam yılın tamamını baştan ödedi..." Acaba, *Bir daha kendi isteğimle seninle yaşamam için önce cehennemin buz kesmesi lazım,* demenin kibar bir yolu var mıydı? "Okulumun hemen yanında gayet güzel bir evim varken her gün Malibu'ya gidip gelmemi bekleyemezsin... Günümün yarısı trafikte geçer."

Kısık sesle, "Başka kültürlerde hayatları boyunca aileleriyle yaşayan çocuklar var," dedi. "Ablan Londra'da. Sen aramalarıma üç günde ancak dönüyorsun. Kızlarımı düzenli olarak görmek istiyorum diye mantıksız davranan benmişim gibi yapma. Okulun uzak bile sayılmaz."

Tanrı, Sarah Roberts'ı mantıksız davranmakla suçlanmaktan korusun. Emilia artan gerginliği yatıştırmak için zoraki bir kahkaha atıp, "Bence benim eve dönmem annemlerin en büyük kâbusu olurdu," dedi.

Emilia Bennett kusursuz bir oda arkadaşı, en yakın arkadaş ve zaman zaman da vicdan azabı karşıtı bir kalkandı. İki yıl halkla ilişkiler okumak ve altı yıl boyunca anneme ve onun çalkantılı ruh hâllerine duygusal bebek bakıcılığı yapmak onu şahsi kriz yöneticime dönüştürmüştü.

Annem dramatik bir tavırla iç çekip, "Eminim eve dönmen çok hoşlarına giderdi, Emilia," dedi. "Sensiz evinizin onlara kocaman ve ıssız geldiğine bahse girerim."

Annemin evinin ona kocaman ve ıssız gelmesinin tek nedeni büyüdüğüm evi satıp boşanma sonrası hesabına geçen parayı da kullanarak sahilde babama siktiri çekmelik kocaman bir ev almış olmasıydı.

Annem gözlerini üzerime çevirdiğinde tanıdık bir bakışla karşılaştım: Beklenti. Benden evde olmayı, onun benim evde olmamı istediği kadar istememi bekliyor ve bütün yaz onunla olmak yerine neden çalışmayı tercih ettiğimi anlayamıyordu. Kampa gönderilen benken hiçbir sorun yoktu; sorun, orada onun yanında olduğumdan daha mutlu olduğumu fark etmesiyle başlamıştı.

Ben küçükken çok seyahat ederdik, babamın sahibi olduğu Formula 1 takımı Fenrir'in o ay yarıştığı ülkeye bağlı olarak oradan oraya taşınırdık. Takımın peşinde dünyayı dolaşmak hep babamın birinci önceliği olmuştu, kızlarının veya eşinin kurulu düzeni ikinci plandaydı.

Elsa'yla hep babamın yapımında emeği geçip de sahiden sevdiği tek şeyin Fenrir olduğuna dair espriler yapardık.

Ablamı severdim ama aynı karmaşık anne ve baba sorunlarıyla uğraşmamıza rağmen aramızdaki altı yaş fark, bağ kurmaya çalışan iki çocuk için aşılamayacak kadar büyüktü. Hiç olmadığı kadar sorun çıkarıyordum, ailem bu yüzden yedi yaşımdan itibaren beni her yıl kampa göndermeye başlamıştı.

Kamp bana ihtiyaç duyduğumun farkında bile olmadığım her şeyi vermişti. Bir rutinim vardı, yaşıtım çocuklarla vakit geçirebiliyordum, yetişkinler ve o huysuz ablam tepemde dikilmiyorken benliğimin temellerini inşa etmeye başlayabilirdim.

Honey Acres bana yuva gibi gelen ilk yerdi. Annemle babam boşanıp annem beni de alarak Amerika'ya kesin dönüş yaptığında ve beni okula yazdırdığında bile her yaz Honey Acres'a gitmekte ısrarcı olmuştum. Çalışanların her yıl beni görünce sevinmesine bayılıyordum, istendiğime dair ilk gerçek anım buydu.

O hisleri tekrar duymak istiyordum ve yıktığım temelleri yeniden inşa ederek hepsini geri kazanabileceğimi umuyordum. Üniversiteyi ve geçtiğimiz iki yıl burada edindiğim deneyimleri sevsem de kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Hislerimin çok

ağır geldiği anlarda anlamadığım kararlar veriyordum ve bana durmamı söyleyecek kimse olmadığından kafamdaki o küçük ses, "Siktir et," diyordu. Tanımadığım birine dönüşüyordum, fabrika ayarlarıma dönmeye ihtiyacım vardı. Kendimi yeniden evimde hissetmek istiyordum. Huzur bulmak istiyordum.

Emilia'nın bacağıma değen ayağı beni daldığım düşüncelerden çıkardı, dalıp gitmiş olmama rağmen annemin yüzünde hâlâ aynı ifade vardı.

Yeterince yürekten dilersem babamın buraya gelmesini sağlayıp annemin dikkatini dağıtmayı başarabilir miydim acaba?

Babam tabii ki pat diye karşımızda bitmedi ama neyse ki garson kahvaltımızı getirerek annemin üzüntüsünün altında ağır ağır büyüyen gerginliğini böldü. İnsanın biri hiç umursamayan, diğeriyse gereğinden fazla umursayan ebeveynleri olması kaderin acımasız bir oyunuydu sanki.

Annemin böyle olmadığı zamanları hatırlayamıyordum, o yüzden de gerçekten böyle bir insan mıydı yoksa hayatını, beni iki kat fazla sevmek zorunda hissederek geçirdiği için mi böyle olmuştu, anlayamıyordum.

Ebeveynlik yapmak değil sevmek dedim çünkü bana hiç ebeveynlik yapmamıştı. Babam beni bir kenara itip işini bana tercih ettikçe annem beni daha da yakınına çekmeye çalışırdı. Babam ne zaman beni yüzüstü bıraksa annem, davranışlarım için babamı suçlamak beni kendinden uzaklaştırma riskini göze almaktan daha kolay geldiğinden bana anlayış gösterirdi. Doğrudan kendisini etkilemediği müddetçe yaptığım hiçbir şeyi umursamazdı.

Küçükken hep en iyisi olmaya, en çok şeyi bilmeye uğraşırdım, anne ve babamdan görmek için çırpındığım o ilgiyi, kusursuz kız çocuğu olup onaylanarak göreceğimi düşünürdüm ama öyle olmadı.

O yüzden ben de en iyisi olmak için uğraşmayı bıraktım. Aradığım onayı ve ilgiyi başka yerlerde buldum ve nevi şahsına

münhasır birine dönüştüm fakat bu sürecin bir noktasında kendimi, insanların umurunda olmadığım için canımın istediğini yapabildiğim ama sonra da insanların umurunda olmadığım için canımın istediğini yapabilmeme üzüldüğüm bir çıkmazın içinde buldum.

Maple Hills'e girebilmek için kıçımı yırtmıştım çünkü öğretmenlerime dersleri eken ve dikkatini vermeyen bir kızdan fazlası olduğumu ispatlamak istiyordum. Annemse başarımı değil, sadece yaklaşan ayrılığımı görmüştü. Kabul mektubunu aldığımda yaşadığımız eyaletin sınırları içindeki bir üniversiteye değil de savaşa gidiyormuşum gibi davranmış ve üç gün benimle konuşmamıştı. Liseyi bitirir bitirmez babamızın Londra'daki evine taşınan ablamın aksine onun yanında kalmamı bile umursamamıştı.

Kusursuz evlat olmakla kendime özgü biri olmak arasındaki o denge, ip üzerinde yürümeye benziyordu.

Tabii benim durumumda o ipin üzerinde yürürken bir yandan da fırtınalar kopuyordu.

İpin kendisi de alev almıştı.

O ipten sayamayacağım kadar çok düşmüştüm ve gerçekten çok ama çok yorgundum.

"İstersen kampa ziyaretimize gelebilirsin, anne." Tabağımdaki çilekle oynayarak cevabını bekledim çünkü annem gibi öz saygısı annelik ünvanıyla insanı yoracak kadar iç içe geçmiş birinin karşısında her kelime bir satranç hamlesi gibiydi. "Ziyaret günü temmuzda. Tarihi mesaj atarım."

"Ziyarete gelmemi istemediğin her hâlinden belli zaten, Aurora."

Satrançta hiçbir zaman iyi olamamıştım zaten. "Anne–"

Emilia, "Bayan Roberts, Poppy'nin kampta fotoğraf çekeyim diye bana aldığı makineden bahsetmiş miydim?" diyerek sözümü kesip çantasına uzandı. "Biliyorsunuz, küçükken yatılı kampa gidememiştim, Aurora benimle birlikte kamp danışman-

lığı yapsın diye o kadar yalvardım ki en sonunda ısrarlarıma kayıtsız kalamayınca çok sevindim. Dediğine göre en iyi kampı seçmişsiniz, o yüzden gerçekten heyecanlıyım."

Danışmanlık için Emilia bana yalvarmadı, ben ona yalvardım ama annemin bunu bilmesine gerek yoktu. Az önce aldığı övgü zaten dikkatini fazlasıyla dağıtacaktı.

Armut dibine düşermiş.

"Aurora'ya hep her şeyin en iyisini vermeye çalıştık. Ama sen bunun kıymetini hiç bilmedin, değil mi tatlım? Küçükken domuz çiftliğinde taklalar atsan bile mutlu olurdun. Tek isteğin yarış pistleri dışında bir yerlerde oynamaktı."

Emilia kamerayı çantasından alıp anneme uzattı. Annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle fotoğraflara bakarak Poppy ve Emilia'nın ne güzel bir çift olduğunu, Emilia'ya mavinin ne kadar yakıştığını mırıldandı.

"Kızlar doğa yürüyüşündeyken sen neredeydin?"

Bir basketbolcunun suratında oturuyordum. "Ders çalışıyordum."

"Ders mi çalışıyordun? Finaller bittiği hâlde?"

"Evet." Siktir. "Kamp için halatlara falan çalışıyordum." Bir yatağa bağlıydım. "Ayrıca onlar çift, anne. Randevularına üçüncü olmamı istemezler."

"Doğru. Onu özlemeyecek misin, Emilia? On hafta çok uzun bir zaman." Emilia'yla konuşsa da gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum, küçük dokundurmasına tepki vermemi bekledi. "İnan bana insana sonsuzluk gibi geliyor."

"Poppy'yi özleyeceğim tabii ama sorun değil, ikimiz de çok meşgul olacağız. Okullar açılana kadar annesiyle Avrupa'da olacak."

Benim irkilmeme kalmadan Emilia kırdığı potun farkına vardı. Kocaman kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi ve bana, "Ben kendimi kovarım, sen merak etme," diyen bir bakış attı.

Kıçımın kriz yöneticisi.

Kucağındaki mendili özenle katlayıp masaya koymaya odaklanan annemin dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Poppy bütün yazı onunla geçirmek istediğine göre annesini çok seviyor olmalı, ne hoş, değil mi? Kusura bakmayın, kızlar, ben bir tuvalete kadar gidip geleceğim."

Bir kadının tek bir cümleyle odadaki bütün oksijeni tüketmesi inanılmaz bir şeydi.

Emilia, tuvaletin kapısı annemin ardından kapanır kapanmaz alnında fiske attığım yeri ovuşturarak, "Ay!" diye bağırdı. "Gerçi hak ettim. Bir anda ağzımdan çıkıverdi!"

"Başka ne söylesen kabulümdü."

"Çok özür dilerim! Tanrım, keşke baban burada olsaydı. O ateş hattında benden daha iyi duruyor. Belki de bölüm değiştirmeliyim; bu işte berbatım."

"Gerçekten berbatsın."

"Acaba Elsa'nın arkadaşları da annenin karşısında Duygu Olimpiyatı oynamak zorunda bırakıldı mı?" diye mırıldanarak kalan son akçaağaç şurubu damlasını kızarmış ekmeğiyle sıyırdı.

"Elsa kahvaltıya gelmeyi kabul edermiş gibi. Ya da sahici dostları varmış gibi."

"Doğru diyorsun. Sence ne zaman kibarca veda edip ayrılabiliriz?"

Dudaklarımın arasından gülmeyi andıran bir homurtu kaçtı. "Uçağımızı kaçırana kadar bizi burada tutabilir."

"Sen iyi misin? Bu sabah her zamankinden daha gerginsin."

"Babamın kız arkadaşı ve Elsa, gazetelere en çok kim çıkacak yarışına girdi, ben de gidiyorum diye kafası yerinde değil. Sorun yok."

"Babanın kız arkadaşı şu çiçekçi olan mıydı?"

"Yok, ondan ayrıldı ya, unuttun mu? Ben Norah'yı diyorum. Eski hava durumu spikeri. Yoksa bir Real Housewife programına mı katılmıştı?" Babamın uzun sevgililik geçmişini zihnen özet-

lemeye çalışırken başımı iki yana salladım. "Hazırlayamıyorum. Neyse, ne iş yapıyorsa yapsın gazetecilere poz vermeye bayılıyor."

Annemin topuklarının döşemelere vurduğunu duyunca yüzüme yapmacık bir tebessüm yerleştirecek fırsat buldum. Yanımdan geçerken saçlarımı kibarca okşayıp uçlarını parmaklarına doladı. Saçlarımın onun yirmi yaşındaykenki saçlarına benzediğini ve her şeyimle ona çektiğim için çok mutlu olduğunu söyleyip dururdu. Açık sarı saçlar ve yeşil gözler, güneşte çok vakit geçirince ortaya çıkan çiller, her şeyimiz aynıydı. Babamın kopyası olan ablamın aksine bende göze çarpacak bir noktada tek bir Chuck Roberts geni bile yoktu.

Yeniden karşıma oturup iç geçirdi. "Sizi özleyeceğim, kızlar. Hesabı isteyeyim mi? Havaalanına geç kalmak istemiyorsunuzdur muhtemelen."

"İyi olur. Sağ ol, anne."

Annem mantıklı davranmaya başlar başlamaz, artık gitmemi istediği ortadayken onu bırakıp gittiğim için kendimi kötü hissetmeye başlamam biraz tuhaftı tabii. Bu gezegende annem kadar sinirime dokunabilen kimse yoktu, bu hâli ondan devamlı şikâyet etmeme neden olsa da birazcık insanlık gösterdi mi hemen dağılıyordum. Suçluluk hissi, kanımda yakarak ilerleyen bir zehir gibi vücuduma sızarak bana buradan ve buradaki herkesten uzaklaşmam gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

KİRAYI ÖDEYEN ADAM

Isobel'in yurttan taşınmasına yardım ederken geciktim, kahvaltıya gelemeyeceğim

İyi yolculuklar

Annem kredi kartını garsona uzatmakla meşgulken fırsattan istifade mesajı Emilia'ya gösterdim. Gözlerini devirdiğini anlamak için en iyi arkadaşımın yüzüne bakmama gerek yoktu. Dün akşam Norah'nın hikâyesinde Isobel'i yurt odasından aldıklarını gördüğüm için şaşırmamıştım. Norah'nın kızının ilgili baba yüzü görmesi güzeldi tabii, belki günün birinde gelip bana da nasıl bir his olduğunu anlatırdı.

Yapabileceğim en kolay şey kendimi babamın böyle biri olduğuna ikna etmekti. Meselenin benimle ilgili olmadığına. Kayıtsızlık, tutulmayan sözler, soğuk ve mesafeli ebeveynlik yöntemi. Hiçbiri benim suçum değildi. Hamurunda iyi babalık olmaması da benim suçum değildi. Fakat onun bir başkasının çocuğuyla bu kadar ilgilendiğini görünce bir kez daha belki de sorun bendedir diye düşünmekten kendimi alamamıştım.

Bu kadar tahmin edilebilir olmasa üzülürdüm gerçi.

En baskın hissettim duygu yorgunluktu. Kendi aileme uyum sağlayamıyormuş gibi hissetmekten yorulmuştum. Verdiğim her kararı sorgulamaktan yorulmuştum. Daha iyisini yapmak isteyip de yapamayacakmışım gibi hissetmekten yorulmuştum.

Emilia eve dönüş yolculuğu boyunca annemi lafa tuttuğundan öfkemle ve kesinlikle hayal kırıklığı, reddedilme ve incinme olmayan diğer hislerle baş başa kalma fırsatı buldum. Reddedilmiş gibi hissetmek için umursamam gerekirdi ama ben artık umursamıyorum.

Trafik tam da bir buz hokeyi pistinin önünde tıkanınca evrenin bana huzur vermeye niyeti olmadığını düşündüm. Sabah uyandığımdan beri Russ'ı aklımdan çıkaramıyordum, ki bu tek gecelik ilişkiler sonrası yaşamaya alışkın olduğum bir sorun değildi. Zaten Russ genel olarak hiç alışkın olduğum gibi değildi. Ama iyi anlamda. Ne var ki şimdi de onu aklımdan çıkaramıyordum. Bir veda bile etmeden çekip gittiğim için kendimi kötü hissetmemeye çalışsam da kalçamı tuttuğu yerlerdeki parmak izleri hâlâ duruyorken onu unutmak pek kolay değildi.

Arabayı garaj yolunda duran arabamın yanına çektik. Hepimiz arabadan inerken havada az sonra gerçekleşecek vedalaşmanın gerginliği vardı. İçim yine suçlulukla doldu çünkü kendince pek çok kusuru olsa da annem beni bir başkasının çocuğu için ekmezdi.

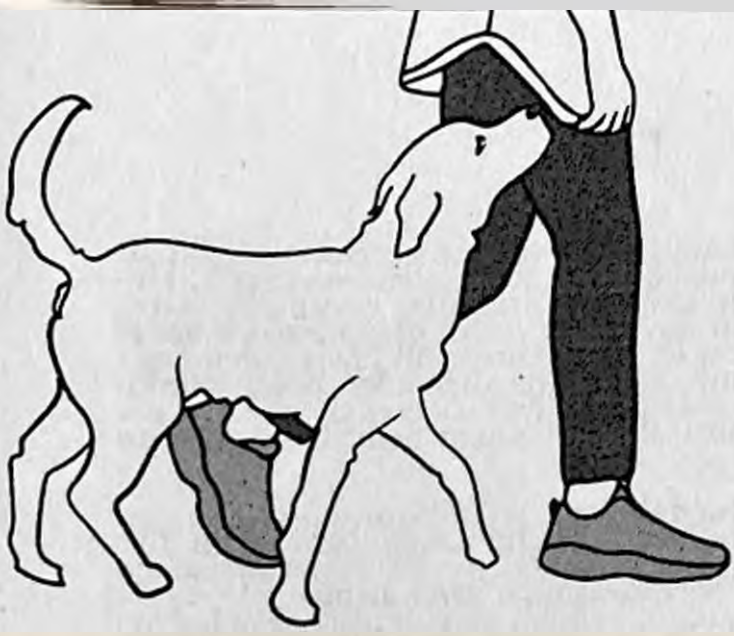
Asla aramamazlık etmezdi. Hiçbir zaman beni sevsin diye yalvarmam, ağlamam veya savaşmam gerekmemişti.

Ona öyle bir sarıldım ki ilk başta hazırlıksız yakalandı, sonra kollarını bana sıkıca dolayıp burnunu saçlarıma gömerek sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Aramayı unutma," diye fısıldadı.

"Unutmam."

Emilia annem dikiz aynasında bir nokta hâline gelene kadar bekledi, ancak ondan sonra konuştu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece uçaktaki atıştırmalıklara ve iki Fenrir arabasının da yarışın ortasında aniden bozulmasını manifestlemeye ihtiyacım var."

YEDİNCİ BÖLÜM

Russ

Dün gece içtiğim için kendimden nefret ediyordum.

Birazcık olsun rahatlamak ve istediğim şeyi yapmak için neden dün geceyi seçtiğimi asla anlayamayacaktım. Sarhoş olmadan çakırkeyif kalmak için ağır ağır ve devamlı içmenin sonuçları çok daha beter diyebilirdim. Uzun araba yolculuğu bu yüzden daha yorucuydu. Ense kökümdeki o hafif ağrı da yolculuğun gereğinden uzun gelmesine neden oluyordu. Körkütük sarhoş olsam yatağa tek başıma gider ve belki bir kez olsun sağlam bir uyku çekerdim.

Uykusuzluk yabancısı olduğum bir şey sayılmazdı. Yıllarca düzensiz, hafif uykularla yetindikten sonra bedenim uykusuz da gayet iyi idare ediyordu. Fakat bu yolculuk beni zorluyordu işte. Uçakla gitmek dururken araba sürmeyi seçtiğim için çoktan pişman olmuştum.

Uçakla gitsem uyanır uyanmaz kalkıp yola koyulmak yerine yatakta birkaç saat daha kalabilirdim. Henry ve Robbie, kan çanağına dönmüş gözlerle ve içten içe hâlâ uyurken beni gerekirse atlardan ve ineklerden kurtarmaya geleceklerine dair bir şeyler mırıldanarak yolcu etmişlerdi. Ne olursa olsun bu yaptıkları benim için çok değerliydi ve hayatımda ilk kez yazın sonunda Maple Hills'e dönüp ev arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlıydım.

Belki uçakla gitsem son dört saatimi dün gece yatağımda olan kadını düşünerek geçirmezdim. Yani çekip gidene kadar yatağımda olan. Aslında durumu kabullenmem gerekiyordu.

Rızası olan iki yetişkin arasında geçen tek gecelik bir ilişkiydi bu. Pek tek gecelik ilişki insanı sayılmazdım –normalde hareket geçmek için gereken öz güvene erişmem bir geceden fazla sürüyordu– ama o öyle öz güvenliydi ki ben de ona uymak istemiştim.

Fırsatım varken ona daha çok şey söylemediğim için çok pişmandım. Belki de gitmesi ve tek kelime bile etmeden benden daha fazlasını beklemediğini belirtmesi uzun vadede çok daha iyi olmuştu. Banyoda, kendimi ona kamptan döndüğümde benimle bir randevuya çıkmak isteyip istemeyeceğini sormaya ikna etmek için JJ'in o aptalca motivasyon konuşmalarını yaparak o kadar çok vakit geçirmiştim ki beni reddedecek olursa kendimi muhtemelen gerisin geri banyoya kapatırdım.

Evet, veda etmeden gitmesi iyi olmuştu.

Mesajı almıştım.

Yalnızca tek gecelikti.

Muhtemelen kendimi rezil etmiştim ama ona baktığımda bakışlarında, gülüşünde bir şey görüyordum. Belki bana acımıştı; dürüst olmak gerekirse bu daha mantıklı bir seçenekti. Ne olursa olsun son birkaç saatimi parmaklarımın altındaki yumuşak teninin ve kulaklarımdaki iniltilerinin hatırasıyla kendime işkence ederek geçirmiştim işte. Onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum, muhtemelen onu unutmalıydım da ama bazen bu işler o kadar kolay olmuyordu.

Onunla sevişmenin nasıl inanılmaz bir his olduğunu hatırlarsam ona çıkma teklifi edemediğim için duyduğum hayal kırıklığı azalırdı belki.

Devasa "Honey Acres'a Hoş Geldiniz" tabelasının yanındaki geniş toprak yola dönerken taşlar tekerlerimin altında ezildi. Beklenti, bedenimdeki diğer bütün duyguları bastırdı ve onca

bekleyişten sonra nihayet burada olduğumu fark ettim. Çocukluğumda, ailemin durumu olmadığı için yatılı kampa gitmemiştim. Annem, babamın maaşının faturalara mı yoksa kumara mı gideceğini asla bilemediğinden ilerisi için sözler vermek istemezdi pek.

Maddi sıkıntıları olan ailelerin çocuklarına hizmet veren yerleri de araştırmazdı çünkü her şey yolundaymış gibi yapmakla meşguldü. Küçükken durumu anlamıyordum tabii, birçok açıdan bunun için minnettardım çünkü uzun yıllar boyunca annem, abimle benim evde olmamı seviyor sanmıştım.

Diğer her şey gibi buraya gelmeyi de kendim başarmıştım. Artık bir çocuk olmayabilirdim ama onca yıl neyi kaçırdığımı görecek ve dahası, bunun karşılığında para alacaktım.

İleride kocaman, ahşap bir kulübe belirdi, yaklaştıkça park edilmiş arabalar ve Honey Acres logosuyla süslenmiş bir otobüs görüş alanıma girdi. Boş bir yere çekip derin bir nefes aldım ve toparlanmak için kendime bir dakika verdim. Burası, ellerinde çantalarıyla heyecanla gezinen insanlar dâhil tıpkı broşürdeki gibi görünüyordu.

Arka koltuktan eşyalarımı alıp gelişlerini kaydettirmek için sıraya giren insanlara doğru ilerledim. Cep telefonumu çıkardığımda Stassie'nin geçen hafta açtığı grupta bir dizi mesaj olduğunu gördüm.

EN ŞAHANE KANKALAR

STASSIE

Sağ salim vardığında haber ver, muffinim

Uzun yola çıkmadan önce içmek iyi bir fikir değildi

KRIS

Ona bir şey olmaz

[redacted]

MATTIE

Merak eden varsa söyleyeyim, ben iyi de

BOBBY

Ne kadar erken girdi?

KRIS

ÜCMH dedikodu sayfasına göre Aurora Roberts'ı odasına götürdü ve bir daha görünmediler

LOLA

O paçavrayı okuduğuna inanamıyorum. İki hafta önce biri Kenny's restoranında ağladığımı söyledi diye hamile olabileceğimi yazdılar. Gözüme acı sos kaçmıştı

MATTIE

Kimse beni merak etmiyor yani?

Tamam, süper, süper

BOBBY

Aurora Roberts ismi neden tanıdık geliyor?

STASSIE

[redacted]

ROBBIE

Dün gece Russ'a kucak dansı yaptığını gördün ya, dâhi seni

BOBBY

Onu biliyorum da ismi tanıdık geliyor

MATTIE

Bir kızın "Ryan'la arkadaş" olmasının sonu daha önce hiçbir erkek için iyi bitmedi

STASSIE

Nate sana siktirip gitmeni söylememi istedi

KRIS

O Aurora Roberts mıydı???

LOLA

Bu okulda Ryan Rothwell'in sikini sokmadığı tek kadın ben miyim?

ROBBIE

Evet, o yüzden her gün evrene şükrediyorum

STASSIE

Nate sana da siktirip gitmeni söylememi istedi

KRIS

Babası Fenrir'in sahibi. Şu kurt sembollü F1 takımı.

BOBBY

Hasiktir

STASSIE

Bu haber nedense Nate'i heyecanlandırdı

LOLA

Seksi-kadındı. Tebrikler, muffinli.

HENRY

Sinir bozucusunuz. Biri öldü sandım. Her gün birbirini gören insanların bu kadar mesajlaşmasına gerek yok.

ROBBIE

Ölecek tek kişi, yeniden sevişmek istiyorsa FIT seviyormuş gibi yapmak zorunda kalacağını fark ettiğinde muffinimiz olacak.

JJ

En azından tenis gibi sıkıcı bir şey değil.

ROBBIE

Seni buraya kim aldı? Bu grubun gerçek Maple Hills'te kalanlar için olması gerek

JJ

Ruhen orada olacağım

Ayrıca bir şeyleri kaçırmaktan korkuyor

KRIS

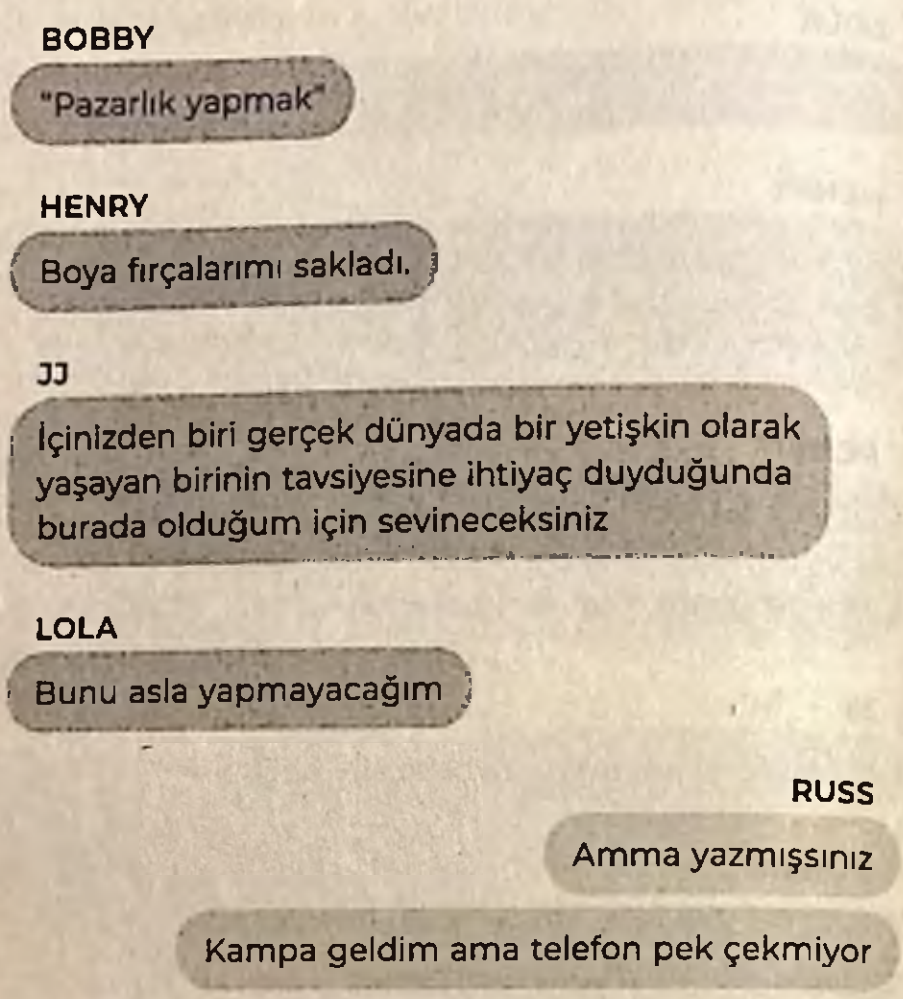
Stassie aldı, değil mi

STASSIE

Pardon?

JJ

Yok, Hen'le pazarlık yaptım

Dışarıdayken hep grubun içinde olmanın nasıl olacağını merak ederdim. Şimdiyse içerisinin daha çok kaostan ibaret olduğunu ama bu kaosun da sevimli bir yanı olduğunu görebiliyordum. Arkadaşlarıma son gelişmeleri yazarken sıranın önlerine doğru ilerledim, ki öyle olunca karşıma yine boktan bir üniversite dedikodu sayfasında olduğum, orada benimle birlikte yer alan kızın çok zengin bir ailesi olduğu ve onu tekrar görecek olursam yarış arabalarına dair bir şey biliyormuş gibi yapmamın kesinlikle mümkün olmadığı gibi şeylere kafa yormamak için müthiş bir fırsat çıkmış oldu.

Hoş geldin paketimi almam, toplantının bir saat içinde başlayacağını öğrenmem ve kulübemi bulmam çok sürmedi.

Ağır kapıyı iterek içeri girdiğimde yazı birlikte geçireceğim yeni oda arkadaşımı gördüm. Odanın diğer ucunda kurulduğu yataktan soğukkanlı bir tavırla başını sallayıp, "Nabersin, adamım?" dedi. "Ben Xander."

"Russ." Neredeyse muffin diyecektim. "Tanıştığıma sevindim."

"Ben de." Bakışları beyaz Titanlar logosunun lacivert kumaşta göze çarptığı tişörtüme kaydı. "UCMH'de misin?"

Biraz keyfim kaçtı çünkü bu tişörtü giyerken hiç düşünmemiştim. Çok uzak olduğu için burada Maple Hills öğrencilerinin olmayacağını ummuştum ama bana cazip gelenin onlara cazip gelmeyeceğini varsayarak aptallık etmişim. Tanıdık yüzlerin insanı rahatlatacağını düşünebilirdiniz ama ben ne zaman hokeyden bahsetsem konuyu buz pistine getirirlerdi, ki ben de o konu hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Xander'a çekinerek cevap vermem bu yüzdendi. "Evet, sen?"

"Yok, adamım. Annemin kocası fakültede, onunla aynı yerde olmak da aman aman, uzak dursun. Ayrıca üvey kardeşim de orada ve onunla aynı basket takımında oynayacak olsak muhtemelen birbirimizi öldürürdük. Ben Standford'dayım. Sen bir şey oynuyor musun?"

Çantalarımı yere bırakıp ceplerimi boşalttıktan sonra yatağıma oturdum ve her zamanki tepkiyi almaya hazırlandım. "Evet, buz hokeyi."

"Güzel." Anahtarımı gösterdi. "Yol uzun sürdü mü?"

Ona normalde olması gerekenden daha geç cevap verdim çünkü kendimi hazırladığım soru bu değildi. Havadan sudan ne kadar konuşursak o kadar rahatlıyordum çünkü pistten hiç bahsetmiyordu.

Maple Hills'le ilişkili herkesin, yılın başında neden olduğum olayı bildiğini varsaymamın sebebi sanırım kaygıydı. O olay hayatımdaki en büyük utançtı, bana ilk kez, "Evet, babam haklı, ben beceriksizin tekiyim," diye düşündüren şeydi, o yüzden

takım arkadaşlarımın önerisinin aksine o olayı düşünmemeyi seçmek çok da kolay değildi. Stassie zamanla bunun endişe ettiğim ilk şey olmayı bırakacağını söylese de ben hâlâ o zamanın gelmesini bekliyordum.

Bir saat öyle çabuk aktı ki hoş geldin paketimi dahi açma fırsatını bulamadan toplantı için ana salona geçtik. Burası kocamandı ama neyse ki Xander geçen yaz da burada çalıştığından nereye gittiğimizi biliyordu.

Ön sıradan iki boş yer kapıp odanın kalanının dolmasını bekledik. Xander bana odada gezdirilen imza kâğıdını uzattı, kâğıdın en üstünde Wi-Fi şifresi yazıyordu.

"Wi-Fi rezalet bu arada," diye sızlandı. "Ana binalardaysan çok kötü değil ama bizim kulübede yok gibi. Rastgele çeker, bütün mesajların bir anda gelip ödünü koparır."

"Dürüst olmak gerekirse telefonun çekmemesi benim için iyi bile." İsmimin yanını imzaladıktan sonra yine de şifreyi girip telefonu internete bağladım ve kâğıdı yanımdakilere verdim. Mesaj grubunda yeni mesajlar birikmişti, başka bildirimlerin yanı sıra bir de annemden gelen mesajlar vardı.

ANNEM

Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım, abin de aynı şekilde

Umarım kampta harika bir yaz geçirirsin

Lütfen dönünce ziyaretime gel

Seni özlüyorum, tatlım

Ben de baban da özlüyoruz

Diğer bildirimleri kontrol ederken babamdan gelen bildirim gözüme takıldı.

BABAM

Kcallaghan19'dan talep

$50

Birilerinin omzumun üzerinden bakması ihtimaline karşın ekranımı çabucak kilitleyip telefonu cebime koydum. Annemin çağrılarını görmezden geldiğim için kendimi kötü hissediyordum ama hep duymak istemediğim bahaneleri sıralayıp duruyordu. Abim Ethan da sırf onları ziyaret etmediğim için bana laf saydırmaya arıyordu ki kendisi eline geçen ilk fırsatta müzik grubuyla birlikte Doğu Yakası'na kaçıp beni her şeyle bir başıma baş etmek üzere terk etmişti.

Ben hep ikinci tercih olmuştum: Babamın bağımlılığından, annemin babam için uydurduğu bahanelerden, Ethan'ın hiçbir terslik yokmuş gibi yapabileceği kadar uzağa taşınma arzusundan sonra gelmiştim.

Ailemi seviyordum ama geldiğimiz hâlden nefret ediyordum. Bizi birbirimizden ayrı tutan şeylerden sakınıyorduk, babam için bahaneler üretiyorduk, sırf bir sorun yokmuş gibi davranmak uğruna bir çözüm aramayı reddediyorduk. Onları görmezden gelmenin ve hem fiziksel hem de duygusal olarak mesafemi korumanın çok daha kolay olduğu bir noktaya gelmiştim. Neyse ki buraya geldiğim için o mesafe kuzey yönünde dört saatlik uzaklıkta olacaktı.

Yumuşak altın rengi bir başın dizlerime konmasıyla birlikte yaşlı bir kadın mikrofona dokundu. Xander köpeğe uzanıp kulaklarının arasını kaşıyınca hayvan hemen gözlerini kapayıp

kuyruğunu sallamaya başladı. Tatlı tatlı, "Selam, Balık! Seni de kıyafetlerimin üzerindeki tüylerini de çok özledim," dedi Xander. Açıklamak için bana döndü. "Jenna'nın köpeği, Jenna da kampın müdürlerinden biri, yakında tanışırsınız. Genelde ofiste çalışır, Balık da kampta dolaşıp herkesten ilgi görür. Genelde kendisine bir kişiyi seçip onunla takılır. Görünüşe göre sen de adaylardan birisin."

Ön taraftan bir kadın, "Hepiniz hoş geldiniz!" diye seslendi. "Yenilerimiz için söylüyorum, benim adım Orla Murphy, Honey Acres'ın dinozor sakiniyim. Kampın yetkili müdürüyüm, buradaki her şey ve herkes benim denetimimde. Honey Acres'ı ailem kurdu, bu yıl sizleri de ailemize buyur etmekten mutluluk duyuyorum."

Bir kulağım kadında Balık'la ilgilenirken Xander aniden koluma yapıştı. Kolumu sıkıp, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Bakışlarını takip ettiğimde bize doğru gelen aşırı tatlı ve Balık gibi altın tüylü, yumuşacık ama çok daha küçük ve tombiş iki köpekle karşılaştım. "Bebek Balıklar!"

Yavru köpekler yanımıza gelip de Xander ikisini kaldırıp kollarının arasına aldığında Orla'nın kampla ilgili söylediği hiçbir şeyi dinlemediğimi fark ettim. Tasmalarından sallanan parlak, alüminyum isim etiketlerini çevirdim ve Somon'la Alabalık bakışlarıma karşılık verdiğinde kahkahamı bastırmaya çalıştım.

Hoparlörden gelen kahkaha beni yeniden âna döndürdü ve tekrar odaya bakındığımda Orla'nın bize baktığını gördüm. "Gördüğüm kadarıyla köpekler yine beni gölgede bırakma peşinde. Daha önce bizlerle olanlar, Balık'ın yavruları oldu, hepsiyle çok gurur duyuyor. Bir gün kulübenize döndüğünüzde onları yatağınızda bulabilirsiniz."

Ön sırada oturanlar oda arkadaşımın kollarında birbirlerini yumruklayan pofuduk hayvanlara bakmak için dönerken odada mırıltılar dolandı.

Orla kampta klasik bir güne, beklenen davranışlara, izin günlerine ve kampçılar haftaya gelene dek neler beklememiz gerektiğine dair broşürden hâlihazırda bildiğim birçok şeyi anlatırken dikkatimi vermeye çalıştım. Takım ruhu oluşturma meselesi nedense ürpermeme neden oldu. Kaynaşmak için yapılan şeylerden genelde pek hoşlanmazdım ama resmen kendimi bir hafta boyunca bu tür etkinliklere kaydettirmiştim.

Orla tanıtımı sürdürürken yavrulardan biri kucağıma, annesinin başının hemen yanına gelip uykuya daldı. "Önemli şeylere geçersek, şaşıracağınızı sanmıyorum ama alkol ve uyuşturucu, reşit olsanız bile kesinlikle yasak... Ki çoğunuz değilsiniz. Burada kampçılarımıza büyülü bir yaz yaşatmak için bulunuyorsunuz; yazınızı madde etkisi altında geçirmek istiyorsanız tatile gitmeyi tercih etmeliydiniz."

Hemen zihnimde Kris, Bobby ve Mattie'nin yüzleri belirdi. Miami'ye gitme tekliflerine karşılık benimle kampa gelmelerini önerdiğimde onlar da benzer bir şey söylemişlerdi.

"Çocuklarımızın çoğu için bu yaz, yıllarca hatırlayacakları en güzel zamanlar olacak, o yüzden işe akşamdan kalma gelmeden önce bunu bir hatırlayın derim. Son olarak, herkesin en sevdiği konuya değinelim: Aşk. Honey Acres'ta sıfır ilişki politikamız var, ihlali durumunda sözleşmeniz feshediliyor. Bu hem kampçılarımızın iyiliği hem de sizin akıl sağlığınız için. Birlikte on hafta geçireceksiniz ve inanın bana kamp gözlükleriniz takılıyken size harika bir fikir gibi gelen birinden kaçmayı dilediğiniz zaman o haftalar geçmek bilmez."

Xander'a doğru eğilip sesimi kısarak, "Kamp gözlükleri mi?" dedim.

Güldü. "Görürsün. Bir ay sonra herkes çekici gelmeye başlıyor."

Orla konuşmasını çalışanların ortak çalışan alanlarında birlikte vakit geçirebileceklerini fakat birbirlerinin kulübelerinde bulunamayacaklarını ve uymakta sorun yaşamayacağım başka

son derece mantıklı birkaç kuralı açıklayarak noktalandırdı. En son ihtiyaç duyduğum şey bir şeyleri, yine, elime yüzüme bulaştırdım diye yazın ortasında Maple Hills'e geri gönderilmekti.

Çoğu kişi yolculuktan yorgun düştüğünden bugün yerleşme günü olarak belirlenmişti ve oryantasyonumuzun son aşamasında da önümüzdeki on hafta birlikte çalışacağımız insanlarla tanışmak vardı.

Çocuklar dört gruba ayrılıyordu: Rakunlar, Bozayılar, Tilkiler ve Kirpiler. Her hayvan bir yaş grubunu temsil ediyordu ve her grubun da her gün dört, her gece iki danışmanı olacak şekilde dönüşümlü olarak çalışacak altı danışmanı vardı.

Ben tercihimi, sekiz ila on yaşındaki çocuklardan oluşan Bozayılardan yana kullanmıştım çünkü onlar tamamen yardıma muhtaç olmayacak kadar büyüktü ve iki aydan uzun bir süre boyunca ergen tavırlarla çatışmama gerek bırakmayacak kadar da küçüktü. Kampçıların eve dönmeden önce bir iki hafta geçirdiği diğer yaz kamplarının aksine bizim çocuklar bütün yazı burada geçiriyordu.

Çalışanlardan biri isimleri okumaya başladı ve insanlar da gruplarına doğru ilerledi. Hazırlanayım diye yavru köpeği yere koymaya çalıştım ama ben pes edene kadar ciyakladı.

"Bozayılar, sıra sizde... Clay Cole... Alexander Smith..." Xander ayaklanırken, benim başarısız girişimime şahit olduğundan yavru köpeği beraberinde götürmeyi tercih etti. "Emilia Bennett... Russ Callaghan..."

Diğer isimler çağrılırken grubuma katılmak üzere hareketlendim, Balık hemen ayaklarımın arkasındaydı. Grubumdakiler hâlâ Xander'ın kucağında olan köpekle tanışmakla meşguldü. Yaklaştığım sırada biri dönüp bana baktı.

Bana bakan kızı görür görmez tanıdım, kalbim tekler gibi oldu.

Emilia'nın buraya kiminle gelmiş olabileceğine dair ihtimal hesapları yapmama gerek yoktu, şaşkın şaşkın bakan yüzünün

her santiminden okunuyordu zaten. Evren, sırf eğlencesine beni cehenneme sürükleyip sonra gerisingeri getirmekten müthiş bir zevk aldığı için onun burada olduğunu anlamıştım.

Emilia'nın bakışları arkamdaki bir yere kaydı, içgüdüsel olarak dönüp bakınca yirmi dört saatten kısa bir süre önce yüzümün gömülü olduğu o sarı saçlar gözüme çarptı.

Onun beni görmesi birkaç saniye alsa da gördüğünde aniden durdu, dudakları hafifçe aralandı, bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hasiktir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aurora

"Hasiktir."

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Yavru köpeğe bakıyordum. Neden köpeğe bakmaya devam etmemiştim ki sanki?

Russ gözlerini dikip baktı ama hiçbir şey söylemedi. Dün geceki o rahat, arkadaş canlısı gülümsemesi gitmiş, yerine daha soğuk, daha ihtiyatlı bir ifade gelmişti. Söyleyecek bir şeyler aradım. "Hey, birbirimizi çıplak gördüğümüzün ve bir daha karşılaşmayacağımızı düşündüğümüzün farkındayım ama aynı gruba düştük, o yüzden bu konuyu bir daha açmayalım. Sana uyar mı? Bana uyar," anlamına gelecek bir şeyler.

Gelgelelim ne kadar istemesem de onunla yeniden karşılaşmanın hayalini kurmuştum. Ağzım açılmaya başladı, ne demeye niyetlendiğimi bilmiyordum ama neyse ki kendimi utandırma fırsatını bulamadan yeniden kapandı çünkü Russ tek kelime etmeden grubun kalanına döndü.

Sessizlik can yakıcıydı.

Buradaki ironiyi fark etmemiş de değildim, sonuçta ben de kampüste yanlarından geçtiğim sırada pek çok tek gecelik ilişkimi görmezden gelmiştim ama ikiyüzlülük en büyük yeteneğim olmasa sahiden babamın kızı olduğum belli olur muydu bilmiyordum.

Russ'ın tepkisinde kötü bir şey yoktu; karanlığın içinde ne kadar güzel olduğumu fısıldayan ya da üzerimden çıkardığı giysileri düzgün bir şekilde katlayan bu adamda kötü herhangi

bir şey olduğunu sanmıyordum. Sanırım dün gece çok tatlı olduğu için biraz şaşırmıştım o kadar.

Beni rahatsız eden bu hislerin ruhumda oyalanmasına izin verdim, onları uzaklaştırmak veya gittikçe artan huzursuzluğumu yatıştırmaya çalışmak istemiyordum. *Yabancılarda teselli ararsan olacağı bu, Aurora.*

Ders alındı.

"Herkese merhaba. Benim adım Jenna ya da genelde bilindiğim adımla Balık'ın annesi. Bu yaz Bozayıların kıdemlisi benim, bu da kamp müdürlerinden biri olarak üstlendiğim sorumlulukların yanı sıra sizin planlarınızı da denetleyeceğim, herkesin mutlu ve sağlıklı olduğundan emin olacağım ve kampçılarınızla karşılaşabileceğiniz zorluklarda yönünüzü bulmanıza yardımcı olacağım anlamına geliyor."

Emilia yanıma geçip serçe parmağını benimkine doladı; bu, yanımda olduğunun ve sağımızda duran düşüncelere dalmış hokey oyuncusundan dolayı onun da neye uğradığını şaşırdığının bir işaretiydi. Jenna'nın söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama Russ, olduğum tarafa bakmaya bile tenezzül etmediğinden dikkatimi çekip duruyordu.

"Sizi esas alanda gezdireceğim. Yola çıkmadan önce su şişelerinizi doldurmanızı tavsiye ederim. İşimiz bittiğinde hep beraber akşam yemeği yiyeceğiz, sonrasında gece sizin, istediğiniz gibi tadını çıkarın, yarın sıkı çalışmalar başlayacak."

Herkes ana salonun köşesindeki sebillere yöneldi. Gittiklerinde Jenna'nın profesyonel gülümsemesi yerini gerçek olana bıraktı ve üzerime atılıp beni nefesimi kesecek kadar sımsıkı kucakladı. "Seni çok özledim!"

"Nefes alamıyorum, Jen."

Beni bıraktı ama bu kez de yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ağlamak istiyorum. Bebeğim eve döndü sanki; nasıl da büyümüşsün."

Kelimelerim boğazıma takıldı ve birden yoğun bir ağlama isteği duydum. Ben kampçıyken Jenna benim danışmanımdı, büyüyüp diğer kampçı gruplarına girdiğim sırada o da büyüyüp yer değiştirmişti. Bunun bir tesadüf olduğuna yeminler etse de ben benimle vakit geçirmek istediği için böyle yaptığını düşünmekten hoşlanıyordum ve tek isteği istenmek olan bir çocuk için bu büyük bir nimetti.

Bir süre önce o toprak yoldan arabayla geçtiğimiz sırada yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissetmiştim, sanki nihayet olmam gereken yerdeydim.

Tanıştığımızda on sekiz yaşındaydı ama gerçek ablamın aksine Jenna o özlemini çektiğim abla olmayı başarmıştı. Burada ilk dişimi düşürdüğümde diş perim olmuş, ilk reglimi olduğumda beni kurtarmış, ilk öpücüğümü verdiğim Todd Anson ertesi gün voleybol sahasının orada Polly Becker'ı öptüğünde omzunda ağlamama izin vermişti.

"Daha iki gün önce konuştuk, hem yatıya kalalı da çok olmadı," deyip güldüm. Kendimi onun ellerinden kurtarıp yanına geçtim. "Ne ara bu kadar yapışkan oldun?"

"Evet konuştuk ama buraya çok uzun zamandır gelmiyorsun. Gereğinden uzun hatta." Yapışkan olmasını severdim, o da sevdiğimi bilirdi ama yine de role ayak uydurdu. "Kusura bakma, mesele şu yavru köpekler. Onlar yüzünden annelik duygularına kapılıyorum. Şimdi bir de bütün yaz uzun boylu, kaslı erkeklerin onları kucaklarında taşımasını seyretmek zorunda kalacağım." İç çekip Russ ve diğerlerinin Golden Retriever üçlüsüyle oynadığı tarafı işaret etti. "Görünüşe göre Balık bu yazın kurbanını seçmiş. Zevkli kız."

Russ bakışlarımızı hissedebiliyorsa da başını kaldırmadı. Ona bakmamalıydım ama dün geceki kadar, hatta belki daha iyi görünüyordu. Onu arkama alacak şekilde döndüm. "Balık'ın kurbanı demişken..."

Jenna'nın gözleri beynimin içini görmeye çalışıyormuşçasına kısıldı, görmeyi başarmış da olabilirdi çünkü yüzünde tiksintiye benzer bir ifade belirdi. "Buraya geleli daha iki saat oldu! Aurora, bana birinci temel kuralı daha şimdiden ihlal ettiğini söyleme lütfen!"

"Ne? Hayır! Tabii ki hayır. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Tanrı'ya şükür. Kuralları ihlal edeceksen müdürün olamam."

"Etmedim!"

Kulağa, "Oh be," gibi gelen bir mırıltıyla ellerini kalçasına götürdü. "Güzel."

"Dün gece oldu."

Jenna, "Rory!" diye bağırıp eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bütün yaz dalgana bakıp da başvurunu kabul ettiğim için beni pişman etme. Bana sıkı çalışacağına söz verdin. Dokuz yaşında küstah bir çocukken buranın sahibi gibi dolanman sevimliydi ama kampçıların başında olacaksan aklının başında olacağını bilmem gerek, aklın şeyde olmamalı, basketbolcu mu futbolcu mu, her neyse işte, onun yatağında."

"Hokey oynuyor aslında..."

"Skalanı genişletmene sevindim ama ben ciddiyim, Ror. Bana bütün bir yaz için söz verdin. Kamp hayatından sıkıldın diye havlu atmak yok. Rastgele bir adam için değil, çocuklar için burada olmana ihtiyacım var."

"Bana biraz güven, Jen. Tanrım. Onun burada olacağından haberim yoktu! İnanmazsın ama beni yatağına çarparken yazın ne yapacağımı sormadı," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Yüzünü tiksintiyle buruşturup, "Birincisi, seks hayatını bir daha bu kadar detaylı dinlemek istemiyorum," diye homurdandı. "İkincisi de sana güveniyorum, Rory. Senin en büyük destekçin olabilirim ama seni tanıyorum. İkimizin de hayatını zorlaştırma lütfen. Bütün enerjini çocuklara aktar."

Sözcükleri uzata uzata, "Biliyorum, Jenna," dedim. "Dediğim gibi, burada olacağından haberim yoktu."

Hızlıca etrafa bakındı, sonra gözlerini tekrar yüzüme dikti. "Bu sabah uyandığınızda aranızda, 'Gitmem gerek, Honey Acres'tan beklerler' veya 'Seks için sağ ol ama kampa gitmem gerek,' gibi konuşmalar geçmedi mi?"

"Hayır, tabii ki. Ben dün gece, o banyoda benden saklanırken çıktım gittim. Birkaç dakika önce göz göze geldiğimizde de beni tanımıyormuş gibi davrandı. Gerçek bir yetişkin gibi."

"Ah be, yeniden üniversitede olmak vardı."

Jenna'nın yanına sokulup sebilin etrafında konuşan grup arkadaşlarıma baktım. Russ'ın yanında iki oğlan vardı, ikisi de yakışıklıydı ve yanlış duymuyorsam basketboldan bahsediyorlardı, bu konu normal koşullarda ilgimi çekerdi. "Ayrıca Russ'la ilgilenmiyorum, diğer ikisi daha tatlı." Yalandı tabii. "Endişelenmene gerek yok." Yalanın daniskasıydı.

"Hiçbiriyle bir şey yapmayacaksın... Hayır, bana öyle bakma, Aurora. Ben ciddiyim. Seni seviyorum ama kuralların senin için geçerli olmadığını sanıyorsan yanılıyorsun. Serbest geçiş hakkın yok. Bana bu yaz kendini keşfetmek istediğini söylemiştin."

"İstiyorum zaten."

Jenna benden on iki santim kısa olabilirdi ama bir elli yedi boyuyla bana omuz attığında beni birkaç santim sola itmeyi başardı. "Eh, eğer kamp alanında biriyle sevişecek olursan kendini keşfetme fırsatını bulacağın yer cesedini gömdüğüm ormanlık alan olur."

"Beni öldürmeyeceksin. Onunla ilgilenmiyorum, onun da benimle ilgilenmediği açık." Yeniden yerime geçip kollarımı ona doladım ve başımı başına yasladım. Bunu yapmaya boyum onunkini geçtiğinde başlamıştım ve ne kadar sinir olduğunu da biliyordum. "Beni sevdiğini bir daha söylesene."

Ofladı, ki ayrı kaldığımız süre içinde özlediğim bir sesti bu. Jenna'nın benden bezince çıkardığı sesler görüntülü gö-

rüşmede aynı etkiyi yaratmıyordu. "İnsan Kaynakları şikâyeti eli kulağında gibi."

Ona sataşarak, "Hadi söylesene," dedim. İkinci kelimeyi beni dirseklemeye çalışana kadar uzattım, mücadelemizde kısa siyah saçları yüzümü gıdıkladı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Seni seviyorum, Aurora Roberts. Evine hoş geldin. Şimdi üzerimden çekil. Tur düzenlemem gerek."

"Ayaklarım koptu kopacak."

Emilia'ya inanmadığımı gösteren bir ifadeyle baktım. "Balerinsin sen. Ayakların daha beter şeyler yaşamıştır."

"Balerin olmak lanet olasıca bir doğa yürüyüşünde yanlış ayakkabıyı giydim diye sandaletlerimin ayağımı parçalamasına engel olmadı."

"Tipik şehir kızı," diye sataştım. "Kendini kırsala hazırlamak için daha fazla küçük kasabada geçen aşk romanı okumalıydın."

Jenna'nın bizim için planladığı kısa ve tatlı, sandalete uygun kamp turu, Jenna'ya düşkün olduğundan şüphelendiğim, Kirpi danışmanlarının başındaki kıdemli Cooper tarafından gasp edilmişti. Cooper'ın turları birleştirmeyi önermesi çok hoştu ama onun o hevesi yüzünden turumuz herkesinkinden iki saat daha uzun sürmüştü ve ben Honey Acres'taki her bir çimeni görmüş gibi hissediyordum.

Bu uzun yürüyüş bize diğer danışmanlarla konuşma fırsatı da vermişti. En önde, daha önce de yan yana durduğu Xander'la konuşmayı sürdüren Russ hariç.

"Evet işte orada hata ettim. Yeterince küçük kasaba romanı okumadım." Gölün kıyısındaki kumların içinde ayak parmaklarını oynattı. İki sandalyesine el koyduğumuz bu yere genelde sahil deniyordu. "Ben iskelede oturup ayağımı suya daldıracağım, gelmek ister misin yoksa yerimizi mi koruyacaksın?"

"Kalayım." Yerimiz insanları seyretmek için kusursuz bir noktadaydı, kimin kime çekildiğini görmek ve kimlerin yakınlaşacağına dair tahminde bulunmak eğlenceliydi. Kimsenin ona kulak asmayacağını bildiğimizden, Orla'nın yakınlık kurmanın yasak olduğuna dair konuşmasını dinlemek komikti. Ben burada kampçıyken hepimiz mesai saatinden sonra kimlerin gizli gizli öpüştüğüne dair tahminlerde bulunurduk. Sonra da yetişkin dedikodularını bizimle paylaşsınlar diye danışmanlarımızı sinir ederdik.

Şimdi danışmanken de yapmayı en sevdiğim şey köpeklerin herkesi inceleyişini, zaman zaman sevilmek için oturmalarını, sonra da yollarına devam etmelerini seyretmekti. Köpeklere bayılıyordum, içlerinden birinin grubumuzdaki Maya'yla konuşup gülüşen Russ'ın kucağında uyuyuşunu seyretmem de tam olarak bu yüzdendi. Balık ve diğer yavru köpek de Russ'ın ayağının dibinde uyuyordu.

"Burada oturan var mı?"

Arkama baktığımda grubumuzdaki üçüncü erkek olan Clay'i gördüm. Elinde iki birayla yalınayak kumların üzerinde dikiliyordu. "Şimdilik yok ama birazdan dönecek biri var." İskelede biriyle konuşan Emilia'yı gösterdim. "Buyur."

Yanıma otururken biralardan birini uzattı. "Bira ister misin?"

Orla içki yasağını uygulamak için –geldiklerinde herkesin çantasını kontrol etmek hariç– elinden geleni yapsa da eğitim haftasında insanların içeri gizlice alkol sokmasını engellemesi mümkün değildi. Bildiğini ama henüz etrafta çocuk olmadığından o kadar katı davranmadığını varsayıyordum. Asıl kampçıların içeri alkol sokmasını çok ciddiye alıyordu, bunu on beş yaşımdayken zor yoldan öğrenmiştim. "Yok, sağ ol, şey, ilk günden bütün kuralları çiğnemeyeyim diyorum." Yoksa Jenna küplere binerdi.

Clay omzunu silkip yedek birayı bardaklığa koydu. "Hiç yakalanmıyoruz ki. Daha önce de geldim buraya. Ama haklısın, kuralları çiğneyecek epey vaktimiz var."

Danışmanlığa dair bir hikâye anlatmaya girişti ama takip etmekte sahiden zorlanıyordum. Yeterince zeki olmadığımdan değildi tabii bu, sadece çok ama çok sıkıcı anlatıyordu. Berkeley'de (yoksa USC miydi?) basketbol oynamaktan söz etmeye geçtiğinde beni tamamen kaybetti.

Aklımın başka yerde olması onun suçu değildi gerçi. O konuşurken kadınların başka şeylerle ilgilenmesine alışık olmadığına da emindim. Geleneksel standartlara göre çekici biriydi: Uzun boyluydu, sivri çenesi, güzel gözleri, güzel de gülümsemesi vardı. Saçlarını geriye yatırmak için kullandığı jöle miktarına bayıldığım söylenemezdi ama bunun en büyük sebebi, göle atlayacak olursa kirlenmeye neden olacağından endişe etmemdi. Yani o kadar çok kullanmıştı. Ayrıca konuştuğu sırada gözleri göğsüme inmese daha iyi olurdu. Her şeye rağmen benimle arkadaşlık kurmaya çalışan en kötü erkek olduğunu söyleyemezdim.

Normalde olsa bana gösterdiği ilgiyi kabul edip devam ederdim ama öz güvenini itici, böbürlenmelerini de katlanılması zor bulmuştum. Sessiz bir erkekle yattım diye bir anda öz güvenli basketbol oyuncularını beğenmez mi olmuştum? Matrikste bir arıza vardı.

Gözlerim sahilde dolaştı. Maya, tatlı tatlı gülümseyip Russ'ın omzundan bir şeyi silkerken köpekler son derece rahat görünüyordu. Russ kıpırdanıp avucuyla ensesini ovuştururken kucağındaki yavru köpek hiç tınmadı.

Clay'in ne kadar ağırlık kaldırabildiğini anlattığı konuşmasını bölüp, "O birayı alayım ben ya," dedim.

"Ah, güzel. Al bakalım..."

En azından hâlâ biraz soğuktu. "Sağ ol. Seninle konuşmak güzeldi."

Ayağa kalkıp telaşlı adımlarla iskeledeki Emilia'ya doğru ilerlerken cevap verip vermediğini duymadım. Emilia yaklaştığımı görünce kaşlarını çattı. "Yerimize ne oldu?" Elimdeki birayı gördü. "Peki ya farklı bir kadın olmaya?" Yanına oturup ayaklarımı suya daldırdığımda birayı elimden alıp bir yudum içti.

"Yarın başlıyorum. Bugün hayatımı elden geçiremeyeceğim kadar sinir bozucu şey yaşanıyor."

Emilia biramı geri verip dikkatle, "Sadece biraz utangaç biri, Ror," dedi.

Kafa karışıklığıyla dönüp ona baktım. "Clay utangaç falan değil. Utangaç insanlar memelerle konuşmaz."

Gözlerini devirdi. "Kimden bahsettiğimi bal gibi anladın. Bakıp durduğun şu çocuğu diyorum."

Omzumun üstünden sahile baktığımda Russ'ın hâlâ Maya'yla konuştuğunu, Xander'ın da onlara katıldığını gördüm. "Köpeklere bakıyorum," dedim. "Ama Russ'ı diyorsan... Eh, o da diğer insanlarla konuşamayacak kadar utangaç değil, öyle değil mi?"

"Git konuş onunla."

"Gideyim de yanında insanlar varken beni görmezden gelmesine izin mi vereyim? Sağ ol, almayayım."

"Maya evini özlüyor, o da muhtemelen kendisini iyi hissetsin diye uğraşıyordur."

"Biliyorum, sen Poppy'yle telefondayken Maya'yla konuştum. Fenrir İngiltere Şubesi'ne yakın oturuyormuş ama memleketinden bazı arkadaşları da burada. Bak, önemli değil, kiminle isterse onunla konuşur, o türden bir insan olmaya çalışmıyorum. Sadece görünüşe göre bir tek benimle konuşmak istememesi kötü bir hismiş, anladın mı? Belki oyuna geldim, göründüğü kadar iyi biri değildi diye düşünmeye başlıyorum."

"Oyuna falan gelmedin ama gelmiş olsan da kimin umurunda? Seviştiniz bitti, her zaman yaptığın gibi yoluna devam et işte." Emilia kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. Artık

ısınmış olan biradan bir yudum içtiğim sırada başını benimkine yasladı. "Beni bütün yaz bir erkekten şikâyet etmeni dinlemeye zorlarsan annene eve geri döneceğini söylerim."

"Şikâyet etmeyeceğim. Dedim sana, yarından itibaren yeni bir kadın oluyorum."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aurora

Kendini geliştirmeye çalışacağını söylemek kolaydı da uygulamaya geçmek neden bu kadar zordu ki?

Bana zarar veren alışkanlıklarımı geride bırakmak istiyordum ama gelin görün ki Aurora Projesi'nin ilk gününde elimde telefon, canımı sıkacağını bile bile Norah'nın hikâyesine bakıyordum.

Beklediğim gibi de oldu. Manifestleme tekniğimin biraz geliştirilmeye ihtiyacı var gibiydi çünkü babamın takımı İspanyol Grand Prix'sini kazanmıştı, babam da çok mutluydu. Bunu, Norah'nın babamı evinde, onun kızıyla birlikte kutlama yaparken paylaştığı tatlı videolarından biliyordum.

Telefonumu şortumun arka cebine tıkıp parçası olmadığım o kusursuz aileyi aklımdan çıkarmaya çalışarak yangın güvenliği eğitimine doğru hızlı hızlı yürümeye başladım, zaten geç kalmıştım.

Takım ruhu oluşturma egzersizleri çeşitli rollerdeki büyük gruplarla gerçekleşse de özel eğitimlerimiz altı kişilik grubumuzla yapılıyordu, bu da geç kaldığın eğitime sessiz sedasız sızmayı imkânsız kılıyordu.

"Rory," Jenna saatine baktı, "altı dakika geç kaldın."

Normalde geç kalmayı umursamazdım ama herkesin bakışlarını üzerimde hissetmek kanın yanaklarıma hücum etmesine neden olmuştu. Bir kişi hariç herkes. Sessizce, "Özür dilerim," diye mırıldanıp Emilia ve Clay arasındaki boş yere otururken

başımı öne eğdim. Clay bana doğru eğilip kısık sesle, "Bir şeyi kaçırdığın yok. Özetle yangın kötü bir şey," dedi.

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım." Gülme isteğimi bastırmaya çalışarak tahliye tatbikatından söz etmeye başlayan Jenna'ya odaklanmaya çalıştım. Clay bana elindeki poşetten bir üzüm ikram etti, dünden sonra bu küçük bir iyi niyet göstergesine benziyordu.

Jenna kamp ateşi kurallarını anlatmakla meşgulken ayağımın çekildiğini hissettim. Aşağı baktığımda bir tüy yumağının bağcıklarımı çiğnediğini gördüm. Tombiş yavruyu kucağıma alıp isim etiketini kendime çevirdim. "Sen hangisisin?" Somon. "Kardeşin nerede, küçük kız?"

Başımı kaldırır kaldırmaz Alabalık'ın Russ'ın kucağında bir bebek gibi uyuduğunu gördüm. Ah ama bu haksızlıktı. Gözlerimi bu sevimlilikten alamadım, ki bu da büyük bir hataydı zira Russ başını nihayet uyuyan köpekten kaldırdığında göz göze geldik.

Bir süre bakıştık. Evet, kulağa geldiği kadar utanç verici ve garipti. Derken Somon saçlarımın ucunu çiğneyerek dikkatimi dağıttı. Yeniden Russ'a döndüğümde onu Jenna her ne diyorsa ona odaklanmış hâlde buldum.

Eğitimin kalanı bir daha göz göze gelmeden geçip gitti ve takım ruhu oluşturma etkinliğimize katılmak üzere ana çimenlikten yürüdüğümüz sırada kendimi, bakmamam gereken yerlere baktığım birkaç saat önceye kıyasla daha iyi hissediyordum.

Emilia'ya, "Umursamadığıma karar verdim," dedim.

İlgisizce, "Güzel," dedi. Yanımda yürüyen ve yine bağcık yemeye uğraşıp ayaklarımıza dolanan Somon'a takılıp düşmemeye odaklanmıştı. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Her şeyden."

"Kulağa çok sağlıklı geliyor, gelecekte aleyhine dönmesi mümkün değil sanki."

Kaburgalarını dürtmeye çalıştığımda dirseğimden ustaca sıyrıldı.

"Sahte hesabımı sileceğim, telefonumu da valizime kapatacağım. Görmezsem varlıklarını da unuturum."

"Destekliyorum. Daha önce de dediğim gibi bir adama inanmaktan yarar gelmez. Bırak Chuck ve Norah internette mutlu ailecilik oynasın, sen de kendine odaklan."

"Tanrım, bir an yanımda annem var sandım," diye takıldım.

Emilia eğilip kaçmaktan yorulduğumuz Somon'u tutup koltuğunun altına sıkıştırdı. "Çok uyuzsun."

Emilia göründüğünden çok daha ağır olan Golden Retriever'ı taşımakta zorlanırken Somon'un dili ağzından dışarı sarkıyordu. Etkinliğe doğru yürümeye devam ederken Somon'un kulaklarının arkasını kaşımak için uzandım. "Ya, hiç de uyuz değil. Bebek o."

Emilia bana bakarken kaşları çatıldı. "Uyuz derken seni kastediyordum."

En sonunda dörtlü gruplar hâlinde dizilmiş birkaç tahta kalas ve platformun etrafında duran diğer danışmanların yanına vardık. "Başımıza neler gelecek hiç bilmiyorum," dedi Maya.

Ben bu etkinliği daha önce görmüştüm ama hiç katılmamıştım. "Takımının tamamını ilk platformdan sonuncusuna götürmen gerek ama aralarından geçmek zorlaşıyor çünkü aralıklar gittikçe büyüyor ve platformlar küçülüyor. Yere dokunmak yasak."

"Kıyamet kopacak yani." Gülümsedi. "Arkadaşlarıma selam vereceğim, birazdan dönerim."

Emilia sessizce, "İngiliz aksanını korusaydın beni daha az mı sinir ederdin merak ediyorum," dedi uzaklaşan Maya'yı izlerken.

"Ben hiç Maya gibi konuşmadım ki. O zamanlar bile büyük ölçüde Amerikalı gibi konuşuyordum. Babamın iş ortamında geçirdiğim vakte bağlı olarak aksanım güçleniyordu."

Xander, Russ ve Clay nihayet fısıldaşmayı bırakıp Emilia ve bana döndüler. Xander ciddiyetle, "Tamam, strateji yapalım," dedi. "Platformdan platforma atlayalım."

Emilia kahkahaya boğulurken ben de başımı iki yana salladım. "Hayır, atlamayalım."

Xander, "Niye ki? En kolayı öyle," diye karşı çıktı hemen.

Emilia zıplamaya çalıştığımızı gözünde canlandırarak gülmeye devam etti. Xander sahiden şaşırmışa benziyor, Clay de kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Russ ise... gözlemliyordu. "Belki senin için öyledir, Bay NBA Aday Adayı, ama biz sıradan faniler için o kadar uzağa zıplamak imkânsız."

"Biz size yardım ederiz. Bir şey olmaz." Xander'ın ağzı hareket etmiyordu, o sırada benimle konuşan kişinin Russ olduğunu fark ettim.

"Ah." Bir şey de, Aurora. "İyi."

Kendimden nefret ediyordum.

Russ şu erkeklere özgü baş sallayışıyla karşılık verdi, başka da bir şey söylemedi. Konuşmasını duymak iyi olmuştu, böylece geçmiş sevişmelerin hayaleti gibi bana musallat olan bir hayal ürünü değil de gerçek olduğunu anlamıştım.

"Açık mı bu?"

Dikkatimizi son platformda megafonla duran Orla'ya çevirdik. O megafon bildim bileli vardı, ne zaman bozulsa bu yüzyıldan bir megafona yatırım yapmak yerine bakım ekibine tamir ettirirdi.

Bir keresinde o megafonu çalmıştım. Diğer danışmanlardan biriyle flört ederken Jenna'yı korkutmak için onu kullanınca öğleden sonra oyun yasağı almıştım ama değmişti.

Orla kuralların üzerinden geçerek bütün ekip bir araya gelene kadar bir sonraki platforma doğru hareket edemeyeceğimizi açıkladı. Ekipten biri düşecek olursa baştan başlamak zorundaydık ve hangi ekip sona kalıp da düşmeden otuz saniye boyunca platformda durmayı başarırsa kazanacaktı.

Maya grubumuzun yanına gelince Xander hemen ona döndü. "Zıplıyoruz."

Emilia ve ben bir ağızdan, "Hayır, zıplamıyoruz," dedik.

Maya onu baştan ayağa süzüp, "Sen uzunsun," dedi.

"Fark ettiğin için sağ ol..."

"Kendine o kadar güveniyorsan neden platformların arasına yatmıyorsun? Biz de seni kalas gibi kullanıp üzerinden geçeriz."

"Evet, Xan," dedi Russ sırıtarak. "Neden seni kalas gibi kullanıp üzerinden geçmeyelim?"

"Tuhaf bulacaksınız ama bir hokey oyuncusu tarafından ezilmekten hoşlanmıyorum."

Düşünmeden, "Denemeden karar verme," deyiverdim.

Neyse ki sesim kısık olduğu için grubun büyük bir kısmı küçük itirafımı duymadı ama Russ'la Xander'den kaçmamıştı. Russ'ın yanakları pembeleşti.

Xander'ın gözleri aramızda hızla gidip geldi ama düdük çalınca söylemek üzere olduğu şey yarıda kaldı. Altı kişi ilk platforma doğru koşup rahat rahat sığdık.

Emilia yüzüne dayanmış olan Clay'in sırtına doğru, "Üçünüz devasa olduğunuz için dezavantajlıyız," diye homurdandı.

"Aurora, elim popona değdiği için çok özür dilerim ama hareket ettiremiyorum," dedi Maya.

Xander, "Benimkine de değiyor," diye ekledi.

Russ iç çekti. "Hayır, o benim elim."

Russ diğer platforma atlarken bizimki gıcırdadı. Hemen arkasından Clay ve Xander gitti. Oğlanlar gidince üçümüze hareket edebileceğimiz kadar yer açıldı. Diğer platforma yürümek için kalasımızın yerini değiştirmek üzere iş birliği yaptık.

Xander, "Atlayın işte!" diye bağırdı.

Maya diğer platforma yürürken dengesini sağlamak için kollarını açtı. "Yol varken atlamayacağım!"

Clay, elini Maya'ya uzatıp, "Gel bakalım, Mary Poppins," diyerek son birkaç adımı atmasına yardımcı oldu. Peşinden

gitmekte zorlanmadım, diğer platformda toplandığımızda yeniden işe koyulduk.

"Xander, beni aşağı iteceksin!" Arkamdaki Clay'e tutundum, o da hemen ellerini belime koydu. Onu bırakıp yanımdaki Emilia'ya tutunmaya başladım, omzumun üzerinden de Clay'e baktım. "İyiyim, beni tutmana gerek yok."

Kalasın bir öncekinden daha uzak olan platforma tam erişemediğini fark ettik. Erkekler, birinin en son atlayıp sonra hep birlikte kanguru olmadığımız açıkça belli olan bizlere karşıya geçmede yardımcı oldukları bir plan üzerinde uzlaştılar. Diğer ekiplerin birbirine bağıra çağıra verdikleri talimatlar havada yankılanırken biraz önde olduğumuzu fark etmek rekabetçi yanımı tetikledi.

Xander bir sonraki platforma kolayca atıldı, dizlerinin üzerine çöküp durduğu yere yaslanacak kadar uzun olmayan kalasın ucunu tutmak için uzandı. Eliyle kalası sabit tutarken bizler de başına tutunarak üzerinden tırmandık. Russ ve Clay de atlayabilsin diye olabildiğince kenarda durduk.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı Emilia. "Dengemizi yitirmeden biri atlasın artık."

Erkeklerin hepsi atlama işi kolaymış gibi bir izlenime neden olsa da hep beraber son platforma vardıklarında orada altı kişilik yer olmadığı ortaya çıktı. Yeterince yer olsa bile o kadar sıçramamız mümkün değildi.

"Nasıl yapacağız bunu?" Ellerimi kalçama koyardım ama Maya'yı dürtüp aşağı düşürmeden bunu yapmak için yeterince alan yoktu.

Clay ayaklarının altında gıcırdayan platforma bakıp, "Bu platformların kaldırabileceği ağırlığı düşünüp endişelenen yok mu?" diye sordu.

Xander, "Aranızda ponpon kız var mı?" diye karşılık verdi.

Emilia alaycı bir tavırla, "Şu an öyle bir takım ruhu oluşturma işi yapmıyoruz, dostum," dedi.

Xander gözlerini devirip aramızdaki mesafeyi gösterdi. "İki kişi üçüncüyü boşluktan diğer tarafa atabilir. Biz de yakalarız." Hepimiz sessiz kaldık. "Lisede ponpon kız olan yok mu yani şimdi?"

"Hayır..." dedi Maya. "Benim yaşadığım yerde öyle bir şey yok."

"Aurora birinci sınıfta ponpon kızlıktan atıldı," dedi Emilia. "Bense... eh, baleyle insanlardan piramit çıkmak birbirine çok uymuyor."

Fısıltıyla, "Ponpon kız olacak kadar neşeli de değilsin," dedim.

Clay hemen, "Neden atıldın?" diye sordu.

"Önemli değ–"

"Diğer takımın maskotunu çalıp kaybetti."

"Emilia!"

Xander diğer takımlara bakınca yüzü endişeyle buruştu. "Çocuklar cidden harekete geçmemiz gerek..."

Russ doğrudan bana bakıp, "Maskotu nasıl kaybedersin ki?" diye sordu.

"Şey, ee... kaçtı." Bu dikkatini çekti. Gözleri kocaman olunca hemen açıklama yapma ihtiyacı duydum. "İnsan değildi, domuzdu. Birkaç saat sonra buldular, bir şeyi yoktu. Hademenin köpeğiyle takılıyordu ama şey, ekip hareketlerimin onların temel değerleriyle uyumlu olmadığını düşündü. Neyse, devam edebilir miyiz? Kimi atıyoruz?"

"Çocuklar, hepiniz kısasınız ve Aurora da domuz hırsızı diye kaybedecek olursak çok sinirleneceğim," dedi Xander.

"İnsan dev olunca herkes kısa gelir tabii. Maya, sen gidiyorsun," dedim. Parmaklarımı birbirine dolayıp ellerimden oluşturduğum uydurma basamağa ayağını koysun diye eğildim. Emilia da ben ne yapıyorsam aynısını yaptı. Maya tereddütle ellerimize basarken ikimize birden tutundu.

Sessizce, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," dedi, "bence bu berbat bir fikir."

"Yakalamaya hazır olun! Üç... iki... bir..."

Emilia ve ben zavallı Maya'yı erkeklere doğru biraz fazla hevesli bir tavırla fırlatırken insanlarla bowling oynuyormuşum gibi hissettim. Neyse ki onu yakalayıp platformda kalabilsin diye kendilerine yasladılar. Fiziken başka kimseye yer yokru, görevi nasıl tamamlayacağımızdan emin değildim.

Emilia, "Birinin omzuna çık, Maya!" diye bağırdı. Russ ve Clay, Maya'nın kollarını tutup Xander'ın onu omuzlarına almasına yardımcı oldular, böylece bir kişilik ufacık bir yer açıldı. Emilia beni hafifçe dürttü, biraz daha yerimiz olduğundan zorlanmamıştı. "Sıra sende."

"Hayatta olmaz. Sende."

Xander yine diğer gruplara baktı. "Aurora sen aksini düşünsen de zıplayabilecek kadar uzunsun." Emilia bir altmışken ben bir yetmişim diye beni daha nitelikli görüyorsa Emilia'nın sahnede lanet olasıca bir ceylan gibi sıçrayabildiğinden haberdar olmadığı açıktı. "Emilia, bir fikrim var, bize güveniyor musun?"

"Biraz bile güvenmiyorum," diye seslendi Emilia. Ben de başımı iki yana salladım. Xander öfkelenmeye başladığında sıtıtmamaya çalıştım.

"Gelecek beş saniye içinde bize güvenmeyi öğrenebilir misin peki? Kollarını öne uzatarak atla. Bir beyzbol topunu yakalamak için dalıyormuşsun gibi."

"Beyzbola dair bir şey biliyor gibi mi görünüyorum?" dedi Emilia.

Söylemek istediğim şeyi daha söylemeden gülmeye başladım. "Üçüncü kaleye[1] dair epey bir şey biliyorsun..."

"Hayır! Hayır! Hayır!"

---

1 İngilizcede "Third Base" olarak ifade edilen üçüncü kale, ilişkilerde bel altında herhangi bir yere dokunulan aşamadır. Birinci kale, öpüşmek; ikinci kale ise bel üstünde dokunmadır. –ç.n.

Takım arkadaşlarımızın dehşete düşmesine ve çığlıklarına rağmen beni itmeye çalışan o olsa da Emilia'ya tutunarak platformda kalmayı başardım.

Clay, "Tanrım, bu çok stresli," diye homurdandı.

"Kollarını uzat, Emilia. Russ'la ben ellerini tutup seni buraya çekeceğiz; sana ulaşabileceğimiz mesafeye gel yeter."

"Beni buraya gelmeye ikna ettiğin için senden nefret ediyorum," diye mırıldanıp platformun kenarına geçerek kollarını uzattı. Xander'a hakkını vermem gerekirse her şey gerektiği gibi oldu ve birkaç saniye içinde Emilia karşıya geçip Clay'in omuzlarına oturdu.

Omzunda Emilia varken Clay'in beni karşıya çekmeye yardım etmesi mümkün değildi, bu da gerçekten zıplamak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Platformdan inip kaybetmemize neden olmak geçti aklımdan. "Korkuyorum," diye bağırdım. Kendimi o mesafeyi katederken gözümde canlandırmayı denesem de başaramadım. Burada tek kaldığım için alanım genişti ama koşarak hız kazanabileceğim kadar bir mesafe de yoktu.

Emilia, Clay'in üstünden, "Yapabilirsin, Rory," diye bağırdı. "Ama çabuk yap lütfen. Sanırım yükseklik korkusu oluşuyor bende."

"Yapabileceğimi sanmıyorum..."

Russ yumuşak bir sesle, "Aurora," dedi. Platformda kalan boş yere en yakın noktada durabilmek için kıpırdandı. "Bana bak. Yapabilirsin, tek yapman gereken kollarıma doğru zıplamak, ben seni yakalayacağım, tamam mı?"

"Ya düşersen?"

"O zaman birlikte düşeriz." Bana gülümsemesiyle kalbim, hainliğine yakışır şekilde göğsümde acımasızca çarptı. *Hiçbir şeyi umursamamamız gerekiyordu, unuttun mu?* "Xander da ikimize birden kızar."

"İkinize birden kızarım," diye söylendi Xander.

Russ, "Onu duymazdan gel sen, sadece bana bak," dedi. "Ben sana inanıyorum. Derin bir nefes al. Üçten geriye sayacağım, senden olabildiğince uzağa sıçramanı istiyorum."

"Sen de beni yakalayacaksın, öyle mi?"

"Söz, yakalayacağım. Üç... iki..."

Kollarını uzatarak öne eğildi, bire geldiğinde ileri atılarak bedenimi onunkine doğru atmaya odaklandım. Elleri hemen kollarımı yakalayıp beni göğsüne çarpana dek kendine çekti.

Orla megafonundan, "Bozayılar! Kazanmaya otuz saniye kaldı," diye duyurdu.

Xander sertçe, "Kimse sakın kıpırdamasın," dedi.

Kollarımı Russ'ın göğsünde yapıştıkları yerden kurtardım ama o kollarını gevşetmedi, bedenim onunkine yapışıktı, ikimizi de platformda tutan buydu. Temiz çamaşır, sandal ağacı ve vanilya kokuyordu. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde gözleri sımsıkı kapalıydı, sessizce hokey takımlarının isimlerini mırıldanıyordu.

Sonra karnıma dayandığını hissettim, kolları nihayet gevşedi ama çok geç kalmıştı.

Russ bana değen ereksiyonunu yatıştırmak için kendini yırtarken bu otuz saniye hiç olmadığı kadar ağır geçti.

Orla, Xander'ı sevindiren "Bozayılar kazandı!" anonsunu yaptı.

Platformdan inip Russ'tan uzaklaştım. Neyse ki diğer çocuklar Maya ve Emilia'yı omuzlarından indirmekle meşguldü. Russ bana baktığında göz kırpmadan edemedim.

Bu kez kulaklarına dek kızardı.

ONUNCU BÖLÜM

Russ

"Bir şey diyecek misin yoksa sadece öyle bakacak mısın?"

JJ'in yüzündeki kendini beğenmiş ifade değişmeyince birden görüntülü görüşmemizi sonlandırmak istedim. "Tavsiye için beni aramandan onur duydum, o kadar. Gerçi şaşırmadım. Senin için ne yapabilirim, dostum? Faiz nasıl olur onu mu öğrenmek istiyorsun? 401 bin[2] nedir onu mu soruyorsun?"

Gözlerimi devirip alaycı bir şekilde, "Evet, kamptan seni emeklilik planlarını öğrenmek için aradım," dedim. "Nate'i aramalıydım."

"Lafını geri al." Koltuğunda uzanmakta olan JJ doğruldu. "Dikkatim sende. Ne oluyor?"

Öğle arasında ana binadaydım çünkü Wi-Fi bir tek burada çekiyordu. Hâlâ yalnız mıyım diye etrafıma bakındım. "Aurora. Cumartesi gecesi birlikte olduğum kız. O da burada."

"Güzel. Yaz aşklarına bayılırım," dedi JJ neşeyle.

"Hayır. Burada aşk falan yok. O, şey, ben banyodayken çıkıp gitmişti." Terk edildiğimi arkadaşıma itiraf etmekten utandığım için koltuğuma iyice gömüldüm. "Ayrıca çalışanların ilişki yaşamasına izin yok, olsaydı da onun ilgi duyduğunu sanmıyorum gerçi."

JJ sessizce oturdu, ben de tepki vermesini bekledim. "Russ, bana meseleyi beş yaşındaymışım gibi açıklaman gerekecek çünkü sorunun ne olduğunu anlayamıyorum."

---

2 Amerikan emeklilik sistemi. *–ç.n.*

"Ona çıkma teklifi etmek için kendimi havaya sokmaya çalışıyordum ama banyodan çıktığımda çoktan gitmişti. Utanç verici, biliyorum ama şimdi durum daha da tuhaf oldu çünkü ikimiz de buradayız, ondan uzak duruyordum ve..."

"Geri sar, Callaghan. Bu kadından hoşlanıyorsun ama ondan uzak duruyorsun, neden?"

"Onu rahatsız etmek istemiyorum. Beni tekrar görmek istemiyordu ama şimdi benden kaçamıyor. Aynı gruptayız."

JJ ağır ağır iç çekti. "Seni tekrar görmek istemediğini sana o mu söyledi?"

"Yani onunla konuşmuş değilim aslında. Dediğim gibi uzak duruyordum. Ben onu ra–"

"Rahatsız etmek istemiyorsun, evet, onu söyledin. Ah, Russ. Umutsuz vakasın ama seni yine de seviyorum."

"Teşekkürler... mi demeliyim?"

"O özellikle rahatsız olduğunu belirtmediyse bu söylediğin doğru değildir. Sana gerçekten seni bir daha görmek istemediğini söylemediği müddetçe yalnızca varsayımda bulunuyorsun."

Harika. "O zaman şimdi ne olacak?"

"Böyle yapınca istediğini almış ve artık onu görmezden gelen bir adam gibi duruyorsun, öyle biri de değilsin. Sen insanların bazen seviştikten sonra gidebileceğini ve bunun dramatik bir anlama gelmediğini fark etmeyen iyi bir adamsın. Onu görmezden gelirsen onunla bir şansın olmaz, dâhi seni."

Gerçekten de umutsuz vakaydım. "Onunla bir şans arayışında değilim. Kovulmak istemiyorum."

"O zaman şans arayışında olmadığın bir kızla ilgili neden beni arıyorsun ki?"

"Haftalarca yan yana çalışmak zorunda olacağımız için yanında nasıl durabileceğimi bilmek istiyorum sadece." Kadınlarla ilgili en ufak bir fikrim yokmuş gibi hissederek çenemi kaşıdım. "Dün onu bana doğru ittiler –bana öyle bakmayı kes,

takım etkinliğinde oldu– neyse işte, o kadar yakınımdaydı ki şampuanının kokusunu alabiliyordum ve şey..."

Telefonumun sesini hızlıca kısıp yeniden hâlâ yalnız mıyım diye etrafa bakındım, o sırada JJ ancak kıkırdama sayılabilecek bir ses çıkardı. En sonunda sakinleşti, bütün varlığım alevler içindeymiş gibi hissediyordum. "Hepimizin başına geliyor, dostum. O fark etti mi?"

"Şey, karnını deliyordu." Arkadaşım derin bir nefes alarak yeniden kıkırdamaya hazırlanırken ben elimle yüzümü ovuşturdum. "Uzaklaştığında bana göz kırptı."

JJ nihayet gülmeyi kesinceye dek otuz üçe kadar saydım. "Benimle asıl konuşmak isteme nedenin bu."

"Ne yapmam lazım?"

"Durumu tamamen yanlış anladığını kabul edip piçin teki gibi onu görmezden gelmek yerine onunla konuşacaksın. Yanında durarak yanında ol. Bu kadar basit."

Arkamdaki kapılar açıldı, omzumun üzerinden baktığımda Xander'ın köpeklerle içeri girdiğini gördüm. "Gitmem gerek ama minnettarım, adamım. Beni dinlediğin için sağ ol."

JJ, "Hoşça kal, âşık çocuk, beni haberdar et," deyip telefonu kapadı.

Telefonum yeniden çekmeye başladığı için JJ'le konuştuğum sırada bildirim yağıp durmuştu. Gruba en son Mattie, Bobby ve Kris'in Miami'deki sahilden, Lola, Stassie ve Joe'nun da New York uçağından fotoğrafları gelmişti.

Alabalık armut minderin diğer tarafından yukarı tırmanmaya çalışıp kucağıma kayarken bir video çekip gruba gönderdim. Mesajlarımı kapamak üzereydim ki haber almamayı umduğum bir başkasından gelen mesajlar olduğunu gördüm.

BABAM

Nasılsın?

Talebimi gördün mü??

Birkaç saat sonra da:

Bana cevap veremeyecek kadar adam mı oldun?

Kendini benden iyi sanıyorsun değil mi

Bu aile için fazla iyi olduğunu

"Bittim, adamım." Xander inleyerek kendini yanımdaki devasa armut mindere bırakınca telefonumu hemen kilitleyip cebime koydum. "Güneş fena."

Ne dediğini anlamam biraz uzun sürdü çünkü babamdan gelen mesajları gördükten sonra kalbim de beynim de başka yerlerdeydi. "Evet, çok fena. Herkes nerede?"

Spor ayakkabılarını fırlatıp bacaklarını tamamen uzattı. "Güneşleniyorlar galiba. Benim erimeden önce serinlemem lazım."

Xander'la aynı odayı paylaşmak şimdiye kadar sorunsuz geçmişti. Dün öğrendiğim üzere çok rekabetçi olmasına rağmen genelde çok sakin, düzenli biriydi ve sorularını çok ileri götürmeden durdurmaya yönelik bir radarı varmış gibiydi. Emilia ve Aurora'yla aynı üniversiteye gittiğimi fark edince tanışıp tanışmadığımızı sormuş, "Yani işte, gibi gibi," diye cevap verdiğimde de üstüme gelmemişti.

Rahat bir sessizlik içinde oturduk, hoşuma gitti. Xander telefonunu karıştırıyordu. Bense telefonumu yeniden çıkarmaktan korktuğum için bütün dikkatimi Alabalık'a verip JJ'in dediklerini düşünüyordum.

Xander telefonundan başını kaldırıp, "Eğitim için heyecanlı mısın?" diye sordu.

Kampta hemşireler olsa da her ihtimale karşı hepimizin temel ilk yardım eğitimi alması gerekiyordu. Bu sabahki emniyet kemeri güvenlik eğitiminden daha kötüsünün geleceğini sanmıyordum, o eğitimde vaktimin çoğunu Xander'ın aletiyle göz hizasında geçirmiştim. Artık dünyada en az sevdiğim şey olan kaynaşma etkinliklerinden bahsetmiyorum bile. "Şu noktada kaynaşma etkinliği hariç her şey bana uyar."

İnleyip başını mindere yasladı. Alabalık çıkan sesten dolayı sıçradı. "Biri onlara kaynaşmanın resmen tamamlandığını söylemeli. Bu sabah kazara Clay'i çıplak gördüm, daha fazla nasıl kaynaşılır bilmiyorum."

Bu sabah gölge gibi peşimde gezen köpekleri kulübemizden çıkarmaya çalışırken Xander utanç içinde bana çarpmıştı. Tükürükler saçarak ve eliyle dehşet içinde bükülmüş dudaklarını örterek, "Yanlış kulübeye girmişim," demişti. "Dikkatim orada değildi. Aman Tanrım."

"Öyleyse belki de arayı biraz soğutmamız gerekiyordur," diye şaka yaptım. "Çıkmadan su şişeni doldurmamı ister misin?"

Başıyla onaylayarak şişesini uzattı. "Sağ ol, dostum."

Sebile doğru yürürken köşeyi dönen biri bana tosladı. Şişeleri yere atıp tökezleyen kişi düşmesin diye kollarından yakaladım.

"Çok özür dilerim. Önüme bakmı–" Aurora dengesini bulduktan sonra nihayet başını kaldırıp baktı. "Ah, selam."

"Selam." Kıpırdanmasıyla birlikte onu tutmaya devam ettiğimi ve gözlerinin şiş olduğunu fark ettim. "Sen iyi misin?"

Hiç düşünmeden, "Harikayım," dedi ve yüzüne büsbütün sahte görünen parlak bir gülümseme yerleştirdi. Daha önce gerçek gülümsemesini görmüştüm –onu gülümsetmek ve güldürmek beynimin içine işlemişti– bu gülümsemenin onunla alakası bile yoktu. "Her şey muhteşem."

Her şey muhteşemmiş gibi gelmiyordu. Yerdeki şişeleri alıp sorununun ne olduğunu çözmeye kafa yorarken üzgün, yeşil gözlerinin bana bakmadığı birkaç saniyeden yararlandım. Bu sabah Maya'ya, Clay'le eşleştirilmekten hoşlanmadığını çünkü birlikte çalıştıklarında vücuduna bakışının hoşuna gitmediğini söyleyişine kulak misafiri olmuştum.

Ben de birlikte çalıştıklarında herifin onun vücuduna bakışından ya da ellerinin bazı yerlerde gereğinden biraz fazla kalmasından hoşlanmıyordum. Tabii ben bunu kıskançlığa bağlamıştım, endişelerimde bir gerçeklik payı olduğu aklıma gelmemişti. Aurora ve Maya da onun zararsız olduğu, yalnızca sinir bozduğu konusunda uzlaşınca kendimi daha iyi hissetmiştim. En azından o herifi göle veya bir ayının önüne atma isteğim azalmıştı.

"Xander'la kendime su alıyordum."

"Su iyidir," dedi. Konuya göre fazla coşkulu bir sesle konuşuyordu. "Su, şey, nemlendirir."

Şişeleri kollarımın altına koyup boğazımı temizledim. "Aurora, bir şey mi oldu?"

"Bu noktada zaten beklemem gerekenlerin haricinde bir şey olmadı. Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey harika," dedi. Beni mi yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığını anlayamadım. Ben başka bir şey soramadan geriye doğru büyük bir adım attı, sahte gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Eğitimde görüşürüz."

Cevabımı beklemeden dönüp gitti.

Eğitmenimizi beklerken bize dönük duran güneş enerjili fanlar, aşırı sıcak öğleden sonra güneşinde hiçbir işe yaramıyordu.

Xander inleyip kendini eliyle yellerken, "Böyle yaşayamam," dedi. "Bunu niye içeride yapamıyoruz ki?"

"Ben nasıl hissediyorum sence?" dedi Maya. Bozayı çalışan tişörtünü havalandırıyordu. "İngiltere'de güneş yok."

Başımla plastik yığınını işaret edip, "Beni, daha çok suni teneffüs mankenlerinin eriyecek olması endişelendiriyor," dedim.

"Merhaba, merhaba. Buradayım. Kusura bakmayın, ben Jeremy, siz de şey olmalısınız..." Notluğuna göz attı. "Alexander, Aurora, Clay, Emilia, Maya ve Russ? Doğru mu? Harika."

Jeremy'yi görür görmez ona bayıldım çünkü gelir gelmez sıcaktan sızlanarak bizi de ekipmanı da gölgeye taşıdı. Ayrıca örnek için beni seçmemesi de ona puan kazandırdı.

Emilia, Xander'ı koma pozisyonuna sokana kadar ter içinde ve nefes nefese kaldı ama işini bitirdiğinde arkasına yaslanıp ellerini beline koyarak gururlu bir baba gibi hayranlıkla sıkı çalışmasını izledi.

Jeremy, "Geri kalanınız çift olup çalışın lütfen," dedi. "Sizi izliyor olacağım, zorlandığınız bir şey olursa lütfen seslenin."

Clay hiç vakit kaybetmeden Aurora'ya yöneldi ama ben daha yakınındaydım. Boş pratik matlarından birini işaret edip, "Gel hadi," dedim. "Önce ben sana yapayım."

"Ah, tamam." Birkaç gün önce buraya geldiğimizden beri ilk kez bu kadar sessizdi. Onu kırk sekiz saat boyuna görmezden geldikten sonra daha iyisini beklememem gerektiğini biliyordum ama birkaç saat önce canını neyin sıktığını bilmemek kafama takılmıştı. "Teşekkürler."

Yerimize geçtik, o mata uzandı, ben de yanında durdum ve bir anda bu işi nasıl yapacağımı unutuverdim. Daha önce ilk yardım eğitimine katılmıştım çünkü Koç Faulkner ne zaman ihtiyaç duyacağımızı bilemeyeceğimizi söyleyerek her yıl bu eğitimlere katılmamızı zorunlu tutardı. Ne var ki burada, Aurora'nın başında dikilirken ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Xander'ın Emilia'yı hareket ettirişini izlerken bir şeyler hatırladım. Aurora'nın bacağını tutup doğru konuma kaldırmaya başladım. "Sana dokunmasından hoşlanmadığını söylemelisin."

Neyse ki yaptığım iş yüzüne bakmamak için bana kusursuz bir bahane sağlıyordu ama yine de gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. "Hoşlanmadığımı nereden çıkardın?"

"Sana yaklaştığında bütün vücut dilin değişiyor."

Hıh gibi bir ses çıkardı. "Buraya geldiğimizden beri bana neredeyse hiç bakmayan birine göre vücuduma dair epey bir gözlem yapmış gibisin."

Sözleri donup kalmama neden oldu ama yalnızca bir saniye sürdü, sonra devam ettim, kollarını nazikçe doğru açılara alıp onu koma pozisyonu için yan çevirdim. "Ona söylemelisin, Aurora."

Sırtüstü dönüp otururken, "Kıskanıyor musun?" diye sordu. Ellerinden destek alarak geriye yaslandı. Matta yatarken saçları dağılmış, yanaklarını süsleyen açık renkli çiller belirginleşmişti. Yine çok güzeldi ama bugün onda bir farklılık vardı. Elbette, Clay'in onunla konuşabilmesini ve olası sonuçları umursamadan ona rahatça dokunabilmesini kıskanıyordum. "Hayır, kıskanmıyorum."

Üzülür gibi oldu. "O zaman endişelenmene gerek yok, öyle değil mi?"

"Aurora, ben–"

Sözümü tamamlamama fırsat vermeden ayaklandı. "Müsaadenle tuvaleti kullanacağım."

Başımla onaylayarak uzaklaşmasını seyrettim, herkesin anlaştığını ve bir sonraki göreve geçtiğini görmek zorunda kalmamak için mata uzandım. Beş dakika sonra gelip yanımdaki çimenlere çöktü.

Saçını kulağının arkasına atıp göğsüne çektiği dizlerine sarıldı. "Tuhaf davrandığım için özür dilerim. Kötü bir gün geçiriyorum. Bugün babamın doğum günü ve şey, boktan bir ilişkimiz var. Aramızdakine ilişki demek bile abartı olur aslında... Of, şimdi

de resmen gereğinden fazla şey anlatıyorum. Baştan başlasak olur mu? Seni koma pozisyonuna sokmayı gerçekten istiyorum."

"Ben de koma pozisyonuna sokulmayı gerçekten istiyorum."

Odaklanışını izlemek çok hoştu. Benim ona yaptığım gibi bacağımı kaldırmaya çalıştı ama bir süre sonra oflayıp iki eliyle girişmek zorunda kaldı. "Kolaylaştırmamı ister misin?"

"Hayır!" deyip bacağımı doğru konuma getirdi. "Baygın olsaydın işimi kolaylaştıramazdın çünkü."

"Tamam o zaman..."

"Tanrım, spor yapıyorum sanki. Niye bu kadar iri ki?" Beni kurtarmaya çalışırken canımdan edecekti. "Ah, nefes alıp almadığını kontrol etmeyi unuttum!"

Kesinlikle nefes aldığımı –şimdilik– söyleyemeden kulağını yüzüme dayadı ve ben şeftali kokan bir sarı saç denizinin altında boğuldum. Nihayet bütün uzuvlarım doğru konuma gelince beni kendine çekip son konuma getirmek için yuvarladı.

Jeremy arkamdan bir yerden, "Aferin, Aurora," dedi. Orada olduğunu fark etmemiştim bile. "Artık sargılara geçebilirsiniz. Adım adım izlenecek bir rehber var; size bir paket getireyim, işiniz bittiğinde haber verirsiniz."

Aurora, "İyi iş çıkardın, ortak," dedi ve beşlik çakmam için elini kaldırdı. "İyi bir takımız." Avucumu onunkine çarptım. "Şeyde... insanları koma pozisyonuna sokmakta çok iyisin."

Durmadan konuşmaya devam edişini dinlerken dudaklarım kıvrıldı, o da ağzından dökülen her yeni kelimeyle daha da kafası karışmış gibi görünüyordu. "İnsanları koma pozisyonuna sokmakta sen de çok iyisin."

"Güneş beynimi eritiyor. Şu sargıları alalım. Önce sen beni bağlayabilirsin." Başını iki yana sallayıp elini alnına vurdu. "Garip bir tanım oldu, değil mi?"

Aurora'nın utanmış hâli çok sevimliydi. "Evet. Aferin, ortak."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Russ

Aurora çok ama çok sarhoştu, ki bu da mesafemi korumaya döndüğüm anlamına geliyordu.

Xander geçen yıl buradayken insanların alkol aldığını ve bir şey olmadığını söyleyerek beni temin etse de ben yine de kendinizi kamp ateşi çemberinin neresinde bulduğunuza bağlı olarak kısmen Doğruluk mu Cesaret mi kısmen de Daha Önce Hiç sayılabilecek o kaotik içki oyunundan uzak durmayı tercih ettim.

Bizim kulübe, gölün kenarındaki sekiz danışman kulübesinden biriydi; kitabımı okuyup kendi işime bakarken aynı zamanda diğer çalışanların ne yaptığını izlemek için müthiş bir gözlem noktasıydı.

Kitap okumaya olan düşkünlüğüm çocukluğumdan kalmaydı. Babamın çoğu kumarbaz gibi kaybettiği için moralinin bozuk olduğu günlerde tutunmaya başladığım bir alışkanlıktı. En az gürültüyü çıkararak en çok eğlenebileceğim tek şey kitap okumaktı ve herhangi bir konuda tartışma çıkaracak gibi olduğunda babamın dikkatini çekmekten kaçınmaya çalışıyordum.

Kitapların, yetişkinlikte de beni beladan uzak tutması bir döngünün tamamlanması gibiydi.

Kitap okuduğum için herkesin beni sıkıcı bulduğunu biliyordum ama şimdilik burada olmaktan çok memnundum ve bilinen nedenler dışında, eve gönderilmek istememin en başlıca sebeplerinden biri de buydu. İnsanların benimle ilgili ne bildiklerinden veya hakkımda ne düşündüklerinden endişe

etmemeyi deneyebilirdim, üniversitedeyken bunları zihnimden uzaklaştırmakta zorlanıyordum. Bu insanların yarısını muhtemelen bir daha görmeyecektim, ne zaman kendim olmaya ve olaylara katılmaya çalışsam kendime bunu söyleyip duruyordum.

Gerçi tekrar görebileceğim biri vardı, o da şu an bir alkol şişesini kafaya dikip yüksek sesle kahkahalar atıyordu. Ne var ki kahkahaları sahici olmaktan uzaktı. Aurora'nın kocaman tebessümleri ve gürültülü kahkahalarıyla mutluymuş gibi yaptığını ama bazen bunların zoraki göründüğünü düşünüyordum.

Kısa bir süre önce muhtemelen onlara katılayım diye bana doğru yaklaşacak olmuştu ama ben elindeki tekila şişesini görür görmez ondan uzağa, kulübeme doğru çekilmiştim. O an kendimi dünyanın en aşağılık insanı gibi hissetmiştim. Birkaç kez bana bakışlarını yakalasam da ona karşılık verdiğimi görür görmez hemen oyuna odaklanmıştı.

Yanımdaki tırabzandan su şişemi alıp bacaklarımı esnettim ve ana çimenliğin oradaki sebillere gittim. Sürekli kazara bir köpeğe takılıp düşeceğimden endişe etmemek garip geliyordu ama yanımda olmadıklarında da küçük gölgelerimi özlüyordum.

Jenna köpekler beni seçtiği için gurur duymam gerektiğini söylüyordu, duyuyordum da. Daha önce hiç kimsenin ilk tercihi olmamıştım, o yüzden buna iki elimle sarılıyordum. Karşımdakiler köpek olsalar bile.

Ana çimenliğin yan tarafında kalan çocukların boş kulübelerinin yanından geçerken taşlık yolda ayak sesleri duydum. Bana yetiştiğinde Aurora'nın yanakları al al, gözleri donuktu. Nefesini toplamaya çalışırken ellerini dizlerine dayayıp nefes nefese, "Koşmaktan nefret ediyorum," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"İçecek bir şey alıyorum. Her şey yolunda mı?"

Başını onaylar gibi salladı, sonra birden sallanmaya başladı. "Her şey harika. Hayatıma bayılıyorum." Hayatına bayılıyormuş gibi durmuyordu; kelimeleri ağzında geveleyerek konuşmuş, sesi normalden tiz çıkmıştı. Doğallıktan yoksun ve rahatsız bir tavrı

vardı. Onca işin altından kalktığı öğleden sonrayla sarhoşluktan ağlamasına yalnızca bir yudum kalmış gibi göründüğü şu an arasında ne olmuştu kim bilir.

"İyi olduğuna emi–"

"Oyuna katılmıyorsun." Öne doğru sendeledi, dengesini çabucak toparlayıp elimi uzatsam dokunabileceğim bir mesafeye geldi. Ateşin kokusu etrafımızda asılıydı, şampuanının kokusuna dair hatıralarımın saldırısına uğramamak benim için hoş bir değişiklikti. Keskin bir nefes alırken alt dudağı titredi. "Mesele ben miyim? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Sadece içki içerek başımın belaya girmesini istemiyorum," dedim dürüstçe. "Sen de çok ama çok sarhoşsun. Yatağa gitsen iyi olur; yarın su güvenliği eğitimimiz var, saat de geç oldu."

Yalpalamaya devam ediyordu. Tekilaya boğulmuş beyninin güçlükle bir şeyler yapmaya uğraştığını düşündüm, kafasında dönen çarkların sesini duyar gibiydim.

Köpek tasmalarının o tanıdık şıngırtısını, patilerin patikaya değişini duydum. Yanlarında kim olduğunu görmek için beklememeye karar verip Aurora'nın kolunu tutarak onu kulübelerin arasındaki karanlık yere çektim. Panikle bana baktığında, "Biri geliyor," dedim.

Gece vakti kampta dolaştıklarına şüphe olmayan daha az sevimli yaratıkların bazılarıyla tanışmak için hiç de iyi bir zaman değildi.

Aurora'yı elimden geldiğince hızlı ve sessiz hareketlerle gölgelerin arasına götürdüm. Daha doğrusu kendini kıkırdamaya kaptırmış olan Aurora'yı resmen taşıdım. Evet, o bu durumu komik buluyordu. "Gülmeyi bırak," diye fısıldadım. İçinden kaçan neşeli sesleri boğma girişimiyle öne eğilip yüzünü tişörtüme gömdü. Yine de yetmeyip homurtuyla güldüğünde elimle nazikçe ağzını örttüm. "Şşş."

Balık, Aurora'yla az önce durduğumuz yeri fark ederek karanlığa, dolayısıyla da bize bakmaya başladı. Nefesimi tuttum, kalbim öyle hızlı atıyordu ki Aurora'nın *küt, küt, küt* seslerini duymamasına şaşırıyordum. Aklımdan kullanabileceğim bütün bahaneleri geçirirken kampın karanlık bir köşesinde sarhoş bir kızla baş başa olmanın sarhoş bir kızla konuşmaktan çok daha endişe verici olduğunu fark ettim. Sonra Balık havladı ve kalbim atmayı tamamen kesti.

Jenna, "Sus, gürültücü kız seni," diye azarladı ve yavru köpekler peşinden gelsin diye dilini şaklattı. "Balık, gel hadi," deyip ıslık çaldı. Yoldaki sesler tamamen uzaklaşana kadar bekledim, sonra nihayet doğru düzgün nefes almayı akıl ettim.

"Ah, siktir!" Elimi, Aurora'nın ağzından çektim. "Beni ısırdın mı sen?"

"Burada olduğumu unuttun." Böyle bir şey mümkünmüş gibi. "Bu işte çok iyisin."

Ona kasten bulaşmamaya çalışırken nasıl olmuştu da kendimi bu konumda bulmuştum?

"Hadi gel, Edward Cullen seni. Senden daha büyük ve korkutucu bir şey beni ısırmaya karar vermeden önce yola dönelim." Küçük bir bebeği yönlendirir gibi iki kolunu da tutup karanlıkta ona yol göstererek aydınlık yola çıkardım.

"Russ, midem bulanıyor," diye mırıldandı.

"Su ister misin?" Başıyla onaylarken sahiden de her an üstüme kusabilirmiş gibi duruyordu. Onu Rakun isimli kulübenin veranda merdivenlerine götürüp oturttum ve sebile doğru koştum. Gidip gelmem çok sürmediği hâlde döndüğümde daha da solgun görünüyordu. Ellerinin içine doğru, "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye inledi.

Su şişemi uzatıp, "Şaşırmadım. Balık[3] gibi içtin. Al," dedim.

---

3 Türkçedeki "sünger gibi içmek" İngilizcede "drink like a fish" yani "balık gibi içmek" deyimiyle karşılanır. Yazarın kelime oyununu karşılayabilmek için kelimesi kelimesine çevrilmiştir. *–ç.n.*

Başını kaldırdı, ağır ağır kırptığı yeşil gözleri bana odaklandı. "Köpek gibi mi içtim?"

"Ne? Hayır, öyle demek is... Boş ver." Suyu kana kana içti, dökülenleri elinin tersiyle ağzının kenarından silip şişeyi bana geri uzattı. "Seni kulübene götürmemi ister misin?"

Başıyla onaylayarak elini uzattı, ben de elini nazikçe tutup onu ayağa kaldırdım; parmakları benimkilerle iç içe geçti ve bana, benimkinden farklı bir tarafta kalan kulübesinin yolunu tarif etti.

Yolu yarılamışken ansızın durup beni de çekiştirdi. "Çıplak yüzmeye ne dersin?"

Tanrı aşkına. "Yatağa gitmen lazım."

"Yatağa gitmek istemiyorum." Alt dudağını sarkıttı. Bana Stassie ve Lola'nın sarhoş hâllerini anımsatıyordu. Bu kadar stresli olmasam bu hâlini tatlı bulurdum.

"Ama mecbursun," dedim onu yanımda sürükleyerek.

"Zorla yatırsana."

"Seni zorla yatırmaya çalışmayacağım."

"Daha önce bir kere yaptın ama, senin için çok zor olmamalı."

Yerimde kalıp kitabımı okumaya devam etmeliydim. "Hemen uyumazsan yarın kendini berbat hissedeceksin ve bunun tek suçlusu da sen olacaksın."

"Bütün sorunlarımın suçlusu babam, yani dediğin doğru değil bence, değil mi?" Ne kadar sarhoş olursa olsun bunu söylerkenki tavrında bir berraklık ve kendinden eminlik vardı. Hislerini paylaşıyordum ama bence baba sorunlarına eğilmek bu yaz ihtiyaç duyduğum en son şeydi. Şu an, sarhoş biriyle uğraşırken ihtiyaç duyduğum son şey olduğu da kesindi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, beyefendi. Benim patronum falan değilsin."

"Daha az önce seni zorla yatırmamı istedin ya. Senin patronun olmadığımı bili..." Konuşmayı kestim çünkü yarın muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamayacak biriyle tartıştığımı

fark ettim. "O yüzden mi bu kadar sarhoş oldun? Baban bir şey yaptığı için mi?"

"Bugün onun doğum günü." Gözlerini kısarak saatine baktı. "Şu on iki mi iki mi? Doğum günüydü işte. Bir hediye gönderdim. Aptal, aptal Rory, hep çok fazlasını bekliyor ve yanlış insanlara güveniyor."

"Hediyeni beğenmedi mi?"

"Hediyemi açmadı. Asistanı Sandra'yla konuştum. Yoksa Brandy miydi? Brenda. O telefonlarıma cevap vermeyince Brenda'yla konuştum, hediyem hâlâ ofisindeymiş." Omuzlarını silkti ve bütün tavrı tekrar değişiverdi. Ne zaman onu mutsuz eden bir şeyden bahsetse kendini mutlu görünmeye zorluyormuş gibi bir hâli vardı. "Kız arkadaşı ve kızı sürpriz yapıp babamı Disneyland'e götürmüş. Disneyland'den nefret eder. Annem beni ve ablamı götürdüğünde sırf bu yüzden bizimle gelmemişti. Ama Norah ve Isobel istedikleri her şeyi elde ediyorlar, ben de onların gölgesinde var olmak zorunda kalıyorum."

"Üzgünüm." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum ama 22 numaralı kulübeye ulaşmıştık ve o, basamakları tırmanmaya girişmişti. Xander ve Clay'in yanlış kulübe olayını düşünüp elini bırakmadım. "Burası kesin senin kulüben mi?"

"Evet." Verandayı süsleyen küçük ışıkları gösterdi. "Yirmi iki numaralı kulübe. Melek sayısı.[4]"

En alt basamakta durup elini bıraktım. "Melek neyi?"

Öyle hızlı döndü ki dengesini yitirir gibi oldu ama buraya kadar yürümemiz, su ve elinde tekila şişesi olmadan geçirdiği o kısa süre birazcık ayılmasını sağlamıştı. "Neden durdun?"

"Başka insanların kulübelerine girmemiz yasak."

Ofladı, her nasılsa burada hatalı olan benmişim gibi ellerini beline koydu. "Kimse o kuralları umursamıyor ki. Hem beni de cezalandıracak kadar umursayan kimse yok."

---

4 Melek sayıları, rakamların tekrarlandığı sayılardır, 111, 222, gibi. -ç.n.

"Ben kuralları umursuyorum, Rory. Bu kadar sarhoş olmasan bunu anlardın."

Beni basamaklardan yukarı çekince ben de istemeye istemeye peşinden gittim. "İçeri gel, lütfen."

Katı bir tavırla, "Kapı eşiğinde duracağım," dedim ama nefesimi boşa harcıyordum çünkü beni yine de eşikten içeri çekti. "Aurora, burada bulunamam. Bu işe ihtiyacım var benim."

"Bana Rory demen hoşuma gidiyordu."

"Rory, lütfen yatağa gir. Kusacak olursan diye yan yat."

Beni şaşırtıp ayakkabılarını savurarak kendini yatağına attı. "Akıllı kız. Tamam, iyi geceler."

Gitmek için döndüğümde, "Bekle!" diye bağırdı. "Açım."

Gerçekten de Stassie ve Lola'dan hiçbir farkı yoktu. "Şu an o konuda bir şey yapamam. Sabah kahvaltı getiririm."

"Getirmeyeceksin." Battaniyenin altında kıpırdandı, kıyafetlerini çıkarmadan uyuyacak olması çok hoşuma gitmese de bu, el atmaya hazır olmadığım bir meseleydi. "Yarın benden nefret etmeye döneceksin."

Ağzım açılıp kapandı ama ilk anda tek bir kelime bile çıkmadı. "Ben senden nefret etmiyorum ki."

Esnedi ve gözlerini açık tutmak için verdiği savaşı kaybetmeye başladı. "Ben uykuya dalana kadar bekler misin, lütfen? Çok sürmez."

Muhtemelen sarhoş gevezeliği olmasına rağmen ondan nefret ettiğimi düşünmesi karşısındaki şaşkınlığım hemen geçecek gibi değildi. "Tamam ama neden?"

"Çünkü uyanıp da burada olmadığını görmek beni bırakışını izlemekten daha kolay."

Yatağının köşesine oturup söylediklerine kafa yordum, yarından itibaren kendi yarattığım bu karmaşayı çözmek için uygulayabileceğim bir plan aradım. Uykuya dalması çok sürmedi, içimi birden bir kıskançlık kapladı çünkü seviştikten sonra gidişini izlemek daha mı kolay olurdu diye düşünüp bütün

gece uyanık kalacağımı biliyordum. Yoksa gittiğini görmek mi daha kolaydı?

Aurora olmayınca kahvaltı her zamankinden sessiz geçti, bu da hiç hoşuma gitmedi.

Onca yıl buraya kampçı olarak geldiğinden bir Honey Acres uzmanı sayılırdı ve hep birlikte oturduğumuz yemeklerin büyük bir kısmını çocuklar gelince işlerin nasıl olacağına dair soruları cevaplayarak geçirirdi.

Emilia yemeğini alıp oturduktan sonra Aurora'nın kendini iyi hissetmediğine ve yemek istemediğine dair üstü kapalı bir açıklama yaptı. Akşamdan kalma olduğunu kesinlikle açık etmedi.

Herkes bir dönem için yurtdışındaki üniversitelere konuk öğrenci olarak katılmanızı sağlayan programların artı ve eksileri hakkında bir sohbete dalana kadar bekledim, sonra da sessizce bir şişe portakal suyu ve birkaç granola barı alıp 22 numaralı kulübeye doğru yola koyuldum.

Oraya vardığımda Aurora'yı verandada buldum, beni görünce yüzünün asılması canımı yaktı. Basamakların dibinde kalakaldım. "Hey. Söz verdiğim gibi kahvaltı getirdim."

İstemeye istemeye kabul etti. Getirdiklerime, ayağının dibine ölü fare bırakan bir kediymişim gibi baktı. "Sağ ol."

"Nasıl olduğunu görmek istedim. Emilia kendini iyi hissetmediğini söy–"

Sözümü kesip, "Russ, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dün gece sana kahvaltı getireceğimi söyledim. Muhtemelen hatırlamıyorsundur, epey sarhoştun."

"Hayır, ben burada ne yapıyorsun demek istiyorum. Şu an ne yapıyorsun?" Başını iki yana sallayıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana ya çok iyi davranıyorsun ya da benden kaçıyorsun. Şimdi de gelmişsin, tatlılık yapıyorsun, bense bütün

gün böyle mi olacaksın bilmiyorum ve benden hoşlanmamana sebep olacak ne yaptığımı düşünmekten çok yoruldum."

"Senden hoşlanıyorum. Özür dilerim, Aurora. Senden hoşlanıyorum."

Üst basamağa oturup kahvaltısını da yanına koydu. Hayal kırıklığının büyüdüğünü hissedebiliyordum. "Hep çok iyisin ama ben hariç herkese iyisin, Russ. Herkese. Evdeyken bu muameleyi görmekten bıktım..."

Berbat bir suçluluk hissine kapıldım. Onun için işleri zorlaştırmak hiç istemeyeceğim bir şeydi, özellikle de tamamen haklıyken. O hariç herkes karşısında çaba göstermiştim. Dün JJ'le konuştuktan sonra ilk iş ondan özür dilemem gerekirdi. Ama ben meselenin kapanacağını, bunu ikimizin de görmezden gelebileceğini ummuştum. Öyle olmayacağını bilmeliydim. Bütün vaktini izole bir yerde bir grup insanla geçirmek, henüz yolun çok başında olsak da her şeyin daha büyük ve daha yoğun gelmesine neden oluyordu, bunun zamanla artacağının da farkındaydım.

Sorunun onda değil bende olduğunu anlaması için ona dürüst davranmam gerektiğini biliyordum ama korkağın teki olduğum için kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu.

"...ve buraya o hislerden kaçıp kendimi geliştirmek üzerine kafa yormaya geldim. Ne yaptığımı bilmiyorum ama ne yapıyorsam yapayım şimdiye kadar bok gibi bir iş çıkardığım açık, o yüzden yazın geri kalanında bir sıcak bir soğuk davranıp işleri benim için daha beter etmene ihtiyacım yok. Arada bir arkadaşım olmaya çalışmak istiyorsan şey, bilmiyorum, denememeni tercih ederim, bununla baş etmek daha kolay olur."

Derin bir nefes alıp kendimi konuşmaya başlamaya zorladım. "Rory, ben batırdım. Özür dilerim. Sen veda etmeden ya da numaranı falan bırakmadan öylece çekip gidince bana bir daha benden haber almak istemiyorsun sandım," dedim sakince. Utancımı bastırmaya çalıştım. "Sonra ikimiz de ken-

dimizi burada bulduk ve ben seni rahatsız etmek istemedim. Varsayımda bulunmamalıydım anlıyorum, hislerini incitmek de istemedim."

Oturduğu yerden bana bakarken ağzı beş karış açıktı. "Akşamdan kalmayım biliyorum ama az önce halüsinasyon mu gördüm, bana buraya geldiğimizden beri böyle davranma nedeninin çekip gitmem olduğunu mu söyledin? Sen gitmemi istemişken hem de?"

"Ben gitmeni istemedim ki. Neden bahsediyorsun sen?"

Hızla ayağa kalktı, basamaklar boyumuzu eşitleyip bana yüzündeki kafa karışıklığını daha net görme imkânı sağladı. "Banyoda o kadar uzun zaman geçirdin ki. Besbelli gitmemi bekliyordun. Biriyle konuştuğunu duyunca da gittim."

"Kendi kendime konuşuyordum, Rory. Sana çıkma teklifi etmek için kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Bunu sana itiraf etmek zorunda kalmayacağımı ummuştum ama kendimi rezil etmeyi, git diye banyoda bekleyecek biri olduğumu düşünmene yeğlerim."

"Aman Tanrım."

"Ben tek gecelik ilişki yaşamam pek. Hem eğlendiğimizi düşünmüştüm. Seni tekrar görmek istedim ama beni öyle aşıyordun ki..."

"Aman Tanrım." Gerisin geri basamağa yığıldı, bu kez o yüzünü elleriyle gizlerken önüne çömeldim. "Yanlış anlaşılma. Russ, yanlış anlaşılma oldu. Beni yanlış anlaşan biri yaptın!"

Sindirmesi zor bir konuşma oluyordu. "Ne yaptım, ne yaptım?"

"Konuşabilirdik. Bu aradığım türden bir ana karakter anı değil ki!" Yüksek sesle inleyip parmaklarının arasından bana baktı.

Benden kaçamasın diye uzanıp ellerini yüzünden çektim. Bana bakarken başını yana eğdi, ifadesi hayal kırıklığıyla rahatlama arasında bir yerdeydi. "Özür dilerim, Rory. Ben hep her

şeyi mahvediyorum. Hislerini incitmek istemediğimi söylerken ciddiydim."

"Dün gece beni görmezden gelmeseydin sarhoş hâlim muhtemelen o Doğruluk mu Cesaret mi oyununda yüksek sesle ve seyircilerin önünde neden tuhaf davrandığını sorardı, yani öyle ya da böyle meselenin özüne inerdik." Sol eli hâlâ elimi tutuyor, sağ eliyse avucumda desenler çiziyordu. Anlaştığımıza göre ayağa kalkıp gitmem gerekiyordu, biliyordum ama irade eksikliği belli ki Callaghan geninin ortak özelliğiydi.

"Sarhoş hâlin dün gece az kalsın bizi Jenna'ya yakalatıyordu." İç çektim. "Pervasız davrandığında yanında olacağıma söz veremem, Aurora. Bu işe gerçekten ihtiyacım var, kovulma riskine de giremem, yani aynı şey tekrarlanacak olursa lütfen senden kaçtığımı düşünme."

Yeniden inledi, bu kez iniltisine dramatik göz devirme de eşlik etti ama parmakları tenimde dans etmeyi sürdürdü. "Ben de bir daha içeceğimi sanmıyorum ama kimsenin kovulduğu yok, Russ. İnsanlar buradayken her tür kuralı çiğniyorlar ve hiçbir şey olmuyor."

Aurora'nın altımdaki yumuşaklığının hatırası zihnimi işgal etmişti. *Sikinle değil kafanla düşün, Callaghan.* "O teoriyi test etmeye niyetim yok."

"Ama asıl eğlenceli olan teoriyi test etmek." Bana gülümsedi. Gözlerinin kenarlarında ufak çizgilerin belirmesine neden olan gerçek bir gülümsemeydi. "Mesele yakalanmamak."

Gözleri beni delip geçerken başka yere bakayım dedim ama olmadı. Gözleri dudaklarıma indi, sonra gözlerime döndü, dudağını ısırdı.

Onu öpmek istedim.

O da öpülmek istiyormuş gibiydi.

Özellikle de o bana öyle bakarken eğilmemek için kendimi çok zor tuttum. İç çekip neden burada olduğumu ve neyden kaçındığımı hatırlamaya çalıştım. "Ben sadece seninle yan yana

huzur içinde var olmak ve beladan uzak durmak istiyorum, Aurora."

Omuzlarını silkti ve ben ayaklanırken ellerini kucağına bıraktı. "Olur. Benim de zaten kendimi geliştirmeye falan çalışmam lazım. Planım kafamda çok netti, şimdi biraz bulandı gibi. Muhtemelen o işe dönmeliyim."

"Biri beni aramaya gelmeden önce gitmem gerek. Burada baş başa oluşumuzu tuhaf karşılamalarını istemiyorum. Tekrar özür dilerim. Meseleyi açığa kavuşturmamıza sevindim." Mahrem bir itiraf için tuhaf derecede resmî bir yanıttı ama onun yanında ne kadar kalırsam teorisini test etme arzusuna kapılma ihtimalim de o kadar artıyordu.

Neyse ki bana ters bir cevap vermedi. Portakal suyunu açıp bana doğru kaldırmasını izledim. "Yan yana huzur içinde var oluşumuzun şerefine."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Russ

Xander şüpheyle ve her bir santimimi dikkatle inceleyerek, "Niye pastırma bulmuş Golden Retriever gibi görünüyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi, ne gibi?" Somon ve Alabalık'ın kulaklarının pastırma denince oynadığını gördüm, bu sabah neden Xander'ı tercih ettikleri belli olmuştu.

"Ciğeri kapmış kedi gibi ama daha anlaşılır, anladın mı?"

"Benim yüzüm böyle." Tabii bir de kaçmak istemediğim birinden köşe bucak saklanmak zorunda olmamamın getirdiği rahatlık vardı. "Şu fırçayı versene."

Oda arkadaşım fırçayı uzatırken pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bu sabah Aurora'ya kahvaltı götürdüğünde epey bir süre ortadan kayboldun," dedi. Peşinden, "Şimdiyse keyfin yerinde," diye eklediğini hayal ettim bir an. Böyle bir şey söylemese bile yüzündeki o bilgiç ifade düşüncelerini tahmin etmeme yetiyordu.

"O kadar uzun süre olduğunu sanmıyorum."

Bana olta attığını gösteren dikkatli bir tavırla, "Çok seksi kadın. Yüzme eğitiminde benimle çift olmak ister mi sorabilirim," dedi. "Sen ne dersin?"

Ona bakmadım, elimde yeterince boya ve fırça olduğundan emin olmaya odaklanmıştım ama kendimi hemen ele verdiğimin de farkındaydım. "Bence harika fikir."

"Ne yalancısın ama, Callaghan." Güldü. "Tamam. Gizli yaz eğlencen senin olsun. Ben kulübemizde köpeklerimle yapayalnız otururum."

"Köpeklerimiz."

Yanımdaki duvara yaslandı. "Ne çıkarsa sessizlerin başının altından çıkıyor zaten."

"Ben bir şey yapmadım ki." *Ona bakma.* "Hepsi senin uydurman."

"Ah, tamam, pardon. Clay'e Aurora'yla bir şansı olduğunu söyleyeyim o zaman."

Kelimeler ağzımdan çıkmayı âdeta reddediyordu. "Evet, söylemelisin."

Xander homurdanıp omzuma nazikçe vurdu. "Sırrın benimle güvende. Bana yok yere sıkıntısız kral demiyorlar."

Bu kez kaşlarım çatılırken ona bakmadan edemedim. Oltaya düşmüştüm. "Sana kim sıkıntısız kral diyor?"

"Ben."

"Tamam, sıkıntısız kral. Bana ihtiyacın olursa tenis kortunun oradayım." Ekipmanımı toplayıp sabahın geri kalanında üzerinde çalışacağım projeme doğru ilerledim. Bu haftaki sorumluluklarımızdan biri, kampı kampçılar için hazır hâle getirmekti ve bu sakin sabah etkinliği, bitmek bilmez eğitim ve kaynaşma aktivitelerinden sonra güzel bir değişiklik oluyordu.

Kimse benden kendimle ilgili bir şey paylaşmamı istemiyordu, bir şeyi hangi sırayla bağlamam veya biri nefes almayı bırakırsa ne yapmam gerektiğini hatırlamak zorunda değildim. Çitleri boyadım, eşyaları oradan oraya sürükledim, bir şeyleri sildim ve Xander'dan başka kimse tarafından rahatsız edilmedim.

Aurora'yla yaptığımız konuşmadan sonra kendimi iyi hissediyordum, bu yazı onunla nasıl atlatacağım konusunda artık eskisi kadar endişeli değildim.

"Kuşlar iğrenç şeyler." Sesin geldiği yöne dönerken kuşların kişisel tuvaletleri hâline getirdiği bir piknik masasını yıkamak için kullandığım hortumu indirdim. Aurora şimdi çok daha canlı görünüyordu, iki elinde birer termos, dudaklarındaysa utangaç bir gülümseme vardı. "Sana kahve getirdim. İstersen tabii."

Buraya geldiğimizden beri insanlara tatlı jestler yapmasını izliyordum; herkesin su şişelerini dolduruyor, eğitimde zorlananlara yardıma ilk o koşuyor, evini özlemesin diye Maya'nın dikkatini dağıtıyordu. Şimdi aynı muameleyi ben de hak etmişim demek. "Kahve iyi olur, teşekkürler."

"Ne demek," deyip termosu uzattı. "İhtiyaç duyabileceğini düşündüm. Seni sabahın köründe koşarken gördüm, daha önce bahsetmeyi unuttum. Çok uyumuyorsun, değil mi?"

Koşmaktan nefret ediyordum ama zihnimi temizlemek için yapabileceğim birkaç şeyden biri de oydu. Geldiğimizde Xander'ın dediği gibi telefonlar arada bir canlanıyor ve mesajlar geliyordu. Bu sabah beynim sarhoş Aurora'yla ilgilendikten sonra fazla mesai yaptığı için sabahın köründe telefonum titremeye başlayınca dalgınlıkla kontrol etmiştim.

Gördüğüm ilk şey annemden gelen bir mesajdı. Babamla akşam yemeğine çıktıkları bir fotoğraf göndermişti, hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyorlardı. Bu merakımı uyandırınca mesajlarda yukarı çıkmaya başlayıp sonunda babamın bir yerlerde büyük bir kazanç elde ettiğini ve kutlamaya çıktıklarını anlamıştım. Hissettiğim hayal kırıklığı kimse uyanmadan koşuya çıkmama neden olacak kadar büyüktü.

Babam bağımlılık sorununu hiçbir zaman alkolle yaşamamıştı, onun bağımlılığı kumardı. Alkol, kaybettikten sonra onu teselli ediyordu ve çoğu kumar bağımlısı gibi o da sık sık kaybediyordu. Onu çirkinleştiren şey alkoldü, mesajları da alkol aldıktan sonra daha acımasız bir hâl alıyordu. Üst üste kazanmışsa bambaşka bir adam olurdu ama işte bu üst üste kazançlar, kumarbazların dediğine göre yalnızca şansın tekrar tekrar yaver gitmiş gibi değil de bir beceri söz konusuymuş gibi görünsün diye yaşanırdı.

Aurora hâlâ benden cevap bekliyordu.

Annemle babamdan bahsetmek Pandora'nın kutusunu açmak gibi geliyordu bana. Zaman zaman sırlarımı paylaşacağım

biri olsa yüküm bu kadar ağır gelir miydi diye merak etsem de kendimi kimseyle konuşmaya ikna edemiyordum. Henry geçmişimi bilse bile olaylar sıcakken ona bir şeyler anlatmakta zorlanıyordum. Sonuçta öz babamın beni bahis kuponları kadar umursamadığını itiraf etmek utanç vericiydi.

Her zamanki üstü kapalı cevabımla yetindim. "Çok uyumuyorum, evet. Ama alışığım, merak etme. Senin beni görecek kadar erken kalkmana şaşırdım."

Termosumu geri alırken eli hafifçe elime değdi, bu temas kollarıma kıvılcımların yayılmasına yetti. İki termosu da artık temiz olan masaya koydu. Bana bir bardak kahve koyana kadar şişeleri sistemli bir şekilde açışını ve düğmelere basışını seyrettim. "Meditasyon yaptığımı söylesem inanır mısın?"

"İnanmam." Kahveyi aldım ve yudumlarken bardağın ağzının üzerinden onu seyrettim.

"Midem bulanıyordu. O yüzden o kadar erken kalktım," dedi. Kendi termosundan kendisine çay koyarken mahcup mahcup güldü. "Dün gece içtiğim aşırı miktarda tekiladan değil de gıda zehirlenmesinden diye düşünmek istiyorum. Sen hatırlarsın belki; önünde kendini rezil eden kişi bendim."

"Çıplak yüzme teklifini reddetmek zorunda kalışımı hayal meyal hatırlıyorum bak."

Yanakları pembeleşirken gözleri kocaman açıldı. Tanrım, bir kerelik de olsa kızaran kişi olmamak çok iyi gelmişti. "Müsaadenle aç bir rakun bulup kendimi ona yem etmem gerek. Hoşça kal."

Gitmeye yeltenince elini tuttum. "Komikti, soyunmak-isteyen-bu-sarhoş-kızla-baş-başa-kalmak-istemiyorum düşüncesine kapıldığım çok stresli bir komiklikti."

Gitmeyeceğini anlayınca elini bıraktım. Boğazını temizleyip çayından bir yudum aldı, bardağı indirirken de beni dikkatle seyretti. "Bugün yardıma ihtiyacın var mı? Emilia beni dans alanından kovdu da."

"Niye?"

Bacağını gösterdi, tenine yayılan ve koyulaşmaya başlamış morluk yaralandığını gösteriyordu. "Kontrol manyağının teki olduğu için sıkıldım ve desteksiz duran bale barlarının üzerinden atlayarak koşmaya çalıştım."

Aniden patlattığım kahkaha öyle yüksek sesliydi ki o güle kadar benden çıktığını anlamadım. Yüzümü ovuşturarak kahkahamı yatıştırmaya çalıştım. "Bana yardım etmene izin verirsem uslu durabilecek misin?"

"Genelde, beni heveslendirecek güzel bir neden verilirse."

Başka bir şey sormamam gerektiğini hissediyordum ama kendimi tutamadım. Ne kadar öyle olmasını istemesem de ben bir pervaneydim ve Aurora da görüp görebileceğim en parlak alevdi. "Seni heveslendirecek olan ne?"

Düşünür gibi yaparken dişleri yeniden dudaklarına battı, zihnimde bunu farklı şekillerde yaparkenki hâli canlandı. "Senin iyi olduğumu düşünmen."

Yanacağım belliydi. "Tamam o zaman, eline bir fırça al."

Aurora'nın bacakları omuzlarımdaydı. Yine.

Bu kez orada olma nedeni depo barakasının en üst noktasını boyamaktı gerçi ama uygunsuz düşünceler yakamı bırakmıyordu. Ellerim, kulaklarımı ısıtan bacaklarını sıkıca tutuyordu. O ise bir eliyle fırçayı tahtaya sürerken diğerini saçıma dolamıştı.

"*Ratatouille*'u izledin mi?" diye sorarken ellerini yine saçlarımda gezdirdi.

Bedenime yayılan ürpertiye fiziken tepki göstermemek çok zordu. "İzledim tabii, neden sordun?"

"Kendimi o fare gibi hissediyorum." Saçımı nazikçe çekiştirdi. "Senden aşçı yapabilir miyim, bir baksak mı?"

"Laflarına dikkat et." Bacaklarını şakadan sıkmamla birlikte saçımdaki eli de geriledi. "Onun adı Remy."

"Çok özür dilerim. Bir *Ratatouille* uzmanının huzurunda olduğumdan haberim yoktu. Tamam, bence buradaki işimiz bitti."

Başladığımızdaki hâline kıyasla baraka şimdi on kat daha iyi görünüyordu ve öylesine bir yapıda bu kadar uzun süre çalışmamıza muhtemelen gerek olmasa da bölünmemek iyi gelmişti.

"Russ?"

"Efendim?"

"Beni indirmen için saçının neresini çekmem lazım?"

"Ah, siktir, pardon." İnebileceği kadar çömeldim çömelmesine ama ilk dürtüm birlikte boyayabileceğimiz başka bir şey olup olmadığına bakmaktı. "Harika bir iş çıkardın."

Övgüm karşısında gözleri parladı ve ona dair bildiğim birkaç parça bilgi yavaş yavaş bir araya gelmeye başladı. "Sensiz yapamazdım. Gerçekten."

Çenesinde kahverengi boya lekesi vardı; içgüdüsel olarak uzanıp başparmağımla sildim ama çıkmadı. "Darmadağınsın."

Sessizce, "Tahmin bile edemeyeceğin kadar," dedi.

Yalnız olduğumuz için bu sabah söylediklerini sormak istiyordum. Neden kendisini geliştirmesi gerektiğini düşündüğünü merak ediyordum. Yaptığımız kaynaşma etkinliklerinde ve partideki o ilk görüşmemizde bıraktığı izlenime bakınca göründüğü kadar öz güvenli olmadığına inanmak zor geliyordu. Tamam, zaman zaman biraz beceriksizce davranabiliyordu ama onu ben de yapıyordum. Sıkıntı şuydu ki ona soru soracak olursam onun da bana sorular sormasına kapı aralardım, ki hiç arzu etmediğim bir şeydi bu.

Aurora sessizliğimi olması gerektiği gibi kapalı bir kapı olarak algıladı ve aramızda asılı duran bu şeyin dışında kaldık. Fırçayı tepsiye bırakıp daha önce kullandığım hortuma uzandı, hortumu doğrudan göğsüme çevirip kola bastı.

Soğuk su beni sırılsıklam ederken ağzım açık kaldı ve şaşkın bir kahkaha atıverdim. Gözlerindeki bakış onu mutfağımızda bulduğumdaki bakışla aynıydı: Hınzır.

"Au–" Su yeniden geldi. "Tamam, bunu sen istedin..."

Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatmamla birlikte çığlık atmaktan ziyade ciyaklar gibi bir ses çıkardı. Hortuma tutunmak, onu benden uzak tutmak için bana sırtını döndü. Bedeni ıslak tişörtüme yapışmıştı, güldükçe titriyor, beni üzerinden atmaya çalışıyordu. Hortumu elinden alıp da kafasından aşağı tutmak çok zor olmadı.

Hortumu yeniden bana çevirmek için uğraşırken, "Buz gibi!" diye bağırdı. "Tamam, pes ediyorum! Pes ediyorum!"

Hortumun yere düşmesine izin vererek bir adım geri çekildim. Islak kumaş vücuduma yapıştığında Aurora'nın haklı olduğunu düşündüm, buz gibiydi. Tişörtümü arkadan tutup başımın üzerinden çıkardım ve suyun büyük bir kısmını sıktım. "Böyle olacağını düşünmedik."

Beni izlerken saçındaki suları sıkıyordu. Onun kıyafetleri benimkilere göre daha kuruydu. "Bilmem, bana çok kötü bir tercihte bulunmuşuz gibi gelmiyor."

Ne demek istediğini soramadan köpek tasmalarının o tanıdık sesini duydum; Xander'ın pastırması bitmişti herhâlde. Balık, Somon ve Alabalık nerede olursam olayım beni buluyorlardı ama bu kez yanlarında bir arkadaş getirmişlerdi.

Emilia yanımıza yaklaşırken, "Neden üstsüz olduğunu bilmek istiyor muyum?" diye sordu. Aurora'ya döndü. "Boğulmuş fareye benzemişsin."

"Kabalık ediyorsun," diye mırıldandı Aurora. "Onun adı Remy."

"Ee, bir dakika, ne?" dedi Emilia. Ben hâlâ tişörtümü yeniden giyebileceğim kadar kurutmaya uğraşıyordum, Aurora da hâlâ bana değil Emilia'ya odaklanmaya çalışıyor gibiydi. "Seni sürgününden azat etmeye geldim. Jenna benden kamyonetle

mini golf sahasının yakınlarındaki çiftlikten yumurta siparişini almamı istedi. Teslim edilmemiş miymiş neymiş, diğer herkes de meşgul."

Aurora saç uçlarındaki suyu sıkarken, "Jenna niye gidemiyor?" diye sordu. Ben yere bağdaş kurmuştum, Balık'ı severken yavruların ikisi de hemen bacaklarımın arasındaki boşluğa yerleşti.

"Dediğine göre çiftçi piçin tekiymiş, Jenna ondan ölesiye nefret ediyor. Sanırım Jenna teslimat için aradığında tartışmışlar. Kamyonet vitesli, o yüzden bana lazımsın."

Bu becerisinden etkilenerek, "Vitesli araba kullanmayı biliyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı, tüylü fan kulübümü görünce tekrar dönüp baktı. "Babamın araba şirketi var. Yani sayılır, ayrıca Avrupa'da çok vakit geçirdim. Sen tek başına idare edebilecek misin?"

"Araba şirketi" konusunda başka bir soru sormadım çünkü öğrenirsem arkadaşlarımla ondan konuştuğumuzu ve babasının bir Formula 1 takımı olduğunu bildiğimi itiraf etmem gerekecekti. Emilia yerine ona eşlik edebileceğimi söylemek istedim ama o da tuhaf kaçacaktı. "Ben idare ederim. Sen git yumurtaları al."

"Sonra gölde görüşürüz," deyip Emilia'ya doğru ilerledi. Emilia dönerken el salladı, geldiği yöne doğru gitmeden önce kolunu Aurora'nın omzuna attı. "Samimi duruyordunuz," dediğini duydum.

Ben tam da yan yana var olmanın kolay olacağını düşünmeye başlamışken Aurora'nın papatya desenli iki küçük kumaş parçasını bikini diye giydiğini gördüm.

"Çok şeker," dedi Maya. "Kesimine bayıldım."

Kesimine mi? Aurora'nın kıçının büyük bir kısmı açıktayken Maya nasıl kesime odaklanabiliyordu?

Xander yanımdan, "Güçlü kal, kardeşim," diye fısıldadı. Onu duymazdan geldim, hâlâ şüphelerini beslememeye çabalıyordum. Şüpheleneceği bir şey de yoktu aslında ama yine de ona buraya gelmeden önce olanları anlatmaya gerek duymadım.

Jenna rıhtımın yanında bekleyen altı kişilik grubumuza yaklaşırken iç çekip, "Rory," dedi, "mayon nerede?"

Başıyla Emilia'yı işaret edip, "Şu sakar arkadaş üzerine portakal suyu döktüğü için kulübemde kuruyor," dedi. Jenna kollarını göğsünde kavuşturdu, Aurora da onun hareketlerini taklit etti. "Bir saatliğine karnımı gördüler diye kimsenin öleceği yok. Çocuklar geldiğinde bunu giymemem gerektiğini biliyorum."

Jenna başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıkıp başını iki yana salladı. Bilmesem Jenna ve Aurora'yı kardeş zannederdim. Birbirlerine benzedikleri yoktu –Aurora uzun boylu ve sarışındı, Jenna'ysa kısa boylu ve siyah saçlıydı– ama didişme ve birbirlerini sevme biçimleri bana kardeşleri hatırlatıyordu. "Sadece eğitmeninizin gecikeceğini söylemeye geldim. Birazdan burada olur."

Kampın tamamen eğitimli ve gerekli yetkinlikte cankurtaranları vardı ama ilave güvenlik için danışmanlara da hem kendilerini hem de kampçılarını emniyette tutabilsinler diye temel su güvenliği eğitimi veriliyordu.

Emilia, Jenna kıyıya doğru dönene kadar bekledikten sonra dünyadan bihaber Xander'ı suya itip ânında aramızda bir güç mücadelesine sebep oldu. Küçük eller omurgamın altına daldı ama güçleri beni ancak bir santim oynatmaya yetti. Aurora'nın beni itmeye çalışırken arkamda oflayıp pufladığını duyabiliyordum, ellerini tutup rıhtımdan suya atlarken onu da yanımda çekmem bu yüzden çok kolay oldu.

Su beklediğimden soğuktu ama sıcaktan sonra iyi gelmişti. Ayaklarımı çırpıp yeniden yüzeye çıktığımda sarkık dudaklar ve parlak gözlerle karşılaştım. Aurora yanımda yüzerken bana su sıçratıp, "Acımasızlık ettin," dedi. "Hazır değildim!"

Alnıma yapışan ıslak saçları geri iterken öfkeli görüntüsü karşısında kahkahaya boğuldum, elimle ona doğru bir dalga gönderince öfkesi ikiye katlandı. Ondan gelen kahkahaysa resmen sihirliydi. Sansürsüz, gürültülü ve ham. Gülümserken gözleri beni delip geçti, su damlaları kirpiklerine tutunmuştu, çiller burnunun kemerini süslüyordu.

Öyle güzeldi ki canım yanıyordu.

Ah, Tanrım. Onu bu kadar çekici bulmamalıydım.

Kendimi perişan etmek neden hoşuma gidiyordu ki?

Eli sudan çıktı, kendimi önceden hazırlayıp beni yeniden sırılsıklam etmesini beklerken korkuyla ciyakladığını duyunca elimi uzatıp onu kendime çektim.

"Ayağıma bir şey değdi!" Bacakları belime dolandı ve bana tutunurken göğsü benim göğsüme yapıştı. "Ağlayacağım."

İnsanların aklındaki hayatta kalma eğitiminin bu olduğunu sanmıyordum.

Bana öyle dolanmasını sağ atlatabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Ot falandır, merak etme."

Aurora sırtını geriye yatırıp yüzüme bakabilmek için aramıza biraz mesafe koysa da ayaklarını belimden ayırmadı. "Köpek balığı da olabilir."

Gülmekten kendimi alamadım. "Köpek balığı falan değil. Tatlı sudayız. Ayrıca Kaliforniya'dayız."

"Boğa köpek balıkları göçmendir, tatlı suda hayatta kalabilirler." Kaşım seğirdi. "Ne var? *Shark Week* izliyorum."

"Ayağına değen şey bir boğa köpek balığı olsaydı, bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim ama işin çoktan bitmişti."

Ellerini enseme dolarken sırıttı. "Ayağıma değen şey boğa köpek balığı olsaydı ikimizin de işi biterdi çünkü seni de yanımda sürüklerdim. Sen daha büyüksün, tadın daha iyidir."

"İnan bana, senin tadın muhteşem."

İkimiz de afallayıp kaldık. Bunu sesli söylemek gibi bir niyetim yoktu. Gözleri dudaklarıma indi, sonra gözlerime döndü,

nefes alışları yavaşladı. Yalnızca, "Aa," dedi. Bu da, *Umarım ayağına değen şey bir boğa köpek balığıdır ve beni benden kurtarmak üzeredir,* diye düşünmeme yetti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aurora

Buradan uzakta geçirdiğim iki yaz, Honey Acres'ı gerçekten ne kadar çok sevdiğimi unutturmuştu.

Daha fazla olay veya utanç verici durum yaşamadan eğitim haftamızı tamamlamamızın ardından birkaç gün önce kampçılarımız gelmişti. Hepsi heyecan ve korku ama her şeyden çok da şeker doluydu. O günden beri ayaklarım yere değmemişti sanki.

Formula 1'le pek çok farklı yere gitmiş, dünyada var olan en iyi şeylerin bazılarını deneyimlemiştim ama Kaliforniya'da hiçliğin ortasında haritada bir nokta olarak görülen bu yer, dünyada en sevdiğim yerdi.

Tanıdığım insanların bazılarının, evlerinden ilk kez uzak kalan çocuklar için onları rahatlatacak danışmanlar hâline gelmesini seyretmek mutluluk vericiydi. Daha birkaç gün olmuştu ama nihayet amacı olan bir şey yaptığımı hissediyordum. Bir süredir öyle yorgun ve meşguldüm ki telefonuma bakmak aklıma bile gelmemişti, Russ'la nihayet işleri netliğe kavuşturduktan sonra da zamanımı işleri nasıl daha en eğlenceli hâle getirebileceğim ve gereğinden fazla düşünmeyeceğim üzerine kafa yorarak geçiriyordum.

Emilia'nın en yakın arkadaş ünvanını çoktan elinden alıp grubumuzdaki sekiz yaşındaki iki kıza vermiştim bile: Freya ve Sadia. Çünkü çillerimi beğendiklerini ve çok uzun olduğumu söylemişlerdi. Emilia bana hiç bu kadar tatlı davranmazdı, o yüzden onu elemiştik. Ona durumu açıkladığımda anlayışla karşılamış ve o da benim yerime kendisi gibi balerin olan ve

burada geçirdiği birkaç günde bale barının üzerinden atlamaya çalışmamış olan dokuz yaşındaki Tammy'yi koyduğunu söylemişti.

Xander ve Russ, Emilia'yla beş dakika boyunca sürdürdüğümüz numaradan tartışmayı seyretmiş, kafaları tenis maçı izler gibi aramızda gidip gelmişti. Sonunda Xander bir kolunu Russ'ın omzuna atıp yerine kimseyi koymayacağını söylemişti.

Russ günlerdir hiç görmediğim kadar rahattı. Grubumuzdaki çocukların hepsine harika davranıyor, bir şeylere katılmalarını sağlamak veya onları kabuğundan çıkarmak için tam olarak ne demesi veya ne yapması gerektiğini biliyordu. Çok fazla hayranlıkla bakmamaya dikkat ediyordum çünkü o yaştaki çocuklar her şeyi fark ediyordu ve şu an ihtiyaç duyduğum son şey onun erkek arkadaşım olup olmadığına dair sorularla rahatsız edilmekti.

Bozayılar grubumuzda sekiz ila on yaşlarında yirmi kampçı vardı ve bu grubu istemeden önce belli ki düşünmediğim şey bu yaş aralığındakilerin acayip meraklı olduğuydu. Bu başkalarından gelecek her tür onaya razı, kronik bir ağzında bakla ıslanmama sorunu olan benim gibi biri için zor bir durum olsa da şimdiye kadar çenemi kapalı tutmayı başarmıştım. Ayrıca kurallara uyma sevgisine bakılırsa Russ'ın erkek arkadaşım olmaya niyeti yoktu. Erkek arkadaşım olmasını istediğimden değil ama cinsel ilişkiden yalnızca ara sıra kaçındığımız bir yaz geçirmek güzel olurdu.

Yalnızca sekiz hafta falan kalmıştı.

Vakit öğleden sonrayı bulmuştu ve çocuklar, günün en sıcak saatinde güneşe çıkmamaları ve sabahki at binme, okçuluk ve voleybol gibi etkinliklerden sonra dinlenebilmeleri için yemekten hemen sonrası için planlanmış bir saatlik moladaydılar. Kampta yürürken Russ ve Emilia'nın Bozayılar kulübesinin yanında bir şey izlediğini gördüm.

Yanlarına yaklaşırken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Beni hemen susturdular. Russ, kulübenin arkasındaki gölgeli

yeri işaret etti. Kampçılarımızın bazıları oradaydı ve bir plan yapıyor gibiydiler. Elimle gözlerimi güneşten koruyarak onlarla birlikte ses çıkarmadan iki dakika boyunca izledim. Sonra yeniden, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Beş dakikadır ne yapmaya çalıştıklarını çözmeye çalışıyoruz," dedi Emilia. "Ama birlikte oyun mu oynuyorlar yoksa küçük bir ülkeyi fethetme planları mı yapıyorlar karar veremedik."

Russ, "Belki bir ritüeldir," dedi. Kafam karışmış hâlde ona bakınca omuz silkti.

"Siz ikinize çocuk emanet edilmez. Yaz sonundaki yetenek gösterisine çalıştıkları ortada. Daha önce de kampa gelmiş olmalılar. Önceden başlamak akıllıca. Biz de öyle yapmalıydık."

Russ önüme gelip kaşlarını çatarak, "Dur bakalım orada," dedi. "Biz niye öyle yapmalıydık?"

Elimi indirdim. Bir doksan beşlik vücudunu göstererek, "Sana dair en sevdiğim şey güneşi engelleyecek kadar büyük olman," dedim.

Emilia da yanıma gelip Russ'ın yarattığı gölgede durdu. "Ay, gerçekten öylesin."

"Aurora, neden biz de öyle yapmalıydık dedin? Tam olarak ne yapıyorlar?"

"Xander sana yetenek gösterisinden bahsetmedi mi? Danışmanlar dâhil herkesin bir şey yapması gerekiyor. Muhtemelen pazar günü duyurusunu yaparlar, ben buradayken öyle yapıyorlardı."

Onu daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim ki bir haftayı kendi hakkında beceriksizce zorunlu paylaşımlar yapışını seyrederek geçirmiştim. Yanağının içini çiğnediğinden çenesi kasıldı, zihnimde onu sahnede dans ederken hayal edince endişesine odaklanmakta güçlük çektim.

Emilia bizden bir adım uzaklaşıp, "Kusacak mısın?" diye sordu.

"Benim bir yeteneğim yok ki," dedi Russ.

Ona ağzıyla yapabildiklerine bizzat şahit olduğumdan bunun doğru olmadığını söylemek isterdim ama bu, henüz çok taze olan arkadaşlığımıza zarar verirdi. "Eminim vardır," dedim. "Hokeye ne dersin?"

"Yetenek gösterisinde hokey oynayamam ki. Ben size izleyicilerin arasından tezahürat yapsam olmaz mı? Katılmamam herkes için daha iyi."

"Hayır, katılmak zorundasın. Ben yetenek gösterisine bayılıyorum. Bütün yaz dört gözle beklerdim. Çocuklar da öyledir eminim."

İç çekti, başını geriye atıp gökyüzüne baktıktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Senin için gerçekten önemli, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Küçükken babamın işi için sürekli seyahat ettiğimizden özel hocalardan ders alıyordum. Okullarda tiyatro oyunlarım ve yetenek gösterilerim olmadı. Elimdeki tek şans buydu ve kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlamıştı."

"Tamam, katılacağım."

Serçe parmağımı uzatıp, "Söz mü?" diye sordum. "Bütün provalara gelmen gerek."

Serçe parmağını benimkine doladı. "Söz."

"Aurora seni ince ince duygusal anlamda manipüle etmiş oldu, Russ ve sen de ona kandın," dedi Emilia. "Hokey yeteneğini modern dans aracılığıyla göstermeye ne dersin?"

"Sen kalecisin, değil mi?" Russ şaşkın bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Ben sana bir şeyler fırlatırım, sen de onları engellersin. Al işte. Yetenek."

Elini saçından geçirip ensesine indirdi, gerginliğini azaltmak için parmaklarını etine bastırdı. "Neden bu teklifinin tek nedeni bana bir şeyler atmak istemenmiş gibi geliyor?"

"Arkadaşımı çok iyi tanımışsın," diye takıldı Emilia. Yeniden etrafta dans eden çocukları izlemek için bize sırtını döndü.

Russ gülümserken yanaklarında beliren gamzeler düşünce-lerimi unutmama neden oldu. Ta ki o yeniden konuşana dek. "Belki benim yeteneğim de odur."

Yalnızca onun duyabileceği kısık bir sesle, "Gerilmene gerek yok," dedim.

"Söz mü?"

"Söz."

Yerleşmekle geçen ilk haftanın ardından kamp tam kapasite çalışıyordu ve elimdeki seçmeli futbol dersine kayıt listesi nere-deyse tamamen dolmuştu. Heyecandan sarhoş olmuştum resmen.

Öğle yemeği ve mola zamanının ardından kampçılar öğleden sonralarını nasıl geçireceklerini, danışmanların idaresindeki farklı etkinliklere kaydolarak seçebiliyordu. Onların adına planlanan sabah programlarının ardından çocuklar kişisel tercihlerine daha uygun şeyler yapma fırsatını elde ediyordu.

Ben yalnızca başımı belaya sokmakta iyiydim ama Jenna bunu bir seçenek olarak yazmamın mümkün olmadığını söy-lemişti. Dans etmek için Emilia'yla birlik olmayı düşündüm ama o da ânında, koordinasyonsuz vücudumu stüdyosunun kapısından bile sokmayacağını söylemişti. Batırmam çok zor olduğu için ben de futbol dersi vereyim dedim.

Çocukluğunuzu benim gibi İngiliz erkekleriyle dolu bir ortamda geçirdiyseniz futbolu öğrenmemeniz imkânsızdı. Tek yapmam gereken öz güvenli davranmaktı, öyle yaparsam ço-cuklar futbolda gerçekten iyi olduğumu düşünürdü.

Neredeyse tamamen dolan kayıt listemin bir önemi olmadığını biliyordum ama onların hoşuna giden ve heyecan duydukları bir etkinlik sunduğunu bilmek insanı rahatlatıyordu. Meselenin benimle ilgisi olmadığını, sadece futbol oynamak istediklerini bilsem de biraz olsun benimle de alakalıymış gibi geliyordu ve

beni, zamanlarını benden bir şeyler öğrenerek geçirmeyi seçecek kadar sevmeleri mutlu etmişti.

Bütün planı yolda yapacak olsam bile.

Renkli kukaları çimenlere dizerken Russ geldi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İzin gününün tadını çıkarıyor olmalıydın."

Sükûnetini koru. Yakışıklılığı dikkatini dağıtmasın.

"Çıkarıyorum zaten." Dudakları yukarı kıvrılınca gamzeleri belirdi. "Ayrıca futbol hakkında bir şeyler öğrenmek için de heyecanlıyım."

Tezgâhtan birkaç kuka alıp yaptığımı yapmaya, onları çocukların aralarından top geçirebileceği mesafede yere dizmeye başladı. Çeviklik merdivenini alıp diğerlerini koyduğum yerin yanına yaymaya başladığı esnada içimden kendime, *Sükûnetini koru,* demeye devam ediyordum. Sessizlikleri saçmalayarak doldurmamak için bilinçli bir çaba gösteriyordum çünkü Russ sessiz bir adamdı ve ben, benden bıkacağından korkuyordum. Ne var ki sessiz geçen her saniye onu biraz daha açmak için kullanılacak bir fırsatı kaçırmışım gibi geliyordu.

Ayrıca onun yanındayken ağzımdan ne çıkacağını da kestiremiyordum.

Söyleyecek önemli bir şeyim olmadığından havadan sudan muhabbet etmekle yetindim, bunun gevezelik etmekten daha beter olduğu söylenebilirdi tabii. "Âşığın nerede?"

"Kulübemde uyuyor. Hava onun için fazla sıcak ama içerisi gayet serin."

Kafamı öyle hızla kaldırdım ki boynum çatırdadı. "Bir dakika, ne?"

Russ yaptığı işi bıraktı, bir an sadece birbirimize öylece baktık. O kafamın neden karıştığını anlamaya çalışırken ben de bana sahiden düşündüğüm şeyi mi söylediğini çözmeye uğraşıyordum. Anlamadan hüküm vermek aptallıktı tabii ama benim de aklı başında olmakla övündüğüm yoktu zaten.

Tam önümde durana kadar yaklaştı, az önceki yumuşak gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Rory, ben Balık'tan bahsediyordum. Sen Xander'ı mı sordun?"

Hah, işte! Öğretici deneyim diye buna denirdi. "Evet, ben şey diye düşündüm... Anlamadan şey yapmayayım dedim... evet. Evet, ben Xander'ı sormuştum."

Bana gülmemek için uğraşmasına minnet duydum çünkü şu anda etrafımda saklanacak en iyi yeri arıyordum; yıllar içinde bir sürü güzel saklanma yeri keşfetmiştim, beni hayatta bulamazdı. Pamuk Prenses gibi, hayvanlarla huzurla yaşayıp giderdim.

"Köpeklerle uyukluyor. Karakterimi büsbütün değiştirip günün ortasında birlikte çalıştığım rastgele bir kadını becermeye başlamadım."

Rastgele bir kadını becermek, deyişi üzerimde tuhaf bir etki bıraktı; ağzına yakışmıyordu.

"Kuralları siktir etmeye hazır olabileceğini düşünmüştüm. Sürekli iyi olmak zor iş." Artık ben de bunu denediğimden o kadar da zor olmadığını görüyordum. Buraya geldiğimde kendime verdiğim sözleri tutmam gerektiğini fark etmem için sarhoş olmam ve Russ'ın işini elinde tutmaya ne kadar kararlı olduğunu duymam gerekmişti.

İncinip buna sorun çıkararak tepki gösterdiğim o döngüye devam etmek bana fayda sağlamayacaktı, Honey Acres'a dönmek isteme nedenim de bu değildi zaten. Önemsiz şeylere takılıp uyuzluk etmek hariç hiçbir şeyi bu kadar uzun süre devam ettirmemiştim.

"Henüz o noktaya gelmedim ama başımı belaya sokmak isteyecek olursam ilk sana haber veririm."

Benimle flört ediyordu. Benimle flört ettiğinden yüzde doksan dokuz –tamam, belki de seksen yedi– emindim. Ona ihtiyacım varken nereye kaybolmuştu bu Emilia? Başka birinin fikrine ihtiyacım vardı. Akıllıca ve komik bir cevap vermem

gerekiyordu, daha da önemlisi ona ormanda sevişmeye tenezzül etmeyecek biri olmadığımı anlatan bir cevap olmalıydı bu.

Evrenin benimle uğraşmaya çalıştığını unutmamalıydım çünkü beş saniye geçmemişken Clay ve Maya'nın bize doğru geldiğini gördüm. Hemen arkalarında yakında futbolcu olacak hevesli bir kalabalık vardı. Belki de mesele evren değildi, belki de ben yalnızca Russ'ın şortunun içindeki kocaman bacaklarına bakmak için değil de çocuklarla ilgilenmek için burada olduğumu unutup duruyordum.

Ne olursa olsun ben ilk düşündüğüm şey için burada değildim.

Ders sorunsuz geçti, Russ'ın benimle flörtleştiği ihtimalinin yüzdesi düşündükçe daha da düştü. Akşam vakti geldiğinde bir yemek salonu kaosunu daha atlatmış, herkesi yatmaya hazırlıyordum. Gün bitmişti, ben de feci yorgundum. Yorgunluk haylazlık etme şansımı epey azaltıyordu. Emilia her gece olduğu gibi Poppy'yle sohbet etmiş, bir saat önce de yatmaya gitmişti. Ben de yirmi dakikadır kamp ateşinin yanındaki aşırı rahat sandalyeden kalkmak için gereken enerjiyi toplamaya çalışıyordum.

Somon göğsümde horlarken ateşin sıcağı ikimizi de ısıtıyordu. Neredeyse kalkmak fikrini aklımdan çıkarıp burada yatmayı düşünmeye başlayacaktım. Gözlerim kapanıyordu, onları açık tutmaya çabalıyordum çünkü burada uyuyakalacak olursam birinin yüzüme bir şeyler çizeceğinden emindim.

"Uyuyor musun?" Tek gözümü açtığımda Russ'ın sabahki kadar enerjik hâlde tepemde dikildiğini fark ettim.

"Evet, git başımdan." Güldü. Sürekli böyle yakışıklı görünmesi sinir bozucuydu. Ne kadar az uyuduğunu, bütün gün ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum, buna rağmen karşımda ışıl ışıl gözlerle dikilirken nasıl da zindeydi.

"Gel, seni kulübene bırakayım. Burada uyuyamazsın. Xander uyursan yüzüne sik çizeceğini söyledi."

Yumuşak karın ısıtıcımı işaret edip, "Ama köpeği rahatız edemem ki," diye homurdandım. "Sanırım bir hafta içinde kilosu iki katına çıktı, yani denesem de onu üzerimden kaldırabilir miyim emin değilim."

"Xander ona hindi pastırması için numara yapmayı öğretti, ondandır. Ben onu alırım, gel sen."

"İkimizi de alabilir misin? Ben uyuyorum."

Golden Retriver'ı alıp tıpkı bir bebek gibi göğsüne yerleştirirken eli karnıma sürtündüğünde ürpermemeye çalıştım. Tabii ki başaramadım ama o fark etmemiş gibi yapacak kadar kibar biriydi. "Senin bacakların var, karnın da pastırma dolu değil."

Elini uzatıp beni nazikçe ayağa kaldırdı. "Nereden biliyorsun? Bu varsayımınla kabalık ediyorsun."

"Sen vejetaryensin, Rory," deyip güldü. "Hindi pastırması için numaralar öğreniyorsan yüzünde sik olmasından daha büyük sorunlarımız var demektir." İşimi çok kolaylaştırıyordu gerçekten. Söyleyebileceğim çok şey vardı ama içimde tutmak için dilimi ısırdım. Russ başını iki yana sallayıp beni ateş çukurundan uzaklaştırarak kulübeme doğru götürdü. "Sakın bir şey deme."

"Sorun yok. Kimi daha çok sevdiğini gösterdin. Somon'un da bacakları var ama neyse. Yalnızca bil diye söylüyorum, gerçek bir bozayıyla arkadaş olmayı başarırsam sen de aynı şekilde ikinci tercih olacaksın," dedim parmaklarımı şıklatarak.

"Ben..." diye başladı ama sonra sustu, kulübeye doğru yürüdüğümüz sırada ona baktığımda yüzündeki ifadeyi bir türlü anlamlandıramadım. Gözlerimi üzerine dikmem onu dalıp gittiği yerden çıkardı. Güldü ama zoraki bir gülüştü. "İkinci tercihin olmayı kaldırabilirim sanırım ama Kaliforniya'da bozayımız yok. Broşürü okuduğumdan beri bozayıların nasıl Kirpiler, Tilkiler ve Rakunlarla bir araya geldiğini çözmeye çalışıyorum."

"Orla kampı babasından devraldığında yaş gruplarına hayvan isimleri vermiş. Yaş gruplarıyla isimlendirilmekten daha eğlenceli olduğunu falan düşünmüş, isimleri de beş veya altı

yaşındayken Jenna'nın seçmesine izin vermiş. Hikâyenin tamamını hatırlamıyorum ama evet, görünüşe göre bebek Jenna aylardan pek anlamıyormuş."

Avucunu köpeğin sırtında gezdirirken, "Jenna da mı çocukken buraya geliyormuş?" dedi. "Şimdi burada çalışması çok hoş."

"Ne? Jenna, Orla'nın kızı. Haberin yok muydu?" dedim. "Herkesin bildiğini sanıyordum, pardon."

Yüzündeki ifade anlaşılmazdı, eğlenmekle ümitsizlik arasında bir şeydi. "Patronum, kampın sahibinin kızı olacaktı tabii."

Nihayet kulübelere vardık, yürüyüşümüze ve sohbetimize devam etmek için bir neden olmasını diledim. Basamaklara vardığımda durdu. İlk basamağa çıkınca ben de veda etmek için istemeye istemeye durdum.

Bir adım yaklaştı ve muhtemelen Emilia'yı uyandırmamak için sesini alçalttı. Bu basamakta boylarımız birbirine daha yakındı ve bedenlerimiz arasındaki mesafe tehlikeli ölçüde azalmıştı. "Jenna köpekleri her yere taşıyarak götürmeyi bırakmamız gerektiğini söyledi çünkü yakında taşınamayacak kadar büyüyeceklermiş ama yine de taşınmayı bekleyeceklermiş. Köpeklerin bebek olmadığını da söyledi ama kendimi tutamıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bir dakika, sen bana kuralları ihlal ettiğini mi söylüyorsun?"

"Kuraldan ziyade öneriydi..."

"Kural o bir kere ve sen de asilik ediyorsun. Aman Tanrım."

"Hiç de bile. Ben sade–"

"Sen kontrolden çıkmışsın, Callaghan. Hep böyle başlar. Bir an yavru köpeği taşıyorsundur, sonra bir bakmışsın binmemen gereken bir tekneyi kayalara çarpmışsın ve sürgün edilmekle tehdit ediliyorsun." Fazlasıyla spesifik olan örneğim karşısında gözleri kısıldı. "Teorik olarak yani. Her neyse, seni içeri davet ederdim ama senin aksine ben otoriteye saygı duyuyorum ve sanırım kulübelere erkekler ve onların konfor hayvanlarını sürüklememekle ilgili bir kural varmış."

"Bu kadar uslu bir kız olabileceğini kim bilirdi."

Neredeyse boğuluyordum. "İyi geceler, Russ. Beni bıraktığın için teşekkür ederim."

Kulübemin verandasına çıkan basamakların geri kalanını tırmanırken yüzüm hâlâ ona dönüktü. Aramızda mesafe olması iyiydi. Beni eğilip onu öpmekten alıkoyuyordu. Ya da ona bir ağaç gibi tırmanmaya çalışmaktan.

Yumuşak bir sesle, "İyi geceler, Aurora," dedi. "Tatlı rüyalar."

Ona sırtımı dönüp uyuyan oda arkadaşımı uyandırmamaya dikkat ederek kapıyı sessizce açtım. Omzumun üstünden baktığımda hâlâ orada durduğunu gördüm. "Ne yapıyorsun?"

"Sen seni bırakıp gidişimi izlemek zorunda kalma diye içeri girişini izliyorum."

Kapıyı nazikçe arkamdan kapadığımda kalbim hızla çarpıyordu ve nihayet yatağa girdiğimde bunun kesinlikle flört etmek olduğuna karar vermiştim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Russ

JJ'in tavsiyelerini bile isteye hayatıma uygulayıp da gerçekten fayda sağlayacağımı hiç düşünmezdim ama geldiğim nokta ortadaydı.

Bana kadınların yanında öz güvenli olmam için sürekli, "Öz güvenli olmadığını bilen tek kişi sensin." der dururdu ama şu anda bunu herkese karşı kullanıyordum ve şaşırtıcı biçimde işime yarıyordu. Gereksiz endişe insanı zihnen yoran bir şeydi ve tanımı itibarıyla da mantıksızdı. Etrafım insanla dolu olsa da yalnız hissetmeme yol açmaktan başka bir halta yaramıyordu.

Ekibimiz bütün kampçılarımızla rahat bir rutine oturmuştu ve Aurora'yla ben de çocuklarla olmadığımızda rahat bir rutin belirlemiştik. Onu kulübesine her bırakışımda iyi geceler öpücüğü vermemek daha da zorlaşıyordu, özellikle o da aynısını düşünüyormuş gibi görünürken. Gelgelelim başımızı beladan uzak tutmak için çaba gösteriyor olmasına minnettardım.

Yani sanırım öyle yapıyordu.

Emilia'yla kahvaltının tadını çıkarırken aklımdan atamadığım kızın ayaklarını yere vura vura bize doğru geldiğini gördüm. Oflayarak en yakın arkadaşının yanına oturdu. "Bir daha asla. Çok ciddiyim. Para veririm. Ölmüş gibi yaparım. Sonuçları umurumda bile değil."

Kahkahamı kahve bardağımla saklarken omzumun üstünden bakarak hâlâ kahvaltı yapmayı sürdüren çocuklardan bizi dinleyen olmadığından emin oldum. Xander yanıma oturur-

ken tabağı şüphe uyandıracak kadar pastırma doluydu. Eğilip, "Köpekleri beslemeyi bırak," diye fısıldadım.

Tabağına bakmayı sürdürerek başını iki yana salladı. "Annem değilsin, seni dinlemek zorunda değilim."

Benim gibi kahkahasını bastırmaya çalışan Emilia, hâlâ kaş çatan Aurora'ya, "O kadar da kötü olamaz," dedi.

Bütün kampçılarımız tek bir kulübede uyuyordu, bizler de haftada iki kez nöbetleşe o kulübede yatarak çocukların başında duruyorduk. Geceleri acil durumlar için hep Jenna gibi bir kıdemli oluyordu, yani çocuklar haylazlık etmediği sürece kolay işti.

Dün Maya kendini iyi hissetmediğinden Aurora onun yerine akşam vardiyasını almaya gönüllü olmuştu, Xander'la birlikte çalışacağını sanıyordu. Clay'le çalışacağını anlayınca resmen dünyası başına yıkılmıştı.

Evet, huysuz yanım bundan memnun olmuştu.

"Kötüydü tabii, Emilia," diye söylendi. "Karanlıktan korkuyorsam sarılarak yatmak onun için sorun değilmiş, öyle dedi. Şaka yaptığını biliyorum ama komik olmaya çalışmadığında çok daha komik oluyor."

Emilia gözlerini devirdi. "Sen ne dedin?"

"Uyurbıçaklar olduğumu söyledim." Kahvem neredeyse genzime kaçıyordu. "Bununla biter sandım ama bana yatağımın altında bir şey varmış gibi geldiğini ve o ne olduğuna bakarken onun yatağında beklememi söyledi."

"Yaratıcılığı hayranlık uyandırıyor," dedi Xander. "Bugünlerde adi şerefsizin teki olmak zor ama bak adama, uğraşıyor."

Aurora'nın cinayete susamış gözleri ona kilitlendi. "Jessica, yatağının kenarından düşen oyuncak ayısını almamı istemeye gelirken Clay'in yatağın altında bir katil olabileceğini söylediğine kulak misafiri oldu ve çığlık atmaya başladı. Sonra diğerleri de ona katıldı. Duymamanıza şaşırdım. Kulaklarım hâlâ çınlıyor. Herkesi yatağa döndürüp sakinleştirmek iki saat falan sürdü."

Tostundan bir ısırık alan Xander, "Ben bebek gibi uyudum," dedi.

Kahveme doğru, "Ben uyuyamadım. Horluyorsun," diye söylendim.

Emilia, "Vay be," deyip güldü. "Ben de çocuklar Babalar Günü için evlerini arama sırası fazla uzun diye yorgun ve sıkkın duruyorlar sanıyordum."

Omuzlarım düştü; bugün pazardı.

Aurora yine Clay'le eş olması gerektiği söylenmiş gibiydi, ben de aynı şekilde hissediyordum. Sıradan bir gündü işte. Yalnızca sıradan bir gün olduğunun farkındaydım ama bu, babanızla iyi bir ilişkiniz olmayınca çok daha gürültülü gelen ve her yerde karşınıza çıkıyormuş gibi hissettiren bir gündü.

Hafta başındaki etkinliklerimizden biri çocukların eve göndermeleri için Babalar Günü kartları yapmaktı ve her ne kadar bunun olacağını bilsem de yine de gafil avlandığımı hissediyordum.

Xander gülmeye başladı. "Kimin babasıyla sorunu olduğunu anlamanın en kolay yolu. Bugün Babalar Günü demek. Hepimiz için nasıl da güzel bir bağ kurma ânı oluyor böyle."

Emilia, "Kendi adına konuş," dedi. "Benim babam tanıdığım en iyi adam."

Rory de ona tatlı tatlı gülümseyip, "Ben de az önce bugün kendimi kaybetmemeye karar verdim, o yüzden git perişanlığını başkasıyla paylaş, çok teşekkürler," diye ekledi. "Normal bir insan gibi daha sonra, tek başımayken kaybedeceğim kendimi. Ya da eğer canım macera çekerse hislerimi şişeleyip çok ama çok derine gömeceğim ve çok daha sonra, çok daha uygunsuz bir vakitte patlamasına izin vereceğim."

Bu konuşmanın içine çekilmekten kaçınmak için konuyu değiştirip, "Bugün çocuklar için ne yapabiliriz?" diye sordum. "En çok neyi seviyorlar?"

Xander ve Rory aynı anda, "Boyalı yakartop," dedi.

Rory'nin kaşları kalkarken Xander, "Az önce kanka mı olduk biz?" diye fısıldadı.

Biz neye ihtiyacımız olduğunu bulmaya çalışırken Aurora kahvaltısını aldı. Clay ve Maya da bize katılarak hemen planımızı desteklediler. Pazarları genelde çok sakin geçiyordu; bir hafta boyunca aralıksız yapılan etkinliklerin ardından herkes yorgun düştüğünden gündüzleri daha sakin bir plan yapmıştık, böylece herkesin pazar barbeküsü ve akşam etkinliğine enerjisi kalıyordu. Etkinlik de genelde film gecesi veya gösteri oluyordu.

Boya ve yakartopun aynı cümlede oluşundaysa pek sakinlik çağrıştıran bir şey yoktu.

Her şey ayarlandığında Xander ve ben çocukları denetleme için temizlik yapsınlar diye odalarına götürdük. Bozayılar kamp sıralamasında şimdilik önde gidiyordu, iş arkadaşlarım bunu bana ve benim her yeri düzenli tutma ihtiyacıma bağlıyordu.

Temizlik benim için hobiden ziyade alışkanlıktı. Evdeyken babamın ruh hâlini tahmin etmek genelde zor olurdu; kumardaki kayıpları onu sinirlendirirdi ve sık sık, tartışma çıkarmak için bahane arıyormuş gibi gelirdi. Bense başımı belaya sokmaktan nefret ederdim, o yüzden o tartışmaları önlemek için elimden geleni yapardım.

Ödevlerimi bekletmeden yapar, hatta bazen okuldaki teneffüslerde bitirirdim. Ondan para istemek zorunda kalmamak için mahallede devamlı geçici işlere koşardım. Dağınıklıktan şikâyet etme fırsatı olmasın diye her şeyi tertemiz tutardım.

Hiçbiri bir işe yaramamıştı tabii. Kumarda kaybedip içmeye başladı mı bomboş odayla bile kavgaya tutuşurdu ama alışkanlıklarım benimle kaldı. Şimdi de pizza kazanmamıza yardımcı olacaklardı. Hayat işte.

Sabah, pazar günlerinin her zamanki ağırlığıyla ilerledi. Enerjisi olan çocuklar için mini futbol maçı düzenleyip diğerlerine de yapboz ve el sanatları ayarladık. Ben üzerinde çalışmam gereken origami güvercini yapmaktansa vaktimin çoğunu

Aurora'nın futbolcularına tezahürat yaparak heyecanla oradan oraya koşturmasını izlemekle geçirdim.

"Rory'den fena hoşlanıyorsun," dedi ortamı okumayı bilmediği açık olan on yaşındaki Michael. "Onu izleyip duruyorsun."

"Uygunsuz bir laf ediyorsun," dedim bir anda origamime gereğinden fazla odaklanarak. "Rory benim arkadaşım. Ben maçı izliyorum."

"Ondan hoşlanmadığını söylemedin."

"Hoşlandığımı da söylemedim."

Şimdilik konunun peşini bıraktı, ben de Michael'ın ebeveynleri, buradaki bazı çocukların münazarada epey iyi olan ebeveynlerinin aksine avukat değil de oyuncu olduğu için rahat bir nefes aldım.

Herkesi yemek salonuna götürme vakti geldiğinde güvercinimi nihayet bitirmiştim. Maya ve Xander grubu öğle yemeğine götürmek için hareketlenirken ben geride kalıp masadaki yarısı tamamlanmış oyunları ve el işi projelerini topladım.

Arkamdan gelen yumuşak bir ses, "İzin ver yardım edeyim," dedi.

"Ben hallederim, merak etme. Sen otur," dedim Aurora'ya. "Yorulmuş olmalısın."

Yarısı tamamlanmış yapbozun başına geçti, parçaları ayırmaya başlamadan önce bir süre izledi. "Bazen sana karşı da böyle hissediyorum."

Ona baktım, elmacık kemikleri bütün sabah koşmaktan pembeleşmişti, saçları toplu olduğundan, her günü güneşte geçen üç haftanın ardından burnunu süsleyen yeni çilleri ortaya çıkmıştı. Yapbozu parça parça ayırıp kutuya geri koydu. Ne demek istediğini anlamadığım için, "Beni bir kutuya koymak mı istiyorsun?" diye takıldım.

"Hayır, sanki sen bir yapbozsun ve ben de çerçeveyi oluşturan bütün parçaları oturtmuşum ama iç kısmını nasıl birleştireceğimi henüz çözememişim gibi hissediyorum."

Konuyu hızla değiştirip, "Senin için bir şey yaptım," dedim. "Çok güzel olmadı. Her seferinde golü kaçırmanı izlemek dikkatimi dağıttı."

Gülerken omuzları sarsıldı. "Çok kötüyüm. Tam da kalecilerin hayalini kurduğu bir futbolcuyum."

"Öylesin." Ben kâğıt güvercini önüne koyarken nihayet başını kaldırdı. "Bunu bir kaleci olarak söylüyorum."

Güvercini alıp her ne kadar berbat olsa da dünyadaki en kıymetli şeymiş gibi elinde tuttu. "Çok sevdim. Teşekkür ederim, Russ."

Boyalı yakartopun kuralları normal yakartopla aynıydı. Tek fark, topun, rakiplerinize atmadan önce çimenlere saçılmış boya karışımlarından birine batırdığınız bir sünger olmasıydı. Her turun kimin elenip kimin elenmediğini belli edecek bir rengi vardı.

Rakiplerimin çoğunun çocuk olduğunu düşünürsek ve uzun atletizm geçmişimi de hesaba katarsak boyaya bulanmaktan endişe etmek aklıma bile gelmemişti ama sünger göğsüme inip de darbenin etkisiyle yeşil boya fışkırırken kendimden emin davranmakla hata ettiğimi anladım.

Elindeki fazla yeşil boyayı sallarken Aurora'nın yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Kolunu kullanma becerisi o kadar sağlamdı ki çok seksiydi. Beni yenebilmesinin nasıl tahrik edici olabileceğini öğrenmeye hazır değildim.

Orta çizginin diğer tarafından, "Bir şeyleri engellemekte iyiydin hani?" diye seslendi.

"Sana yeteneğim yok demiştim!"

"Ama aklıma çok yetenekli olduğun birkaç şey geliyor."

Yatakta iyi olduğumu düşünmesini boyalı yakartopta iyi olmaya her zaman yeğlerdim.

Beni elediği için alandan ayrılıp rengârenk boyalara bulanmış Maya'nın yanına oturdum. "Sekiz yaşındakiler ne ara bu kadar rekabetçi oldu?"

Herkesin oyuna devam etmesini izledik. Güneşe doğru dönüp yüzümdeki sıcağın tadını çıkarırken gözlerim bir anlığına kapandı. O anda da bacağıma ıslak bir şey çarptı. Gözlerimi açar açmaz Rory'nin gülümsediğini gördüm.

Maya gülerek bana bir havlu uzattı. "Sizi ele verecek."

Panikledim. "Biz... Ele verecek bir şey yok."

"Öyledir, arkadaşım. Öyledir."

Ortak banyo bana ve Aurora'ya –hatta birkaç kişiye daha– yetecek kadar büyüktü ama birbirimize öyle yakın duruyorduk ki bedeninden yükselen ısıyı hissedebiliyordum.

Islak havluyu ensesinden tekrar tekrar geçirip, "Faydası yok," diye inledi. "Sonsuza dek rengârenk bir dalmaçyalı gibi görünmek kaderimde varmış."

"Buraya gel." Onu belinden kaldırıp lavaboya oturttum ve havluyu elinden aldım. Dizlerini aralayıp boşluğa girmeme izin verdi, yüzünü nazikçe yukarı kaldırarak farklı renklere boyanmış yerlerine uzandım. "Seni sahiden iyi hakladılar."

Çocuklar Aurora'nın oyunda ne kadar iyi olduğunu anlar anlamaz onu en büyük hedefleri hâline getirmişlerdi. Çenesini yavaşça sildiğim sırada *hımm* gibi bir ses çıkardı, boynuna indiğimde titredi. Yanakları pembeleşti ama bu pembeliği de anlamını da görmezden geldik. Aramızdaki sessizliği sona erdirip, "Bugün nasılsın?" diye sordu.

"Sessizliği sevmiyorsun, değil mi?"

"Soru cevaplamayı sevmiyorsun, değil mi?"

"Tamam, haklısın. Bugün, şey, dürüst olmak gerektirse beklediğimden kolay geçti. Sanırım dikkatimin dağınık olmasının faydasını görüyorum. Ya sen?"

"Aynen. Sanırım hep tek istediğim insanların benimle vakit geçirmek istemesiydi. Çünkü insanlar bunu benim için ne kadar yumuşatmaya çalışırsa çalışsın babam istemiyor, annem istiyor ama..." Diğer tarafını temizleyebilmek için yüzünü nazikçe eğdim. "Kulağa korkunç gelmeden tarif etmem mümkün değil. Yani bilmiyorum. İlgisi bazen çok fazla gelerek beni boğuyor. Ama çocuklar sırf beni iyi biri olarak gördükleri için yanlarında istiyorlar ve kulağa ne kadar acınası gelirse gelsin bu benim için çok değerli."

"Acınası falan gelmiyor."

"Ayrıca onlar beni bırakıp gidemez." Zoraki bir kahkaha attı. "Bu da iyi bir şey."

"Hayatında sana kendini iyi hissettiren insanların olmasını hak ediyorsun, Aurora."

"Sen bana kendimi iyi hissettiriyorsun."

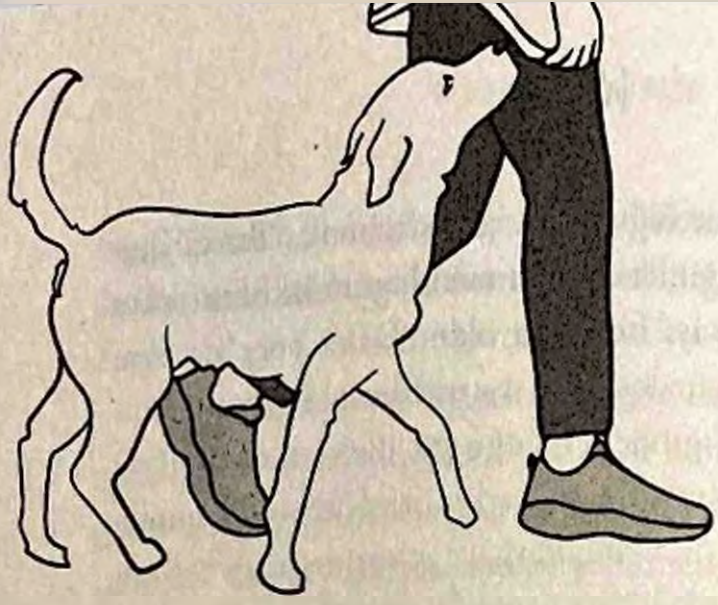
Bana bakmak için döndü, güzelim yeşil gözleri upuzun kirpiklerinin altından bana baktı. Başparmağımı alt dudağında gezdirmek, onu öpmek, tadı hatırladığım kadar güzel mi bakmak istiyordum. Tereddüde kapıldı ama yüzündeki ifadeyi tanıyordum. Bana bir şey sormak isteyip de nasıl soracağını bilemediğinde büründüğü ifadeydi bu.

"Sor, tatlım. Bir yere gitmeyeceğime söz veriyorum."

"Önemli değil. Biri yanlış bir şey düşünmeden barbeküye dönmeliyiz. Başını belaya sokmak istemem."

Aurora bedeni benimkine yapışana dek öne kaydı. Bir adım geri çekildim, gereğinden birkaç saniye geç yaptım bunu ama yine de geri çekildiğim için övgüyü hak ediyordum. İnmesine yardımcı olurken elini tuttum ama sonra yanımdan geçip çıkışa doğru gitmesine izin verdim.

Dönüp az önce oturduğu lavaboya yaslanarak, "Rory," diye seslendim. Kapının eşiğinde durup meraklı gözlerle bana baktı. "Sen de bana kendimi iyi hissettiriyorsun."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Russ

Telefonum çalınca müzik listem bir kez daha bölündü. Son bir saatte milyonuncu kez aynı şey oluyordu sanki. Abim beni sırf aramayı kesmesini söylemek için telefonunu cevaplamak isteyeceğim kadar sinirlendirdi.

"Ne istiyorsun, Ethan?" Yüksek sesim, sakin Honey Acres sabahına sarsıcı bir darbe indirdi. Sabah rotamın yan tarafındaki tarlada otlayan atlar gözlerini kocaman açarak bana baktı, hoşnut olmadıklarını belirten bir kişnemeyle korkup çit sınırından uzaklaştılar.

Buranın en iyi yanı telefonların pek çekmemesiydi, ne var ki ailemin huzurumu bozmasına yetecek bir süre çektiği noktalar da vardı.

"Asla kimsenin telefonuna çıkmadığın için göt herifin tekisin." Güçlü bir başlangıç olmuştu ama beklemediğim bir şey de değildi. "Büyü biraz."

Nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım veya kurallara ne kadar uyarsam uyayım ve bunların yeterli gelmesi için ne kadar dua edersem edeyim, evren beni aşağılamanın bir yolunu daima buluyordu.

"Ne istiyorsun, Ethan?" Az önceki hüsranım, iğneleyici sözleriyle biraz olsun azalmıştı.

"Babam hastanede. Annem seni soruyor, seni burada istiyor. O yüzden kafanı kuma gömüp bu ailenin bir parçası değilmişsin gibi davranmayı kes de ona destek ol. Bencil bir piç gibi davranma."

Babamın hastanede olduğunu öğrendiğimde daha duygusal bir tepki vermem beklenebilirdi ama benim ilk düşüncem kendisini o duruma nasıl soktuğu oldu. Daha önce de aynı şeyleri yaşamıştık, o yüzden çok şaşırmadım: Annemin mücevherlerini rehin verdiğinde duyduğu suçluluktan dolayı öyle çok içmişti ki midesini yıkatması gerekmişti. Kumar salonunda dikiş atılmasını gerektiren bir kavgaya karışmıştı. Arabasını çarptığı hâlde alkol almadığına yeminler etmişti.

"Gelemem, çalışıyorum."

"Büyü be artık," dedi abim sertçe. "Önümüzdeki bir saat içinde kıçını kaldırıp yola koyulmazsan o kampa gelip seni saçından sürükleye sürükleye eve getiririm."

"Bunu yapmak için hangi eyaletten geleceksin? Bunun için turunu mu böleceksin?" Ethan'la aramızda insanların sözünü ettiği o yakın kardeş bağı hiç olmamıştı. Aramızdaki yedi yaş fark ve onun babamın sözlü ateş hattında yer almayı hiç istememesi birleşince aramızda aşılması güç bir uçurum oluşmuştu. Beni yalnız bıraktığı için ona kızgındım ama artık abi ben olsaydım farklı bir tercihte bulunur muydum emin olamıyordum.

"Şu an San Francisco'dayım. Blöf yapmıyorum, Russ. Bu kez telefonunu görmezden gelmen işe yaramayacak. Ailene destek ol. İşler zaman zaman zorlaşıyor diye kaçıp gidemezsin."

Güleyim mi çığlık mı atayım bilemedim. Ülkenin diğer ucuna taşınarak beni her şeyi tek başıma sırtlamak zorunda bıraktığında kaçıp gidenin kendisi olduğunu söylemek istedim. Ethan benim inatçı ve dar görüşlü olduğumu söylüyordu. Böyle yıpratıcı bir hastalıkla baş etmenin nasıl olduğunu tam olarak anlamadığımı, kendisininse müzik sektöründe olduğu için daha iyi anladığını söylüyordu.

Bana bir keresinde her şeyin yolunda gittiği zamanlara dair anıları olduğu için benim kadar öfkeli olmadığını söylemişti. Yılın büyük bir kısmını ülkenin öbür ucunda geçirirken anladığını ve öfkeli olmadığını söylemek kolaydı tabii.

"Onunla konuşmak istemiyorum, Ethan. Anlamıyorsun. Bir ânı bir ânını tutmuyor. Şeker gibi de olabiliyor berbat da davranabiliyor, bundan nefret ediyorum."

"Şu sıralar daha sakin. Annem için git, Russ. Onun bir suçu yok ki."

"Tamam," diye patladım. "Sonra görüşürüz. Sen de orada olacaksın, değil mi?"

"Doğru olanı yapıyorsun. Dikkatli sür, kardeşim."

O tanıdık dehşet, kulübeye dönerkenki koşumun yakını oldu. Saat o kadar erkendi ki etrafta kimse yoktu, çocuklar da henüz uyanmamıştı. Gece vardiyası Xander'de olduğu için muhtemelen Maya'yla Bozayılar kulübesindeydi, içeri girip açıklama yapmayı göze alamadım.

Hızla duş aldıktan sonra sırt çantama birkaç parça eşya atıp ana binaya doğru ilerledim. Gececi ekip liderinin kapısını çalmak için beş dakika boyunca cesaretimi toplamam gerekti. Kapıyı açtığında Jenna yarı uykuluydu, bense sırt çantam omuzumda öylece duruyordum. Neden gittiğimi açıklayacak kelimeleri bulamayınca, "Seni uyandırdığım için çok üzgünüm," dedim.

"Önemli değil. Her şey yolunda mı?" dedi merakla.

Terleyen ellerimi şortuma silip kendimi odaklanmaya zorladım. "Sana bir şey söylesem bu aramızda kalır mı? Patronumsun ya yani?"

Yavaşça başını sallayarak onayladı, sabahlığını belinde iyice sıkıp kapı pervazına yaslandı. "Gizli kalmasına ihtiyaç duyuyorsan öyle kalabilir. Güvenlikle ilgili bir şey değilse tabii. Ne oldu, Russ?"

"Babam hastanede, bir iki günlüğüne eve gitmem gerek. Kaçırdığım vardiyaları falan sonradan telafi ederim. Gerçekten çok üzgünüm, Jenna. Gitsem olur mu?"

"Aman Tanrım. Tabii ki olur. Araba kullanabilecek misin? Evin uzak mı? Çok üzgünüm! Ne oldu?"

Jenna'nın sorusu üzerine Ethan'la tartışmaktan babamın neden hastanede yattığını sormadığımı fark ettim. Sürekli sorun çıkıp durduğu için zaman zaman detayları sormak öncelik sıralamamda altlara inebiliyordu. Kendimi kötü hissederdim ama muhtemelen bir avuç senaryo yürütüp gerçek nedeni aşağı yukarı tahmin edebilirdim.

"Hayır, ailem Maple Hills'ten çok uzakta değil ama ailemden söz etmeyi çok sevmiyorum, bu aramızda kalsa olur mu? Ekibin hastaneye gittiğimi bilmemesini tercih ederim."

Başıyla onaylayınca biraz olsun rahatladığımı hissettim.

"Kişisel bir acil durum çıktığını falan söyleyebilir misin? Ama iyi olduğumu. Kimsenin endişe etmesini istemem." Diğer danışmanların Maple Hills'e döndüğümü bilmesi dert değildi aslında. Sadece babamı sohbet konusu hâline getirmeden bir dolu bahane üretebileceğimden böylesini tercih etmiştim.

"Olur tabii. Umarım baban kısa zamanda iyileşir. İki günden uzun kalacak olursan beni arayabilir misin?"

"Ararım ama kesinlikle yakında döneceğim. Sağ ol, Jenna."

Otoyoldaki levhada Maple Hills'i görür görmez paniklemeye başladım, çıkışa saptığımdaysa bedenimde var olmayı sürdürdüğümden emin değildim.

Yudumladığım benzin istasyonu kahvesi yanık ve acıydı, şu anki hislerimin kusursuz bir temsiliydi. Kampüse gitmek için kullandığım levhaları görmezden gelip hastaneye gidenleri takip ettim.

Bina görüş alanıma girerken her an geri dönebileceğimi, telefonu kapatabileceğimi, Honey Acres'a gidip rol yapabileceğimi düşündüm. Bundan kaçmak, az sonra yapacağım konuşma neyse onu yapmamak, konuşmamak için uğraştığım insanlardan kaçınmak istiyordum... ama yapmadım. Arabamı ziyaretçi

otoparkına park ettim. Sanki sırf bunu yapmak bile kısa bir ziyareti garantileyecekti ve gerçekten sevmeye başladığım bir hayata geri dönebilecektim.

Bekleme salonunda annemi gördüğümde o henüz beni fark etmemişti. Onu son gördüğümden daha yorgun görünüyordu. En son ne zaman görmüştüm acaba? Dört ay önce miydi? Beş miydi? Gözlerinin altındaki koyu renkli torbalar solgun teninde göze çarpıyordu, saçlarına daha fazla ak düşmüş, yüzü iyice zayıflamıştı. Uzaklara bakarken ellerinin arasındaki kahve bardağına tutunur gibiydi. Bir kez daha dönüp gitsem mi diye düşündüm.

Ayaklarım önünde dikilene dek beni ileri taşıdı. O upuzun yolculuk boyunca hiçbir parçam, buraya geldiğimde bir şey söylemek zorunda kalacağımı düşünmemişti, şimdi karşısında durunca da nereden başlayacağımı bilemedim.

Annem ayağa kalkıp kollarını bana dolarken hiçbir şey söylemedi. Yüzünü göğsüme gömüp ağlamaya başladı.

Sesimi sakin tutup, "Ne oldu?" diye sordum.

"Akşam yemeği için alışveriş yapmaya markete giderken sarhoş bir sürücü ona çarptı," dedi annem. Gözyaşlarını giysisinin kollarına sildi.

"Çarptı mı? Kendisi de sarhoş muydu?"

"Hayır! Değildi!" Bu cevabı dehşete düşmüş gibi vermişti, sanki babamın hatalı olacağından şüphelenmem çok abuk bir şeymiş gibi. Adım adım olanları anlattı. Kazanın yaşandığı yeri öğrenince babamın hipodromdan dönüş yolunda olduğunu anladım. O kavşağın yakınında market falan yoktu. "Biraz sonra gidip onunla konuşabilirsin, doktor da birazdan gelir."

"Onunla konuşmak mı? Ethan bilincinin yerinde olmadığını söyledi. Hem Ethan nerede?"

"Yerinde değildi ama uyandı. Abin de Ortabatı'da bir yerlerde turda sanırım. Neden sordun? Burada olduğunu mu düşündün?"

Bir dahaki görüşümde Ethan'ı boğazlayacaktım.

"Onunla konuşmak falan istemiyorum, anne. Burada olmak da istemiyorum."

İç çekip oturdu, bana da oturmamı işaret etti. Salonda bizden başka kimse yoktu, daha önce etrafımın yabancılarla çevrili olmasını hiç şimdi olduğu kadar istememiştim. "Bu gecikmiş ergen isyanı dönemini aşmalısın artık, Russ. Seninle ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Yetişkinsin tamam ama istesen de istemesen de bu ailenin bir parçasısın. Bize öncelik vermeye başlaman gerek artık."

Altımdaki sandalye kahkahalarımdan dolayı sallanmaya başlayana kadar sesin benden geldiğini anlamadım. Olayın komik bir tarafı yoktu, hiç olmamıştı da ama kahkaham beni boğacak gibi olana dek yükselmeye devam etti. Sonra durdum. "Siz bana hiç öncelik vermediniz ki."

"Bunu nasıl dersin, Russ? Hiç aç kaldın mı? İhtiyaç duyduğun kıyafetlere ulaşamadığın oldu mu? Okula gideceğin arabanın benzinini eksik ettik mi? Hokeye göndermedik mi? Baştını sokacak çatı vermedik mi?" Cevabımı bekleyerek bana bakarken gözleri doldu. "Ben eğlencesine mi ekstra mesai yapıyorum sanıyorsun? Baban hasta, Russ. İnsanlara sırf kusursuz değiller diye sırt çeviremezsin."

"Sen ona çanak tutuyorsun. Hiçbir şey yapmayarak her şeyi daha beter ediyorsun. Markete gitmediğini biliyordun. Markete gidiyor olsaydı şu an hiçbirimizin burada olmayacağını da biliyorsun."

"Bir evliliği ayakta tutmak ne demek veya ne gerektirir bildiğini iddia edemezsin," derken elleriyle eteğini düzeltti. "Birini çok sevdiğinde o kişi daha iyi olsun diye canını verirsin. Hastane bu konuşma için doğru yer değil bence, Russ. Sonra evde konuşalım."

"Ben eve gelmiyorum. Konuşmak da istemiyorum. Ben burada olmak istemiyorum."

Annem daha önce babamın sorunlarıyla ilgili hiç bu kadar açıkça konuşmamıştı. Sakin bir sesle konuşsa da kelimelerindeki acıyı duyabiliyordum ama o acı, benimkini yok etmeye yetmiyordu. Başka kimsenin fikir belirtemeyeceği, kimsenin tam olarak anlamadığı ve sahiden, kimsenin ama hiç kimsenin kazanamayacağı, zihnimde yaşanan bir kavgaydı bu. Mantıken bunun bir hastalık, kontrolü ele geçiren bir hastalık olduğunu anlıyordum. Bir şansı olmadığını, olasılıkların ona karşı olduğunu biliyordum, ki bir kumar bağımlısından bahsederken böyle bir ifade kullanmanın ironik olduğunun da farkındaydım. Bunları söyleyebilir, anlayabilir, samimi olabilirdim ama hiçbiri canımın yanmasına engel değildi.

"O zaman neden buradasın, canım? Ailemizde olan biteni konuşmak istemiyorsan neden geldin?"

Ona Ethan'ın beni buraya getirmek için yalan söylediğini anlatabilirdim. Honey Acres'a gelip yeni arkadaşlarımın önünde olay çıkaracağını düşünmenin beni resmen hasta ettiğini söyleyebilirdim. Kendi babası parçası olduğu milyar dolarlık sektörün önde gelen isimlerindenken benimkinin çok daha farklı bir yarışa düşkün olduğunu öğrenince Aurora'nın bana acıyarak bakması ihtimalinin beni deli ettiğini anlatabilirdim.

"Yalnız kalmanı istemedim ama seninle kavga etmek için de dört saat araba sürmedim," dedim parmaklarımla şakaklarımı ovarken.

Uzanıp elimi eline aldı. "Kötü bir adam olsa onunla evlenmezdim. İnsanlar günün birinde uyanıp da bir şeye bağımlı olmaya karar vermiyor. Sevdikleri insanları incitmeyi seçmiyorlar."

Bütün bedenim burada olmanın getirdiği adrenalinle ağrıyordu ve çok da yorgundum. Her duygu, her dargınlık, her bir incinme açık bir yara gibi yüzeyde duruyordu.

"Benden para istediğini biliyor muydun?" Ağzını açmadı ama bilmediğini anladım. Annemin yüzü duygularını hiç saklayamazdı zaten, ironiktir ama babamınki de öyleydi. "Para

vermediğimde de bana beceriksizin teki olduğumu, oğlu olmadığımı söylüyor."

Gözleri hemen doldu ama yaşların dökülmesine izin vermedi. "Çok üzgünüm, Russ."

"Hayatımdaki iyi şeyleri hak etmediğimi hissetmeme neden oluyor." Bunu daha önce hiç sesli olarak dile getirmemiştim ve şimdi de kelimeler, neredeyse ağzımı delip geçerek çıkmıştı. "Kimse beni istemezmiş gibi hissediyorum çünkü kendi babam beni pokere tercih etmiyorsa başkası niye herhangi bir şeyin önüne koysun ki?"

"Alkolden, çaresizlikten dolayı öyle söylüyor. O seni çok seviyor. İkimiz de seni çok seviyoruz."

Sözlerinin beni yatıştırması gerektiğinin farkındaydım ama babam için yeni mazeretler üretmekten başka bir şey yapmıyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

"Ben senin gibi rol yapmayı bilmiyorum, anne. Hiç gelmemeliydim. Özür dilerim."

"Babana neler hissettiğini söyle."

"Pardon?"

Annem ayağa kalkıp elleriyle üstünü başını ve saçını düzeltti, kendini içeri girip her şey yolundaymış gibi davranmaya hazırladı. "İyileşebileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Onunla bir alakan olmasın istiyorsun. Bizimle bir alakan olmasın istiyorsun." Sesi çatallandı. "O zaman gir içeri ve ne hissettiğini söyle. Kaybedecek neyin var ki?"

Annemin talimatları üzerine babamın odasına doğru ağır ağır yürürken sersemlemiş gibiydim. Daha önce onunla hiç bu kadar dürüst konuşmamıştım; hatta kimseyle böyle konuştuğumu sanmıyordum. Babamın odasına vardığımda doktor da içeriden çıkıyordu. "Aileden misiniz?"

"Oğluyum."

"Babanız çok şanslı," dedi ve giderken sırtıma vurdu.

Şanslıydı demek...

Odaya girip yatağın yanına otururken babam hiçbir şey söylemedi. Bağlandığı makineler ritmik bir şekilde ötüp bana oralarda bir yerlerde bir kalp olduğunu bildiriyordu.

Sessizlik sağır ediciydi. Bana Aurora'yı ve sessizliğe asla katlanamayışını hatırlattı. Sessizliği saçma bir şeyle doldurur, sonra yanakları pembeleşirdi, ben de onu izler, onun yaydığı ışığın her bir damlasını özümserdim. Keşke Ethan'ın telefonunu açmasaydım. Keşke bununla baş etmek zorunda olmadığım bir yerde teterbol, futbol veya başka bir şey, herhangi bir şey oynuyor olsaydım.

"Bir şeyler söylemek ister gibisin," dedi babam. Sesi boğuktu. Berbat görünüyordu; yaralanmıştı, çizik içindeydi, her yerine kablolar bağlıydı.

Söyleyecek çok şeyim vardı. Korktuğum için göze alamadığım riskler. Gerçek hâlimi göreceklerinden çekindiğimden kısa kestiğim konuşmalar. Berbat edip de birini yüzüstü bırakmak istemediğim için peşine düşmediğim ilişki fırsatları.

"Ailemizi dağıttın ve ben bunu nasıl düzeltebileceğimizi bilmiyorum."

Uzun süre bir şey söylemedi. Öfkeli ve haşin bildiğim adam keskin hastane ışıklarının altında ufacık görünüyordu. "Biliyorum."

"Uzun bir zaman boyunca sevdiğim babamın oralarda bir yerlerde olduğunu, hapis tutulduğunu ama orada olduğunu umdum. Artık öyle olduğunu sanmıyorum. Sen bana paten kaymayı ya da bisiklet sürmeyi öğreten adam değilsin. Ben seni tanımıyorum."

"Biliyorum."

"Elime yüzüme bulaştırırım diye istediğim şeylerin peşinde koşmaya korkuyorum çünkü sen beni beceriksiz olduğuma inandırdın, bu yüzden senden nefret ediyorum. Aynı anda hem hep çevremizde olduğun hem hiçbir zaman yanımızda olmadığın için senden nefret ediyorum."

"Anlıyorum."

"Sen yabani ot gibisin. Hayatımın işgal edip mahvetmediğin tek bir yanı bile yok. Bu yazı da mahvettin. Seninle konuşmuyorum. Mesajlarını bile okumuyorum ama devamlı aklımdasın."

Hararetli, çıldırmış gibi konuşuyordum ama her kelimemde samimiydim ve bu kadar uzun süre onları içimde tuttuğum için kendime kızıyordum. Ağzımdan dökülen her sözcükle göğsüm rahatlıyor, bunca yıldır altında ezildiğim ağırlık hafifliyordu.

"Daha iyisini hak ediyorsun, oğlum."

Yatakta içimi döküşümü dinlerken öyle zayıf görünüyordu ki. "Evet, ediyorum. Annem de ediyor. O yüzden sorununu çöz."

Ben kalkıp giderken babam arkamdan bağırmadı. Vücudum otopilottaydı sanki, kas hafızam beni ondan olabildiğince uzaklaştırmak için devreye girmişti. Ethan başımı kuma gömdüğümü söyleyebilirdi fakat ben tek bir konuşmada babama, yıllardır kimsenin yapmadığı kadar dürüst davranmıştım. Ailemiz şu an darmadağınıktı ve çatlakları bantla yamamak hiçbirimizin işine yaramazdı.

Kamyonetim Maple Meydanı'ndaki evimin önünde durana dek ne olduğunu veya nereye gittiğimi anlamadım. Ortamın tanıdık görüntüsü beni rahatlattı ve kamp yoluna düşmeden önce bir mola verip olanları sindirmeye karar verdim.

Kapı kilitli değildi, kolayca açıldı. Bulmayı beklediğim son şey oturma odasındaki kanepede birinin içine girmiş Henry'nin çıplak kıçıydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Russ

Ön kapı yine savrularak açıldı ve bu kez tamamen giyinmiş Henry'yi gördüm. Kamyonetten indim. Arkadaşımı geçip evimize doğru yürürken göz teması kurmaktan kaçındım.

Daha önce de Henry'nin kıçını görmüştüm, hokey takımındaysanız bundan kaçış yoktu. Soyunma odaları ve paylaşılan otel odaları bizim için yeni şeyler değildi.

Ama az önce yaşananlar farklı bir boyuttu.

Kendimi bir daha asla oturmayacağım kanepeye değil de televizyon koltuğuna atıp, "Kusura bakma, adamım," dedim. "Sana haber vermeliydim, burada olacağını düşünemedim. Misafirin iyi mi? Daha iyi hissedecekse söyle onu görmedim."

"Kendi evine geldiğin için ne diye özür diliyorsun?" dedi. İkimize de dolaptan birer su şişesi çıkardı. "O iyi, biraz utandı o kadar. Duş alıyor, ben de ona rahatlaması için nemlendirici maskemsi bir şey buldum. Sen neden Maple Hills'e döndüğünü söyledikten sonra gidip nasıl olduğuna bakarım."

"Ailevi meseleler. Daha bugün geldim, o yüzden döndüğümü mesaj atamadım. Kamp için yola koyulmadan önce bir duş almak istemiştim."

"Bugün dönemezsin," dedi Henry. "Bir günde o kadar araba sürülmez. Gece kal, yarın sabah çık. Ailevi meseleden konuşmak ister misin?"

Elimi saçımdan geçirirken başımı iki yana salladım. Adrenalinin etkisi geçince ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. "Haklısın. Kalkar kalkmaz çıkarım. Sen benim yüzümden

buralarda takılmak zorunda hissetme ama. Ben odama gidip yolunuzdan çekilirim, şu koltukta sevişmeyin yeter, tamam mı? Bu benim en sevdiğim koltuk."

Ayağa kalkıp merdivenlere doğru giderken bana gergin bir gülümsemeyle baktı. "Bu evdeki herhangi bir yüzeyin güvenli olduğunu sanıyorsan sana acıyorum. Robbie orada oturuyorken Lola'nın ona ne yaptığına şahit olduğumu hiç anlatmayayım."

"Evet, tahmin edebilirim sanırım."

"Ağzına alıyordu."

Yerde otururdum belki. "Harika. Dinle, ben çok yorgunum, duşa gireceğim. Belki kestiririm de. Robbie hâlâ New York'ta mı?"

"Evet, haftaya dönüyor. Çok gürültü yapmamaya çalışırım."

"İyi bir arkadaşsın," deyip güldüm.

Başıyla onaylayarak yukarı çıkarken omzunun üzerinden bana bakıp, "Sen de öyle," dedi.

Kafam karman çorman değilken bile kestirmek becerebildiğim bir şey değildi zaten. Abim aramaya ve mesaj atmaya başladıktan sonra telefonumu rahatsız etme moduna almıştım. Bir ay boyunca telefonun pek çekmediği bir ortamda olmak ona olan bağımlılığımı azaltmıştı; hatta telefonumu duymak bile artık sinirimi bozuyordu.

Yatak odamdaki tavana ne kadar zamandır baktığımın farkında değildim ama uykum gelmediği için sinirlenmeme neden olacak kadar baktığımı biliyordum. Belki de Xander'ın horlamasını duyamadığımdan ya da zaten küçük olan yatağıma deniz yıldızı şeklinde yayılmaya çalışan bir köpek olmadığından uyuyamadığımı düşündüm.

"Tatlım, biz geldik!"

Başta gaipten sesler duyduğumu sandım ama sonra öyle yüksek sesli ve gülünç bir kahkaha çalındı ki kulağıma bunu hayal etmediğimi anladım. Merdivenlerden oturma odasına indiğim sırada Henry birkaç basamak arkamdaydı. Alt basamağa vardığımda Kris, Mattie ve Bobby mutfak tezgâhının üzerine pizza kutularıyla bira şişeleri bırakıyorlardı.

Kris heyecanla, "İşte orada," diye bağırdı. "Kayıp oğlan geri döndü."

"Oradaki kaybın ne anlama geldiğini anlamadığınızı açıklamak için fazla jet lag yedim," dedi Mattie.

Bobby avucunu benimkine vurup beni kollarının arasına çekerken, "Onu duymazdan gel," dedi. "Sırf insanlar nereden geldiğini sorsun diye jet lag yedim diyor."

Henry hemencecik pizza kutularından birini açmaya girişip, "Üç saatle jet lag yenir mi ki?" diye sordu.

Kris'in uzattığı birayı alıp, "Miami nasıldı?" diye sordum.

"Çılgıncaydı, dostum." Mattie, Honeypot'un Miami ayağının önünde çekildikleri fotoğrafı göstermek için telefonunu uzattı. "Bir dahakine siz ikiniz de geliyorsunuz."

Henry hemen, "Almayayım," dedi.

Bobby pizza kutularını uzattı, bizler de mutfak adasının etrafında onları açmaya koyulduk. Peperonili bir dilimi ısırırken, bunun bugün yediğim ilk şey olduğunu fark edip inlememeye çalıştım. Pizzayı birayla mideye indirip, "Burada ne işiniz var?" diye sordum.

"Hen gelip istemeden onu boşalmaktan alıkoyduğunu söyledi," dedi Kris.

Henry homurdanıp isyan etti. "Öyle bir şey demedim. Mesajlar grupta, görmedin mi?"

"Hayır, kusura bakmayın." Telefonumu cebimden çıkarıp suçluluk hissiyle bildirimlerimi açtım. "Yola çıktığımdan beri telefona pek bakmadım."

"Seni özledik, dostum," dedi Mattie, "ayrıca meraklı herifleriz. Henry seni sorgulamayacak kadar kibar diye kamptan niye döndüğünü biz öğrenelim dedik."

"Ama seni gerçekten özledik," diye ekledi Bobby. "Bu kovulup kovulmamandan daha önemli."

Henry tam anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Henry'ye güvenebileceğimi, benimle ilgili şeyleri asla paylaşmayacağını biliyordum. "Sarhoş bir sürücü babama çarpmış. İyi şu an. Onu ziyarete geldim ama sabah kampa döneceğim."

Arka arkaya gelen geçmiş olsun dilekleri karşısında başımı salladım, hepsine teşekkür ettim ve babama dair başka tek bir şey söylemedim. Durumun tam olarak ne olduğunu bilmiyor olabilirlerdi ama hepsi üniversite dışındaki hayatımda bir terslik olduğunun farkındaydı. Takım arkadaşlarımı ne kadar seversem seveyim bu meselenin beni ne kadar utandırdığını açıklayabileceğim bir noktaya gelebileceğimi hiç sanmıyordum.

Bobby yüzünde tuhaf bir sırıtışla, "Jenna hâlâ orada çalışıyor mu?" diye sordu. "Herkes Jenna'yla kafayı bozmuştu."

Kris ağzında pizzayla, "Sen Jenna'yla kafayı bozmuştun," dedi. "On sekizine gelir gelmez onunla bir şansı olacağından emindi. Oraya yalnızca bir yaz gittik ama Bobby ondan üç yıl falan bahsetti."

"Evet, kendisi patronum. Harika, çok iyi biri. İnsanlardan sorumlu olmaktan nefret ediyor gibi, o yüzden yanlış bir şey yapmadığınız müddetçe yolunuza çıkmıyor."

"Hâlâ seksi mi? Niye soruyorum onu da bilmiyorum, seksi olduğundan eminim," dedi Bobby. "Belki seneye ben de orada çalışırım."

Mattie, Bobby'ye gözlerini devirip, "Grubun nasıl?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bayağı iyiler. Clay diye biri var, o biraz dangalak ama katlanılmaz değil. Kulübemi paylaştığım çocuk Xander diye biri, çok iyi. Maya harika, arkadaşlarıyla

uluslararası Kamp Amerika programlarına katılanlardan. Çalışmadığımızda genelde arkadaşlarıyla takıldığından onu pek iyi tanımıyorum. Emilia ve Aurora da iyiler."

"Geri sar," dedi Kris.

Henry hemen arkasından, "Aurora mı?" diye sordu. "Gecenin bir yarısı seni bırakıp giden kız mı?"

Başımla onaylarken gerginlikten karıncalanan ensemi ovuşturdum. Onu tanımlamak için başka bir yol bulmamız gerekecekti çünkü çok şey değişmişti ve Aurora artık o insan değildi.

Bir tezahürat koptu. Sıçramalar, sarılmalar, çak yapmalar... Resmen kutlama yapıyorlardı ve ben neyi kutladıklarını bile bilmiyordum. "Ne yapıyorsunuz?"

Sıçramayı ilk kesen Mattie oldu. "Aurora şu F1 kızı, değil mi? Bize padok alanına giriş sağlar mısın?"

Bobby beklentiyle, "Bir aydır birlikte olup sevişmemiş olmanız mümkün değil," dedi.

"Sevişmedik." Kutlamayı bıraktılar. "Kampta yakınlık kurmak yasak, ayrıca dürüst olmak gerekirse ilk haftam tamamen ondan kaçarak geçti sayılır. Ama artık aramız iyi; arkadaşız."

Seyircilerim şaşkın yüzlerle bana baktı. Birbirlerine dönüp sessiz bir anlaşmayla aralarında sözcü belirlediler. Bu sözcünün de Kris olduğu ortaya çıktı. "Kimsenin o kurala uymayacağını biliyorsun, değil mi? İki buçuk ay boyunca birlikte kalmaya zorlanan bir grup yirmiliğe bir şey yapmamaları için kural konacak öyle mi? Boş versene."

Mattie pizzadan bir ısırık daha alıp, "Ben bir hafta dayanamazdım," diye mırıldandı.

Henry ona kaşlarını çattı. "Çünkü senin otoriteye saygın yok."

Mattie, "Var mı yok mu görelim, Kaptan," deyip sırıttı.

Henry ne zaman yeni ünvanından bahsedilse yaptığı gibi gözlerini devirdi. "Russ kurallara uyuyor."

Bobby, "Kuralları siktir et," dedi. "Hepimiz yarın ölebiliriz."

"Bu işe ihtiyacım var, çocuklar. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Aurora gerçekten harika bu arada. Yani arkadaş olarak. O... harika."

Mattie, "Adam sözlük yutmuş sanki," deyip güldü. Fırlattığım peçete yumağından kaçmayı da başardı.

Aurora'nın ne kadar harika olduğunu tam olarak tarif edebilmem için gerçekten de koca bir sözlüğe ihtiyacım vardı. Aklım kampa ve şu an ne yaptıklarına gitti. Çocuklar şimdiye akşam yemeklerini yemiş olmalıydı, muhtemelen ateş başında sıcak çikolata içiyorlardı. Aurora bardağının, gereğinden fazla marşmelov eklemek için yeterince büyük olmadığından yakınıyordu muhtemelen, Xander da ona ağzına sığdırabileceği marşmelov miktarında rekorunu kırmaya çalışması için meydan okuyor olmalıydı.

Acaba bu gece onu kulübesine bırakan olur mu ve bıraksalar bile içeri girmesini izlemek için beklerler mi diye düşündüm.

Kris birasının kalanını kafaya dikip şişeyi tezgâha bırakırken umursamazca omuz silkti. "Bir başka danışmandan hoşlanan tek kişi sen olmazsın, dostum ve hepinizi de kovacak değiller ya."

Evden ikinci kez ayrılmak hem acı hem tatlıydı.

Arkadaşlarım beni hayatımı sonuna kadar yaşamaya başlamam için ikna etmekten vazgeçtikten sonra bize Miami'den ve orada yaptıkları çılgınlıklardan bahsetmeye koyulmuşlardı. Ben bir biradan sonra durdum ama Bobby'yle Kris dördüncüyü içtikten sonra Mattie'nin ünlü bir film yıldızı sanıldığı ve Stassie'yle Lola'nın sevdiği o romantik filmlerdeki Tristan Harding'le birlikte bir VIP alanına alındıkları ânı canlandırmaya başlamıştı.

Geçtiğimiz sezondaki maçları, şampiyonluk zaferimizi andık ve yeni sezonla ilgili tahminlerde bulunduk. Erken kalkmam

gerekeceğini bilerek yatmaya gideceğim sırada yine gideceğim için gerçekten üzülmüşlerdi, bir an gitmesem mi diye düşünmeden edemedim.

Mattie ve Bobby, Robbie ve JJ'in odasına çökmüş, Kris'se art arda beş taş-kâğıt-makas turunu kaybedince Henry'nin kirlettiği kanepede yatmak zorunda kalmıştı. Yola çıkmadan önce boğazımdan birkaç lokma geçsin diye akşamdan kalma olmalarına rağmen gün doğmadan kalkıp bana kahvaltı hazırlamış ve kahve demlemişlerdi. Gerçek arkadaşlarla bir arada olmak bana artık sessiz kalıp geri plana çekilmek zorunda olmadığımı göstermişti. Babama gerçek hislerimi söylemek, bunca zaman boyunca beni geri tutan şey neyse ondan kurtulmamı sağlamıştı. Yanlış anlaşılmasın, kimse bir gecede değişmezdi tabii ama ben Honey Acres'a kendimi yepyeni bir adam gibi hissederek dönüyordum.

Yepyeni bir adam gibi görünmüyordum gerçi. Pek uyumamıştım ve uykusuzluğum yüzümden okunuyordu. Hareket ettiğimde uykusuzluğumu yorgun bedenimde hissedebiliyordum; o kadar araba sürdüğüm için kaskatı kesilmiştim.

Kampın önündeki resepsiyondan tekrar giriş yaptığım sırada Jenna'nın toplantıda olduğunu gördüm, bu da ona ana ofisin cam panelinden el sallayabileceğim ve sorularına cevap vermek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Öğle yemeği vakti henüz gelmemişti, Emilia veya Aurora'nın yerime baktığını biliyordum. Ne kadar yorgun olursam olayım onlardan çaldığım izin gününün tadını çıkarabilsinler diye görevi devralmayı her şeyden çok istiyordum.

Bozayıların yüzme saatiydi ve göl de hemen kulübemin yanındaydı. Bu sayede görevi devralmadan önce sırt çantamı bırakıp çalışan tişörtümü giyebilecektim.

Odama doğru yürürken başı öne eğik bana doğru gelen Aurora'yı gördüm.

Aramızda bir buçuk metre kalınca, "Hey," dedim.

Başı hemen yerden kalktı, beni görünce gözleri büyüdü. Bir şey söylemesini, o aşina olduğum gülümsemesini görmeyi beklerken nefesimi tuttum ama gülümsemedi.

Kollarını kendine sarıp, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Yerime bakmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Sen veya Emilia izin gününüzün hiç değilse geri kalanını değerlendirebilin diye şimdi göle gidiyorum."

"Emilia çalışıyor. Ben dün çalıştım. İşi devralmana izin vermez, boş ver o yüzden. Yağmur yağacak gibiydi, biz de dansla yüzmenin yerini değiştirdik ama gördüğün üzere hava hâlâ fena sıcak ve kupkuru. Senin uyumaya ihtiyacın var gibi."

"Gerçekten çok özür dilerim. Bir izin günün daha olsun diye senin yerine çalışırım. Telafi ederim."

"Yetenek gösterisinin provasını kaçırdın," dedi usulca. Sesindeki hayal kırıklığı canımı yaktı. Kaşlarını çatarken alnı kırıştı. "Yerine bakmak umurumda değil, Russ. Ortadan kayboldun. Jenna kişisel bir işin olduğunu ve önemli bir şey olmadığını söyledi. O zaman girtiğini bana neden söylemediğini anlamıyorum." Sesi çatallandı. "Beni terk edip gittin. Bizi yani. Hepimiz merak ettik. Jenna'yla kavga ettik çünkü o senin bir şeyin olmadığını söyleyip durdu ve benim de sinirlerim bozuldu."

"Aurora, özür dilerim." Ona doğru ihtiyatlı bir adım attım, sonra bir adım daha. En sonunda da sarıldım. Birbirimizi tamamlıyorduk âdeta; kolları bedenimi sarmıştı, benim başım da saçlarına gömülüydü.

"Neredeydin? Ne oldu?" diye mırıldandı göğsüme. "Bana anlatabilirsin."

Dürüst davranarak, "Konuşmak istemiyorum," dedim. "Provayı kaçırdığım için özür dilerim. Seni endişelendirdiğim için de özür dilerim. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

Sözlerim benden ayrılıp geriye doğru bir adım atmasına neden oldu. "Sorun değil."

Ama sorundu ve bir şeye üzüldüğünü anlamasınlar diye takındığı o zoraki gülümsemenin alıcısı olmak beni çok üzüyordu. Aramızdaki duvarın yeniden yükselmesini istemiyordum. Daha ne olduğunu anlayamadan ağzımdan, "Bana bir sır ver," sözleri dökülüverdi.

"Sen ciddi misin?"

Başımla onaylayınca derin bir nefes alıp söze girdi. "Bana haber vermeden çekip gittiğin için üzgünüm. Kimseye değil de bana söylemediğin için. Ben senin için diğerlerinden biraz daha değerli olduğumu düşünmüştüm. Bir geçmişimiz var falan diye en çok bana güvenebileceğini."

"Öylesin."

"Dün gece sırf istendiğimi hissetmek için Clay'le flört etmeyi düşündüm, ne tuhaf değil mi? Etmedim ama. Annemi aradım, erkenden yatağa gittim ve bütün günü başımı beladan uzak tutmaya çalışarak Emilia'nın çevresinde gizli gizli dolaşmakla geçirdim."

Ortadan kaybolmamın Aurora'yı Clay'e iteceği düşüncesi bok gibi hissetmeme neden oldu. "Sen tuhaf değilsin, Aurora. Hislerini incittiğim için özür dilerim. Tekrar incittiğim için."

"Mesele ben değilim, sende bir şeyler olduğu açık. Ben sadece diğer insanlar yüzünden kapıldığım olumsuz hisleri dışa vuran biri olmamak için uğraşıyorum. Bunu hep yapıyorum ve artık yapmak istemiyorum. Muhtemelen gereğinden fazla paylaşımda bulunmaktan daha iyi yaptığım tek şey bu." Başını kaldırıp bana bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Keşke ben de onun gibi her şeyi ortaya dökebilseydim ama son yirmi dört saate rağmen beni durduran bir şeyler vardı. Omuz silkti, kolları kendini korumak ister gibi bedenini sarmıştı. "Seni önemsediğim için yanında olmak istiyorum. Benimle iletişim kurarsan senin için daha iyi bir arkadaş olabilirmişim gibi geliyor."

"Benim yüzümden yine birbirini yanlış anlayan insanlara dönüştük."

Başıyla onayladı. "Yani... Tüm sırlarını dökmen gerekmiyor, Russ. Birbirimizi tanıma sürecindeyiz; sınırların ve kendine sakladığın şeyler olabilir. Bazı insanlar paylaşmakta iyidir, bazıları değildir. Orta yolu bulmamız gerek sadece."

"Provayı kaçırdığım için gerçekten üzgünüm. Yetenek gösterisinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, elimden gelse kaçırmazdım."

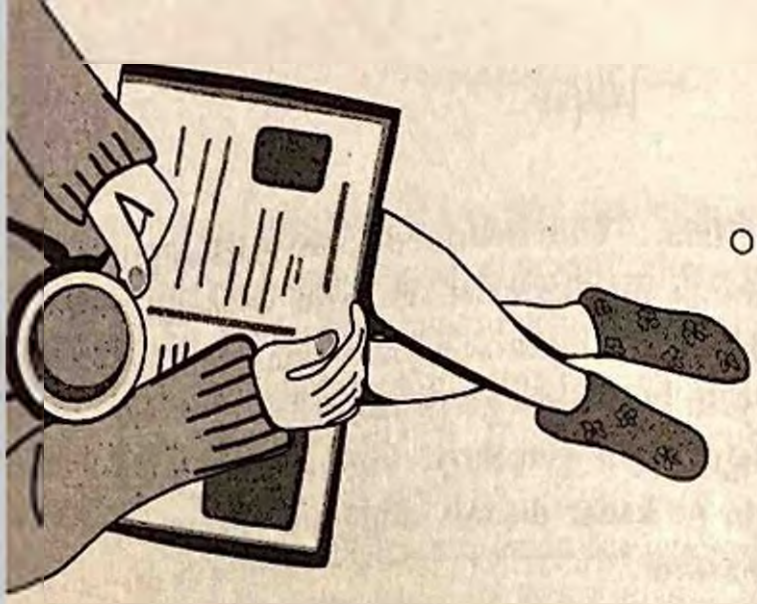
Aurora kollarını çözdü, birbirimize yakın durdukça duruşu gevşedi. "Sorun değil. Daha çok prova olacak. Emilia ve Xander bayağı gerginler."

Omzundaki sırt çantasını fark ettim. "Bir yere mi gidiyordun? Benimle karşılaşmadan önce yani?"

"Sevdiğim bir yere doğru yürüyüşe çıkıyordum ama havadan emin olmadığım için yağmurluğumu alayım dedim. Yağmur yağacağından da emin değilim ya. Bence Xander yüzmek istemediği için uydurmuş olabilir."

"Ben de gelebilir miyim? Dinlenemeyeceğim, o yüzden denememin anlamı yok. Yağmura yakalanmak da benim için sorun değil."

Gülümsediğinde içim rahatladı. "Yağmura yakalanırsak gökkuşağının tadını çıkarırız olur biter."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Aurora

Bu sabah uyandım ve kendime Russ Callaghan'ı unutmamı söyledim. Onun yalnızca ilgisine kafayı taktığım erkeklerden biri olduğunu, kafamda dönüştürdüğüm kişi olmadığını söyledim. Emilia, "Ya çok çabuk bağlanıyorsun ya da hiç bağlanmıyorsun," diyor, çoğu insan gibi mutlu eden ortayı bulmadığımı söylüyordu.

Yaptıkları sırf beni ne kadar özlediğini duymak için annemi aramama neden oluyorsa o kişinin buna değip değmediğini sahiden sorgulamam gerekiyordu.

Kararımı vermiştim ve sadık da kalacaktım. Bu, Russ kampa dönene ve karşıma dikilene kadar işe yaramıştı da. Bok gibi göründüklerinde insanlara kızmak o kadar da kolay olmuyordu. Gülümseyerek ve her zamanki yakışıklı hâliyle gelse aynı tepkiyi verir miydim bilmiyordum.

Yürüyüşüm için bir şeyler almaya gidiyordum ki sürekli saçmalıklarımı dayattığım adamla bütün duygularımı bir anda paylaşıverirken buldum kendimi. Bütün güvensizliklerimi üzerine kusmama neden olan şey neydi, bilmiyordum. Yüzünün yumuşaklığı mı, bütün dikkatini bana verdiğinde bakışlarının beni eritmesi mi yoksa o lanet olasıca gamzeleri mi?

Etrafımda bulunmaktan çok yorulmuş olmalıydı.

Çantamı benden alamayacak kadar yorulmamıştı gerçi.

Duşunu alıp tazelenmiş olan Russ gittikçe dikleşen patikada adımlarıma ayak uyduruyor ve yürümek kolaymış gibi yapıyordu. Güçlükle soluyarak milyonuncu kez, "Kendi çan-

tamı kendim taşıyabilirim," diye tekrar ettim. Gerçekten sporu artırmam gerekiyordu. "Yunanistan'daki şu küçük eşeklerden biriymişsin gibi geliyor."

"Yardım etmeyi seviyorum," dedi. Nefes nefese kaldığına dair en ufak bir emare yoktu. "Ayrıca bir şeyleri taşımaya alışkınım. Bana eşek denmesine alışık değilim gerçi, onun için sağ ol."

"Nasıl oluyor da terlemiyorsun ya? İstersen beni taşıyabilirsin, bacaklarım ağrıyor."

Şaka yaptığımı söylemeye vakit bulamadan kendimi havada buldum. Burnum çantama gömülmüştü. Russ'ın eli bacağımın arkasını tutup yavaşlamadan yola devam ettiği sırada beni omzunda sabit tutuyordu.

İstediğim bu değildi.

Gelişigüzel bir tavırla, "Aurora, her kıpırdayışında kıçını yüzüme sürüyorsun," dedi.

Tanrım bana güç ver. "Beni gerçekten taşı demedim. Bana acı diye abartıyordum!"

Parmaklarını bacağıma bastırınca fena hâlde ihmal edilmiş bir tarafım zonklamaya başladı. Bacağımın kalınlığıyla elinin kaplayabileceği yeri karşılaştırmak şu an kafama takılmamalıydı.

"Ben de böyle acıyorum," diye takıldı. "Zirveye geldik sayılır zaten. Gerçi sahiden eşek gibi hissediyorum artık."

"Lafımı geri alıyorum. Sen Shrek'sin, ben de Prenses Fiona'yım."

Güldü, omuzları sarsılınca ben de sarsıldım. "Eh, yeşil en sevdiğim renktir."

"Nasıl bir yeşil? Canavar dev yeşili mi?"

"Senin gözlerinin yeşili neyse ondan." Beni yere indirmeye çalıştı ama bacaklarım pelte gibiydi. "Aman Tanrım. Güzelmiş."

Gözlerimle ilgili söylediklerinden dolayı sersemlemekle meşgul olduğumdan en sevdiğim yere vardığımızı fark etmedim bile. Bu tür su kaynaklarına ne dendiğini bilmiyordum ama su çok berrak ve ılıktı, ayrıca kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği

kadar uzaktaydık. Çocukken burada en sevdiğim şey kenardaki dizi dizi taşlardı, şimdiyse sessizliği hoşuma gidiyordu. Russ piknik örtüsünü suyun yanındaki çimenliğe sermeme yardım etti. Su şişelerimizle enerji barlarımızı çıkardım.

Spor ayakkabılarımı çıkarırken, "Buraya geldiğimizden bu yana ilk kez tamamen yalnız kalıyoruz. Bizi rahatsız edecek bir kişi bile yok," dedim. Beni izledi ve şortumu indirmeye koyulduğumda gözleri tenimde dans etti.

O da benden gördüğü gibi yavaşça soyunmaya başladı, tişörtümü başımın üzerinden çıkarmamı izledikten sonra o da aynısını yaptı. Beklentiden başım dönüyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. Gülümsemeden edemedim.

Gittikçe büyüyen kıyafet yığınımızın üzerine çoraplarını da fırlattı. "Bunu yapıyoruz, öyle mi?"

Başımı sallayıp üçten geriye saydım. Bedenimde gerginlikle iç içe geçmiş bir enerji uğulduyordu. "Haydi," deyip Russ'tan uzağa, kayalara doğru koşarken bedenim sanki kendi kafasına göre hareket ediyordu.

* Bikiniyle koşmak aklıma gelen en kötü fikir olabilirdi, ki aklıma çok fazla kötü fikir gelirdi. Kendi memelerim kafama çarpıp da bana beyin sarsıntısı geçirtirse bunun utancını asla atlatamazdım.

Tepeye tırmandığım sırada ayağımın altındaki kayalardan sıcaklık yayılıyordu. Tepe ne yüksek ne de tırmanması zor bir yerdi ama sırf kazanayım diye yavaş hareket ettiğinden şüphelendiğim ve bugün kıçımı ikinci kez yüzünde bulan adamın fazlasıyla farkındaydım.

Suya ilk giren kişi olmak için yarışıyorduk ama buraya çıkınca çocukluğumdan hatırladığımdan daha yüksek gibi gelmişti. Russ kendimi kaybetmeme izin vermedi; tepeye ulaşıp beni kollarına aldı ve benimle birlikte suya atladı.

Serin su, sıcak güneşten sonra rahatlatıcıydı ama Russ'ın çekiciliğini azaltmaya yaramadı. Russ suyun üzerinde kısmen

görünen kaslı kollarıyla ıslak saçlarını geri itip sırtüstü yüzerek güneşi içine çekti. Her nasılsa gözüme az öncekinden daha canlı görünüyordu; onu buraya getirdiğime sevinmiştim. Burası benim bildiğim en huzurlu yerdi ve onun da huzura ihtiyacı varmış gibiydi.

Belki yolu tarif edip onu buraya tek göndermeliydim çünkü sessizlik bende kaşıntı yapıyordu. Yine de sessizliği saçma sapan laflarla bozmamak için elimden geleni yapıyordum.

Russ gözlerini kapatmış sırtüstü durmayı sürdürürken, "Burayı nasıl buldun?" diye sordu. Tanrım, yeniden konuşabilmek ne büyük rahatlıktı!

Çok yüksek sesle konuşursam her şey mahvolabilirmiş gibi geldiğinden ona doğru süzüldüm. "Bir sene kamptayken takım sporlarıyla çok ilgilenmeyen bir danışmanımız vardı, Orla ve ailesine ait arazilerin tamamında yürüyüşler düzenlerdi. Burası da en sevdiğim yerdi."

"Çok güzel."

"Öyle."

"Köpekbalığı var mıdır?"

"Düşük ihtimal."

Gözleri açıldı ve doğrudan bana bakarak gülümseyip kalp atışlarımı hızlandırdı. "Çok rahatladım."

"Şimdiden daha iyi görünüyorsun," dedim dikkatle. Neden ansızın gitmek zorunda kaldığını bana anlatmasını istiyordum ama konuşmak istemediğini söyledikten sonra hayatına buldozerle dalıp da onu rahatsız etmek istemiyordum.

Tanrım, bir şey yapmadan önce düşünmeye çalışmak ne yorucuydu.

"Daha iyi hissediyorum. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Eğer... Sen... ee..." *Çok iyi girdin, Rory.* "Eğer fikrini değiştirir ve gittiğin yerle ilgili konuşmak istersen bana uyar. O orta yolu bulmayı deneyebiliriz."

"Kendi yükümle sana ağırlık etmek istemiyorum."

"Önemli değil. Bana yük olmazsın. Sen hem beni hem de benim fiziksel yükümü sırtlanıp tepeye taşıdın. Ben de söyleyeceğin her şeyi kaldırabilirim, Callaghan."

"Yük. Senin de yeterince yükün var, başkalarınınkine ihtiyacın yok."

Kendimden de koca çenemden de nefret ediyordum. Haftalar önce burada çalışmaya başladığımızda biri neden erkek arkadaşım olmadığını sorduğunda bunu demiştim. Russ'ın da aralarında bulunduğu yeni tanıştığım insanlara kibarca, "Erkeklere neredeyse hiç güvenim yok, özellikle de ben bir enkazken," nasıl denir bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim, ne yazık ki o da başkalarının yükünü istemediğim olmuştu.

"Senin yükünü istiyorum."

Bu kez daha kararlı bir şekilde, "Aurora," dedi. "İsteme-yeceğine yemin edebilirim."

Beni dinlemiyordu, gittikçe hüsrana kapılıyordum ama kendi kelimelerimin sonuçlarıyla mücadele ettiğimin de farkındaydım. Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştıkça bocaladığımı hissedebiliyordum. "İstiyorum. Bütün yükünü istiyorum. Beni bir havaalanı gibi düşün. Bütün yüklerini buraya indirebilirsin."

Benim ağzımı tıkamak lazımdı gerçekten.

Russ'ın kaşları çatılınca onun kafasının da benimki kadar karıştığını anladım. "Neden bahsediyorsun?"

"Havaalanı? Yük? Hiç bilmiyorum. Çoğu zaman ne yaptığımı veya ne dediğimi hiç bilmiyorum ama az önce söylediğimde samimiydim, Russ. Kaldırabilirim."

Bana çok yabancı bir yerdeydim, bundan da nefret ediyordum. Russ uzanıp ıslak saçlarımı kulağımın arkasına attı, eli orada gereğinden biraz daha uzun kaldığında bütün bedenim neşeyle ürperdi. "Buruş buruş olmadan sudan çıksak iyi olacak."

İçimden çığlıklar attım.

Sudan çıkmama yardımcı olurken hiçbir şey söylemedi, birlikte örtüye doğru ilerledik. Biraz yenilgiye uğramış gibi hissediyordum. Kendimi yumuşak kumaşın üzerine atıp kurumak için sırtüstü uzandım.

Elimle güneşi kapatıp Russ'ın beceriksizce kıpırdanarak rahat bir konum bulmaya çalışmasını seyrettim. "Başını karnıma koy."

"Sorun yok, sadece yeri–"

"Rahat edersin, yemin ederim."

Çekine çekine hareket etti, geriye doğru yaslanıp kibarca karnıma yerleşti. "Rahatsız olursan–"

"Emilia beni devamlı yastık olarak kullanır. Sen ondan daha kibarsın. Gerçekten iyiyim."

Aramızdaki sessizliğe ne ara alıştığımı hiç bilmiyordum ama gevezelik edip durmadığımdan nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. On beş dakikalık sessizlikten sonra konuşmaya başladı.

"Sarhoş bir şoför babama çarpmış." Nihayet gidişinin nedenini benimle paylaşması içimde hem bir rahatlama hem de panik uyandırdı, donakaldım. "Ailemle pek görüşmüyoruz, onlarla çok sık iletişim de kurmuyorum çünkü..." Durdu, ben de dinlediğimi bilsin diye başını nazikçe okşayarak bekledim. "Çünkü babam bana kendimi pek iyi hissettirmiyor. Çok küçükken kahramanımdı. Tek bir hokey maçımı, okul kermesini, veli toplantısını kaçırmazdı. Liseden mezun olduğum vakitlerdeyse neredeyse hiç konuşmaz olmuştuk."

Yumuşak bir tavırla, "Ne değişti?" diye sordum.

"Babam. Bir gecede değişmedi tabii. Küçük küçük, zamanla artan ve daha sıklaşan bir seyir izledi, onu konuşulması gittikçe daha zor bir adam yapan değişimler yaşadı. Gittikçe daha acımasız oldu, şimdiyse onunla konuşmaya katlanamıyorum."

"Gerçekten berbat bir durum. Kazadan dolayı da üzgünüm. O bile tek başına atlatması zor bir şey. Gittiğinde baban iyi miydi?"

"Tamamen iyileşecek. Daha önce de onu hastanede birkaç kere ziyaret etmek durumunda kaldım, hep kendi suçuydu. Bu tam olarak onun suçu olmasa da ben yine de suçlanması gereken oymuş gibi hissediyorum, anlıyor musun?" Elim saçlarında gezinmeye devam etti çünkü durursam onun da duracağından korkuyordum. "Sanki o an orada olmasına neden olan şeyin peşine düşmeseydi araba da ona çarpmazdı gibi geliyor."

"Evet, anlıyorum."

"Gitmek istemedim ama abim tıpış tıpış gitmezsem buraya gelip beni zorla Maple Hills'e götüreceğini söyledi. Evimdeki sorunları buraya taşımak istemedim. Buraya onlardan kaçmaya geldim. İşe bak ki Ethan yalan söylüyormuş, ülkenin diğer ucundaymış resmen. Akıllıca aslında. Uzakta olduğunu düşünsem tehdidini duymazdan geleceğimi biliyor."

"Yakın değil misiniz?"

"Ethan dünyaya kızgın, bense nedenini anlamıyorum. Benim öfkem, kaçamıyormuş gibi hissetmemden. O yıllar önce kaçıp gitti, peki şimdi neden şikâyet ediyor? Bana durmadan bağırdığından bağ kurmak zor oluyor. Bazen bana babamı hatırlatıyor. Bana bir dahaki bağırışında bunu ona söylemeliyim. Sanırım ikimiz sadece olan bitenle farklı başa çıkma yöntemleri benimsedik. O benim yoktan yere bencil olduğumu düşünüyor, ben de aynı şekilde onun bencil olduğunu düşünüyorum. İyi bir ilişki için harika bir temel, değil mi?"

"Ben de ablamla yakın değilim. Biz sorunlarımızla oldukça benzer yöntemlerle de başa çıkıyoruz aslında. Ne onu ne kendimi övmek için söylüyorum bunu. Çok farklı hayatlar sürüyoruz. Bu yüzden seni anlıyor sayılırım."

"Dün ilk kez hislerimde dürüst oldum. Söylemem gerekenleri nihayet söyleyebilmek iyi geldi. Sana bunları anlatmak da iyi geliyor, o yüzden sabrın için teşekkür ederim."

"Gerçekten cesursun, Russ."

"Cesurun tam tersiyim. Bana bunu o kadar çok söyledi ki beynime kazındı."

Her bir kelimesiyle birlikte Russ benim için daha anlaşılır birine dönüşüyordu ve bu kadar az şey paylaşan bir adamın benimle bir şeyler paylaşması beni onurlandırıyordu.

"Cesursun. Biz, ebeveynlerimizin sahip olacağımız ve kaybedeceğimiz en önemli şey olduğunu söyleyen bir toplumda yaşıyoruz. Sense... Bilmiyorum. Yine de kendine öncelik veriyorsun. Bu cesarettir."

"Ben kendime öncelik vermediğim sürece başka kimsenin bunu yapmayacağını çok uzun zaman önce öğrendim. Devamlı seni yüzüstü bırakan insanları affetmek elini tekrar tekrar ateşe sokup seni yakmamasını beklemek gibi bir şey."

"Aynı ben ve babam. Gerçi ben yandım kül oldum."

"Sizin olayınız ne?"

"Elsa, korkunç şoförler olduğumuz için babamın ikimizden de nefret ettiğini düşünüyor, bence nedeni anneme benzemem ve onun da annemden nefret ediyor olması."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup omzunun üstünden bana baktı. "Bir dakika, ablanın adı Elsa mı? Annenler Disney âşığı yetişkinlerden mi yoksa?"

Benzer sorularla kaç kere karşılaştığımın sayısını unutmuştum. "Kes sesini. Bana kuzey ışıklarının adı verildi. Hayatımı bir prensesin adını aldığımı düşünerek geçirebilirdim ama annem bunun yerine nerede rahme düştüğümü anlatarak beni travmatize etmeyi tercih etti."

Yeniden karnıma yatarken güldü. "Elsa?"

"*Frozen*'dan önce verilmiş bir isim. Avrupa'nın bazı kısımlarında çok popüler. Babam gençliğinde sırtına çantasını atıp İskandinavya'da dolaşmış gibi yapmaktan hoşlanıyor, gerçekteyse lüks otellerde kalıp her gece daha da lüks restoranlarda yemek yemekle meşgulmüş. Ne hostel ne sırt çantası görmüşlüğü var." Annem buna gülmeye bayılırdı. "Fenrir diye bir Formula 1

takımı var. Fenrir de yine İskandinav mitolojisinden geliyor, yani belli bir tema izlemişler. Elsa eskiden insanlara Thor diye bir kardeşimiz olduğunu söylerdi."

"Benim adımın annemin çocukken sahiplendiği köpeğinden geldiğini söylesem faydası olur mu?"

"Olur. Baban sana o kadar acımasız davranmışken kendi babamı anlattığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Benimki acımasız değil. Bana doğrudan korkunç laflar etmiyor, sadece ben olmasam hayatı daha kolay olurmuş gibi bir his veriyor. İşini hep ön plana koyuyor, sorumluluğu çok olduğu için bunu anlıyorum ve bu sayede birçok insanın uğruna cinayet işleyeceği fırsatlar elde ettim, seyahatlere gittim."

"Ama güzel şeyler kötüleri kabul edilebilir kılmıyor ki," dedi Russ.

"Beni sevdiğini hissetmek için hepsinden vazgeçerdim. Onun beni görmezden geldiği, benim de onun dikkatini çekmek için aptalca şeyler yaptığım bir döngüye hapsolduk. Ergenliğimde yakalanacağımı bile bile dükkânlardan bir şeyler çaldım. Sahte kimlik çıkarıp yaşımın yetmeyeceği yerlere gittim. Öğretmenlerimin tepesini attırdım. Yarış gününde baş rakibi Elysium'un logosu olan kıyafetler giyip fotoğrafımı paylaştım. F1 sayfaları tekrar tekrar paylaşıp durdu o fotoğrafı."

"Tanrım, Rory."

"İşe yarıyor da ama yalnızca sinirlendiği için, o da kısa bir süreliğine ama en azından beni arıyor ve görüyor. Hiçbir şey olmuyor. Cezalandırılmıyorum, beni anlamaya çalışmıyor. Annem böyle olmama şaşmamak gerektiğini, suçun babamda olduğunu söyleyerek davranışlarımı haklı çıkarıyor. Sonra babamın öfkesi geçiyor ve yine yokmuşum gibi davranmaya dönüyor. Bense her seferinde bu kez beni umursadığını kanıtlayacak diye düşünüyorum ama en sonunda kendi duygularımı incitmekle kalıyorum." Kaptırıp gittiğimin farkındaydım. Gereğinden

fazlasını paylaştığımı biliyordum ama tam duracakken başına koyduğum elimi sıkıp beni devam etmeye teşvik etti.

"Döngüyü tekrar edip duruyorum. Norah diye bir kız arkadaşı ve onun da bizim yaşlarımızda Isobel diye bir kızı var. Norah olabilecek en mutlu ailelermiş gibi babamla paylaşımlar yapıyor. Bense asla o ailenin bir parçası olamayacağım, bu beni üzüyor ve çok fazla tekila içip seni çıplak yüzmeye davet etmek gibi şeyler yapmama neden oluyor."

"Aradan bir milyon yıl geçmiş gibi."

"Bu kampı bu kadar çok sevmemin nedeni de buydu. Her yaz burada istendiğimi ve değer gördüğümü hissettiğim birkaç ay geçiriyorum. Evde olan biteni düşünüp endişe etmem gerekmiyor. Döngüyü kıracak tek şeyin buraya dönmek olduğunu biliyorum. İşte, bütün travmamı ortaya döktüm. Ne eğlenceli, değil mi? Harika bir ikili olmadık mı ama?"

"Baba sorunları için ayaklı reklam panosu gibiyiz."

"Onlardan nefret ediyor musun? Bütün sorunlarımın kökeni olmalarına rağmen ben kendi ebeveynlerimden nefret etmiyorum." Bir şey demedi, o konuşmayınca ben de sustum. Üzerine çok gitmiş olabilirdim, bu yüzden saçlarının ucunu parmaklarıma dolamaya, sonra da nazikçe başını okşamaya devam ettim. "Özür dilerim, istemediğin hiçbir şeyi paylaşmak zorunda değilsin. İleri gitmek istememiştim."

"Gitmedin. Dün babama ondan nefret ettiğimi söyledim ama incinmiştim. Nefret ettiğimi sanmıyorum. Bence bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Yapmaması gerektiğini bildiği şeylerde ısrar etmekten vazgeçse ve çocukluğumda olduğu kişi gibi davranmaya başlasa hayatımda ona yer verebilirdim."

"Peki annenden nefret ediyor musun?"

Uzun uzun ve alçak bir *hımm* sesi çıkardı. "Annemi seviyorum. Sadece babama çanak tuttuğu için hayatım boyunca ona hep kızdım. Dün konuştuktan sonra her şeyi bilmediğini fark ettim. Ben de bütün travmamı ortaya döktüm."

Hayatındaki o zorlu ilişkileri öğrenmek onu daha iyi anlamamı sağlamış ve böyle hassas konularda bana güvenmesi başımı döndürmüştü. "Paylaştığın için teşekkür ederim."

"Kendini bir havaalanına benzettiğin için ben teşekkür ederim."

Hareket edince midesi bulanmasın diye kahkahamı durdurmaya çalıştım ama başaramadım. Utancımı gizleyecekmiş gibi yüzümü ellerimle örttüm. "Normalde bu kadar felaket değilim, yemin ederim. Sanırım sen beni geriyorsun. Kelimeler ağzımdan dökülüyor, durduramıyorum bile. Bazen gece yatakta yatıp utanç içinde kıvranıyorum. Emilia buraya geldiğimizden beri bu yüzden bana zorbalık ediyor."

"Benim hoşuma gidiyor, Aurora." Dönüp yüzüstü yatarak çenesini avucuna yerleştirdi. Parmaklarımın arasından ona baktım. "Benim için kendim olmayı kolaylaştırıyorsun çünkü sen çok... sensin. Ben söylediğim ve yaptığım her şeyi gereğinden fazla düşünüyorum, sense..."

"Ağzıma geleni söylüyor muyum?"

"...aklındakileri söylüyorsun." Ellerimi yüzümden çekince saklanacak yerim kalmadı. "Harika bir şey bu. Sen harikasın."

"Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini biliyorsun, Callaghan." Patlamak üzereydim. "Bir sonraki gevezeliğime çanak tuttuğunu unutma ama."

Güldü, tekrar uzanırken başını iki yana salladı, bu kez çenesini çıplak karnıma yerleştirdi. İhtiyatlı bir tavırla, "Böyle yapsam olur mu?" diye sordu.

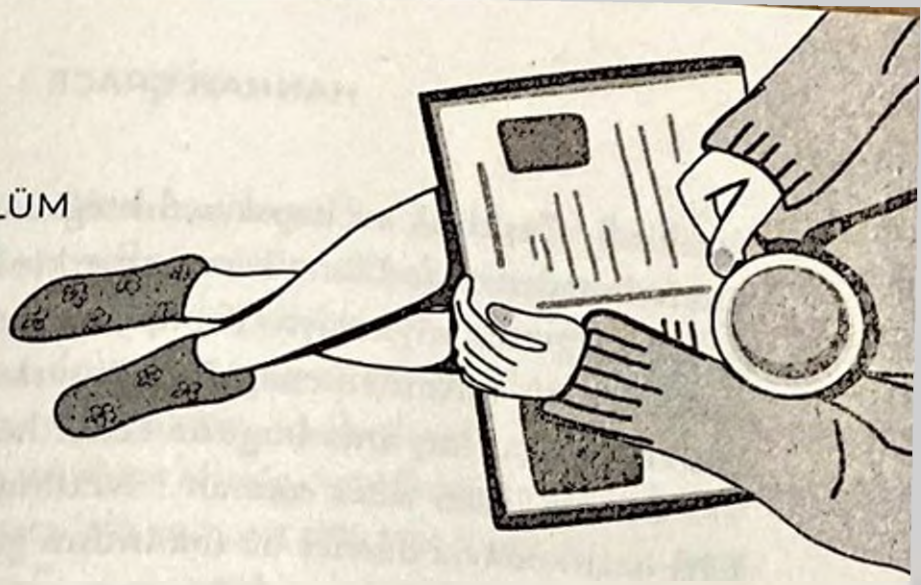
"Evet." Elim ensesine yaslandı, parmaklarımla omuzlarındaki sert kaslarda desenler çiziyor, bir aşağı bir yukarı okşuyordum. "Peki ben böyle yapsam olur mu?"

"Evet."

Tenine ne çizdiğimi bilmediğim bir anda, sanırım hipopotamla penguen arası bir şeylerdi, uyuyakaldı. Elim yavaşlayana ve ben de uykuya dalana dek hareketimi sürdürdüm.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aurora

"Rory, bu koku! Yapamayacağım."

Emilia öğürtüsünün sesini boğmaya çalışarak eliyle ağzını örttü. Toplayıp çamaşır poşetine tıktığım kusmukla ıslanmış yatak örtüsünden dikkatle uzaklaşmasını izlerken gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. "Tam bir bebeksin. O kadar da kötü değil."

"Onur Haftası'nda beni buna zorlayamazsın. Bu yaptığın nefret suçu, Aurora."

Lise birinci sınıftayken ailemizden alkol çalmaya başlamıştık. Emilia'nın saçlarını hatırlayamadığım kadar çok kez tutarak kusarken ona destek olmuştum ama görünüşe göre bir başkasının kusmuğuyla ilgilenme düşüncesi onun için iğrenç bir şeydi.

Çamaşır poşetini tepesinden sıkıca bağlayıp ona uzattım. "En azından şunu atıp hemşireyi yollayabilir misin?"

Poşeti elimden kapıp başıyla onayladı ve omzunun üzerinden, "Seni seviyorum," diye bağırarak kulübeden hızla çıktı.

"Auroraaaaa!" İsmim, çocukların yatakhanesine bağlı olan banyonun içinden yankılandı ama hemen arkasından da öğürme sesi geldi.

Kusma olayından haberdar oluşum da yine ismimin aynen böyle bağırılmasıyla gerçekleşmişti.

Günü, Onur Haftası'nı kutlayarak geçirmiştik. Hiçbir kadında olmaması gereken yerlerimde sim vardı. Sim işi Xander'a düşünce ve o da her yere simi yayınca buna şaşmamak

gerekirdi. Çeşitlilik ve kapsayıcılık eğitimimiz sırasında Orla Onur kutlamamızı Dört Temmuz etkinliklerinden önce yapamayacağımızı söylemişti. Kampçılardan birinin annesi yeni şarkıcılardan birinin menajeriymiş, şarkıcı çocuklar için bir gösteri yapacakmış ama bugüne kadar hep doluymuş.

Burada insan zaten zaman kavramını yitirdiğinden bana hâlâ hazirandayız deseler de inanırdım gerçi.

Önümde kolay geçecek bir gece var sanıyordum, derken Jasmine iyi hissetmediğini ve yemekten hemen sonra yatağa gitmek istediğini söylemişti.

Kontrol ettiğimde ateşi yoktu, ben de yanaklarındaki sim ve gökkuşağını çıkarmak için yüz temizleyicisi ararken yatağında oturmasını söylemiştim. Tam o sırada bana seslendiğini duymuştum.

Yatağını ve kendi üstünü kusmukla kaplamayı nasıl başarmıştı bilmiyordum ama yapmıştı işte. Çarşafı çıkarırken onu duş almaya göndermiştim. Emilia da o arada soda ister miyim diye sormaya gelmişti.

Başımı bölmenin içine soktuğumda Jasmine'i perişan hâlde yerde otururken buldum. Beni görür görmez gözleri doldu ve alt dudağı titremeye başladı. "Özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok, tatlı kız." O başını yeniden tuvalete sokarken arkasında çömelip artık ıslak saçlarını önünden çektim. "Kusunca daha iyi hissedeceksin."

"Sanırım çok fazla şeker yedim," diye mırıldandı.

"Bence de."

"Annemi istiyorum."

"Biliyorum, tatlım ama gel önce seni bir temizleyim, sonra anneni ararız."

En sonunda vücudu pes etti. Onu yerden kaldırdığım anda kamp hemşiresi Kelly kontrol için içeri daldı. Tahmin ettiğim gibi çok fazla şeker yemek ve fazlaca heyecanlanmak dışında

bir sorunu yoktu. Yeniden baş başa kaldığımızda Jasmine'i lavaboya oturtup bakım malzemelerini almak için dışarı çıktım.

Gözden kaçırılması zor olduğundan onu görmekte güçlük yaşamadım ama yine de şaşırmama engel değildi bu. "Artık oyuncak ayı mı çalmaya başladın, Callaghan?"

Russ, Jasmine'in yatağına elinde çarşafla eğilmişken başını kaldırdı. "Evet." Arkasındaki çamaşır poşetini işaret etti. "Ölüm gibi kokanlar favorim."

"Küçücük bir kız nasıl bu kadar tahribata sebep olur bilmiyorum. Teşekkür ederim, yatağını yapmana gerek yoktu. Ben hallederdim."

"Sen meşgulsün. Emilia olan biteni öğürmeden anlatamayınca en iyisi gelip bakayım dedim."

Jasmine'in yatağının altındaki çekmeceden bakım malzemeleriyle başka bir pijama çıkarıp kızın yanına döndüm. Hâlâ rahatsız görünse de yanaklarına biraz renk gelmeye başlamıştı. Lavabodan inip yeni pijamalarını giydi. O dişini fırçalarken ben de saçlarını tarayıp ördüm.

Tıklatılan banyo kapısını açtığımda Russ'ı elinde Jasmine'in şişesiyle kapının diğer yanında dururken gördüm. "Susamıştır büyük ihtimalle."

Niye bu kadar tatlısın? "Haklısın, teşekkür ederim."

"Yatak hazır, oyuncak ayıyı da çamaşırhaneye götüreceğim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Başımı iki yana salladım. "Tamam, ben ayak altından çekileyim o zaman."

"Teşekkür ederim."

Kapıyı kapamadan önce uzaklaşmasını seyrettim, sonra Jasmine'e dönüp su şişesini uzattım. "Tuhaf davranıyorsun," dedi.

"Hayır, davranmıyorum."

"Davranıyorsun. Utangaçlık ediyorsun. Sen hiç utangaç olmazsın ki, hep konuşur dursun." Daha az önce her yere kusmuş bir çocuk için fazla gözlemciydi. "Leon, Russ'ın erkek arkadaşın olduğunu söyledi."

Birden kapıldığım paniği görmezden gelip yüzündeki simi silmeye odaklandım, görünüşe göre duş bile simden kurtulmaya yetmemişti. "Leon yanılıyor."

"Leon bütün gün bakıştığınızı ve hep yan yana durduğunuzu söyledi."

Leon yarın çamura itilecek. "Arkadaşız. Bütün danışmanlarla arkadaşım. Leon'un yanında duracak olursan bu onu senin erkek arkadaşın mı yapar? Yapmaz."

"Leon bunu inkâr edeceğini söylemişti."

Bu yüz boyasını neden yapmışlardı böyle? "Bence Leon'un dedikodudan çok arkadaşlarıyla oyun oynamaya vakit ayırması gerek."

"Herkesle ilgili her şeyi biliyor. Mona'nın ablasının Rakunlar'da olduğunu ve Russ'tan hoşlandığı için ağladığını söyledi."

Gökkuşağı nihayet silinmeye başlamıştı ve bu, sohbetin de sonuna yaklaştığımız anlamına geliyordu, özgürlüğün tadı dilimin ucundaydı. Leon'un babasının her yere burnunu sokan bir magazin gazetesi vardı ve ne yazık ki ben de o gazetede yer almıştım, o yüzden Leon'un kendi işine bakmayı bilmemesi beni şaşırtmıyordu.

İç çektim, bir anda Jenna'yı yıldırdığım onca yıl için suçluluk duydum. "Mona'nın ablası on dört yaşında, bütün danışmanlar için fazlasıyla küçük. Kendi yaşında birinden hoşlanmalı."

"Kıskandın mı? Kıskanmış gibisin."

Sabır. "Yetişkinler çocukları kıskanmaz, tatlım ama ben bütün bu soruların tuvaletle aranı daha fazla açabilecek kadar iyi hissettiğin anlamına geldiğini varsayıyorum. Seni yatağına geri götürme vakti geldi sanırım. Hâlâ anneni aramak istiyor musun?"

"Hayır, gerek yok."

Jasmine artık temiz olan yatağına tırmanırken Jenna odaya girdi. "Selam, tatlım."

"Selam," diye cevapladım.

"Sen değil," diye homurdandı. Yatağın yanına çömeldi. "İyi hissetmediğini duydum."

Jasmine, Jenna'ya nasıl hissettiğini özetledi, saç tutma becerilerimi överek kibarlık etti, Jenna da Jasmine konuşmayı bitirene dek başını salladı ve en sonunda onunla kalacağını ve düzenli olarak onu kontrol edeceğini ama biraz uyumasını söyledi.

Jenna, ben giderken ağzını oynatarak, "Rica ederim," dedi.

Dışarı çıktığımda parti hâlâ devam ediyordu, karaokenin o karakteristik sesi son ayarda gümbürdüyordu ama ben iğrenç koktuğumu bildiğim için kulübeme dönüp duş almaya karar verdim. Emilia on beş yaşındayken bana açıldığından bu yana her yıl Onur Haftası etkinliklerine katılmıştım ve ilk kez kusmuk kokusundan kurtulmak için ayrılmak zorunda kalıyordum.

Duştan sonra yatağıma tırmanmak istesem de takımıma çocuklarımız konusunda yardım etmek için akşam etkinliğine doğru yola koyuldum. Yarı yola gelmişken yolun diğer ucundan Clay, "Jas nasıl?" diye seslendi.

"İyi, sadece çok fazla şeker yemiş, çok da heyecanlanmış."

Ellerini şortunun ceplerine sokup başıyla ana binayı işaret etti. "Marşmelovları bulmama yardım eder misin? Jelatinsizlerden kalmadı."

İç çekme güdümü bastırdım çünkü sonuçta mesele o değil, mesele ben ve benim bir ateşin önünde bir veya üç köpekle, etrafım krakerlerle sarılmış hâlde oturma arzumdu. Ne var ki marşmelovları bulamazsa ben de bir şey yiyemeyecektim, o yüzden başımla onaylayarak ona katılmak için çimenliği geçtim.

"Kamp nasıl gidiyor? Yarısını geride bıraktığımıza inanamıyorum." Ona ve muhabbet girişimine gülümsediğimi hemen anladı. "Sıkıcı bir soruydu. Kusura bakma, seninle hiç baş başa konuşma fırsatım olmuyor."

Gece vardiyamızdan bu yana Clay'le baş başa kalmaktan kaçınıyordum çünkü onunla arkadaş olarak bile ilgilenmiyor-

dum. Aptal değildim, tek isteğinin benimle yatmak olduğunu biliyordum. Normalde ilgisi beni cezbederdi ama üzerimden ayırmadığı bakışları rahatsız ediciydi. Sanırım sırf arkadaşlığımı sevdikleri için benimle vakit geçirmek isteyen insanlarla bir arada olmanın faydasını görüyordum. Clay bana beni soyuyormuş gibi bakıyordu. Russ ise ona dünyanın en ilginç hikâyesini anlatıyormuşum gibi.

Bedenimden daha fazlasını verebileceğimi hissetmek güzeldi. Daha fazlasını hak ettiğimi hissetmek. Kişisel gelişim ve kendini geliştirme dönemimin başlangıcı biraz çalkantılı olmuş olabilirdi ama hedefe yaklaşıyordum.

Clay'in, bütün kampçılar yattıktan sonra cankurtaranlardan biriyle yakınlaştığını görmüştüm, o yüzden kovalayacak yeni birini bulduğunu umuyordum.

"Ben buraya bayılıyorum. Yaz bittiğinde üzüleceğim. Ya sen?"

Bu yaz buraya gelmek yerine yapabileceği onca şeyden bahsetmeye başlayınca ânında dalıp gittim. Umut vadeden modellik kariyerinden üçüncü kez bahsetmeye giriştiğinde bambaşka bir dilde konuşuyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Kilere girdim, o da hemen peşimden geldi. Okul başlamadan önce arkadaşlarıyla Cabo'ya gideceğini anlattı.

Ben raflarda marşmelov ararken o raflara yaslanıp en ufak bir yardım teklif etmeksizin, "İstersen sen de gelebilirsin," dedi.

"Çok naziksin ama pasaportumun süresi doldu." Dolmamıştı. "Yine de sağ ol."

Fasulyeler, domates konserveleri, fasulyeler... Niye bu kadar çok fasulyemiz vardı ki?

"Aslında Cabo'da tam karar kılmış değiliz. Vegas'a da gidebiliriz."

Mısır, acı sos, biraz daha fasulye... "Nereye giderseniz gidin arkadaşlarınla harika vakit geçireceğinden eminim. Ah! İşte buradalar." Bir an önce buradan çıkıp gitmek için parmak uçlarımda yükselip marşmelov kutusuna uzandım.

"Yardım edeyim." Clay'in vücudu benimkine çok yaklaştı ama tam değmiyordu. Yetişemediğim kutuyu uzanıp aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. Arkamı döndüğümde geri çekilmedi. Başımı kaldırdığımda aşağı baktığını gördüm. Aşağı, bana bakmaya devam etti. O sırada başı eğildi ve gözleri kapandı.

Birden tüylerim diken diken oldu ve avuçlarım terledi. "Beni öpmeni istemiyorum!"

Aslında niyetim bunu sakince söylemekti. Hatta tüm soğukkanlılığımla. Gayet sıradan bir sohbetin ortasındaymışız gibi, "Sağ ol ama ilgilenmiyorum," dercesine. Ne var ki istemeden ona öyle bir bağırdım ki yerinden sıçradı, ânında dikilerek gözlerini açtı. İlk tepkisi kafa karışıklığıydı çünkü sanırım nadiren reddediliyordu ama bu kafa karışıklığını da üstünden çabucak attı. "Seni öpmeye çalışmıyordum, Aurora."

Kesinlikle öpmeye çalıştığını söyleyerek tartışmayı alevlendirme arzumu bastırdım çünkü bu konuyu ne kadar erken kapatırsak o kadar iyiydi ama huysuzluk etme fırsatını görmezden gelemezdim. "Kusura bakma, benim hatam. Sen çok iyi bir arkadaşsın, Clay."

Arkadaş dediğimde buruşturduğu yüzü, tarladaki kargaları korkutmak için kullanılabilirdi. "Tabii," diye mırıldanarak marşmelovlarla birlikte döndü ve kilerden hızla çıkıp gitti.

Yürürken sevgili dostum Clay'le karşılaşmak istemediğimden kamp ateşinin oraya ağır ağır gittim. Diğerlerinin yanına vardığımda çocukların hepsi sıcak çikolata içiyor ve yorgun görünüyordu, partileyerek geçirdikleri günden sonra dinlenmeye çekilmişlerdi.

Xander'la arasındaki kamp sandalyesine oturduğumda Emilia, "Niye böyle kendinden memnun görünüyorsun?" diye sordu. Russ ateşin diğer tarafında Maya'yla konuştuğundan paylaşmaktan çekinmedim.

"Clay kilerde beni öpmeye kalktı, ben durdurunca da beni öpmeye çalışmadığını söyledi."

Xander'ın kahkahası bütün kampçıların toplamından daha gürültülüydü. Bütün çocuklar dönüp ona bakınca elini ağzına kapadı. "Pardon," dedi. "Sen ne dedin peki?"

"Çok iyi bir arkadaş olduğunu söyledim." Xander bunu duyunca bir kahkaha daha patlattı. Öyle uzun sürdü ki durması için beklemem gerekti. "Yanlış anlamadım, yemin ederim. Gözlerini kapatmış, eğilmiş, dibime kadar gelmişti. Ayrıca hemen öncesinde beni Cabo'ya davet etmişti."

Emilia kıs kıs gülerek, "Ne şanslısın," dedi. "Cabo'ya bayılırsın."

"Pasaportumun süresi doldu dedim."

Çocuklar hiçbir şey istemeyecek kadar bitkindi, o yüzden gecenin geri kalanını Xander ve Emilia'yla, genelde de benim rezil olmam pahasına gülerek geçirdik. Çocukların yatağa gitme vakti geldiğinde ve biz de erkenden yatmak için kulübemize yöneldiğimizde Emilia ve Xander hayatım boyunca yaptığım her tür aptallıktan bahsetmişti herhâlde.

Şimdi o hikâyeleri duymak da azıcık çaba ve doğru ortamın insana kendini farklı hissettirebilmesi de garibime gidiyordu. Bir daha asla sorumsuz bir davranışta bulunmayacağım demiyordum tabii ama Honey Acres'ta olmak bana evde olmak gibi geliyordu. Çoğu zaman telefonumdan uzak olmak beni anda tutuyordu. Burada minnettar olacağım çok şey vardı. Burada, babam beni her yüzüstü bırakışında sahip olmadığım her şeyi hatırladığımı anımsamak daha zor geliyordu.

Emilia yıkanmak için banyoya gitti, ben de büyük bir tişört giydim. Kapıdaki tıkırtıyı başta hayal ettiğimi sandım ama sonra tekrar tıkladı, hemen ardından da bir mızmızlanma duydum. Balık ne kadar akıllı olursa olsun kapılara vuramadığından kapıyı açınca veranda basamaklarının en altında yanında Russ'ı da görünce şaşırmadım. Işığın aydınlattığı Russ beni gözleriyle baştan ayağa süzüp açık tenimin her bir santimini ateşe verdi.

Kapı eşiğinde kalmalıydım.

Ona gitmemin bir manası yoktu. Kulübemin güvenli alanından da onu gayet iyi görebiliyor ve duyabiliyordum. Ama tabii ki de hemen karşısına dikilmek için ilerledim. Üst dudağının kenarında sim vardı. Ellerimi yanımda tutmak için savaştım. "Selam."

"Selam. İyi olup olmadığını görmek istedim." Kaşımı kaldırdım. "Xander."

Dedikoducu herif.

O da Leon kadar fenaydı.

"İyiyim. Önemli bir şey yok." Başıyla onayladı, olduğu yerde kıpırdayıp duruyordu. Xander'ın kontrole ihtiyacım olduğunu söylediğini sanmıyordum, sonuçta üzgün değildim. "Burada olmanın esas nedeni ne, Russ?"

Elleriyle ensesini ovuşturdu, bir süredir bunu yaptığını görmemiştim.

Gerginsiniz, beyefendi.

"Bilmiyorum, Rory." İç çekti, elleri yüzümdeki saçı kenara çekmek için uzandı. "Seni görmek istedim."

Ona doğru eğildim; havada belli belirsiz bir sandal ağacı ve vanilya kokusu vardı. Yüzünden bir an kararsızlık geçtiğini gördüm, sonra bana bir adım yaklaştı. Sesim alçaldı. "Kıskandın mı?"

"Tabii ki kıskandım." Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi söyledi ki biraz gafil avlandım. "Onu yumruklamak istiyor gibiyim, nedenini de anlamıyorum."

Kendimi üzerine atmamak için bütün irademi kullanmam gerekecekti. Bunu uzatmayı, onu kudurtmayı, ne yaptığını görmeyi çok isterdim ama kıskançlık ancak o konuda bir şey yapabiliyorsan eğlenceli olurdu. "Kıskanmana gerek yok, onu yumruklamana da. Yani aptalca olmasının yanı sıra bu işe ihtiyacın var, unuttun mu?"

"Bu işe gerçekten ihtiyacım var." Bir kere başını salladı, sonra zihninin içinde duyamadığım bir çekişme varmış gibi

bir daha salladı, üçüncü baş sallayışında verandadan bir adım uzaklaştı. "Yarın yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Çalışmam gerek."

"Xander iznimizi beraber kullanabilelim diye seninle yer değiştireceğini söyledi."

"Yürüyüş derken gerçekten yürüyüş yapmayı mı kastediyorsun yoksa yerimize gitmek için tepeyi tırmanırken benim sızlanacağım, sonra da güneşin altında vakit geçireceğimiz bir plan mı?"

Gülümserken beliren gamzeleri içimi eritti. "Yerimiz."

"İyi olur ama tabii Xander için sorun değilse."

"Değil." Bir adım daha geriledi, bense bana iyi geceler öpücüğü vermesini gerçekten ama gerçekten çok istiyordum. "İyi geceler, Rory. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Russ." Beni bırakışını izlemek zorunda kalmayayım diye istisnasız her seferinde olduğu gibi ben kulübeye dönene dek bekledi.

İçeri girdiğimde Emilia havluyla saçını kurutuyordu. Başıyla kapıyı işaret etti. "Ne kaçırdım?"

"Sanırım bir ana karakter ânı yaşıyorum."

Kurutma makinesini çalıştırırken, "Nihayet," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Russ

JJ gururla, "Yoldan çıkmışsın, adamım," dedi. "Arkandayım."

Güne JJ'le görüntülü görüşme yaparak başlamak gibi bir niyetim yoktu ama şu noktada işleri daha beter edemezdi sonuçta, değil mi? Ona her şeyi anlatmayacaktım ama ilk kez sırf bir şeyden heyecan duyuyorum diye anlatmayı seçmek iyi gelmişti.

"Ne yaptığımı bilmiyorum, JJ," dedim inleyerek. "Öz güvenli gibi davranmak beni ancak bir yere kadar götürür. Güya başımı beladan uzak tutacaktım; bu işe ne kadar ihtiyaç duyduğumun altını çizip durdum, şimdiyse kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum."

"Bu kadın senden hoşlanıyor, evet..."

Ensemde gerginliğin biriktiği noktayı ovuşturdum. "Sanırım. Yanılıyor olabilirim."

"Hayır, bu bir soru değildi. Bu kadın senden hoşlanıyor, sen de rol yapıyor gibi değilsin. Bugün seninle vakit geçirmesini sen de ondan hoşlandığın için istedin. Baş başa takıldığınızda mış gibi yapıyor musun?"

Bunun cevabı hiç de zor değildi. "Hayır. Onun yanında kendim olabiliyormuşum gibi hissediyorum."

JJ boğazını temizleyip, "Dinle, dostum," dedi. "Ev hayatının ya da orada ne oluyorsa onun yükü var, dikkat çekmemeyi sevdiğini de biliyorum ama dikkat çekmemeye çalışırken yere bakmakla meşgulsün diye eğlenme ve sahiden mutlu olma fırsatını kaçırma. Üniversite başlayana kadar ailenin dramından uzak durmak istersen burada da kalabileceğini biliyorsun."

"Sağ ol, JJ."

"Ancak mezun olunca bilgeliğimi anladığınız için biraz tepem attı," diye homurdandı. "Beni dinleseydiniz herkesin hayatı ne kadar kolay olurdu bir düşün."

"Ben seni hep dinledim," diye itiraz ettim. "Haftalardır öz güvenli rolü yapıyorum."

"Unutma, artık rol yapmıyorsun. Öz güvenlisin. Sen uzun boylu, seksi, eğitimli bir hokey oyuncususun. Kadınlar bir seksen yedinin üzerindeki erkeklerin tehlike işaretlerini görmezden gelir. O yüzden kötü bir şey olmasını beklemeyi bırak da eğlenmene bak."

"Benim tehlike işaretlerimin olduğunu sanmıyorum..."

"Ah, benim saf çocuğum." Güldü. "Sen hetero, beyaz bir adamsın. Senin tehlike işaretin bu."

"Haklısın aslında. Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. İyi ki varsın."

"Seni seviyorum, kardeşim. Yakında konuşuruz."

Bir gün Aurora önümde kıyafetlerini çıkaracak ve benim içimden başkanların isimlerini saymam gerekmeyecekti.

Şortunu çıkarıp daha önce çıkardığı tişörtün üzerine attı ve çoraplarını da teker teker yığına ekledikten sonra piknik örtüsüne uzandı. Geçen seferkine göre daha hazırlıklıydık, havlumuz ve öğleden sonra bize yetecek gerçek bir öğle yemeğimiz vardı. Bikinisinin kumaşını düzeltip, "Bugün hava çok sıcak," dedi.

Kumaşın altında ne olduğunu görmüştüm zaten, o yüzden kumaşın kendisi neden bu kadar gözümü korkutuyordu bilmiyordum.

"Daha sonra gök gürültülü fırtına kopacak. Yarın serinler."

"Of, gök gürültüsünden de şimşekten de nefret ederim. Emilia da bu akşam çalışıyor." Kıyafetlerinin yanına çömelip

düzgünce katlayarak kendiminkilerin üzerine koydum. Dirseklerinin üzerinde doğrulup beni seyretti. "Neden her şeyi katlıyorsun? Her an etrafı topluyormuşsun gibi geliyor."

Normalde böyle bir durumda karşımdakine onunla ilgili bir soru sorardım. Sohbetin seyrini değiştirir, dikkatini bana bir şey sorduğunu unutacak kadar dağıtana dek onu kendisinden bahsetmeye zorlardım. Ama bir sohbeti böyle yönlendirmeye çalışırken kapıldığım kaygı çok yorucuydu ve ben onun yanında hep temkinli davranmaktan yorulmuştum.

Yanına bağdaş kurarken derin bir nefes aldım. "Babam bazen eve geldiğinde çok kötü bir ruh hâlinde olurdu ve her şeyde kusur bulurdu –ev dağınıksa, yemek hazır değilse, abimle ben henüz ödevimizi yapmamışsak– ve ben asla nasıl bir hâlde olacağını bilemediğimden eve gelmesini beklemekten nefret ederdim."

Önüme geçip oturdu, o da bağdaş kurup dizlerini bacaklarıma dayadı. Çok basit bir hareketti ama ellerini bacaklarıma koyunca içimden konuşmaya devam etmek geldi.

"O daha şikâyet etme fırsatını bulamadan her şeyi halletmeyi denedim. Etrafı düzenli tutmak o noktadan sonra bir alışkanlık hâlini aldı. İnsanlara yardım etmeyi de seviyorum ve bir şeyleri toplamak da insanlara yardım etmenin kolay yollarından biri."

"Çok düzensiz olduğum için özür dilerim." Mahcubiyetle gülümsedi. "Bende de arkamda bir yıkım bırakma alışkanlığı var, hem gerçek hem de mecaz anlamda."

"Kontrol edilemeyen bir yangın gibi."

Başıyla onaylarken dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sardı. "İsteyerek olmuyor."

O çenesini dizlerine yaslarken parmaklarım ayak bileklerinin iki yanında desenler çiziyordu. "Burası paylaşımda bulunan tek kişi olduğum için garip hissetmemeyim diye bana kendin hakkında bir şey söylediğin an." Şakayla karışık bir ifadeydi

ama onu gülümsetti. "Bu iş öyle oluyor, değil mi? Bir sır veriyorsun bir sır alıyorsun."

"Bir şeyleri, yanındayken düşüncelerimi kafamda tutmaktan tamamen âciz olduğum için değil de sırf eşitlenmek için anlattığımı düşünmene bayıldım. Ne bilmek istiyorsun? Açık bir kitap gibiyim, Callaghan."

"Değişmek istediğini söyleyip duruyorsun. O nereden çıktı? Bence kusursuzsun, o yüzden neden değişmek istediğini anlamıyorum."

Başını kaldırıp sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana baktı. En güzel zümrüt yeşilinden gözler doğrudan bana çevrilmişti ama ilk kez tamamen sessiz kaldı.

"Yıllarca kendime kendimi tanıdığımı ve kendi kararlarımı kendim verdiğimi söyleyip durdum," dedi en sonunda. "Mutluluğuna engel olan kişinin kendin olduğunu itiraf etmek gerçekten zor bir şey ama ben sorunun bende olduğunu uzun zaman önce fark ettim. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç, bir şeyi bütün karakterin hâline getirmişsin gibi hissettin mi? Kendinden onu nasıl ayıracağını bilemediğin kadar bir olduğunu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başını yeniden dizlerine dayayıp gözlerimin önünde dertop oldu. "Darmadağın olduğumun farkındayım, değil mi? İşte bunu ilk ben söylersem insanlar beni incitmek için bunu bana karşı kullanamaz. Ne kadar duygusal yük taşıdığımı ilk ben dile getirirsem insanlar beni uzaklaştırmak için bundan faydalanamaz çünkü o yükün orada olduğunu bilen benim. Anlamlı geliyor mu?"

"Evet."

"Reddedilmekle ilgili sorunum olduğunu da biliyorum, o yüzden insanlara beni reddetme şansı tanımıyorum. Kendimi değerli hissetmek için insanlarla fiziken bağ kurmanın peşine düşüyorum çünkü birinin bana istendiğimi kanıtlamasına ih-

tiyacım var. Bunları bildiğim için kendimi tanıdığımı söylüyorum ama aslında kendime dair hiçbir şey bilmiyorum. Kendi kararlarımı kendim veriyorum diyorum ama her bir kararım, başkasının yaptığı bir şey üzerine alınmış oluyor. Buna ne kadar kendi kararlarını vermek denebilir ki?"

"İsteniyorsun, Aurora. İnanılmaz birisin ve kendi kararlarını kendin verebilirsin."

"Honey Acres bana kendimi iyi hissettiriyor," dedi usulca. "Şu an kendimi çok kırılgan hissediyorum ama kendime dair sevdiğim şeyleri de hatırlamaya başlıyorum. Beni mutlu eden kararlar vermek istiyorum ve Maple Hills'e döndüğümde bu kadar çaba göstermek istemeyeceğimden korkuyorum. Harici gürültüyle etrafım öylesine sarılacak ki bu hissi unutacağım sanki."

"Unutmana izin vermem, merak etme." Kelimelerim aramızda soru işaretleri gibi asılı kaldı çünkü ikimiz de yaz bittiğinde aynı yere döneceğimizden bahsetmemiştik daha önce. Onunla tanışmadan önce üniversitede iki yıl geçirmiştim, üniversite çok büyük olduğu için onu görmeden bir iki yıl daha geçireceğimi düşünmek mantıksız değildi.

Aurora yüzüstü uzanıp kollarını başının altına koydu, kalçası bana temas ediyordu. Dokunuşu sanki dengemi sağlamama yardımcı oluyor gibiydi ve benim bu hisse alışık olduğum söylenemezdi. Tanıdık ve güvenli bir histi, teni benimkine değerken aramızda dile getirilmeyen bir anlaşma yapılıyordu sanki. Doğal bir sessizliğe kapılmıştık, bu benim sorgulamadığım, onun da doldurmadığı ve aramızda sık rastlanan bir şey hâline gelmişti ve ben ikinci kez onun yanında uyuyakaldım.

Bir süre sonra tek başıma uyandığımda ağaçların gölgesinin üzerime düştüğünü gördüm.

Tek başıma.

Yüreğim ezildi, yanımdaki boş yere baktıkça tenimde rahatsız edici bir karıncalanma baş gösterdi. Şaşırmak istedim ama içten içe bu âna haftalardır hazırlanıyordum. Çok ileri gittiğim, çok şey paylaştığım ve bunun kaldırması çok zor hâle geldiği o âna. Birine açılırsam bunun olacağını bildiğimden, kaçtığı için ona kızamazdım.

Örtünün üzerinde doğruldum ve başımı kaldırır kaldırmaz da onu, suyun üstünde sırtüstü süzülürken gördüm. Kalbim ne yapacağını bilemedi. Umutsuzluktan mutluluğa geçiş hızımla onu sarsmıştım sanırım.

Piçin tekiydim.

Bir buçuk metre ötesindeyken su dalgalanıp ona geldiğimi haber verdi. Süzülmeyi bıraktı. Bana bakıp usulca, "Hey, uykucu," dedi. Belini nazikçe tutup onu kendime çektim. Tam istediğim gibi kollarını ve bacaklarını ânında bana dolayınca kendimi daha iyi hissettim. "Üzgün görünüyorsun. Ne oldu?"

Yüzümü boynuna gömüp kollarımı ona dolayarak şeftali ve güneş kremi kokusunu içime çektim. "Gittiğini sandım."

Bana sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Serinlemem gerekti. Sen iyi misin?"

Başımla onaylayıp kollarımı biraz gevşettim ve geri çekilip bana bakmasına izin verdim. Eli saçımı yüzümden çekti, gözlerim dudaklarına kaydı. "Özür dilemene gerek yok. Seni nihayet korkutup kaçırdığımı sandım. Fazla tepki verdim, iyiyim."

"Seninle aynı durumda olmayabilirim ama hislerini anlıyorum, Russ," dedi dikkatle. Parmaklarını şakağımdan çeneme indirdi. "Seni yüzüstü bırakan birinden daha fazlasını beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hislerin veya deneyimlerinle beni korkutmayacağına söz veriyorum. Bu, başına gelen şeyleri geri almayacak, biliyorum ama ben burada olmayı seçiyorum ve bana söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

Parmakları boynumdan köprücük kemiğime inerken yutkundum. "Teşekkür ederim."

O panik ve rahatlık ânı geçti ama yine de onu bırakmak istemiyordum. Aramızdaki ilişki bu şekilde işliyordu, herkesten uzakta baş başa. Onun istenmeyi arzuladığı, benimse ön plana konmak istediğim yerde. İkimiz de bana olan yakınlığının şartlar öyle gerektirdiği için olduğunu ve normal koşullarda asla böyle bir şey yaşanmayacağı gerçeğini görmezden geliyorduk.

Derin bir iç çekerken karnı benimkine sürtündü, ne diyeceğini çözmeye çalışırken dişlerini dudağına geçirdi. "Savunmasız olmak korkutucu. Başka kimsenin anlamayacağını düşündüğün şeyleri paylaşmak da öyle. Ama benim iyi olduğum tek bir şey varsa o da konuşmayı kesmek için verilen bütün o sinyalleri görmezden gelmek. Sana da öğretebilirim ama dürüst olayım, sarhoşken daha kolay oluyor."

"Birlikte sarhoş olmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben aslında pek içmiyorum. Parti bir istisnaydı. Öz güvenli olmaya çalışıyordum ve içkinin faydası olur diye düşünmüştüm." Parmaklarım omurgasında dolaşırken ürperdi, bacakları bedenimi iyice sıktı. Dudaklarını sımsıkı kapadı, bastırmaya çalıştığı kahkahasını duymayı bekledim. "Öz güvenli görünmedim, değil mi?"

Kıkırdarken başını iki yana salladı. "Gerildiğinde enseni ovuşturduğunun farkında mısın? Sürekli yapıyorsun. Kulaklarının ucu da pembeleşiyor, çok tatlı." Sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini hissettiğimden süzülerek uzaklaşmaya çalıştım ama beni bırakmadı ve daha yakına çekerken de güldü. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!"

"Çok tatlı, ha?" diye tekrar ettim. Yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Tıpkı yavru bir köpek gibi."

Gözleri aşağı indi, sonra yeniden ve hızla benim gözlerime döndü. "Partide biriyle yatmak için göt gibi davranmayan bir erkek gibi."

Yüzüm onunkine yaklaştı. "Kimse daha önce bu kelimeleri tek bir cümlede kullanmamıştır."

"İlk olduğum için mutluyum," diye fısıldadı. "Sözümün arkasındayım."

İkimiz de gökyüzünün kararmaya başladığını veya bulutların güneşi örtmek için hareketlendiğini fark etmedik ve yağmur etrafımızdaki suya inmeye başladığında ben bir kez daha evrenin duruma müdahale ettiğini düşünmekten kendimi alamadım. Her nasılsa ikimiz de o son birkaç santimi kapamadık.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Aurora

Emilia'nın sıcak çikolata dolu bir tepsiyi boşaltmasına yardım ederken, "Burada öpülmek için ne yapmak gerek?" diye homurdandım. Öğleden sonra başlayan yağmur bir durup bir devam etmişti. Kaliforniya'da yılın bu vakti için alışılmadık bir durumdu. Benim içinse çok vakitsizdi çünkü Russ'la beni kampa koşmaya mecbur bırakmıştı. Alexander Her-Şeyi-Biliyorum Smith'e göre bunun tropikal bir fırtınanın kuzeye sürüklenmesinin kalıntısıyla ilgisi vardı ve sonraki on iki saat boyunca hava berbat olacaktı. Gök gürültüsünden de yıldırımdan da nefret ederdim, o yüzden Emilia'nın bu gece çocuklarla ilgileneceğini ve kulübemde yalnız kalacağımı bilmek içimi korkuyla dolduruyordu. Son yirmi dakikayı bunu hiç de umursamayan en yakın arkadaşıma dert yanarak geçirmiştim.

"Birinin kovulmasına neden olmadığını bilerek gece huzurla uyuyabilmek için kurallara uymaya ne oldu?"

"Öyle bir şey dediğimi sanmıyorum."

Beni korkutup itirafa zorlamak için gözlerini kıstı. "Geveze kızının söylediği her şeyi hatırlamadığını biliyorum ama ben hatırlıyorum. En az beş kere dedin. Çılgın hâlin daha iyiydi sanırım. En azından çılgınlığından bu kadar söz etmiyordun."

Tek elimle alnına fiske atıp diğeriyle ağzıma bir marşmelov tıkıştırdım. Emilia istediği kadar yakınabilirdi. Ben arkadaşlığımız boyunca tek bir erkekten hoşlanırken o, bunca yıldır sadece dört gün kadar bekâr kalmıştı ve ben ilişkilerinin her aşamasını onunla birlikte çekmiştim.

Ben, sonradan korkutucu arkadaşları olan bir uyuşturucu satıcısı olduğu ortaya çıkan takıntılı bir kızla uğraşmak durumunda kaldıktan sonra bana bu kadarını borçluydu.

"Hislerimi nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Bu panik perilerinin tam tersi gibi. Ne yapmalıyım?"

"Ondan sahiden hoşlanıyorsun, değil mi? Yalnızca sana gösterdiği ilgiden değil? Onun da senden hoşlandığını ve dolayısıyla seni reddetmeyeceğini bildiğin için de değil?"

"Ondan sahiden hoşlanıyorum. İyi biri olduğunu düşünüyorum, ayrıca beni güldürüyor. Beni görüyormuş gibi geliyor ve ben fonksiyonel bir yetişkin nasıl olunur bilmediğim için bunu mahvetmek istemiyorum. Niye hâlâ beni terapiye gitmeye zorlamadın? Kötü bir arkadaşsın sen."

"Ne oldu? 'Bir terapistin bana babamla sorun yaşadığımı söylemesine ihtiyacım yok,' diyordun," dedi gözlerini devirerek. "Tamam, tavsiye vermemi mi istiyorsun? Hoşuna gitmeyecek ama..."

"Hazırım. Söyle."

"Maple Hills'e dönene kadar beklemen lazım. Özgürlüğünü geri alıp da kamp gözlüklerini çıkardığında nasıl hissettiğine bakmalısın."

"Of," diye homurdandım. "Berbat bir tavsiye bu. Niye çanak tutmuyorsun ki?"

"Çünkü seni seviyorum. Şimdi kıpırda," diye emretti. Sıcak çikolatalı tepsiyi alıp başıyla bir diğerini işaret etti. "Sinir bozucu olacaksan en azından yardımcı da ol."

Yardımcı olmaya çalışıyordum ama bu akşam beynim fazla mesai yapıyordu. Fırtına ve Russ, gereğinden fazla gergin bir enerjiyle dolmama neden olmuştu. Saatin her zamankinden daha yavaş ilerlediğine yemin edebilirdim, bu yüzden de enerjimi her şeyden daha çok tüketecek olan şeyi yapmaya karar verdim.

Yağmurda dışarı çıkıp kulübemden telefonu almak zorunda kalmamak için ana binadaki ortak telefonun yanındaki duvara

yaslandım ve annemin cevap vermesini beklerken kaç kere çaldığını saydım. Her hafta aksatmadan aramaya çalışmıştım ama burada günlerim öyle yoğun geçiyordu ki bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geride kalıyordu. Ben de annemi unutmamak konusunda çok başarılı olamamıştım.

Annem bu yüzden sinirliydi. Ne zaman aramayı hatırlasam öncelik listemde ilk sıralarda olmadığına kızdığını belli ediyordu. Telefon çalmaya devam etti, neredeyse sona erecekti, beni denemeye çalıştığı için bu aramanın ses kaydına düşeceğini biliyordum. Bu şekilde mesaj vermeye çalıştığını düşünüyordum ama aslında cevap vermemesi umurumda değildi çünkü en azından denediğimi söyleyebilecektim.

"Alo?" Kamptaki her telefon numarasını kaydetmemiş gibi cevapladı.

"Selam! Benim." Sesimi olabildiğince coşkulu tutmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun diye bir sorayım dedim."

"Ah," dedi. "Selam."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Şu an müsait değilim, Aurora. Çok meşgulüm."

Salı akşamıydı ve fırtına vardı. Neyle meşgul olabilirdi ki? Yağmur varken dışarı çıkmazdı; fönünün bozulmasını riske atamazdı. "Ne yapıyorsun ki?"

"Ah, şimdi benimle konuşmak ister oldun, öyle mi?" Az önceki gergin enerjimin tamamının tükendiğini hissediyordum. Bu çok tahmin edilebilir etkileşim, ayarlarımı düzeltmişti sanki. "Sen bir anda benimle konuşabilecek kadar müsait oldun diye işimi gücümü bırakamam."

"Anlıyorum, anne. Başka bir zaman konuşabiliriz." Telefonun diğer tarafında bir kıpırdanma oldu ve bir mırlama duydum. "Bir dakika, o ses bir kediden mi geldi?"

Daha fazla kıpırdama sesi geldi. "Evet, kediden."

Kendimi bir şakanın kurbanı gibi hissediyordum. Emilia gölgelerde bir yerde saklanarak beni korkutmayı mı bekliyor diye boş odada etrafıma bakındım. "Kimin kedisi?"

"Benim kedim."

"Senin kedin yok. Sen kedi sevmezsin bile."

"Bu kediyi seviyorum çünkü benim. Onu sahiplendim."

Zihnimde, annemin bir kedi kadın olup devasa evini kedilerle doldurduğu bir görüntü canlandı. "Nereden sahiplendin?"

"Bir gün verandada kahvaltı yaparken bana katıldı. Aç göründüğü için füme somonumdan biraz verdim, geri gelip durunca da onu sahiplenmeye karar vererek eve aldım."

Alnımı duvara yasladım, telefon kulağıma yapışıktı. "Tasması var mıydı?"

"Evet ama çok güzel değildi. Louis Vuitton'dan yeni bir tane aldım. Yakınmayı çok sevdiğin o uzun, zorlu yolculuğu yapmaya karar verirsen onunla tanışabilirsin."

Los Angeles trafiğinden dolayı her daim yakınma hakkım vardı, suçluluk uyandırarak bu hakkı elimden alamazdı. "Anne! Birinin kedisini çalmışsın!"

"Ben onu kurtardım, Aurora. Burada benimle gayet mutlu." Hattın diğer ucundaki mırlama arttı, bir yanım gerçekten birinin kedisini çalıp çalmadığına bakmaya kalkarım da onu ziyarete giderim diye bana numara çekiyor olabileceğini düşündü.

"Eski tasmada numara var mı diye bakman lazım! Sadece okyanusun ve Chuck Roberts'ın iftiralarını dinlemeyi seviyorsun, biliyorum ama dikkatle kulak kesilecek olursan Malibu'da bir yerlerde sevgili evcil hayvanı için ağlayan bir çocuk olabilir."

"Bugün çok dramatiksin, tatlım. Regl misin?"

Sabır. "Hayır."

"Babanın yaz tatilini hava durumu spikeri ve ailesiyle yatta geçirdiğini gördün mü?" dedi öylesine. "Elsa çok mutsuz. Monako'ya gitmek istiyordu."

Oflayarak, "Anne, nereden göreyim? Telefonun neredeyse hiç çekmediği bir yerde, hiçliğin ortasında yirmi çocuğu güvende tutmaya çalışıyorum," dedim. Babamın bunu yaptığına şaşırmıyordum ama bunun hemen gözlerimi doldurmayışı özgürleştirici bir histi. Umarım güzel vakit geçirirler diyecek kadar ileri gidecek değildim fakat ben olduğum yerde gayet mutluydum.

"Vaktini neyle geçiriyorsun bilmiyorum, Aurora. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Gerçekten gitmem gerek, Kedi'nin akşam yemeği vakti geldi."

"Adını Kedi mi koydun?"

"Başka ne koyacaktım? Kedi sonuçta. Hoşça kal, canım. Tekrar aramayı unutma."

Herkesin film izlediği alana döndüğümde fazlasıyla sersemlemiş hâldeydim. Emilia ve Xander uyumaları için Bozayıları toplamaya giriştiklerinde annemin yerime çalıntı bir kedi koymasını hâlâ sindirmiş sayılmazdım.

Zaman zaman, yeni bir ilgi alanı bulduğunda annemin ilgisinden geçici de olsa bir soluk aldığım olurdu. Şarap tadımı, pilates, Jack diye bir emlak komisyoncusu... ama hiç evcil hayvanı olmamıştı. Ne kadar tuhaf olursa olsun artık o evde yalnız olmamasına seviniyor gibiydim.

"Yatağında seninle yatsam nasıl olur?" diye sordum Emilia'ya.

"Kendi yatağında tek başına yatsan nasıl olur?" diye karşılık verdi. Gece vardiyasındaki danışmanlar için çocukların kulübesine bağlı iki yatak odası vardı ve çocukların odası geniş olsa da aynısı bitişik odalar için söylenemezdi. "Altı üstü fırtına. Atlatırsın. Peki benim neyi atlatamayacağımı biliyor musun? Ufacık bir yatağı seninle paylaşmayı."

Xander, "Dünyanın en küçük yatağında benimle yatabilirsin, Ror," diye sataştı. "Çok iyi bir arkadaş olduğum için gönüllü oluyorum."

Gözlerimi devirdim, teklifini kabul edecek olsam ânında tabanları yağlayacağını çok iyi biliyordum. "Sağ ol ama hiç almayayım."

Korkum ilk kez burada, epey kötü bir fırtına esnasında patlak vermişti. Yağmursuz bir fırtınada düşen yıldırım, Orla'nın arazisinden çok da uzak olmayan bir yerde kontrol edilmesi zor bir yangına sebep olmuştu ve az kalsın kampı boşaltmamız gerekecekti. Neyse ki itfaiye ekibi yangını kontrol altına almıştı. Çok küçüktüm ama o gün bugündür fırtınalı havalardan ödüm kopuyordu.

Freya'ya yağmurluğunu giydirdiğim sırada kapılar açıldı ve Russ eşofmanı ve Bozayı svetşörtüyle içeri girdi. Başını sallayıp saçlarındaki suları silkeledi ve odada gezdirdiği gözleri en sonunda bana odaklandı. Beni görür görmez gülümsedi, ben de sırıtışıma engel olamadım. Tanrım, kendime hâkim olmam lazımdı. Freya yüksek sesle öksürüp dikkatimi yeniden üzerine çekti. "Russ, senin erkek arkadaşın mı?"

Yine Leon'un saçmalıklarının ceremesini çekiyorsam yemin ederim bir sonraki gece vardiyamda kapıyı kilitleyip onu dışarıda bırakacaktım. "Hayır. O erkek olan bir arkadaşım. Erkek arkadaşım değil."

"O zaman neden izin günlerinizi hep beraber geçiriyorsunuz?"

"Sen arkadaşlarınla vakit geçirmeyi sevmiyor musun?" diye sordum. Kapüşonunu kahverengi buklelerinin üzerine çektim. "Ben seviyorum, o yüzden de izin günlerimi onlarla geçiriyorum."

"Ben bebek değilim," dedi. "Sır da tutabilirim."

"Ama ortada bir sır yok, şapşal kız. Şimdi git de sıraya gir lütfen."

Sesinde ufak bir hayal kırıklığı emaresiyle, "Tamam," dedi. "Ama babam başka tarafa baktığında babişim ona nasıl bakıyorsa Russ da sana öyle bakıyor, o yüzden seni seviyor olabilir bence."

"İyi geceler, Freya," diye homurdandım.

Olası âşıklar konusunda kampçılarınız tarafından yıldırılacak olmak yazılı olmayan bir kamp kuralıydı. Bunu da bir zamanlar bütün bu yıldırma işini yapan kişi olduğumdan biliyordum.

Yapılacak en akıllıca şey, söyleneni unutmaktı, sonuçta kim küçük bir çocuğun fikrine güvenirdi ki? Ne var ki ben burada durmuş Freya'nın babaları birbirlerine tam olarak nasıl bakıyor diye merak ediyordum.

Neyse ki diğer çocuklar hayatıma burunlarını sokmadı, Russ da Leon ve dedikodu kazanına daha fazla malzeme vermeyecek kadar uzağımda durdu. Russ'ı neredeyse öpüşecek olduğumuz o zamandan ve hemen sonrasında yağmurdan kaçışımızdan beri görmemiştim.

O zaman gerçekten beni öpeceğini düşünmüştüm. Çok yakın duruyorduk, ellerinin üzerimde olması da iyi geliyordu ama sanırım benim aksime o kendini nasıl tutacağını biliyordu. Bariz nedenlerden dolayı birileriyle yatıp kalkarak çılgın bir yaz geçirmeyi beklemiyordum ama küçücük, ufacık bir öpücükten kimse ölmezdi herhâlde.

Beni bir ağaca dayayıp becermek istersen buna da ikna olurum.

Tanrım, keşke vibratörümü getirseydim.

Russ yanımdaki boşluğu doldurup gülerek, "Derinlere dalmışsın," dedi. "Ne var ne yok?"

"Vibratörümü unutmuşum." Birden donakaldım ve akıllıca bir karar vererek ona dönüp de kelimelerimin etkisini görmemeyi seçtim. Kesin kulakları kızarmıştı; görmek için ona bakmama gerek yoktu. Öyle olduğunu biliyordum. "Sesli söylemek istememiştim."

Neyse ki yorumumu duymazdan gelip, "Seni kulübene bırakmamı ister misin?" dedi. "Hava berbat."

Dışarıdaki karanlık gökyüzüne bakıp, "Hayır, gerek yok" diye mırıldandım. "Herkes yatana kadar burada kalacağım."

"Ben de kalsam sorun olur mu?"

"Kalmanı çok isterim."

Gök gürültüsü kulübede sinema salonuna kıyasla daha yüksekti ve ben Xander'ın teklifini kabul etmeyi düşünmeye başlamıştım. Üç kişilik gece nöbeti olabilirdi, değil mi?

Kulaklıklarımla müzik dinlemeyi denedim. Sakinleştirici bir meditasyon yapmayı denedim. Bir kitapla dikkatimi dağıtmayı denedim ama hava öyle berbattı ki eğlence parkı sahibi seksi milyarderler bile dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu. Yemin ederim gök ne zaman gürlese kulübe sallanıyordu. Üç kere Russ'ın kulübesine gidecek olup son anda vazgeçtim. Filmlerde kahraman kalkar, kapıya yürür, elini kapı koluna koyar, sonra dramatik bir tavırla başını iki yana sallayıp uzaklaştır ya, aynen öyleydi.

Onu görmeye gitmemin sonucu hiç iyi olmazdı ama bu fikir bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Fırtınayı durduracak değildi sonuçta, ben de kulübesine giremezdim, yani karanlıkta dışarı çıkmamın bir anlamı yoktu.

Şansımı düşünürsek dışarı çıkar çıkmaz tepeme yıldırım düşerdi zaten.

Kendimle dördüncü kez tartışmaya girdiğim esnada kapı çaldı. Russ'ın da kendisiyle benzer bir tartışma içinde olma ihtimali neydi? O son birkaç santimi nihayet aşıp beni öpme olasılığı?

Kapıyı açtığımda sorunun cevabının sıfır olduğunu gördüm.

Öyle bir olasılık yoktu.

Jenna başını kapı eşiğinden sokup, "Vay be, amma dağınıksınız," dedi. Yerdeki kıyafetlere bakıp kaşlarını çattı. "Nasıl hareket ediyorsunuz burada?"

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Bayan Murphy?" diye homurdandım. Güzelim mavi gözleriyle kızarmaya meyilli bir doksan beşlik bir hokey oyuncusu olmadığı için hissettiğim hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmadım.

"Vay be, bugün aksiyiz bakıyorum. Fırtına korkunu atlatamadın galiba." Çantasına uzanıp bir fener çıkardı. "Elektrik kesilecek olursa diye."

Elektrik kesilebilirdi demek. Harika. "Bana bir hatırlatır mısın, neden bir yatta takılmak veya aynı ölçüde adice fakat havalı bir şey yapmak yerine seninle çalışmayı seçtim?"

"Çünkü beni seviyorsun," dedi gururla. "Ayrıca tamam yatlar havalı ama her yeri sel götürmesine neden olan yağmurla baş etmen gerekti mi hiç? Dubai'de böyle deneyimler elde edemezsin işte."

"Rüya gibi bir hayat, Jen."

"Aynen öyle," dedi sırıtarak. "Tamam, son teslimatım sanaydı. Bu akşam çalışmak zorunda olmadığım ve hava da berbat olduğu için gidip yatacağım. Stres yapma, tamam mı? Sabaha geçecek."

Birine stres yapmamasını söylemenin ne zaman faydası olmuştu ki? Yatağıma dönüp kitaba bir şans daha vereyim dedim ama beş dakika sonra vazgeçtim. Hayatımda ilk kez canım aşk kitabı okumak istemiyordu.

Müzmin bekâr olduğum düşünülürse aşk kitaplarını seviyor olmam daha da şaşırtıcıydı tabii. Kurgusal mutlu sonlara fazlasıyla inanırken kendi mutlu sonumu asla düşünmemiş olmam garipti.

Kapı bir kez daha çaldı. Gidip açtığımda Orla'yı gördüm. Artık evrenin benimle dalga geçtiğinden emindim. Buraya geldiğimden bu yana yaptığım ve beni Orla'nın radarına sokabilecek her şeyi zihnimden geçirdim ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Zihnen sürtüklük yapmıştım, gerçek hayatta değil. Düşünce-

lerimi de okuyamadığına göre tam bir ezik gibi çaresizce bir öpücüğün hasretini çektiğimi biliyor olamazdı.

"Selam, tatlım. Sanırım yanlış yere geldim." Mesajlarına bakmak için telefonunu çıkardı. "Kulübelerden birinin çatısı sızdırıyormuş, tamir kayıtları için fotoğrafını çekmem gerek. Bugünlerde yaşlı bir kadın olmanın en ufak bir avantajı yok, yemin ederim. Yağmurda dışarı yollanıyorum, böyle bir dolu saçmalık oluyor."

Gözlüklerini çıkarıp yağmurluğunun altındaki ceketin yakasıyla buğuyu ve suyu temizlerken telefonunu bana verdi. "Burada yirmi iki değil yirmi yedi yazıyor. Yirmi yedi ana çimenliğin orada. Sanırım Kirpi kulübesinin karşısında kalıyor."

Orla kapüşonunu sıkıştırıp telefonunu geri alarak cebine attı. "Teşekkür ederim, tatlım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, iyi uykular."

Tavana bakarak yağmurun yavaşlamasını dinledim. Tam uykuya dalacakken gök sanki siktiğimin kulübesinin tam tepesinde gürledi.

Kendi kendime, "Tamam, bu işi yapıyoruz. Bu iş oluyor," diye mırıldanıp yataktan çıktım ve spor ayakkabılarıma uzandım. Işığı yakıp Emilia'yla ikimizin eşyalarını karıştırdım. Jenna haklıydı, çok dağınıktık. Yağmurluğum neredeydi benim?

Yenilgiyi kabul edip Bozayı svetşörtümü giydim, şortumla birlikte bakıldığında Russ'ı taklit ediyor gibi bir hâlim vardı.

Bu büyük ihtimalle kötü bir fikirdi.

Kendime yüksek sesle, "Kötü fikirler, karakteri geliştirir," derken kulübenin elektriği kesildi. "Hayatımı sikeyim. Bu bir işaret olamaz."

Jenna'nın verdiği feneri el yordamıyla bulmaya çalışırken bunun bir işaret olmadığını tekrarlayıp durdum, sonra da karanlıkta yavaşça kapıya doğru yolumu bulmaya çalıştım. Dışarı çıkar çıkmaz diğer binalarda ışık olduğunu gördüm. Bir tek bizim sıradaki kulübelerin elektriği gitmişti.

Hiç şaşırmadım.

Yıldırım çarpması olasılığını hiç araştırmamış olmam göl tarafına doğru patikadan aşağı koşarken bir hata gibi geldi. Russ'ın beni geri çevirmesi gibi bir risk vardı.

Ne yapıyordum ben? Eski Aurora beni görse kapıldığı o saf dehşetle bir yuh çekip yerlere yığılırdı.

Kulübe sıralarına gelip de kapı numaralarını seçebilmeye başlayınca fenerimin varlığına şükrederek 33 numaraya yöneldim. Russ'ın kapısına giden veranda basamaklarını tırmanırken kalbim ağzımdaydı.

En kötü, yatağıma geri dönmemi söylerdi. En azından bence en kötüsü buydu yani. Burada olmamam gerektiğini biliyordum, o yüzden benim bu muhtaç kıçımı istememesinde şaşırılacak bir şey yoktu.

Gökyüzünde büyüleyici ve korkutucu bir şimşek patlarken kapıya vurdum. Perdelerin arasındaki boşluktan ışık sızıyordu ama Russ kapıyı açmadı. Tekrar vurup bekledim, banyoda falan olabileceğini düşündüm ama kapı açılmadı.

Hevesim kırılmış ve biraz da utanç içinde yenilgiyi kabul ederek verandanın korumasından ayrılıp yeniden yağmurun altına çıktım. Zaten aptalca bir karardı, buraya gelmemeliydim. Belki de yanlış anlamıştım. Hayatımın geri kalanında bu geceyi düşünüp durarak harika vakit geçireceğime emindim. Yaşlandığımda ve saçlarıma ak düştüğünde, üzerinde lanet olasıca bir ayı olan svetşörtümle yağmurda dışarı çıktığımı ve düşünmeden edemediğim adam tarafından görmezden gelindiğimi kafamdan geçirip soğuk terler dökerek uyanacaktım.

Kulübeden uzaklaşırken ilk köşeyi döndüğüm anda bana doğru gelen Russ'ı görünce aniden duruverdim. Başı eğikti ama birkaç adım daha attıktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı ve o da olduğu yerde durdu. Karanlıkta, "Hey," diye seslendi. O da benim gibi sırılsıklamdı, üzerinde gün içinde giydiği kıyafetler vardı ama yağmurdan renkleri koyulaşmıştı.

"Selam."

Usulca, "Kulübene gittim," dedi. "Korkmuş olabileceğini düşündüm, iyi olup olmadığına bakmak istedim."

Duyduklarıma kelimelerle nasıl cevap verebileceğimi bilmediğimden ona doğru ilerledim, o da bana doğru geldi, büyüsüne öyle bir kapıldım ki şimşekler Honey Acres'ın üstündeki gökyüzünü aydınlattığında irkilmedim bile çünkü nihayet o son birkaç santimi kapayıp beni öpmeye başlamıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Aurora

Yağmurda öpüşmekle ilgili neden o kadar şarkı yapıldığını yeni anlamıştım.

Russ beni kulübesinin duvarına yasladı, bacaklarımla daha önce pek çok kez yaptığım gibi onu sıkıca sardım fakat bu kez onun parmakları da saçlarıma dolanmıştı, boynumu öpmek, yalamak ve emmek için başımı yana eğdi.

Geçen seferkine kıyasla farklı bir şeyler vardı; daha öz güvenliydi, beni duvarda kıvrandırıp inletmek için ne yapması gerektiğinden daha emindi. Svetşörtünü çektim, bedenini yeniden görmek ve bana dayandığını hissetmek için sabırsızlanıyordum. Islak kumaşı başının üzerinden çıkarmama yardımcı oldu, hiç beklemeden o da benim üzerimi çekip çıkardı. Nemli karınlarımız birbirine yapışırken sıcaklık bedenime orman yangını gibi yayıldı.

Kulağıma, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Bunu yeniden yapmamızın bu kadar sürdüğüne inanamıyorum."

Ben de inanamıyordum. Birbirimize ne kadar iyi geldiğimizi bilmemize rağmen gösterdiğimiz iradeden dolayı madalyayı hak etmiştik. "Bazılarımız kurallara saygı duymak istiyor, Callaghan," diye sataştım. Elleri kalçama indi ve bütün bedenim her an tutuşacakmış gibi hissetmeye başladım.

Beni yatağına taşıyıp nazikçe yatırdı. Yatağın yumuşaklığı duvarın sertliğinden sonra hoşuma gitmişti. Pantolonunu ve baksırını indirdi; çenemin yere düşmemesi için çaba harcamak zorunda kaldım. Onu son görüşümden bu yana geçen zamanda,

azametine dair hatırladıklarım silinmeye yüz tutmuştu ve burada bulunduğum birkaç hafta boyunca duşta kendi başıma geçirdiğim sürecin ardından biraz paslanmış olduğumu hissediyordum.

"Bana öyle baktığında egom ne kadar şişiyor biliyor musun?" dedi. Tamamen çıplak bir hâlde yatağa, bacaklarımın arasına diz çöktü.

İnsanlar sizinle konuşurken onların yüzüne bakmamanın kabalık olduğuna dair bir yerlerde bir kural vardır mutlaka ama hakkımı vermek gerekirse o kuralları koyanlar Russ'ın aletinin güzelliğini görmemişti.

"Beni ikiye ayırma olasılığına dair bir risk değerlendirmesi yapıyorum da."

Homurtuyla gülüp beni ağır ağır öpmek için bedenime doğru eğildi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Haftalardır başka bir şey düşünmüyorum," diye itiraf ettim. "Biraz riskten korkacak değilim."

Russ şortumun düğmesini çözüp indirdi, sonra iç çamaşırımı kaydırıp çıkardı, bacaklarımı önünde kocaman açtı. Bedenimde bir damla bile alkol yokken normalde şu anda utanca kapılırdım. Onun yanında öyle olmadı ama. Bacaklarımın iç kısmını ovuşturarak, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Her şeye. "Sana yakın hissetmeye."

Yatakta yanıma uzandı, karınlarımız birbirine değsin diye beni yan çevirdi. Bacağımı kalçasının üzerine atıp bir kolunu başımın altına soktu. "Böyle iyi mi?"

"Mükemmel."

Russ eliyle belimin kıvrımını yavaş yavaş okşamaya başladı, aşağıya dek inip kalçamı avuçladı. Eli, bacaklarımın arasına girmek için kalçamdan kayarken ağzı ve dili benimkiyle oynuyordu. "Off, Aurora," diye inledi. Alnını alnıma dayadı. "Çok ıslaksın."

Aleti karnımda değdi. "Sana dokunabilir miyim?"

"Bana ne istersen yapabilirsin." Elimi ona dolayıp yavaş yavaş bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiğimde inledi. Bir parmağını içime soktu, sonra ikincisini de sokup beni esnetti. Kalp atışlarım hızlandı, aramızdaki eli sevdiği bir ritimle hareket ederken nefesim düzensizleşti. "Çok iyisin, tatlım."

Sabırlı davranıyor, tam olarak neyi sevdiğimi öğrenmek için her bir tepkimi izliyordu. Kalçasının üzerindeki bacağım sallanmaya başladı, midemdeki o gittikçe çoğalan his iliklerimde dolaşıyordu sanki. "Boşalacağım." Başparmağı klitorisimi buldu; tek istediğim onu daha da yakınıma çekmekti. Nasıl daha da yakına çekeceğimi bilmiyordum ama boş elim ensesini kavradı ve ağzının içine inledim. "Ah, Russ. Aman Tanrım."

"İşte böyle. Seni boşaltırken güzel yüzünü görmeme izin ver."

Bedenim parmaklarının ucunda bükülüp kıvrandı, elim hâlâ aletindeydi. Parmaklarını içimden çıkardı, kalçasını birkaç kere elime doğru itip durdu, beni durdurmak için elini, elime doladı. "Henüz boşalmak istemiyorum."

"Prezervatiflerin nerede?"

Yüzünün dehşetle çarpıldığını gördüm. "Siktir."

"Lütfen prezervatifleri alıp gelirken iki saniyeliğine benden uzaklaşmak zorunda kalacaksın diye siktir dediğini söyle."

Süklüm püklüm bir ifadeyle, "Prezervatifim yok," diye itiraf etti. "Bana öyle bakma, sevişmeyi beklemiyordum ki!"

Dönüp sırtüstü uzandı, bacağımı kullanarak beni üzerine çekti. Taş gibi sertleşmiş aleti bacaklarımın arasındaydı. Kalçamı nazikçe oynattığımda gözleri yuvalarında döndü, beni olduğum yerde tutmak için kalçamı kavrarken kendini yukarı doğru kaldırarak hareketlerime karşılık verdi.

Vajinam şişmişti, ağrıyordu ve ıslaktı; bu da sorun çözme yetilerimi bulandırıyordu. Kendim de prezervatif getirmemişken onu bundan dolayı suçlayamazdım.

"Kullanmayabiliriz? En son ne zaman test yaptırdın?" diye sordum. "Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum, en sonuncu

testim de temizdi. Hep prezervatif kullanırım. Bu hafta birimiz Meadow Springs'e gidip birkaç tane alabilir."

"Seninle tanışmadan birkaç hafta önce test yaptırmıştım, temizdi. O zamandan beri de sadece seninle beraber oldum ama prezervatif kullanmamak beni rahatsız ediyor. Doğum kontrolünün ne kadar etkili olduğuna dair istatistikleri düşünüp endişelenecek olursam tadını çıkaramam."

"Sorun değil. Saygı duyuyorum." Bu konuşmayı muhtemelen soyunmadan önce yapmalıydık ama en azından konuşabiliyorduk. Biraz utanmış gibi görünse de utanmasına hiç gerek yoktu aslında. Onu oturma pozisyonuna getirdiğimde ellerinden destek alarak geriye yaslandı, ben de kollarımı boynuna dolayıp dudaklarını küçük küçük öpmeye başladım. "Seni başka bir dolu şekilde tatmin edebilirim. Hadi kaç yol olduğunu saya... Aman Tanrım, eminim Xander'da vardır."

Kulübenin Xander'a ait olan tarafına doğru koşuş hızımı daha önce herhangi bir şeyde gösterdiğimi hiç sanmıyordum. Russ ayaklarını yere indirip yatağının kenarına oturdu. "Rory, Xander'ın eşyasını karıştırmamalıyız bence."

Haklıydı, dikkate alacağım falan yoktu ama haklıydı. "Xander prezervatife ihtiyaç duyduğunu bilse kızar mıydı sence?"

"Haklısın."

Başucu komodini, banyo malzemelerinin olduğu çanta, çorap çekmecesi, gardırop gibi bariz yerlere baktım ama bulamadım. Xander olsam prezervatiflerimi nereye saklardım? Yere inip yatağın altını kontrol ettim. Pençeleri olan tüylü bir şey bulma ihtimalim de vardı ama ilk anda bir spor çantası gördüm.

"Tanrım, Aurora." Russ homurdandı. Gerçekten canı yanıyormuş gibiydi. Kıçım havada, memelerim yere yakındı, şu an aklından neyin geçtiğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Çantayı kendime doğru çektim ve tam da aradığım şeyi buldum. Folyo kaplı paketleri ödül gibi havaya kaldırırken yatağına koşmamak için kendimi tuttum. Daha önce Russ'ın

paketi yırtıp prezervatifi takarkenki kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim.

Yatağın kenarından ayrılmadan bacaklarımın arkasını tutup kalçasının iki yanına almak için kendine doğru çekti. O kendini ayarlarken dikkatli davranarak üzerine indim. İçim öyle çok doldu ki afalladım, esnedim, donakaldım. Usulca, "Acele etme," diye mırıldanıp mememi öptü. Elleriyle belimi tuttu ve ben tereddütle bir aşağı bir yukarı gidip her an daha fazlasını içime alırken bana yol gösterdi. "İşte böyle, aferin sana. Çok iyisin, Aurora. Beni deli ediyorsun."

İtiraf etmekten utanacak değilim, bu övgüleri, seksi daha iyi hâle getiriyordu.

Russ Callaghan ne zaman isterse bana aferin diyebilirdi.

Kusursuz bir ritim tutturduk. Elleri kalçamı kavradı ve ben üzerinde gidip gelirken bana yardım etti, bir yandan da ağzıyla boynumu ve memelerimi keşfediyordu. Parmaklarımla bacaklarımın arasını çılgınca ovarak onu iyice sardım. Nefes nefese, "Yakınım," dedim.

Elleri beni yönlendirmeye devam ederken ağzımı onunkine doğru yaklaştırdım, bedenlerimiz o kadar çok yerde birbirine yapışmıştı ki tek bir insan gibiydik. Bedenimde şimşekler çakıyormuş gibi geliyordu ve ona sıkıca sarılıp coşkumu onunla yarıştırarak etrafında nabız gibi attım.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Bacaklarım yanıyor ama değdi."

Russ beni üzerinden kaldırıp yeniden yatağına yatırdı ve yanıma uzandı. Kolu başımın altına girdi, göğsü sırtıma dayandı, kaşık pozisyonu almaya çalışıyor gibiydik ancak o esnada aletinin beni arkadan dürttüğünü hissettim. "Bacağını biraz kaldır, tatlım."

"O şeyi kıçıma sokamazsın."

Enseme doğru gülerken tüylerim diken diken oldu. "Öyle bir niyetim yoktu ama söylediğin için teşekkür ederim."

Tek seferde yeniden içime girdi, bu açıdan her şey daha farklı geliyordu. Bacağımı indirdim ve boynumdaki eli meme uzandı, parmağını meme ucumun etrafında döndürmesine izin verdim. Diğer eli karnımda gezindi, sonra bacaklarımın arasından geçti ve o anda diğer herkesin bir anda gözümden düşeceğini anladım.

Kalçası eliyle birlikte kibarca öne arkaya gidip gelirken kulağıma tatlı şeyler fısıldıyordu. Aynı anda her yerdeydi ve ben biraz sonra yeniden o uçurumdan düşeceğimi biliyordum. Böyle değer görüyormuş, tapılıyormuş gibi hissediyordum. Hayatındaki tek vazifesi bana kendimi güzel ve isteniyormuş gibi hissettirmekti sanki. O kalçasını öne getirirken ben de benimkini geri ittim, delice bir döngüye girdik, birlikte bir coşkunun peşine düştük.

"İşte böyle, bana beni ne kadar istediğini göster," dedi boynuma doğru. "Sen her riske değersin, Ror."

Bedenlerimizin birbirine çarpma sesi fırtınanın sesini boğuyordu. Tanrım, artık fırtına var mı onu bile bilmiyordum. Russ bütün duyularıma hâkimdi. Ben inledim, o inledi. Ben hızlandım, o hızlandı. Boynumdaki nabzım ağzının altında hızla atıyordu. Hareketleri baştan savma ve sert bir hâl aldı. İsmimi sayıkladı, parmakları beni daha da hızla okşarken o uçurumdan bir kez daha ama bu kez onunla birlikte düşmeye başladım.

Yorgundum, ağrım vardı ve tamamen doymuştum.

İçimden hemen çıkmadı, bir süre hiç hareket etmeden uzandık. Nefesini verdi. "Sana kafayı takmış olabilirim."

Bu sözler sanki bana yeniden orgazm yaşatmıştı. "Seksten böyle diyorsun."

"Hayır."

Yavaşça içimden çıktı, ben acıyla yüzümü buruşturunca beni kibarca öptü. Prezervatifi çıkarmak için banyoya gitti ve ben ilk kez az önce yattığım erkeğin kapıyı kapayıp gitmemi bekleyeceği düşüncesine kapılmadım.

Yeniden yanıma uzandığında yüzüme bakmak için üzerime eğildi, saçımı aradan çekip alnımı öptü. "Bir şey ister misin? Çocuk? Duş? Rahat bir kıyafet?"

"İyiyim böyle." Yorganı üzerime çekip yanıma yattı. "Teşekkür ederim."

Russ yeniden alnımı öpüp bedenimi kendine çekerek kolunu yana doladı. Seksten sonra kaşık pozisyonunda uzanmak hiç deneyimlediğim bir şey değildi ama kendimi öyle güvende ve mutlu hissediyordum ki aklım başımdan gitmişti. Yatağının başından bir kitap alıp ışığını kıstı. Ne okuduğunu sormak istedim ama gözlerim kapanmaya başlamıştı. Uyuyakalmak üzereyken sesi beni durdurdu. "Uyandığımda burada olacak mısın?"

"Olacağım, söz veriyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Russ

En son ne zaman birkaç saatten fazla uyuduğumu hatırlayamıyordum. Kapalı perdeler saatin kaç olduğunu anlamayı imkânsız kılsa da dün gece derin uyuduğumu hissedebiliyordum.

Bana saati gösterecek bir şeye uzanırdım ama Aurora etrafına doladığım kolumun üzerinde uyuyordu, diğer kolum da karnının üzerindeydi. Omzuna ufak bir öpücük kondurunca biraz kıpırdanarak bana doğru hareket etti, kalçası aletime sürtünüp inlememe yol açtı.

Aynı şeyi tekrar ederken bu kez daha kasıtlı hareket ettiği belliydi ama uyuyormuş gibi yapıyordu. Kalçamı bilerek öne itip kulağına, "Uyanık olduğunu biliyorum, Rory," diye fısıldadım.

Güldü. Dünyada en sevdiğim ikinci sesti bu. İlki tabii ki ismimi sayıklayarak inleyişiydi. Esnerken, "Nasıl bir uyandırma yöntemi ama," dedi.

Geceleri yanımda uyuyacaksa onu nasıl isterse öyle uyandırırdım.

Eli arkaya uzanıp dizime, sonra bacağıma sürtündü, yavaş yavaş yukarı tırmandı, arada bir tepkimi ölçmek için duruyordu. Sonunda kolu arkasında katlandı ve parmakları kibarca testislerimi geçip aletime sürtündü.

Elini bana dolayıp test etmek için okşarken, "Böyle iyi mi?" diye sordu.

Boğulur gibi, "Evet," dedim. Onun için işleri kolaylaştırmak adına kalçamı eliyle eş zamanlı oynattım. "Çok iyisin, tatlım."

Ansızın durdu, yanlış bir şey yaptığımı düşünüp panikledim ama sonra yüzüme bakmak için döndü. Uyku mahmuruydu, ıslak saçları kuruyup dalgalanmıştı, bakışı kalbimin ritmini bozuyordu. *Keşke bu ânı kaydedebilsem, şişeleyip onu mahvetmeye çalışacak harici güçlerden koruyabilsem*, diye düşündüm.

Aurora öne eğilip beni öptü ve şu an hariç hiçbir şeyi umursamamaya başladım. Geri çekildi, sonra köprücük kemiğimi, göğsümü öptü, ben beklentiyle nefesimi tutana ve onun yüzündeki uykulu ifade de yerini çok daha haylaz bir bakışa bırakana kadar yavaş yavaş aşağı indi.

Bacaklarımın içini, kasıklarımı, istediğim yer dışında her yerimi öptü. Saçlarını kulağının arkasına attım, bana baksın diye çenesini kaldırdım. "Beni yalvartmaya mı çalışıyorsun, Aurora?"

O yeşil gözler bana öyle masum bakıyordu ki gören aletim dudaklarının yanında değil sanırdı. Gözlerini benden ayırmadan aletimin kökünü öptü. "Hayır." Bir sonraki öpücük biraz daha yukarıya kondu. "Haftalardır yapmaya can attığım bir şey için bana yalvarmana gerek yok."

Parmaklarımı başımın tepesinde birleştirip karnım gerilirken kendi saçımı çektim, soluklarım ritmini korumak için savaşıyordu. "Bu hayatımın en iyi yedi saniyesi olacak."

Gülerken, "Seni tahrik etmeye çalışırken güldürmesene," diye homurdandı.

"Çalışmana gerek yok, başardın zaten. Beni tahrik edilmiş say. Ya da kafayı takmış. Yanıp tut–" Dudakları aletimin ucuna değdiği anda nasıl konuşulduğunu unutuverdim. Yedi saniye derken şaka yapıyordum ama artık şaka olduğundan emin değildim. "İnanılmazsın. Off."

Başını indirip daha fazlasını ağzına aldığı sırada saçları yüzünün önüne düştü; saçlarını yüzünden çekip avucumun içinde topladım. Bu hoşuna gitti; hoşuna gittiğini mutlu mutlu inleyip beni köküne kadar ağzına alarak gösterdi.

Benim de hoşuma gitmişti.

Bir ânını bile kaçırmak istemediğim için gözümü bile kırpmaya korkuyordum. Boştaki elinin tırnakları karın kaslarıma nazikçe sürtünürken diğer eli beni uçurumun kenarından atmak için ağzıyla birlikte çalışıyordu. Saçlarındaki elim gerildi, bedenim kasılırken içimdeki tutku büyümeye başladı.

Bacaklarımın arasından beni seyretti; o hayat dolu yemyeşil gözleri bana odaklanmıştı. "Az kaldı."

Kelimelerim onu teşvik etti; az sonra boşalacaktım. Tam o sırada kulübenin kapısı açıldı ve Xander köpeklerle birlikte gece vardiyasından dönüp bir daha erekte olma ihtimalimi tamamen yok etti.

İkimiz de aynı anda, "Siktir!" diye bağırdık. O gözlerini kapatmak için elini kaldırırken ben battaniyeyle Rory'nin çıplak vücudunu örtmeye çalıştım.

Xander daha önce hiç görmediğim bir hızla kulübeden geri geri çıkarken, "Kusura bakmayın, kusura bakmayın," diye bağırdı. "Artık insanlar kapıya çorap koymuyorlar mı?[5] Aman Tanrım."

O anki hislerimi en iyi tanımlayacak ifade dehşetti.

Aurora'ya baktığımda kendiminkine eş bir utanç görmeyi bekliyordum ama elbette görmedim çünkü karşımdaki Aurora'ydı. Kahkahasına engel olmak için elini ağzına kapamıştı. "Kusura bakma," diye fısıldadı. "Gülmüyorum, yemin ederim. Sen iyi misin?"

Öylesine üzerine attığım battaniye kısmen başının üstündeydi ve o, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde duruyordu. Aletimse artık kesinlikle sert değildi. Elimle yüzümü ovuşturup kahkahayı bastım, bu da ona ihtiyaç duyduğu izni

5 Amerikan gençliği arasında özellikle yurt gibi toplu yaşanan alanlarda cinsel bir birliktelik söz konusuysa odayı/evi paylaşan kişiye içeri girmemesi gerektiğini anlatmak için kapıya çorap asılır. *–ç.n.*

verdi. Onu kendime çektim, bana iyice sokulduğunda alnını öptüm. "Yakalanmadan altı saat bile duramadık."

Parmaklarını tenimde gezdirirken, "Bir dahakine daha akıllı davranırız," dedi. "Kimse yokluğumu fark etmeden kulübeme dönmem gerek. Boşalamadığın için üzgünüm."

Öyle rahatça "bir dahakine" dedi ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ondan vazgeçmek zorunda kalmak istemiyordum ama yakalanırsak kovulmak da istemiyordum. Öte yandan ondan vazgeçmek zorunda kalmayı hiç ama hiç istemiyorum. O, hayatıma girip de diğer meseleler tarafından mahvedilmeyen tek şeydi. Bana umut aşılıyordu ve ben henüz o hisse veda etmeye hazır değildim.

"Daha dikkatli oluruz," deyip yeniden alnını öptüm.

Üzerimden inip giyinmeye koyuldu, hâlâ nemli olan kıyafetlerini yerden alırken kaşlarını çattı. "Kıyafetlerimi katlamamışsın, Callaghan," dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Baksırımla şortumu üzerime geçirip yatağın ucuna oturdum ve hâlâ nemli olan svetşörtünü başından geçirirken yüzünü buruşturmasını izledim. Ayakkabılarını giydiği sırada onu kendime doğru çekip bacaklarımın arasına aldım. Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve ben ellerimle bacaklarını okşarken bana gülümsedi.

Kapı çaldı, hemen arkasından da aralandı. "Bu güzel birlikteliği bozmak istemem ama tuvaletim geldi diye buradayım. Yani şu işi bitirseniz ve ben de ayı gibi ormana yapmak zorunda kalmasam harika olur."

Aurora omzunun üstünden kapı aralığına baktı, ellerini yüzümden çekmedi. "Başka tuvaletler de var, biliyorsun değil mi? İkinci seçeneğin orman değil yani?"

"Yahu bugünlerde insanın tuvalet için istediği yeri tercih etmesine de mi müsaade yok? Toplum olarak bu hâle mi geldik biz?"

"Gidiyorum, drama kraliçesi seni," diye seslenip bana bir veda öpücüğü verdi.

Onu gerisin geri yatağa sürükleyip kapıyı kilitlemek istiyordum ama rahatsız edilmemiz muhtemelen iyi bir şeydi; saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve bölünmeseydik saati umursayacak isteği bulabileceğimi de sanmıyordum.

Rory kapıyı açar açmaz köpekler koşarak içeri girdi, Xander yanından geçtiği sırada Rory'ye çak yapmaya çalıştı ama Rory oyuncu bir tavırla kaburgalarından dürtünce duruverdi. "Senden bir şeyler çaldım, kusura bakma. Hoşça kal."

Rory'nin arkasından, "Bu işler hep zengin kızların başının altından çıkıyor zaten!" diye bağırdı. İçeri gidip de kapıyı arkasından kapadığında yüzündeki sırıtışı görmemek mümkün değildi ve ben de aptal gibi sırıtmadan duramıyordum. "Tuvaletimi yapacağım, sonra da olanları konuşacağız."

O işini görürken ben de köpeklerle oyalandım. Döndüğünde o –hiç şüphesiz sersem– gülümseme hâlâ yüzündeydi. Bugün ikimiz de izinliydik. Benim ikinci izin günümdü, o ise dün Aurora'nın vardiyasını aldığı için bugün ilk kez izin yapıyordu. Ne var ki bunu konuşmamış olsak da bütün gün yardım etmek için diğerleriyle vakit geçireceğimizi biliyordum.

Beni yanlış anlamayın, çocuklar yorucu olabiliyordu, evet ama bu güzel bir yorgunluktu. Zihnimi meşgul ediyordu, ayrıca öz güvenlerine kavuşmalarına yardımcı olmaktan keyif alıyordum. Tuhaftır ama küçükken zengin çocukları gözümde büyütürdüm çünkü ailem zengin olsa hiçbir sorunum olmayacağına inanırdım. Büyürken de bu düşüncem pek değişmedi, özellikle de üniversiteye başladığımda ve etrafımdaki herkes maddi açıdan benden daha ayrıcalıklıymış gibi hissetmeye başladığımda.

Sanırım burada çalışmak içimdeki o çocuğu iyileştirmeye başlamıştı. Bendeki güvensizlikleri ve endişeleri taşıyan bu çocukları görmek yıllar önce aptallık ettiğimin farkına varmamı sağlıyordu.

Tamam, bugün yardım etme konusundaki arzumun altında ufak da olsa Rory'yi görme isteği yatıyor olabilirdi.

Xander kendini yatağa atarken az kalsın çoraplarından birini kemiren Alabalık'ı ezecekti. "Bayan Eli Uzun'un ne çaldığını tahmin edeyim mi? Prezervatif olabilir mi acaba?" Başımla onaylayınca sırıtışı büyüdü. "İşi sağlama aldığınıza ve beni leylek hikâyesini anlatmak zorunda bırakmadığınıza sevindim."

Xander'la o konuşmayı yapacağıma leyleklerin saldırısına uğramayı yeğlerdim. "Aynı yaşta olduğumuzun farkındasın, değil mi?"

"Zamane çocukları..." Ona fırlattığım ayakkabıdan kaçtı. "Kedi gibi reflekslerim var, adamım. Ama cidden, senin için sevindim. Çok kıskandım ama sevindim de. Yaz aşkı seni bekliyor. Rüya gibi bir hayatın var."

"Sağ ol, dostum. Bugün ne yapacaksın?" diye sordum. Benden daha fazla bir şey anlatmamı istemeden konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

Huylu huyundan kolay kolay vazgeçmiyordu.

"Önce uykuma döneceğim. Jax dangalağı yatmadan önce korku hikâyeleri anlatmaya karar verdi. On yaşında birine dangalak demek hoş değil biliyorum ama kendisi sahiden tam bir piç. Epey gözyaşı döküldü, drama yaşandı; hepsi çok sinir bozucuydu. Sana sormuyorum çünkü kız arkadaşının yakınında takılıp bunu sırf takım oyunlarını önemsediğinden yapıyormuşsun gibi davranacağını biliyorum."

Onu düzeltmek ve Rory'nin kız arkadaşım olmadığını söylemek istedim ama kulağıma güzel geldi. "Eh, öyle gibi."

Esneyip battaniyeyi kendiyle Alabalık'ın üzerine çekti. Alabalık hemen battaniyeyi kemirmeye girişti. "Sırrın bende güvende, dostum."

Ben duşumu alıp kahvaltıya gidene kadar dün geceki yağmurdan eser kalmamıştı. Yemek salonuna yaklaşmışken arkamdan, "Bekle," diye seslenildiğini duydum.

Daha yeni duş almış ve şimdi Bozayı tişörtüyle duran Aurora bana yetişmek için koşarken gülümsüyordu. Eli nazikçe benimkine sürtünüp geçti, biri bizi görecek olursa şüphe çekecek hiçbir şey olmadı ama bu kadarı bile tüylerimin diken diken olmasına yetti. "Hey."

"Selam."

"Selam," diye tekrarladı utangaçça. "Ben sadece şey demek istemiştim... Düşündüm de ee, dün gece kuralları ihlal etmene sebep olduğumu biliyorum ve söz vermiştim..."

Usulca, "Rory," diyerek sözünü kestim. Durdum, yanından ayrılıp karşısına geçtim. Yüzünde şüphe görmeye veya sesinde öz güvensizlik duymaya alışkın değildim. Sessizliği doldurmak için gevezelik ettiğinde bile öz güvenli konuşurdu ama şimdi güvensizlikle boğuşan bir kadın gibi görünüyordu. "Hiçbir şey yapmama sebep olmadın. Ben de senin kulübene gitmiştim, unuttun mu?"

"Biliyorum ama bu iş senin için önemli, benim için de önemli. Buraya bayılıyorum ama dürtü kontrolüm aç bir rakununkinden farksız. Senin için önemli olan şeylerin benim için önemli olmadığını düşünmeni istemiyorum. Anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım. Ben pişman değilim." Siktir, onu öpmek istiyordum. "Yemin ederim. Biraz rahatlamaya, her şeyi o kadar kafaya takmamaya çalışıyorum."

"Yapabilirsen senin için iyi olur. Bence daha mutlu olursun."

"Eee..."

Bunu nasıl söyleyecektim?

"Eee..." diye tekrarladı.

"Senden hoşlanıyorum, Aurora. Hem de çok. Dün gece yaşandığı için çok mutluyum."

Ağzı açılıp kapandı, sonra yine birazcık açıldı. Japon balıklarına benziyordu. Boğazını temizleyip başını iki yana salladı ve kendini zorlayıp ciyaklar gibi bir sesle, "Ben de," dedi. Boğazını temizledi. "Ben de senden çok hoşlanıyorum."

"Eee..."

"Eeesi onlar bizi aramak için bir ekip göndermeden önce kahvaltı yapmalıyız," deyip havada asılı duran tuhaf sessizliği böldü. "Duştan önce bayrak kaldırmayı neden kaçıracağımı ve kahvaltıya neden geç kalacağımı açıklamak için gittim ve nedense Orla oradaydı. Yalan atıp elektrik gittiği için telefonumun şarj olmadığını ve alarmımın çalmadığını söyledim, olabildiğince çabuk gelirim dedim."

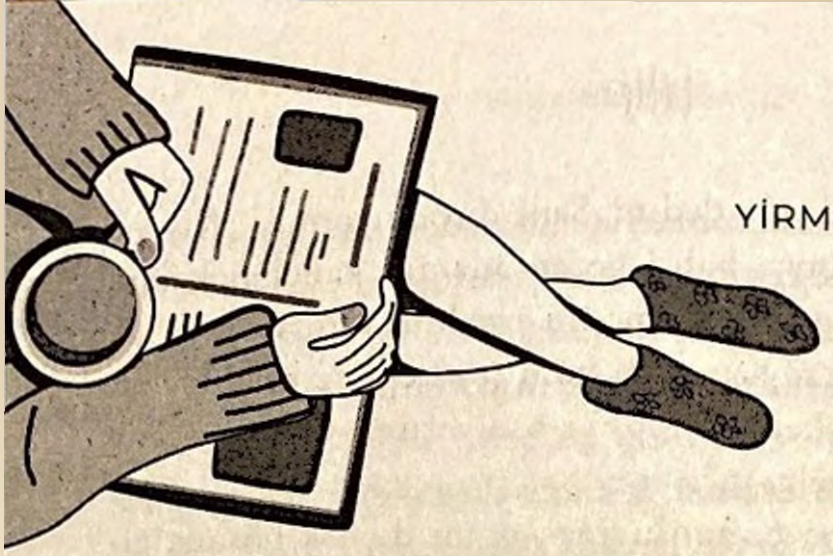
Yeniden salona doğru yürümeye başlarken takdir edercesine başımı salladım. "Akıllıca."

Dudak büktü. "Değilmiş işte. İşe bak ki ben seni bulmak için çıktıktan iki dakika sonra elektrik gelmiş ve fırtınayla da alakası yokmuş. Sızdıran çatıyı tamir etmeye çalışan adam yanlış şalteri kapatmış."

"Eh, yalan söylediğini kanıtlayamazlar."

"Emilia kanıtlayabilir, zaten bildiği kesin. Öyle bir bakış attı." Kapılara vardığımız sırada derin derin iç çekerek durup bana döndü. "Kusura bakma. Daha önce kimse bana benden çok hoşlandığını söyleyip de bununla benimle sevişmekten hoşlandığından daha fazlasını kastetmemişti. Bir an şaşırdım. Üniversiteye dönüp de her günümü seni görmeden geçirmek istemiyorum, Russ. Seni görmek günümün en güzel yanı. Ben bunun benim için ne demek olduğunu anlamaya çalışırken beni beklemek ve sabretmek istersen belki aramızda özel bir şey olabilir."

Bu kez şaşıran ben olmuştum. Şu hâlimiz gerçek olamayacak kadar rahat, fazla doğal geliyordu ama bu benim gerçek hayatımdı. "Seni sonsuza dek beklerim, Aurora."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aurora

Günlerdir karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Başta hastayım sanmıştım ama tam olarak midem bulanıyor da denemezdi, daha çok karnımda bir karıncalanma gibiydi. Geceleri, Emilia'yla uyuduğumuz zamanlarda sakinleştiği için geçtiğini sanıyordum ama ertesi gün yeniden başlıyordu. Alerjik bir durum mu diye de düşündüm ama kendimi hasta hissetmiyordum, sadece farklıydım.

Üç gün sorguladıktan sonra nihayet meselenin kelebekler olduğunu anladım.

Emilia son can yeleğini depoya koyarken boğuk bir sesle, "Ölmüyorsun yani?" dedi. Dün epey hırslı geçen voleybol turnuvasından sonra yine sesi gitmişti. Bütün gün bağırdıktan sonra sesinin kısılması normaldi ama benim başıma hiç gelmezdi. Bu durum Emilia'yı hayal kırıklığına uğratsa da benim ses tellerim susturulmayı reddediyordu.

Öğleden sonrayı kanoda geçirdik ve biraz –kampta ne kadar yalnız kalınabilirse o kadar– yalnız kaldık. Bu da hislerim olduğunu ve o hislerin karnımda uçuşup bende tuhaf bir etki bıraktığını çözmeme yardımcı oldu.

"Ölmüyorum. Onaylandı."

"Sadece bir adam yüzünden arıza veriyorsun, anlaşıldı." Bana bakmadığı için el hareketimi de görmedi ama her yakın arkadaş gibi o da hareket çektiğimin farkındaydı. "Tanrım, seni kızdırmak ne kolay. Bu yeni hâlini seviyorum; animasyonu yapılmış bir orman yaratığı gibi etrafta süzülüyorsun, çok şeker."

"Pardon, bir şey mi dedin? Seni duyamıyorum." Kıyıya doğru bakarak az önce bahsi geçen adamın kanoları kaldırıp yerlerine kolayca yerleştirmesini izledim. Orman yaratığı şimdiye kadar bana söylenen en kötü şey değildi, özellikle de Emilia söz konusuyken. "Poppy'yi özlüyorum. O senin sinir bozuculuğunu dengeliyor."

"Ah, güven bana bunu duymak onun da çok hoşuna gidecek, benim küçük çizgi film tavşanım." Boğazını gürültüyle temizleyip kollarını savurmaya başladı. "Hey, Russ! Gelip bize yardım edebilir misin lütfen?"

Sesi hiç kendisininki gibi çıkmasa da Russ'ın dikkatini çekecek kadar yüksek sesli konuşmayı başarmıştı. Gerçi ne dediğinin hiç anlaşılmadığına emindim. Russ son kanoyu kaldırıp Clay'in yemekten önce ellerini yıkamaya götürdüğü kampçıların arasından zikzak çizerek geçti. Yaklaşırken duymasın diye fısıltıyla, "Ne yapıyorsun?" diye homurdandım.

Russ önümüzde durup, "Nasıl gidiyor?" dedi.

Tanrım, ne yakışıklıydı ama. Emilia abartılı bir tavırla can yeleği kutusunu işaret etti. "Tuvaleti kullanmam gerek. Rory'nin kutuyu depo barakasına bırakmasına yardımcı olur musun rica etsem?"

"Sen iyi misin?" diye sordu. Bunu kesinlikle ikimiz adına da yapmıştı. "Tuhaf davranıyorsun."

"Yerin kulağı var çünkü. Rica ederim."

"Deneseler de seni duyamazlar ki," dedim.

Clay'in peşinden gitmek için koşarken el hareketi çekme sırası ona gelmişti. O gidince kelebekler tam gaz kanat çırpmaya başladı.

Alerjik bir durum olmadığı alenen ortadaydı.

Son birkaç gün imalı bakışmalar ve birbirlerine değen eller, fısıltılı sesler ve bilgiç gülümsemelerle geçmişti. Haftalarca yakınlaştıktan sonra şehvetimiz geçince heyecanın dineceğinden endişe etmiştim ama sonra beni boş bir koridora çekip öyle

bir öpmüştü ki artık bunun endişelenmemem gereken bir şey olduğunu anlamıştım.

Her şeyden çok, onun benimle zaman geçirmeyi sahiden isteyen ve çıplak olduğumuzda yaşananların ötesinde bağ kuran bir adam olduğuna inanmakta güçlük yaşıyordum. Konu erkekler olunca standardımın düşük olduğunun farkındaydım, bu da beni sık sık kendi sezgilerimden şüphelenmeye itiyordu ama Russ'a dair sezgilerime güvenebilirdim.

Russ ayağıyla kutuyu itip bir santim ilerlemesini izledi. Kutuyu yerden kaldırırken kol kasları ağırlıkla şişti. "Tek başıma halledebilirim, yardım etmene gerek yok."

Ah, Tanrım. Ben çok zayıf bir kadındım. "Yardım etmek istiyorum."

Barakadan ziyade depo binasını andıran yer çok uzakta sayılmazdı. Arkasından yürüyüp sırt kaslarının esnemesini seyrederek geçirdiğim bir dakika, elimin ayağımın dolanmasına yetti. Onun için kapıyı açtım. Karanlık odada kutuyu yere bıraktı, neyse ki başka bir şey yapmamıza gerek yokru. Peşinden içeri girmemeliydim, hele kapının arkamdan kapanmasına hiç izin vermemeliydim ama... yaptım.

Bir yerlerde bir ışık vardı fakat bulma ihtiyacı hissetmedim. Üst pencerelerden bir yerden ince ince güneş ışıkları giriyordu. Russ'ın elleri omuzlarımı bulup boynuma doğru ilerlerken ikimiz de tek laf etmedik. Ellerimi beline götürdüm, sonra da ensesini sarmak için yukarı kaldırdım. Ağzı usul usul ve yavaşça ağzımı buldu, sanki dilinin benimkiyle oynadığı anı ezberlemek ister gibiydi. Bedenimi ona doğru itip parmaklarımı saçlarına geçirdim, daha da yaklaşabilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Elleri ensemden ayrıldı diye sızlanmak üzereyken bacaklarımı arkadan tutup kendine doladı, beni en yakındaki sert yüzeye oturttu. Dokunuşlarının her biri kusursuzdu fakat yetmiyordu, daha fazlasını istiyordum. Onun yanındayken kendimi sarhoş

gibi hissediyordum; şehvetten, gizlilikten ve yasaktan sarhoş olmuştum sanki.

Ağzı çenemde gezinip boynumdan aşağı indi. "Seni çok istiyorum."

"Bana sahip olabilirsin."

Daha da ileri gitmeye tereddüt etti, haklıydı da, ama bu, kıçım neye tünediyse beni ona dayamasını istemediğim anlamına gelmiyordu. Burası çamaşırsız bulunmayı istemeyeceğim bir yer değildi. Çocukların bu binalara girmesine izin yoktu ve kulübelerine döndüklerini de görmüştüm. İkimiz de zaten o riske girmezdik.

Mesele diğer çalışanlardı.

Belki biraz sinir bozucuydu ama durumu on kat daha seksi hâle getirdiğini de inkâr edemezdim. Çünkü her an yakalanabilirdik ve eskiden peşine düştüğüm o tanıdık hisler geri gelmeye başlamıştı. Bedeninizi endorfinle dolduran ve sinirlerinizi canlı kablolarmış gibi hissetmenize neden olan hisler. Hem bağımlılık yapan hem de sorunlu hisler. Gelgelelim kafamda çeşit çeşit alarm sesleri çalsa da altımdaki zeminin sağlamlığını test etmesini istiyordum.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadı.

"Kesinlikle yapmamalıyız," diye fısıldayarak karşılık verdim. "Ama fikrini değiştirecek olursan çok sessiz olabileceğimi bil."

Russ'ın gülüşü pes ve boğuktu, her zamankinden daha ahlaksız bir tınısı vardı. Nabız gibi atmaya başladım. O noktaya gelmiştim demek: Ahlaksız gülüşler nabız gibi atmama neden oluyordu. "Çok akıllısın," diye takıldı. Bu adam kesin beni öldürmeye çalışıyordu. "Ama ben gürültü yapmana bayılıyorum."

Ağzı yeniden ağzıma döndüğünde bacaklarımı kullanıp onu daha da yakınıma çektim. Ereksiyonu bacaklarıma değince inledim. Ne olacaksa olsun diyerek diz üstü çökmeye hazırlanırken bir şey düşüp ikimizin de ödünü kopardı.

Beni yeniden öptü, bu kez yavaş ve nazikti, elleriyle bacaklarımı okşuyordu. Sonra sahiden bir şey hareket etti.

Bacaklarımı istemeden çözüp ayaklarımı yere indirirken, "O da neydi öyle?" diye sordum. O aşağı inmeme yardım ederken ben de el yordamıyla ışık düğmesini aradım. Işığı açtığım anda bütün oda aydınlanıp kutuları ve ekipman dolu rafları gözler önüne serdi.

Benim kadar kafası karışmış olan Russ, "Bir şey göremiyorum..." dedi.

"Bence..." Tam da o sırada hayatımda gördüğüm en büyük keseli sıçan önümden hızla geçip gitti, öyle bir çığlık attım ki binanın yıkılmaması şaşırtıcıydı.

Russ, adice davranmayı bırakıp işimize dönelim diye evrenin bir keseli sıçan gönderdiğinden emindi.

Ayrıca okul sistemi ya da bu kampta geçirdiğim onca yaz bana keseli sıçanların tehlikeli olmadığını öğretmediği için de utanç duyuyordu. Tehlikeli değillerse niye o kadar sivri dişleri vardı madem? Hayır, adice dememişti ama ne dediyse bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı çünkü eli belimde duruyordu ve ben hâlâ rahatsız edici ölçüde ıslak ve azgındım.

Lanet olasıca keseli sıçanlar.

Bugün müthiş bir kamp danışmanı olarak kendimi ekstra meşgul ediyordum; bana zor gelecek dans ya da fazla gelecek sıcak çikolata da yoktu. Aklımı meşgul eden ve beni mantıksız davranmaya iten o hokey oyuncusundan uzak tutacak her şey kabulümdü. Mantıksız davranmak benim için alışılmadık bir şey değildi ama bunu birinden hoşlandığım için yapmak... İşte bu, daha önce hiç başıma gelmemişti.

Jade'in buklelerini düzeltmeye yardım ettiğim sırada Emilia kendini yanıma atıverdi. "Yatmam gerek. Regl olmak üzereyim,

aynı anda ağlamak, kusmak ve kavga etmek istiyorum. Erkekler benim yerime idare edebileceklerini söylediler, sana uyar mı? Çok özür dilerim."

"Uyar tabii. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Jade omzunun üzerinden arkasında oturduğumuz yere baktı. "Annem, ablalarıma nane çayı içiriyor."

"İyi fikir, tatlım. Emilia, sen yatağa git. Buradaki işim bitince sana çay getiririm. Çikolata ister misin?" Başıyla onayladı. "Çok geç kalmam."

Jade'in saçını hallettikten sonra Clay'den yatmaları için herkesi toparlamaya yardım etme sözü aldım. O sırada ben de Emilia'nın iyi hissetmesine fayda sağlayacak şeyleri topladım. Kısa bir süre sonra çocukların kulübesine yaklaştığımda ortamda korkutucu bir sessizlik olduğunu fark ettim.

Kapıyı itip açtığımda gözlerinde panikle bana bakan Clay, Russ, Xander ve Maya'yla karşılaştım. Çocukların hepsi güzel güzel yerlerine yerleşmişti, bir iki istisna yatmaya hazırlanırken ufak tefek bir şeylerle uğraşıyordu. Karşımdaki dörtlüye baktım. "Ne yaptınız?"

Xander, "Ben gidiyorum, adamım," dedi. Russ'ın koluna vururken başı öne eğikti.

"Seni seviyorum, Aurora ama benim buna gücüm yetmez," diye ekledi Maya.

Clay, diğer ikisinin peşi sıra, benimle göz teması kurmadan kapıdan çıkarken, "Bol şans, kardeşim," dedi.

Russ eliyle yüzünü ovuşturup gerginlikle ofladı. İhtiyatlı bir tavırla, "Neyi kaçırdım?" diye sordum.

Mutlu mutlu, "Selam, Ror," dedi. Sesindeki mutluluk tamamen sahte ve zorakiydi. "Emilia'nın yerine bakıyorum, bizim için iyi olur dedim. Tatlı bir planım vardı. Atıştırmalıklar falan olaca–"

"Russ, bir kampçıyı falan mı kaybettiniz? Niye böyle tuhaf davranıyorsunuz?"

Yeniden iç çekti, gerçekten de bana korkunç bir şey söyleyecek diye hazırlanıyordum... ki ona yakın bir şey söyledi. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Sabrımı yitirirken yavaşça, "Benden neyi gizliyorsun?" diye sordum.

"Kevin hayatımda gördüğüm en büyük kakayı yaptı ve bütün tuvalet sistemini tıkadı." Öğürür gibi oldu. "Sifonu çekmeye çalışınca diğer tuvaletler doluyor. Çok üzgünüm ama korkunç bir durum. Sadece tamir edemeyeceğimiz şeylerde bakım ekibini çağırmamız gerekiyor, biliyorum ama bunu kimsenin tamir edebileceğinden emin değilim."

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirmeden edemedim. "Tamam, hadi ama drama kraliçesi. Yolu göster. Buna alışık olman gerekmez mi senin? Üniversite birliğinde kalmamış mıydın?"

"Bunu yapabilecek yetişkin bir adam tanımıyorum," dedi. Son derece ciddiydi.

Ne romantikti, değil mi? Başka hiçbir şey, insanların birbirlerini daha iyi tanımasına, bir tuvalet üzerinden bağ kurmak kadar yardımcı olamazdı. Büyük banyoya daha girmeden sorunun kokusunu aldım. Binadaki kampçı sayısına uygun olması için bu bitişik banyolara birden fazla tuvalet ve özel duş bölmeleri koymuşlardı. Kevin da her nasılsa bütün tesisatı tıkamayı başarmıştı.

Elimi belime koyup başımla suçlu bölmeyi işaret ettim. Ondan bir şey istediğimi anlayınca Russ'ın yüzünde panik ifadesi belirdi. "Mühendis olan sensin, Callaghan. Bize bir çözüm bul."

"Kapıyı tahtalarla kapayıp bir daha buraya dönmeyelim. Çözümüm bu."

"Sifonu çekip iyi bir şey olmasını ümit edeceğim."

"Onu çoktan denedim..." Bölmeye girmeme engel olmak için iki eliyle belimden tuttu. Sırtım göğsüne yaslanana dek beni geri çekti, ellerini belimden çekmeyince midemde çırpınışlar

başladı. *Lanet olasıca kelebekler.* "Belki de artık bakım ekibini çağırmamız gerekiyordur."

Kollarından ayrıldım, bir kaka sorununu çözerken bu kadar tatlı bir pozisyonda olmamız doğru değildi. "Bakım ekibini aramak yenilgiyi kabul etmek demektir."

"Ben yenilgiyi kabul ediyorum." Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı, sonra da gidip lavabo tezgahına oturdu. "Daha sen gelmeden yenildim. Hadi bakım ekibini arayalım."

"Ne olacağını görmek için bir kere sifona basacağım."

"Aurora, yapma..."

Bölmeye girerken burnumu kapayıp, "Sorunun ne olduğunu anlamama yardımcı olacak," dedim.

"Ror, her yeri sel götürmesine neden olacaksın."

"Hayır. Muhtemelen gidecek."

Kolu indirmemle birlikte tesisattan hayatımda hiç duymadığım bir ses çıktı.

Mutfak tezgâhının diğer tarafındaki Russ'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama bakıp da onu tatmin etmeyecektim.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Ben demiştim," dedi.

"Sus. Duymak istemiyorum."

Ben banyoyu su basmasına neden olduktan ve çocukları binadan çıkarmak zorunda kaldıktan sonra en nihayetinde ana binada yeniden yerleşecekleri bir yer ayarlamıştık. Neyse ki film gecelerini burada yaptığımız için kullanabilecekleri minderler vardı ve bu gece görevli olan kıdemli Cooper da bizleri uyku tulumlarına yönlendirmişti.

Çocukların benden yayılan stresi hissedebildiğini düşünüyordum çünkü hiçbiri beni zorlamamış ve hemencecik derme çatma yataklarına girmişlerdi. Ana odanın bitişiğinde akşam

vakti içecek ve atıştırmalık hazırladığımız bir mutfak vardı. Sonraki on beş dakikayı orada, direkt kutusundan köpük krema yiyerek geçirmiştim.

Russ masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Kalçasıyla beni kibarca dürtünce karşılık verdim, çok geçmeden de kendimi bacaklarımın arasında iri bir adamla tezgâhın üzerinde buldum.

Saçlarımı kulaklarımın arkalarına alıp, "Daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Bir zaman makinesi icat edip ben sifonu çekmeden önceye döndürebilirsin."

"Bunu yapabilirim ama biraz vaktimi alır."

Kutuyu ona doğru çevirdim, ağzını açtı ve diline krema sıkmama izin verdi. "Zamanda geriye gidip bir şeyi değiştirebiliyor olsan neyi değiştirirdin?"

Sık sık düşündüğüm bir soruydu bu. Aslında saçma sayılırdı, neticede imkânsız bir şeydi ama ben her nedense kendime neleri farklı yapacağımı düşünerek işkence etmeyi severdim.

Elleri kibarca bacaklarımı okşarken bana bakmak yerine ellerini izlemeye odaklanmıştı. Bir süre sonra omuzlarını silkti. "Hiçbir şeyi."

"Hiçbir şeyi mi? Yaptığın hataları hatta daha iyi not alabileceğin sınavları falan değiştirmek istemez miydin?" Başını iki yana salladı. "Cidden hiçbir şeyi mi değiştirmezdin?"

"Kelebek etkisini duydun mu hiç?"

"Kelebeklere aşinalığım var, evet." *Şu anda yüz tanesi karnımda yaşıyor ve sen ne zaman yakınıma gelsen canlanıyorlar.* Gerçi o muhtemelen film olandan bahsediyordu. "Kelebeklerin benim zaman makineme ne gibi bir etkisi var?"

"Kelebeklerin değil kelebek etkisinin. Geçmişimde bir şeyi değiştirirsem bu bir dalgalanmaya yol açar ama ben, seninle tanışmama riskini göze alamam."

Midemdeki kelebeklerin sayısı bir anda ikiye katlandı. Hepsi de aynı anda kanat çırpıyordu.

Boğazım kurumuştu ama yine de zorlayıp o kelimeleri çıkarmayı başardım. "Beni yatağa atmak için tatlı dile ihtiyacın yok, biliyorsun değil mi? Çoktan attın zaten."

"Tatlı dille işim yok ama yanaklarının pembeleşmesini görmekten hiç ama hiç bıkmayacağım."

Russ'ın güvensizliklerini defettiğinizde başından beri içinde taşıdığı o adama dönüşrüğünü görmek içimde bazı hislerin yoğunlaşmasına yol açtı. Bunu izleyen kişi olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Öpücüğüm onu gafil avladı fakat çabucak karşılık verdi. Bense o sırada kimse bir kelebeğe basmasın diye dua ediyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xander ve Emilia'nın tartışmasını seyrederken Aurora bana günün ikinci kahvesini uzattı.

Birkaç hafta önce *yetenek* ve *gösteri* kelimeleri aynı cümlede sarf edildiğinde bunun bir şaka olduğunu ummuştum. Daha sonra Aurora buna ne kadar önem verdiğinden bahsetmişti –bu yaptığına duygusal şantaj da denebilirdi tabii– ve ben de ona kafayı taktığımdan istediği her şeyi yapmadan edemediğim için şimdi burada durmuş bana dans etmeyi öğretmelerini bekliyordum.

İlk provayı kaçırarak onu hayal kırıklığına uğratırsam bana bir daha asla güvenmeyeceğini biliyordum, bu yüzden prova için belirlediğimiz yerde herkesten önce hazır bulunmuştum.

Aurora iyi bir iş çıkarmak için yeterince hazırlıklı olmamız gerektiğini söylemişti ama grup olarak yeteneğimizin ne olduğuna karar vermemiz gerektiğini söylememişti.

Aurora'yla yeteneğimizin ne olduğunu biliyordum fakat bunu seyircilerin karşısında sergilemek doğru olmazdı.

Arkamda dururken arada bir kalçasıyla beni dürtüyordu. Maya ve Clay de diğer tarafımdaydı. Dördümüz durmuş, diğer iki danışmanımızın tartışmasını seyrediyorduk. Yine.

Emilia patlayıp, "Bu bir yetenek yarışması, Xan," dedi.

"Ben de doğal bir yetenekle dolup taşıyorum," diye karşılık verdi Xander.

"Ben profesyonel eğitim almış bir dansçıyım."

"Bendeki yetenek öğretilmez."

Maya kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi. "Araya girsek mi?"

Kahvemden bir yudum alıp, "Yok," dedim. "Xander sonunda kendini yorgun düşürür."

"Emilia düşürmez," dedi Aurora. Bardağımı elimden alıp yudumladı. "Bir erkek karşısında asla geri adım atmaz."

Çocuklar onları bütün gün meşgul ettiğimiz için provaya yeterince vakitleri kalmadığını söyleyip sabırsızlanıyorlardı, o yüzden öğleden sonraki olağan programa dönmeden önce bir şeyleri değiştirip sabahı buna ayırmıştık.

Aurora'nın bu gösterinin büyük bir mesele olduğunu söylerken abarttığını düşünmüştüm ama abartmıyormuş. Herkes bu işi çok ciddiye alıyordu, bu da beni iyice endişelendirdi.

Rory bana bir adım yaklaştı, görünüşe göre bunu dalgınlıkla yapmıştı; arkadaşlarımızın kardeş gibi kavga etmesini izlerken kolu benimkine yaslandı. Tanrım, bana doğru çekilmesi gibi basit bir şeyden keyif aldığım için zavallının tekiydim.

Xander ve Emilia'ya, "Hey!" diye bağırarak onları seyreden bizlere bakmalarını sağladı. "Bir şey bulup da bize öğretseniz olmaz mı? İki kişinin anlamsız bir şey için kavga edişini izlemek istesem ailemle vakit geçirirdim."

İkisi de "Tamam," dedi, sonra hemen tartışmaya geri döndüler.

Aurora, Clay ve Maya'ya, "Gidin izninizin tadını çıkarın," dedi. "İki saat içinde herhangi bir konuda hemfikir olmaları mümkün değil."

"Harbi kadınsın, Roberts," dedi Maya. Kulübelere doğru gözden kaybolurken esneyip el salladı.

Clay ellerini ceplerine sokup tembel tembel omuz silkerken, "Ben yardım etmek için biraz daha kalabilirim, sorun değil," dedi.

Bugün gülüşünde bir tuhaflık vardı. Zoraki ve beceriksizceydi; bende, Aurora'nın önüne geçip onu kovma isteği uyan-

dırıyordu. Bunu yapamazdım tabii çünkü düpedüz kabalıktı, biraz da delice bir hareket sayılabilirdi.

Aurora hiç duymadığım kadar keskin bir tonla, "Yardım edecek bir şey yok," dedi. "Molayı hak ediyorsun, git tadını çıkar."

Clay bakışlarını bana çevirdi, o anda kayıp bulmaca parçasının ben olduğumu anladım. Boğazımı temizleyip onunkine eş olsun diye en sahte gülümsememi yüzüme yerleştirdim. "İzin gününün tadını çıkar, dostum. Burada ilgi çekici bir şey yok."

En sonunda kabullendi. Maya'nın peşi sıra kulübelere doğru giderken utanmış gibiydi.

O bizden uzaklaşırken Aurora'ya, "Neden tuhaf davranıyor?" diye sordum.

"Bilmem. Beş dakikalığına kimsenin dağ aslanları tarafından yenmemesini sağlar mısın?" Boş bardağı elimden alıp piknik masasından da su şişelerimizi kaptı. "Su ve sandalye getireyim de oturup herkesi izleyelim, olur mu? Origami için kâğıt da getirsem mi? Evet, getirmeliyim. Bize stratejik bir yer bul."

Ona cevap verme fırsatını bulamadan ana binaya doğru gidip gözden kayboldu. Gidişini seyrettikten sonra sallana sallana Emilia ve Xander'ın yanına doğru yürüdüm. Beklendiği üzere birbirlerine kötü kötü bakıyorlardı. "Clay ne diye bugün tuhaf davranıyor?"

Emilia'nın kaşları ânında kalktı. "Her gün öyle değilmiş gibi niye 'bugün' diyorsun?"

"Rory ona ters davrandı, utanmış gibi bir hâli vardı."

Xander öylesine bir tavırla, "Rory'yi öpmeye çalıştığından beri öyle o," dedi. "Sen sadece sarı saçımız yok ve sikini emmiyoruz diye hiçbirimize dikkatini vermediğinden fark etmemişsin."

Emilia homurtuyla gülerek, "Kıskanıyor gibisin," dedi.

"Kıskanıyorum. Sarışınlık bana çok yakışırdı," dedi Xander. "Gerçi siklere ilgi duymuyorum, kusura bakma, dostum. Bir kere denedim, bana göre değildi."

"Bir dakika." Son on saniyeyi sindirmeye çalışırken parmaklarım şakaklarıma gitti. "Onu öpmeye mi çalıştı?"

Xander, "Evet, sana söylemiştim ya!" dedi. "İyi mi diye bakmak için kulübesine gittin, sonra da beni işe koştun."

"Bana Rory'yi rahatsız ettiğini ve tatile çağırmak istediğini söyledin, onu öpmeye çalıştığını söylemedin!"

"Ah, kusura bakma," dedi Xander rahatça. Sanki şu an zihnim Clay'in Aurora'yı öptüğü görüntülerle dolu değilmiş gibi.

Arkamda beliren Jenna konuşmanın sonuna kulak misafiri olmuştu. "Kim kimi öpmeye çalışıyor?" diye sordu. Son birkaç gün aşırı sıcak geçtiğinden Jenna serin kalsınlar diye köpekleri yanında tutmuştu. Balık şimdi heyecanla etrafımda dört dönüyordu, Alabalık ânında bağcıklarımı yemeye girişmişti ve Somon da kucağıma alayım diye beni patiliyordu. "Beyler, köpek yavrularına bebek gibi davranma vakti geçti. Kucaklama işine son veriyorsunuz."

Xander dudak büküp, "Mantıksız bence ama tamam," diye homurdandı.

Emilia ânında yalan söyleyip, "Yetenek gösterisi provamız için, Jen," dedi. Ben hepsinin üzerine titremek için köpeklerin hizasına çömeldim. "Bir konu bulmaya çalışıyoruz da."

Jenna üçümüze tek tek baktı. "Bela nerede?"

Köpeklere odaklanıp, "Oturup herkese göz kulak olalım diye bize sandalye bulmaya gitti," dedim. Yapmamam gereken bir şeyi yaptığımı bilirken Jenna'nın etrafında olmak beni acayip geriyordu. Gizli işler çevirmekten bahsettiklerinde insanların sözünü ettiği o telaşı anlamıyordum. Onu hiç hissetmiyordum; benim hissettiğim tek şey suçluluktu. Ama durmama neden olacak kadar suçluluk da duymuyordum.

"Sandalyelere yetişebileceğini sanmıyorum, ekipman dolabının en üst kısmındalar. Ben gidip yard–"

"Ben giderim," dedim hızlıca.

Jenna bana bir şeyleri anladığını söylemek ister gibi baktı fakat o daha bir şey diyemeden Emilia araya girdi. "Jen, bir tartışmayı çözmemize yardımcı olabilir misin lütfen? Gösteriye karar veremiyoruz."

Hemen seçenekleri saymaya başladı, bu da bana kaçma fırsatı verdi. Daha ilk adımımda az kalsın düşecektim çünkü Alabalık bağcıklarımı bırakmıyordu, en nihayetinde kendimi kurtarıp ana binaya doğru koştum. Burası dağınık depo odaları ve bölmelerle dolu olduğundan önce iki tanesini kontrol edip Rory'yi üçüncüde, bir taburenin üzerinde parmak uçlarında dengede durmaya çalışarak sandalyelere uzanırken buldum.

"Tanrı aşkına, Rory!" Yanına koştum ve düşüp bir yerlerini kırmasın diye kalçasından tuttum. "Neden gelip benden yardım istemedin?"

"Sinir bozucu olmak istemedim. Alabilirim, eğer uzana–" Kalçasını sıkıca kavrayıp onu iki sandalyeyi rahatça alabileceği kadar yükseğe kaldırdım, sonra da sağ salim tabureye indirdim. Sandalyeleri yere indirmem için bana uzatırken bir elim hâlâ üzerindeydi. Dikkatle dönüp ellerini omuzlarıma koydu ve ben başımı kaldırıp ona bakarken tatlı fakat yaramaz bir tavırla gülümsedi. "Yetişebilirim dedim sana."

"Lütfen canının yanmasına neden olabilecek şeyler yapma."

Zıplayarak yanıma indi. "Endişelenmene gerek yok. Yirmi yıldır verdiğim tuhaf kararları sağ salim atlattım."

"Endişeleniyorum ama," diye karşı çıkıp tabureye oturdum ve onu da kendime doğru çektim. "Yapma o yüzden."

Bacaklarını iki yana açarak kucağıma oturdu. Ansızın neden endişe ettiğimi unutuverdim. Kollarını boynuma doladı ve ağzı benimkine yaklaşana dek eğildi. Sesini kısıp, "Bana bir şeyi yapmamamı söylemen yapmak istememe neden oluyor," dedi.

Burnumu burnuna sürtüp, "Seni uslu durmaya ikna etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Hımm. Aklıma bir iki şey geliyor."

"Burada mı?"

"Keseli sıçan yok gibi," deyip eğilerek dişiyle dudağımı çekiştirdi. "Uslu davranmaya ikna edilmeye de çok ihtiyacım var."

Aurora'yı öpmek beni sarhoş ediyordu. Her bir santimi bedenime göre şekil aldı, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi birbirimize tam uyuyorduk. O bana sürtünürken yakalanmaktan endişe etmek mümkün değil gibiydi ama yine de biraz endişeleniyordum. "Bu kapıda kilit var mı?"

Dudaklarını çenemde gezdirirken, "Yok," dedi. "Acele etmemiz gerekecek."

İnleyip kalçasını sabit tuttum. "Prezervatifim yok."

Tatlı tatlı gülümseyip geriye yaslandı. "Sorun değil, muhtemelen aptalca bir risk alıyorduk zaten."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu olduğu yerde tuttum. Şortunun düğmesini açarken beni izledi, nefesini düzenlemeye çalışırken dişleriyle alt dudağını ısırdı. Elimi külotunun içine daldırırken, "Gürültü yapmak yok," diye fısıldadım. Siktir, daha şimdiden bana öyle hazırdı ki.

"Sen öyle görünürken eylemlerimden sorumlu tutulmayı reddediyorum."

Bana öyle çok iltifat ediyordu ki kendimi dokunulmaz hissediyordum. Çekinmiyordu da, en sıradan işleri yaptığım anda bile bana ne kadar seksi olduğumu söylüyordu. Bu da bende, ben onu ne kadar çekici buluyorsam onun da beni o kadar çekici bulduğu güvenini yaratıyordu ve gözleri yuvalarında dönerken ismimi söylediğini duymak için her şeyi riske atmaya istekli oluyordum.

Onu böyle tatmin etmek zor değildi. Öpmek, baskı, devamlılık ve her şeyden önemlisi, ona ne kadar inanılmaz olduğunu söylemek. Bedeni elimin altında kıvranırken bana tutunuşunun bağımlısı olmuştum. Gerildiğini ve parmaklarımın altında nabız gibi attığını hissettiğimde dudaklarımı onunkine indirip ismimi söylerken nefesini içime çektim.

En sevdiğim kısım buydu, tatmin olup yapışkan bir hâle geldiğinde tenini olabildiğince benimkine değdirmeye uğraşması. Elimi dikkatle çıkardım ve o bedenime doğru yığılırken onu kendime çektim.

Gülerek, "Kendimi daha sık tehlikeye atacağım," dedi.

"Yalan söyleyemem, centilmenlikten çok kıskançlıkla hareket ettim. Clay'in seni öpmeye çalıştığını bana neden söylemedin?"

"Xander'ın söylediğini sandım da ondan. Kulübeme geldin ve kıskandığını söyledin," dedi kaşlarını çatarak.

"Evet... ama orada konu bir öpücükten daha önemsiz bir şeydi."

"Sahiplenici biri olduğunu hiç düşünmemiştim." Sesinde bir incinme veya hüzün yoktu. "Ummadık taş baş yarar derler."

"Birinin özel olduğunu bilince böyle oluyor insan. Özellikle de o kişi her şeyi ne kadar aydınlık kıldığının farkında bile değilken. Sen gün ışığı gibisin, Rory. Senin ışığında güneşlenmek istiyorum. Ama bunu Clay'le paylaşmayı hiç istemiyorum. Bir an için bile."

Geriye yaslanıp aramıza mesafe koyarken bedeni kasıldı. "Ben öyle değilim."

Kendini göremeyişinden nefret ediyordum. "Öylesin."

"Ben gün ışığı olmak istemiyorum, Russ." Başını kararlılıkla iki yana salladı. "Güneşte çok kalırsan yanarsın. Seni yakan biri olmak istemiyorum. Bırak, ay ışığı olayım."

Yüzündeki o savunmasızlık nefesimi kesti. "Ya yağmura yakalanırsak? Geceleri gökkuşağı çıkmaz."

"Kuzey ışıkları varken gökkuşağına gerek yok," dedi usulca. "Hem en son yağmura yakalanışımızda gayet iyi idare ettik. Mükemmel idare ettik hatta."

Tatlı ve komik bir şey söylemek istedim ama ona bakmak aklımdaki bütün düşünceleri darmadağın ediyordu. Hiçbir şey yeterince iyi gelmiyordu. Hiçbir şey beni nasıl büyülediğini

tam olarak anlatamıyordu. "Sen ay ışığıysan ben de deniz mi oluyorum?"

Ben ettiğim laftan dolayı utançtan kıvranırken eğilip beni öptü. Yavaşça, usulca, bin anlam yükleyerek. Tatlılık yapmaya yönelik o korkunç girişimime gülmedi. "Yine köpek balıklarından bahsetmemi istiyorsun, değil mi?"

Böylece tüm romantizm uçup gitti ve ikimiz de gülmeye başladık. Bunu sorun etmedim. "Biri bizi aramaya gelmeden gitsek iyi olur."

Sandalyeleri kolumun altına aldım ve kapıya doğru el ele ilerledik. Ben kapıyı açarken Rory ışığı kapadı ve tam o sırada da Jenna belirdi.

On beş yaşımdan bu yana sesim hiç çatallanmamıştı ama şimdi birden öyle çıktı. "Jenna, selam!" Birkaç kere boğazımı temizledim. "Kusura bakma, burası toz içinde de."

"O kadar uzun süredir yoksunuz ki kayıp mı oldunuz diye bakmaya geldim. Aurora nerede?"

Hangi yolu seçeceğimize telepatik bir şekilde karar vermek zorunda kaldığımız bir saniyemiz vardı.

Daha doğrusu hangi yalanı söyleyeceğimize.

Neyse ki Aurora kapının arkasından oflayarak çıktı. "Bu depodakiler etiketlenmiş olsa ya da herhangi bir mantık çerçevesinde dizilse birkaç sandalye için her yere bakmamız gerekmezdi belki."

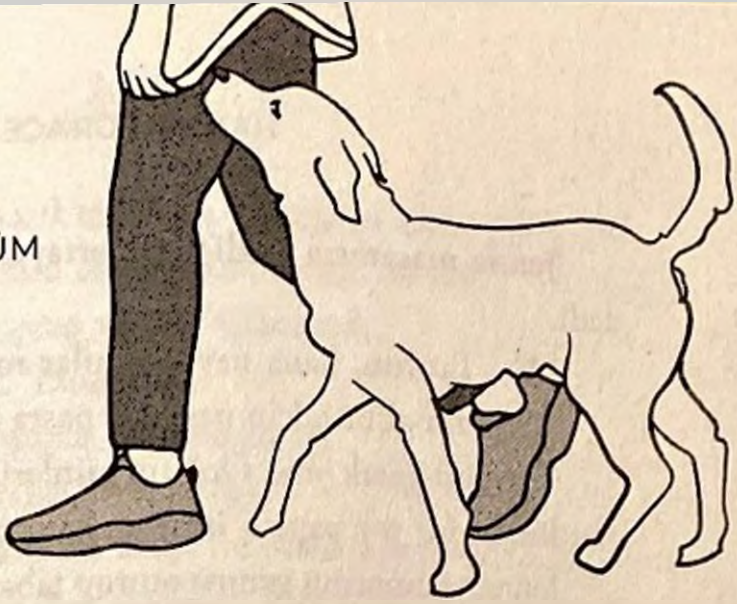
Jenna, "Huysuzluk etme," dedi ve bu tavrı bana bir kez daha kardeş gibi olduklarını anımsattı. "İyiliğini düşündüğüm için kusura bakma. Ne kötü bir patronum ama."

Jenna bizden şüphelendiyse bile hep beraber çocuklara doğru yürüdüğümüz sırada bir şey çaktırmadı. Onun için ilave bir sandalye ve Rory için de biraz kâğıt aldıktan sonra sandalyeleri, prova yapan bütün grupları izleyebileceğimiz gölgelik bir alana sıra hâlinde dizdim.

Bir şey yaparken yakalanmadığımıza ve burada yan yana oturmak kurallara aykırı olmadığına göre böyle gergin hissetmemeliydim ama Jenna bana üniversiteyle ilgili sorular sorarken yaslandığım elimden Aurora'nın kokusunu aldığım düşünsellikten her şey aşırı kural dışı geliyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Russ

Hani bir şey yaparken herkes size bakıyormuş gibi hissedersiniz de kendinize bunun yalnızca zihninizde olduğunu söylersiniz ya?

Aynen öyle hissediyordum. Ne var ki ben kahvaltı tabağımdan başımı kaldırdığımda herkes sahiden bana bakıyordu.

Ağzım yumurtayla dolu olduğu hâlde, "Ne oldu?" diye mırıldandım.

Aurora kavga etmeye hazır gibi duruyordu ama bir saat önce iki dakikalığına mahrem bir yer bulup da onu öpüşmek için çok büyük ve gizli bir ağaca dayadığımda gayet mutlu görünüyordu.

Emilia her zamanki gibiydi ama Xander da en az Aurora kadar sinirli görünüyordu.

Aurora sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak abartılı bir tavırla, "Gruba söyleyecek bir şeyin var mı?" dedi. Hayatım boyunca başımın belaya girmesinden nefret etmiştim ama bana bakışı biraz seksi geliyordu.

"Yok? Gruba bir şey mi söylemem gerek?" Burada öyle çok gelenek vardı ki saçma sapan bir şeyi unutmuş olmam gayet mümkündü.

"Doğum günün, Russ," diye patladı Aurora. "Yarın."

Yumurtalarıma odaklandım ama Aurora masanın altından bana tekme atınca başımı kaldırmak zorunda kaldım. Ona yeterince bakarsam dudak bükecek ya da gülümseyecekti, ben de istemediğim hâlde beni ilgi odağı yapacak bir şeyi kabul edecektim. "Öyle mi?"

Jenna masamıza geldiğinde ortaya, "Ona sordunuz mu?" dedi.

"Ah, Tanrım, bana neyi sordular mı?" diye sızlandım.

"Doğum günün için nasıl bir pasta istediğini," dedi Jenna.

"Pastaya gerek yok. Doğum günlerini pek sevmem, o yüzden lütfen bir şey yapma ihtiyacı hissetmeyin."

Jenna, Aurora'nın yanına oturup tabağından bir parça ekmek çaldı. Aurora bana kötü kötü bakmakla meşgul olduğundan fark etmedi bile. Jenna ekmeği ısırıp dikkatini yeniden bana çevirdi. "Aaa, yirmi bir yaşına girerken yapma böyle."

"Yirmi bir mi?" diye ciyakladı Aurora. "Yirmi bir yaşına giriyorsun ve doğum gününü pastasız ve partisiz mi geçirmek istiyorsun? Hem de burada? Burayı seviyorum ama bu düşündüğün berbat bir şey, Russ."

Jenna ona kaşlarını çatarak baktı. "Alo, aile mirası burası? Kabalık ediyorsun."

Aurora, "Sen kohumbalaların[6] çiftçi versiyonusun, bir sakin ol," diye homurdandı. "Hepimize izin versen de Vegas'a gitsek olmaz mı?"

Emilia, Aurora'ya, "Las Vegas'ın tadını çıkaracak yaşta bile değilsin," dedi. Karşılığında boş bakışlara maruz kaldı.

Bu konuşmadaki kimsenin benim ne istediğimi umursadığını düşünmesem de "Ben Vegas'a gitmek istemiyorum," diye araya girdim.

Aurora dehşete düşmüş gibiydi. "Neden? Kamp danışmanlığından aldığımız paraları kırmızıya yatırabiliriz."

Yumurtalarımı incelemeye koyuldum, cevaplamayı istemeyeceğim başka sorulara sebep olmadan kumar oynamadığımı nasıl söyleyeceğimi düşünmeye başladım. Neyse ki Jenna beni

---

6 İngilizcede "Nepo babay" olarak geçen bu ifade, ünlü isimlerin bu ünden faydalanan ve bu ün dolayısıyla bir yerlere gelen çocuklarına verilen isimdir. –*ç.n.*

kurtardı. "Biri bana nasıl bir pasta alacağımı söyleyebilir mi? Doğum günü çocuğunun söylemesini tercih ederim."

İlk önce Xander cevap verdi. "Çikolatalı."

Ardından Emilia. "Limonlu."

En sonunda da Aurora. "Dondurmalı."

Yine hepsi bana baktı. "Pasta yok."

Jenna masamızdan kalkarken, "İmkânsız insanlarsınız," diye inledi. "Yirmi dakika içinde denetim için kulübede olacağım. Bugün kimler izinli?"

Aurora rahatça, "Ben ve Russ," dedi.

Jenna gözlerini devirip kelimeleri uzata uzata, "Programlarınız üzerinde o kadar uğraşarak ne iyi etmişim değil mi? Kafanıza göre değiştiriyorsunuz," dedi. Jenna çizelgesini mahvettiği ve yeniden çıktı almak zorunda kalacağı hâlde vardiya değiştirmemizi sorun etmedi. Aurora ona doğa yürüyüşünden bir tek ikimiz hoşlandığımız için birlikte bu kadar vakit geçirdiğimizi söylemişti. "Bundan böyle ikinize aynı gün izin yazacağım. Bir sürü kâğıt israf ediyorum."

Diğer kamplarda iş çeviren insanlar bunu nasıl yapıyorlardı hiç bilmiyordum. Neticede o kamplarda neredeyse hiç izin günü verilmiyordu. Aurora ve ben mahremiyet konusunda sıkıntı yaşasak da Emilia ve Xander yer değiştirmeye açık olduklarından ve birbirlerinden yeterince hoşlandıklarından baş başa kalabiliyorduk.

Jenna'nın yanında olmanın baskısından terlediğimi hissettim ama Aurora konuyu değiştirirken son derece soğukkanlıydı. "Meadow Springs'teki dondurmacıdan istediğin bir şey var mı?"

Jenna, "Hani yürüyüşe çıkıyordunuz?" dedi. Kesinlikle ter içinde kalmıştım.

Xander konuyu çabucak değiştirip, "Jen, bu akşam pijama partisi yerine kocaman bir yemek savaşı yapmaya ne dersin?" diye sordu.

Jenna dikkatini ânında oda arkadaşıma çevirip, "Bana iyi bir fikir gibi gelmiyor," dedi.

Dikkatin başka tarafa kaymasından faydalanıp kahvaltımın kalanını yuttum, Aurora'ysa yapması gereken bir şey olduğunu söyleyerek benden önce kalkıp gitti.

Kamyonetime yaklaştığımız sırada, "Sana kızgınım," dedi.

"Biliyorum, tatlım."

Ona yolcu kapısını açıp içeri girmesi için elini tuttum. Giydiği yazlık elbise havalandı ve arabaya binmek için eğildiğinde külotunun danteli hafiften göründü. Dönüp bana baktığında bununla bir ceza vermeye niyetlendiğini anladım. "Sana gerçekten kızgınım."

Kapıyı kapatırken, "Kabul ediyorum ve seni, bana ne kadar kızgın olduğunu hatırlatmaya devam etmeye teşvik ediyorum," dedim.

Meadow Springs, Honey Acres'tan çok da uzak olmayan ve çalışanlar arasında popüler olan küçük bir kasabaydı.

Geldiğimden beri burayı ziyaret edeceğimi söyleyip duruyordum ama zaman kısıtlıydı ve ben de o saatleri Aurora'nın peşinde boş boş dolaşarak geçirmeyi tercih ediyordum.

Danışmanların çoğu buradaki bir bardan bahsediyor ve çalışmadıkları sırada içmeye buraya geliyorlardı ama bizim planımızda bardan bara dolaşmak –içki içecek tek bir yer varken buna bardan bara dolaşmak denir miydi?– yoktu.

Doğum günümden dolayı bana kızgın olduğunu tekrar tekrar söylemesine rağmen inmesine yardım etmek için kamyonetin kapısını açar açmaz kollarını boynuma dolayıp beni öptü. Başka insanların arasında ona dokunmamak için her gün o kadar çaba harcamam ve dikkat etmek zorunda olmam

çok gülünç geldi bir an. Kendini bana doğru bıraktı, bedeni pürüzsüz, yumuşak ve sıcaktı.

Kamyonetten inerken elimi sıkıp, "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

Elbisesini düzeltip askılarını ayarladı. Öyle güzel görünüyordu ki acaba Honey Acres'a mı dönsek diye düşündüm. "Değişir. Ünlü çaydanlık örtüsü müzesine gidecek miyiz? Türünün tek örneği, *Meadow Springs Gazette* ödüllü 1973'ün turistik cazibe odağı olan hani?"

Gülerken başını geriye attı, bütün gülüşünü içime çektim. "O heyecanı kaldırabileceğini sanmıyorum."

Parmaklarımı Rory'nin parmaklarına geçirdiğimde burada rol yapmak zorunda olmadığımızı fark ettim. Elini tutabilir, onu öpebilirdim ve bunun için endişelenmeme gerek yoktu. O da aynı anda bunun farkına varıp elimi sıktı ve yumuşak bir ifadeyle bana baktı.

Daha otoparktan çıkmadan onu kendime çektim. Ellerimle yüzünü avuçlayıp tekrar öpebilmek için kendi yüzüme doğru kaldırdım. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Oyunbaz bir tavırla oflayıp ellerini tişörtümün önüne koydu, vücudumu kendisininkine yakın tuttu. "Her gün aynı şeyi söylüyorsun."

"Çünkü her gün öyle düşünüyorum."

Beni bıraktı, yeniden elimi tutup beni dükkânlara doğru çekti. "Bu elbiseyle hoşuna gittim o kadar."

İtfaiye karşımızda belirdi, evim kadar bir yerdi. "Her şeyle hoşuma gidiyorsun," dedim dürüstçe. "Hiçbir şeyle de."

Abartılı bir tavırla şok olmuş gibi yaptı ve köşeyi dönmeden hemen önce aniden duruverdi. "Burada bunu diyemezsin, Russ! Kasabalıları öfkelendirirsin."

*Cık cık*layınca şaka yaptığını anladım. "Şu anda burada beni duyacak bir kasabalı yok."

"İnsanlar anlar. Buralarda bir yerlerde bu yazlık elbiseyi parçalayıp bana iğrenç ve sapkın şeyler yapmak istediğini bildiği için örümcek hisleri faaliyete geçmiş meraklı, yaşlı bir kadın vardır mutlaka."

"Aynen öyle yapmak istiyorum."

"Sonra yapacaksın da ama şimdilik" –köşeyi döndük– "Meadow Springs'in çarşısına hoş geldin."

İlk görüşte çarşı itfaiyeden emniyete paralel ilerleyen, ailelerin işlettiği iki sıra dükkândan ibaret gibi görünüyordu. Ailelerin işlettiğini anlamıştım çünkü her dükkânda bu en az üç kez yazılmıştı. Üç farklı bowling topu dükkânına bakıp, "Vay be, sanki Rodeo Caddesi'ndeyim," dedim. "Nasıl oluyor da bowling topu almak için üç farklı dükkânları varken bir tane bile eczaneleri yok? Ayrıca bu ekonomik açıdan nasıl elverişli olabilir ki yani?"

"Ooo," diye ciyakladı. "Bak orada büyük bir olay var. Şimdi, ailenin işlettiği tek bir dükkân vardı..."

"Hadi canım."

"...ve babaları öldüğünde üç oğlu dükkânı nasıl işletecekleri konusunda ortak bir zeminde buluşamadı, o yüzden üç ayrı dükkâna böldüler, doğrudan doğruya birbirleriyle rekabet ediyorlar. Tek istediği bowlingin kutsallığına saygı duymak ve aile kavgalarına karışmamak olan insanlar için büyük bir stres kaynağı bu."

"Bowlingin kutsallığı mı?" Hem şaşkındım hem de kafam karışmıştı, garip bir şekilde ilgimi de çekmişti. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Bir kitapçının önünde durduğunda birkaç dakika içinde bütün sokağı yürüdüğümüzü fark ettim. "Jenna bana güncel haberleri veriyor. Meadow Springs Kasabayı Geliştirmeye Adanmışlık ve Diğer Önemli Duyurular Komitesi'ne gidiyor. Kısaca MSKGADÖDK diyoruz."

Misk-ga-dödk gibi bir şeyler çıktı ağzından ama kulağa hapşırmış gibi geliyordu. "Benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum."

Beni kitapçıya çekerken en parlak gülümsemesini bahşetti. "En sevdiğim şey, seninle kesinlikle dalga geçmiyor olmam."

Başımızın tepesinde bir zil çaldı, bayat kahve ve toz kokuları ânında üzerime saldırdı. Dükkân küçüktü, baştan başa aynı loş, sarı ışıkla aydınlanıyordu ama aralarından seçilecek çok kitap vardı. Ben klasikleri incelerken Aurora çıkardığım eski bir antolojiye burun kıvırdı. "Şiirden nefret ediyorum."

"Edebiyat okuyorsun, nasıl olur da şiirden nefret edersin?" Antolojiyi tekrar yerine ittim.

"Sadede gelmiyorlar. Birini seviyorsan karşısına çıkıp söyleyeceksin. Benim favorim modern aşk romanları, orada en azından neyin ne olduğu belli," dedi Aurora. İki raf sırasının arasında yürürken parmaklarını kitap sırtlarında gezdiriyordu. "Şiirlere güvenmiyorum. Yoğun bir aşk hikâyesi okuduğunu sanıyorsun, sonra bir bakıyorsun konu ayakkabıymış."

Gizem kitapları bölümünde durunca belini tutmak için arkasına geçtim. O önündeki kitapların sırtlarına bakarken çenemi başına yasladım. Kitaplardan birini alıp arkasını okudu, sonra yerine koydu. "Bölümümde Halle diye bir arkadaşım var. Maple Hills'teki The Next Chapter kitapçısının kitap kulübünü yönetiyor. Çok tatlı biri ama Jane Austen'a olan ilgisizliğimin beni kulüpten kovduracağına yürekten inanıyor."

"Jane'le ne derdin var? Hem şiirden hem de Austen'dan nefret ediyorsun? Arkadaşın Halle'yle hemfikir olmaya başlıyorum," diye takıldım.

"Jane'le bir derdim yok, sadece Darcy'nin piçin teki olduğunu düşünüyorum." İçimden kopan kahkahanın gürültüsüne engel olamadım çünkü söylemesini beklediğim onca şey arasında bu yoktu. "Gülüyorsun ama ben haklıyım. 'İdare eder ama beni

cezbedecek kadar güzel değil,' diyecek adamlar kadını elde etmeyi değil atı tarafından bir göle fırlatılmayı hak eder."

Aurora bana bakmak için döndü, bu korkunç ışıkların altında bile büyüleyici görünüyordu. "Ben senin için bunu asla söyleyemezdim, tatlım."

Eğilip onu özgürce öpebilmekten asla bıkmayacaktım. Öyle bir rahatladım ki üniversitenin başlamasına ne kadar da az kaldığını ve kamp bittiğinde aynı yere döneceğimizi düşünmeye başladım. Başparmağımla yanağını okşarken avucumun altında atan nabzının tadını çıkardım.

"Neden? Çok güzelim diye mi?"

Başımı iki yana salladım ve o bana dudak bükerken başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Hayır, seni asla idare eder diye tanımlayamayacağım için."

Ağzı açık kaldı, gülerken bana vurmak için en yakındaki kitaba uzandı. Onu yakınıma çekmek için uğraştım. Başımı saçına gömüp boynunu öperken, "Hayır, bırak," dedi. "Yine kızdım."

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duyana dek bu dükkânın bir işletmecisi olduğu aklımdan tamamen çıkmıştı. Aurora'yla birlikte dönüp baktık; oyunbaz kavgamızdan dolayı saçları dağılmış, yanakları kızarmıştı. "Böldüğüm için kusura bakmayın," dedi dükkân sahibi. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Ben tam teşekkür edip adamı gönderecekken Aurora araya girdi. "Merhaba, evet, var. Eşimle ben Meadow Springs'te bir striptiz kulübü açmayı planlıyoruz. İşletme üzerine kitaplarınız var mı acaba?"

Aurora ağız dolusu çikolata parçacıklı dondurmasını yerken, "Sanırım günün birinde bir kitapçım olsun isterim," dedi. "Belki üniversiteyi bitirince o işi yaparım."

Aurora detaylı striptiz kulübü planlarıyla, o anda uydurduğuna inanamayacağım kadar iyi düşünülmüş o planlarla kitapçıyı korkuttuktan sonra sokağın diğer tarafında tatlı bir dondurmacı olan The Little Moo'ya yönelmiştik.

"Buraya taşınır, rakip bir kitapçı açar, saçmalıklara adanmışlık komitesine ya da adı her neyse ona katılır, ahlaksız aşk romanları satar ve kasaba halkını utandırırsın."

"İnsanları utandırmaya bayılıyorum," dedi gururla. "Ben kitapçımı işletip milleti yozlaştırırken sen ne yapacaksın?"

"Tabii ki de birbiriyle rekabet eden şu bowling topu dükkânlarına rakip olacak bir bowling topu dükkânı açacağım."

Aurora gürültüyle gülerken birden homurtular çıkarmaya başladı ve eliyle ağzını ve burnunu kapadı. "Bizi MSKGADÖDK'ten attıracaksın."

"Onun da rakibini kurarız." Omuz silktim.

"Güçten aklını yitirdin sen. Ama her şeyi etraflıca düşünmen iyi oldu çünkü Meadow Springs takımının NHL'de olduğunu zannetmiyorum."

Dondurmamın sonunu da bitirip gözlerimi onunkilere diktim. "Ben profesyonel oyuncu olmak istemiyorum ki zaten."

Kaşları saç hizasına dek kalktı. "Ne, neden? Büyük bir ligde oynamak bütün sporcuların rüyasıdır sanıyordum."

Auroranın cevabı beni rahatsız etmemişti çünkü ne zaman birine bundan bahsetsem aynı tepkiyi alıyordum. "Ünlü olmayı istemiyorum ve hokeyi de mahremiyetimden vazgeçecek kadar sevmiyorum."

"Ama neden?" diye sordu. Bu kez yüzü daha ciddiydi.

Hep birilerinin ailemi araştıracağından veya kazanacağım paranın babamı daha da pervasız davranmaya iteceğinden endi-

şelendiğimi, o yüzden böyle düşündüğümü ona söyleyemezdim. Omuz silktim ama benden bir cevap beklediğini görebiliyordum.

"Bilmem, Ror. Sanırım sade bir hayattan hoşlanıyorum. Takım arkadaşlarımı ve tabii hokeyi seviyorum ama eğer tam burs kazandırmıyor olsaydı üniversitede hokey oynamaya kalkar mıydım ondan bile emin değilim." Kaşığını dondurma kâsesinde döndürmeye başladı. Yanlış bir şey söylediğimi hemen anladım. "Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?"

"Benim ailem tanınmış insanlar, Russ. Ünlü olacak kadar tanınmış insanlar. Elsa sosyetik sima sayılır, devamlı gazetelere çıkıyor, babam da Fenrir'den dolayı tüm dünyada tanınıyor, yani benim kim olduğumu bilen epey bir insan var. Ayrıca annemler berbat bir boşanma süreci geçirdi ve olan biten her şey insanların gözü önünde yaşandı."

Tanıştığımızda olayın Aurora'yla ilgili olduğunu bilmiyordum ama annemin uzun yıllar önce o mahkeme sürecini takip ettiğini hayal meyal hatırlar gibiydim. "Ah. Hiç öyle düşünmemiştim."

"Evet... ah. Devamlı paparazziler tarafından takip edildiğim yok elbette. Tabii özellikle dikkatleri üzerime çekmiyorsam. Yine de birlikte olduğum insana mahremiyeti hiçbir zaman garanti edemem. Bunu arkadaşlarıma bile garanti edemem."

Her şeyi gereğinden fazla düşünmeme rağmen nasıl oldu da bunu düşünemediğimi aklım almıyordu. Beynim bir yanıt bulmak için uğraştı ama işe yaramadı, neyse ki az önce bize servis yapan garson masamıza yaklaştı da yırttım.

"Striptiz kulübü açacak olanlar siz misiniz?"

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Russ

"Bugün kesinlikle sakso çekilecek birinin bu kadar perişan göründüğüne hiç şahit olmamıştım."

Xander *sakso* ve *perişan* diyene kadar daldığımı fark etmemiştim. "Sakso falan çekilmeyeceğim ama neşelenmeye çalışırım. Kusura bakma, adamım."

Bu sabah bütün yemek salonu bana "Mutlu Yıllar" şarkısını söyledikten sonra Xander günümüzü Meadow Springs'in nimetlerini inceleyerek geçireceğimizi söylemişti. Meadow Springs'in nimetlerini zaten bildiğimi ve çok da bir nimeti olmadığını söylesem de ısrar etti, Rory'yle velayetime ortak olduklarını ve dün onunla gitmişken bugün kendisiyle gitmemezlik edemeyeceğimi söyledi.

Güzel düşünmüştü ama iki erkeğin oynayabileceği mini golfün de bir sınırı vardı.

Normalde günümü Rory'yi görmek için oyalanarak geçirirdim ama dünkü ün ve mahremiyet konuşmamızdan sonra birkaç saatliğine aramıza mesafe koymak sağlıklı düşünmemi sağlıyordu. Onun yanındayken doğru düzgün düşünemiyordum ama şimdi beynimi kullanmam gerekiyordu çünkü son zamanlarda hiç kullanmamıştım.

Kasabanın tek barı Drunk Duck'ta durup kampa dönmeden önce burger yemeye karar verdik. Yemek boyunca bir kulağım arkadaşımda olsa da kendi kafama hapsolmuş gibiydim.

Xander, "Doğum gününde sakso çekilmesinin Anayasa'da yazılı olduğundan oldukça eminim," diyerek sodamın boğazıma

kaçmasına neden oldu. "Hah, güldürdüm işte, seni sefil bok seni. Ne oluyor? Anlat Xan Amca'na."

"Kendine Xan Amca mı dedin sen?"

"Xan Babacık diyemem, değil mi? Onun uygun olmayacağını biliyorum. O yüzden anlat bakalım, yine neyi büyüttün?"

Refleks olarak konuşmayı tersine çevirip konuyu Xander'a getirmek istedim ama sanırım fikrini almak iyi olacaktı. Haftalardır birlikte kalıyorduk ve o sahiden iyi biriydi, o yüzden bu riski almaya karar verdim. "Aurora'yı bıraksam mı diye düşünüyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi. Tepkimi bekledi. "Hemen şaka yaptığını söyle."

"Bu hafta az kalsın yakalanıyorduk. Kapıyı tam Jenna'nın geldiği anda açtım. İki dakika önce gelse beni... Neyse, hangi pozisyonda yakalayacağının bir önemi yok, eve gönderilmeme sebep olacak bir şey yaparken yakalayacaktı."

"Gizli işler çeviren iki kişi az kalsın yakalanıyor. Evet, genelde öyle olur, dostum. Eğlencenin yarısı da orada ya, ayrıca artık eve gönderilmek umurunda mı ki? Kamp bitti sayılır, hem arkadaşın ihtiyacın olursa onda kalabileceğini söylemişti. Burada meselenin yakalanmak olduğuna inanmayacağımı bilecek kadar akıllısın. Esas neden ne?"

Xander'a hakkını vermeliydim, doğru söylüyordu. Arkadaşlarım beni işten atılma riskine takılmamam konusunda cesaretlendirdiğinden ve JJ üniversite ödevleriyle hokey antrenmanları gibi bahanelerin ardına sığınabileceğim gün gelene kadar ihtiyaç duyarsam kalacak bir yer ayarladığından beri daha rahat hissettiğim kesindi. "Sana profesyonel oyuncu olmaya niyetim olmadığını söylemiş miydim?"

Burgerini bıraktı, ellerini ve ağzını peçeteyle sildi, sonra arkasına yaslanıp bana odaklandı. "Hayır, söylemedin. Neden peki? Bunun Rory'yle ne alakası var?"

"Ben ünlü olmak istemiyorum. Tanımadığım insanların hayatımı araştırması ihtimalini ya da halkın ilgisinin üzerime çevrilmesini istemiyorum. Bu benim en büyük kâbusum ve hoşkeyi de mahremiyetimden böyle vazgeçecek kadar sevmiyorum."

"Tamam, ee?"

"Eesi Aurora zaten ünlü. Dün onu Google'da arattım ve ailesine dair öyle çok şey var ki, Emilia'nın fotoğrafları bile var. Bana ağır geldi. Babasından haberdardım ama işin boyutunu gerçekten bilmiyormuşum gibi hissediyorum, anlıyor musun? O benim gözümde sadece Rory olduğundan, karakterinden dolayı kampın dışında bir hayatı olduğunu unutuyorum."

"Kaçmak için buraya geldiği bir hayat." Xander birasından büyük bir yudum aldı, onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Söylediğin şeyin delilik olduğunu biliyorsun da sadece seni temin etmemi mi istiyorsun yoksa söylediklerine sahiden inanıyor musun? Bunu bilmem gerek çünkü hayatın bir anda fazla gerçek geldiği o kriz ânıyla baş edebilirim ama gerçekten ondan ayrılman gerektiğini düşünüyorsan sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum, dostum."

"Piçlik ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Xander omuz silkti. Evet demek istediğini ama iyi bir arkadaş olduğu için demeyeceğini gösteren bir hareketti bu. Muhtemelen sahiden piçlik ediyordum ama hayatta işlerin benim için yolunda gitmediğini de biliyordum. Çok nadiren yaşandıkları için kendimi iyi şeylere kaptırmak kolay oluyordu.

Xander'ın iç çekişini iliklerimde hissettim. "Bence olmadık yerden sorun çıkarıyorsun. Ünlü olmayan bir kız arkadaşı, erkek arkadaşı, sadece arkadaşı olan herhangi bir ünlüyü düşün. Bana onlara dair şoke edici bir şeyler söyle. En derin, en karanlık sırlarından, dünyada kimse bilmesin istedikleri ama yine de ortaya çıkan sırlarından bahset." Aklıma hiçbir şey gelmedi. "Söyleyemezsin çünkü insanlar umursamıyor. Sen profesyonel

oyuncu olan arkadaşlarını bırakmayı düşündün mü? Artık ünlü olan o arkadaşlarını?"

Nate veya JJ'i hayatımdan çıkarmayı hiç istemezdim. "Aklımdan bile geçmedi."

"Senin abin de bir müzik grubunda değil mi? O çok ünlenince ne olacak? Hem Aurorasız kalacaksın hem de aynı durumda olacaksın. Onu gerçekten sevdiğin belli ve o da sana sanki ayı gökyüzüne sen asmışsın gibi bakıyor. Bu yüzden onunla ol ve lütfen stres yapma."

Üzerime soğuk su çarpılmıştı sanki. Aurora'nın bana bakışlarından asla vazgeçmek istemiyordum. "Haklısın, adamım. Bilmiyorum. Sanırım duygularımın etkisinde kaldım."

"Sorun değil. Duygular iyidir." Telefonunu çıkarıp bir an ekrana baktı, sonra hemen cebine geri koydu. "Bir şeyleri içinde tutmaktan yarar gelmez. Bil diye söylüyorum, bence aptallık ediyorsun çünkü kimyanız manyak bir şey. O harika. Sen harikasın. Eminim seks de..."

"Laflarına dikkat et."

"Ne kadar da korumacısın, Tanrım. Neyse sözlerimin arkasındayım. Seni mutlu eden birinden vazgeçecek kadar kötü ne yapmış olabilirsin ki? Evleniyor değilsiniz sonuçta ama anlıyorum, bu gelecekte ortadan kalkacak bir şey değil. Hem o risk almaya değmez mi?"

"Riske değmeyeceğini hiç söylemedim. Onu istiyorum. Ondan çok hoşlanıyorum ve bunun nasıl olduğunu da anlamıyorum ama onu istemem onu hak ettiğim anlamına gelmiyor. Ben... bilmiyorum. Ne dediğimi bilmiyorum."

Xander birasının kalanını kafaya dikti, ben de sodamı yudumlayıp kendime uyuz olmaya devam ettim. "Onun için yeterince iyi misin sence?"

"Ne?"

"Duydun beni," dedi. Dirseğini masaya koyup yüzünü eline yasladı. "Sana böyle yan çizmeyi düşündüren bir şey var ve az

önce hak etmekten bahsettin. Endişe ettiğin şey bu mu? Gelecekte işler ciddileşir ve onu hak edip etmediğine dair uluslararası bir müzakere yapılırsa ne olur diye mi endişe ediyorsun?"

"Sen diyene kadar bunu düşünmüyordum bile. Tanrım." Şimdi endişe edecek bir şey daha çıkmıştı.

Xander gözlerini devirdi. "Soruma cevap ver, dostum. Aurora için yeterince iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Onu istemek, onunla olmak ve onu hak ettiğini hissetmek birbirinden çok farklı üç şeydi. "Hayır, düşünmüyorum. Ben beceriksizin tekiyim."

"Sorunun bu işte; çok kötümsersin. Bak sana şöyle söyleyeyim, Callaghan, yalan atmadan, hislerini düşünmeden söyleyeyim: Sen yeterlisin. Buna inanmaya ne kadar erken başlarsan yaşadığın bu küçük kriz hiç yaşanmamış gibi yapmayı da o kadar erken başarırız. Mutlu olmana izin vereceği konusunda evrene güvenmelisin, adamım ama eğer güvenmiyorsan ve işler senin için fazla korkutucu hâle geldiğinde Aurora'yı yüzüstü bırakacaksan evet, işin daha başındayken gitmelisin. Aurora bunu hak etmiyor."

"Ya öncesinde her şeyi mahvedersem?"

Yeniden gözlerini devirdi. "Yemin ederim senin en büyük zevkin kendine işkence etmek, dostum. Beceriksizin teki falan değilsin. Yirmi bir yaşındasın ve tanıdığım en iyi, en aklı başında adamlardan birisin. Arkadaşız, bu yüzden de şimdi düşüncelerine takılabiliyorsun, ben de bunu aleyhinde kullanmıyorum ama eğer ayrılır ve sonra eline geçen şansı batırdığını fark edersen Aurora kullanacaktır."

Sıktır. Çenemi gergin bir tavırla sıvazladım. Bu konu açılmadan önce hissettiğimden daha büyük bir piç gibi hissediyordum şimdi. "Anayasa'ya doğum günü söylevi de mi koymuşlar?"

"Aptal gibi davranmayı kesersen ben de seni bilgeliğimle dövmeyi bırakırım. Hadi, doğum günü çocuğu, iç bakalım.

Sana kafayı takan kadın hemen kıçımızı kaldırıp kampa dönmemizi yazdı."

İçeceğimin kalanını kafaya diktim. "Balık'ın mesaj atabildiğini bilmiyordum."

Bizi konuşmak zorunda bırakmayacak kadar yüksek sesle çalan radyoya eşlik ederek Honey Acres'a dönerken Xander'ın sözlerine kafa yordum.

Resepsiyondan yeniden giriş yaptıktan sonra akşam etkinliklerinin olduğu eğlence alanına doğru giderken Xander bana cankurtaranlardan birini –çocukları göle götürdüğümüzde kendisini kestiğinden yüzde yetmiş beş emin olduğu cankurtaranı– anlatmaya başladı. Durmadan bir şeyler anlatıyordu. Aslında Xander için sıra dışı bir durum değildi ama bir farklılık olduğunu anlamıştım. Pat diye durdum.

"Pasta aldılar, değil mi?" Xander da durdu. Omuz silkerken yüzünde süklüm püklüm bir ifade vardı.

"Niye pasta alsınlar? Belki almışlardır, belki almamışlardır. Ben bilmiyorum! Ben sadece çocukları güvende tutmak için buradayım; mutfak işlerinden haberim yok." Nefesini verip ellerini beline koydu. "Pasta almış olabilirler."

"Bu kadar kısa ve öz konuştuğun için teşekkürler, dostum."

Varmamıza az kalmışken kolunu omzuma attı. "Aurora sana yavru köpek bakışı atıyor ama istediğinde bizlere nasıl korkutucu davranabildiğinden haberin yok."

Aurora'yı mutlu edecekse doğum günümde pasta olmasıyla baş edebilirdim. Doğum günümün yaz tatiline denk gelmesi insanların hep meşgul olduğu anlamına gelirdi. Annemin doğum günü kutlama girişimi de hep bir tür olaya evrilmişti, o yüzden ben de çaba göstermeyi bırakmıştım.

Bugün doğum günümü kutlamak için bana ulaşmaya çalışan oldu mu diye bakmamıştım ama dün gece Roberts ailesini araştırmak için telefonumu kullandığımda –ki şu an bunu itiraf etmek utanç verici geliyordu– ailemden cevapsız çağrı ya da mesaj gelmemişti. Babamın hastaneye yatışından bu yana kimseden haber almamıştım ve her ne kadar benimle iletişime geçilmesini istemediğimi belirtmiş olsam da beni dinlemiş olmalarına şaşırıyordum. Babamdan para talebi bile gelmiyordu, ki bu şaşırtıcı olmaktan ziyade şüphe uyandırıcıydı.

Xander boğazını temizleyip beni düşüncelerimden ayırdı. "Dinle, gözlerini bağlamam gerek, beni yumruklamamana ihtiyacım var."

"Lütfen şaka yapıyorum de. Gözümü bağlamana ne gerek var?"

"Bu şakasını yapacağım bir şeye benziyor mu? Belki Clay doğum günü pastandan fırlayıp striptiz yapacaktır, ben ne bileyim?" Çocukların oyunları için kullandığımız gözbağlarından birini cebinden çıkardı. "Seninle dövüşecek kadar kuvvetli değilim, iri çocuk. O yüzden işimi zorlaştırma. Aurora gözlerinin bağlanması gerektiğini net bir şekilde belirtti."

Ben oflarken o da gözbağını gözlerimin üzerine yerleştirdi. "Bunun olacağını biliyordun ve yine de hislerimi anlatıp sızlanmama izin verdin, öyle mi?"

"Aptalın tekisin dedim sana." Gözlerim bağlıyken Xander'ın beni yönlendirmesine izin vermek artık benim için şahsi bir cehennemdi. Durduğumuzda etraf tamamen sessizdi ve bir yanım beni göle falan atacağından endişeleniyordu. Başımın arkasındaki bağı çözerken, "Gözbağını çıkarıyorum. Pastayı görünce şaşırmış gibi yapmayı unutma," diye fısıldadı.

Herkes aynı anda, "Mutlu yıllar," diye bağırırken güneş ışığı karşısında gözlerimi kısarak aydınlığa alışmaya çalıştım. Üzerime bir anda bir sürü vücut yığıldı, beni bırakıp da geri çekilene dek karşımdakilerin kim olduklarını göremedim.

Henry, Nate'i kişisel alanından uzaklaştırdı, o arada Robbie, Kris ve Bobby'nin yolundan çekildi. JJ kolunu omzuma attığı esnada şaşkınlıktan açılmış ağzımın hâlâ kapanmadığını fark ettim. "Mutlu yıllar, evlat."

"Kızlarla Joe sevgilerini gönderdi," dedi Robbie. "Onları görüntülü arayalım dedik ama burada telefonların çekmediğini söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Şu an ne sikim oluyor?"

Kampçılarımın ikisi, Sadia ve Leon arkadaşlarımın arasından çıkıp bana el yapımı, kocaman bir doğum günü kartı uzattılar. Sadia kaşlarını çattı. "Bizim yanımızda küfredemezsin."

Yere çömelip kartı zarifçe kabul ederken hemen iş moduna girdim. "Haklısın. Özür dilerim. Sadece çok ama çok şaşırdım." Kartın önünde bir çizim vardı, ne çizimi olduğunu anlayamıyordum. Boya tabancasıyla savaşını kaybetmiş gibi duruyordu. "Bana bir ipucu verin, çocuklar."

Leon mavi lekeleri işaret etti. "Kevin'ın kakasından dolayı ağlayan sen."

Sadia arkadaşlarıma bakıp, "Arkadaşların çok gürültücü" dedi. Gerçekten de gürültü yapıyor, heyecanlarını kontrol etmeye çalışırken tezahürat edip bağırıyorlardı. Her birinin boynunda *Ziyaretçi* yazılı sarı giriş kartları asılıydı.

Mattie sessizce Robbie'ye, "Sekiz yaşında bir çocuk bize iftira atıyor," dedi.

Nate, "Ben sana devamlı iftira atıyorum, Liu," deyip güldü.

Yeterince sessiz davranmadıklarından Sadia her şeyi duydu. "Söylenen doğruysa iftira olmuyor, benim annem avukat."

Jenna etrafımı saran insanların arasından kendisine yol açarken, "Pekâlâ, seni yasacı yarasa," dedi. "Russ haftalardır bizimleydi, şimdi üniversiteden arkadaşlarıyla bir dakika daha geçirmesine müsaade etmeye ne dersiniz? Sonra partisini başlatabiliriz."

Yutkunarak, "Parti mi?" diye tekrarladım.

Jenna, "Aurora'nın kutlama yapmamana izin vereceğini düşündün mü cidden?" dedi. Ses tonunda bir şey vardı. Bana bilmesini istemediğim şeyi bildiğini söyleyen bir şey ve tuhaftır ama bu daha iyi hissetmemi sağladı, neticede beni kovmuyordu. "Çok beklersin. Daha yirmi dört saat dolmadan herkesi buraya topladı. Önemsediği insanlar için elinden geleni ardına koymaz."

Arkadaşlarımın omuzlarının üzerinden baktığımda onu sahnenin yakınlarında Emilia'yla konuşurken gördüm. Benim tek istediğim kollarımı ona dolamakken neden geride durduğunu bilmiyordum. Arkadaşlarıma, "Bir dakikaya döneceğim," deyip hemen ona yöneldim.

Ben yaklaşınca yüzü aydınlandı, şüphe uyandırmasın diye önce Emilia'ya sarılmak için bütün irademi kullanmam gerekti. Emilia'yı bırakıp kollarımı Rory'ye uzattım, kollarını belime doladı ve ben de başımı saçlarına gömdüm.

Geri çekilip bana gülümsediğinde ışıl ışıl parlıyordu. "Mutlu yıllar, Callaghan."

"İnanılmazsın."

Emilia, "Mutlu yıllar, Russ," dedi. Koluma vurup giderek beni Aurora'yla yalnız bıraktı.

Aurora'yı bırakmak istemiyordum ama bırakmak zorunda olduğumun farkındaydım. O da aynı durumdaydı, bu yüzden bir adım geri çekildi. "Sana hediye almam için zaman bırakmadın." Arkasından ufak küçük bir hediye paketi aldı. "O yüzden çok iyi bir hediye olmadı ama lütfen beni epey strese soktuğunu ve paslandığım için karar vermenin çok uzun sürdüğünü bil."

Paketi açıp hediyemi çıkardım: Origamiden sarı bir köpek. "Aman Tanrım, Balık mı bu?" Paketin içine bakmak için eğildi, sonra uzanıp daha küçük iki sarı köpek çıkarıp onları da avucuma bıraktı. "Bu inanılmaz bir şey."

"Keseli sıçan yapmayı denedim ama kimse ne olduklarını anlayamadı." Paketten bir şey daha çıkarırken origamiyi ona bıraktım. "Tamam, yalan söyleyemem, bunu kimsenin kul-

lanmadığı eski kütüphaneden çaldım ve bu, ikimizin toplam yaşından bile daha yaşlı bir kitap."

Kapağı okudum. "Otuz yedi başkanın hepsini öğrenin: altı ila on yaş grubu için."

"Başkanların isimlerini saymayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Bende partiyi siktir etme isteği uyandıran bir bakış attı. "Bir hediye daha var; muhtemelen en alttadır."

Pakete dalıp son hediyemi çıkardım. Bir hokey bileti boyutunda pembe bir karttı. Tersini çevirdiğimde hokeyle hiçbir alakası olmadığını gördüm.

Russ Callaghan'ın herhangi bir vakitte
Aurora Roberts'tan ödemesini alabileceği
Bir Doğum Günü Dileği Kuponu

Usulca, "Ne istediğine şimdi karar vermek zorunda değilsin," dedi. "Şu an şaşkın olduğundan eminim. Biraz abarttım..." Daha önce farkına bile varmadığım afişlere, balonlara, kâğıt şeritlere baktım. "Ama sen en güzel şeyleri hak ediyorsun."

"Keşke seni öpebilsem."

"Kuponunu verirsen dileğini gerçekleştirebiliriz. Yani kamp çapında bir rezalete neden oluruz, bu da doğum günü kutlamasına pek yakışmaz ama anlaşma anlaşmadır."

Keşke birkaç saat önceye dönüp o Russ'ı tokatlayabilseydim. Öyle olsa günümü ilişkimiz iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi diye endişe ederek geçirmezdim.

Aurora Roberts bana hep iyi gelen bir kız olacaktı.

Kuponu verdim ve gözlerinin şaşkınlıkla kocaman oluşunu seyrettim.

"Seni randevuya çıkarmak istiyorum. Doğum günü dileğim bu."

"Randevu mu?" dedi.

"Gerçek bir randevu."

"Benimle mi?"

"Seninle."

"Sana doğum günün için origamiden Golden Retrieverlarla başkanlar üzerine eski, güve yeniği dolu bir kitap vermeme rağmen mi?"

"Özellikle onlar yüzünden."

Herkesin dikkatinin üzerimde olmasının en zor yanı bu gece sıvışmak için bir fırsatımın olmayacak olmasıydı. Aurora kuponu elimden aldı, yeşil gözleri parladı ve başını sallayarak onayladı. "Dileğini gerçekleştirildi kabul et."

İlgi odağı olmak yorucuydu, bunun bitmesine hazırdım.

İkinci pasta dilimimin şekerlemesini didikliyor, bütün kampçılar yatağa götürüldükleri için baş gösteren sessizliğin tadını çıkarıyordum. Arkadaşlarım varken ne kadar sessizlik olabilirse tabii.

Pasta kesildikten, hediyeler verildikten ve "Mutlu Yıllar" şarkısı söylendikten sonra nihayet doğum günü partimin nasıl gerçekleştiğini öğrenmiştim.

Dün Meadow Springs'e gitmeden önce Aurora, Emilia'dan JJ'in numarasını almış ve birlikte, bu son dakika sürprizini hazırlamışlardı. Arkadaşlarım bu sabah yola çıkmış ve şimdi kollarımı süsleyen arkadaşlık bilekliklerini yapmak için tam vaktinde yetişmişlerdi.

Henry, Honey Acres'ın düşündüğünden de beter olduğunu söylemişti, Bobby Jenna onunla ilgilenmediği ve onu hatırlamadığı için üzgündü, JJ ise yeniden buluştuğumuz için mutluydu.

Orla arkadaşlarımın ziyaretine ziyaretçi giriş kartı takmaları ve arazinin hiçbir yerinde tek bırakılmamaları koşuluyla tamam demişti.

Robbie benimle ve Nate'le ateşin yanında otururken, "Aurora'nın da bizim eve taşınmasını beklemeli miyim?" dedi. "O oda belli ki erkeklerin beyin kimyasını değiştiriyor."

Nate, "Sen niye Lola haftanın beş günü senin yatağında yatmıyormuş gibi davranıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Lola'ya ne yapacağını söylemeyi dene istersen," diye itiraz etti Robbie. "Bak ne oluyor."

Aurora bu akşam pek ortada görünmüyordu, kendini herkesin iyi vakit geçirmesini sağlamaya adamıştı. Keşke onu yanıma oturtup arkadaşlarımın onu tanımasına izin verebilseydim ama bu şüphe uyandırırdı ve bence isteseydi Aurora bunu yapardı zaten. Arkadaşlarımın bazıları onu bire bir sohbet için yakalamıştı ama ona ne söylediklerine dair en ufak fikrim yoktu.

"Bize taşınacağı falan yok, merak etme. Henüz ilişkimize bir ad koymuş değiliz, o yüzden sanırım teknik olarak bakıldığında birbirinden hoşlanan arkadaşlarız." Kelimeler ağzımdan çıkarken tuhaf gelse de onu başka nasıl niteleyebileceğimi bilemedim. "Ama harika biri. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

İkisi de aynı anda gülmeye başladı. Nate sandalyesinde geriye yaslanırken sırıttı. "Stas'ın arkadaşım olduğunu düşündüğüm zamanları hatırlıyorum."

Robbie, "Senden hiç hoşlanmıyordu, sonra da Stockholm sendromuna yakalandı," deyip homurtuyla güldü. "Hiç arkadaşın olmadı."

"Kızı kaptım mı kaptım." Nate omuz silkti. "Aurora buraya gelelim diye hepimizin uçak biletini karşılamayı teklif etti. Özel bir şoför tutmaya hazırdı. Yani ya hayatındaki en iyi arkadaş olmak üzere ya da geleceğinizde Henry'nin yan odasında yaşamaktan yakındığı o ilişki var."

Önceden hissettiğim bütün o güvensizlikleri zorla kendimden uzaklaştırıp dürüstçe yanıt verdim. "İkisi de olsun istiyorum."

Güldüler; daha önce birbirlerine ne kadar benzediklerini hiç fark etmemiştim. Birbirlerinin hareketlerini ayna tutan yaşlı bir çift gibiydiler. Robbie sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Nate de aynısını yaptı ve bana aynı kendini beğenmiş sırıtışlarla baktılar. "Gençlik aşkı işte."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Aurora

"Sana onun iyi bir adam olduğunu söylemiştim."

Henry kahvaltısıyla yanıma otururken başka da bir şey demedi. Russ'ın arkadaşları dün gece Meadow Springs'te bir oda tutmuşlardı ama Orla ziyaretçi giriş kartları üzerlerinde olursa ve çocuklar meşgul olsun diye sabahki kulübe denetlemesine denk getirirlerse gitmeden ziyarete gelebileceklerini söylemişti.

Kızarmış ekmeğime odaklandım. Bir anda, Russ'ın en yakın arkadaşıyla baş başa konuşmak beni gerdi. Yani teknik olarak daha önce de baş başa konuşmuştuk ama o, ben bilmeden Russ'ı sevişme sonrası ekerken olmuştu. "Biliyorum. İyi olmadığını hiç düşünmedim zaten."

Sessizce yemeğimizi yerken ikimiz de karşı masamızdaki Russ'ı seyrettik. Beni daha iyi tanımayı görev edinen arkadaşlarından ikisiyle, Robbie ve Mattie'yle gülüyordu. Güvenli bir mesafede durmayı deniyordum. Arkadaşları buradayken onu boğmayı ya da başının fazla kalabalık olmasını istemiyordum ama doğal olarak onun yanında olmayı arzularken bunda zorlanıyordum.

Birden fazla sohbetten gelen o yüksek sesli uğultu sessizliği doldururken Henry beni hazırlıksız yakalayan bir girişle sessizliği böldü. "Odam, evimizde Russ'ınkinin yanında kalıyor. Ses yalıtımı yok, o yüzden lütfen varmış gibi yapmayın."

Az kalsın vejetaryen pastırmam boğazıma kaçacaktı. "Pardon?"

"Sık sık ziyarete geleceksindir. Boşaldığını duymamayı tercih ederim, kusura bakma." Gülmeye başlamasını ya da bir

şekilde şaka yaptığını belirtmesini bekledim ama son derece ciddi görünüyordu.

"Ben, ee..." Ben kekeleyen biri değildim. Ben boş boş konuşurdum. Gereğinden fazla paylaşımda bulunurdum. Ama ilk kez diyecek bir şey bulamıyordum. "Sana bunu yaşatmamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Babasının ona nasıl bok gibi davrandığını bildiğini söyledi."

"Biliyorum."

"Altı haftada bazı arkadaşlarımızın iki yılda öğrendiklerinden fazlasını öğrendin." O böyle deyince Russ'ın bana güvenip hayatına dair paylaştıklarının ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anladım. "Herkesin onu ne kadar çok sevdiğinin farkında değil. Hep en kötüsünü varsayıyor ve düşünmeden en kötü sonuçlara varıyor. Bazen iyi şeyleri onun için tek tek hecelemen gerekecek."

Henry'ye söylemesem de ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Onun yanında rahatsız hissedeceğim gibi yanlış bir varsayımda bulunmasaydı Russ'la çok daha dostane bir başlangıç yapabilirdik. "Sen iyi bir arkadaşsın, Henry."

"Russ iyi arkadaşları hak ediyor."

Kahvaltının geri kalanını Henry'nin eve gittiklerinde yeni resim teknikleri denemek üzere tuttukları odada ve çevresindeki manzarada çektiği fotoğrafları konuşarak geçirdik. Gitme vakti geldiğinde Henry'nin beni o gece tosladığı kız değil de arkadaşından hoşlanan kız olarak hatırlayacağını hissediyordum.

Çocuklar gittikten saatler sonra bile insana acı verecek kadar çekici yedi yabancının birkaç saatliğine burada oluşunun etkisi günün normal düzenini bozmuştu. Çalışanların hepsi bu kadar yeni yüz gördükten sonra azgın ve biraz kaotik davranıyordu. Ama ben iyiydim, neticede insana acı verecek kadar çekici olan bir adam bana her gün azgın ve kaotik hisler yaşattığından bu duruma alışıktım.

Maya'yla birlikte sabahki el işi dersini hazine avıyla değiştirip –bu, Jenna ve program çizelgesini üzecekti ama ne yapalım– çocukları oyalamak ve fazla enerjilerini atmak için uğraştık ama Russ ve Clay hazine yerlerinin yazılı olduğu haritamızı kaybettiklerinden oyun üç kat daha uzun sürdü.

Av işe yaradı, öğleden sonraki sessizlik zamanımız geldiğinde herkes birkaç saat önceye kıyasla çok daha sakindi. Maya'nın sesi bütün sabah bağırdığı için kısılmıştı. Benim sesimse her zamanki gibi yenilgi yüzü görmemişti.

Bozayı kulübesinin dışındaki gölgede kalan piknik masasında diğer danışmanlarla otururken Xander boğazını temizledi. "Bir duyurum var." Sanırım dramatik bir tepki beklemişti ama kimse bir şey demedi. "Emilia ve ben prensip ayrılığı yaşadığımız için yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Maya gözlerini güneşten korumak için iyice kısarak, "Bir ipucu ver," dedi.

"Ne dramatiksin," diye homurdandı Emilia. "Yetenek gösterisini diyoruz. Hiçbir şeyde hemfikir olamadığımız için Xander kendi kendine bir şey yapacak."

Clay, "Emilia sana *American Idol*'ı kazanamazsın dediği için mi böyle yapıyorsun?" diye sordu. "Kamp ateşi şarkısı söylerken kimsenin sesi iyi çıkmıyor ki dostum. Sen onu ciddiye alma."

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Biz bir takımız." Diğer danışman grupları gösterilerine bir gün önce karar vereceklerini söylemişti çünkü onlar için o kadar da önemli bir mesele değildi. Siktirsinler, ben grubumun en iyisi olmasını istiyordum. O yüzden haftalardır herkesi organize etmeye çalışıyordum. Kendi kendime bir fikir üretecek kadar yaratıcı olmamak benim suçum değildi. "Kendi başına yapamazsın, Xan. Çok üzücü ve yalnız bir şey olur. Bize ihtiyacın var."

"Kendi başıma yapmayacağım ki. Russ var." Russ'ın sırtına vurdu. Russ başını kaldırdı, bir anda teyakkuza geçti.

"Pardon, ne oluyor?"

"Prensip ayrılıkları. Yetenek gösterisi. Köpek numaraları. Hadi ama dostum, bir saat falan önce dedim ya sana," dedi Xander. Köpek numaralarını duyunca gülmeye başlayan Emilia'yı eliyle örtmeye çalıştı.

"Sana katılmamı istediğini anlamadım ki! Xander gruptan ayrılabiliyorsa ben de gösteriye katılmasam olmaz mı?"

Xander'la aynı anda, "Olmaz!" dedik.

"Söz verdin," diye hatırlattım.

Gözlerini devirdi. "Şansımı denedim."

Çocukların kulübesinden tiz çığlıklar duyulunca Maya'yla Clay ayağa fırladı. "Yemin ederim eğer Michael bir kurbağa daha getirdiyse onu gölün yanında yatıracağım," diye homurdandı Maya.

Onlar gider gitmez Russ bana yaklaştı, yüzünü eline dayayarak Emilia ve Xander'ı konuşmamızdan uzak tutacak şekilde pozisyon aldı. "İstemezsen Xander'la gitmem. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Onu öpmek istiyordum. Onu her an öpmek istiyordum. Gereğinden abartılı bir tavırla iç çekip elimi dirseğinin yanında, masanın üzerine koydum ki parmağımla nazikçe kolunu okşayabileyim. "Sorun değil. Xander'ın tek kalmasını istemem, senin mutsuz olmanı da istemem. Önemli değil. Emilia'ya itiraz edecek kimse kalmadığına göre biz kesin dans edeceğiz."

"Seninle dans etsem mutlu olurdum," dedi sessizce. "Sen o dansı buna değecek hâle getirirdin."

İçimdeki kelebekler hep birlikte kanat çırptı. "Xander'la git."

"Sen bir tanesin," dedi. Diziyle beni dürttü. "Bu akşam mesaiden sonra bir işin var mı?" Başımı iki yana salladım, zihnim binlerce farklı olasılıkla çalışmaya başladı. "Plan yapma. Randevuya çıkıyoruz."

Akşam, öğleden sonraya kıyasla canımı yakacak kadar ağır geçti, ben de bütün akşamımı saati seyrederek, hayatımda çıkacağım ilk randevunun nasıl olacağını görmeyi bekleyerek geçirdim.

Çocuklar yataklara yatırıldıktan sonra Russ endişeli bir ifadeyle yanıma geldi, bu da beni huzursuz etti. Giderken söylediği gibi rahat kıyafetler giymiştim ama ne yapacağımıza dair hiçbir şey bilmemek benim eğlence anlayışıma uymuyordu. Yanıma yaklaşırken, "Küçük bir problemimiz var," dedi. Çok samimi görünmemek için belli bir mesafede duruyordu.

"Ne oldu?"

"Resepsiyondan çıkış yapmamız gerek ve birlikte çıkış yapmamız şüphe uyandırır."

"Bunu daha önce de yaptık," dedim.

"Gece vakti yapmadık. Bunun şüpheli görüneceğini sen de kabul edersin."

Ne kadar kabul etmek istemesem de haklıydı. Ne planladığını dahi bilmiyordum ama gergindim, heyecanlıydım ve gidemeyeceğimizi söylemesini istemiyordum. "Mutfağın arkasına yakın bir yerde başlayıp arabayla birkaç dakika uzaktaki patikaya çıkan bir yol var. Ben gizlice kaçabilirim ama beni ispiyonlamayacağına söz vermelisin çünkü bulduğu her kuralı çiğneyen senin aksine ben imajımı düzeltmeye çalışıyorum."

Gözlerini devirdi ve gülümsememek için kendiyle savaş verirken gamzeleri ortaya çıktı. "Güvenli bir yol mu?"

"Evet, onlarca yıl önce koydukları bir tahliye yolu. Bir fenere ihtiyacım olacak."

Kamyonetinin anahtarını bana fırlattı. "Karanlıkta yürümeni istemiyorum. Arka tarafa bakma yoksa sürprizi bozarsın."

Ön ofisten çıkarken hissettiğim heyecan ve gerginlik beni için için yiyordu. Sağ salim Russ'ın kamyonetine bindiğimde hislerimle mücadele etmeyi bıraktım. O beni bulana kadar geçen beş dakika boyunca farları açık tuttum ve o, çite doğru koşup üzerinden kolaylıkla atlarken salyalarımı akıtmamaya çalıştım.

Yaptığı her şey seksi miydi yoksa ben mi çok çabuk etkileniyordum? Hayatın büyük sorularından biri de buydu işte.

Şoför kapısını açıp beni yana kaydırdı ve direksiyonun başına yerleşti. "Varla yok arasındaki o patikanın buraya çıktığını nasıl bildiğini öğrenmek dahi istemiyorum, bela seni."

"Bela mıyım yoksa kâşif mi?"

Toprak yolda geri gidip ana yola çıkmak için omzunun üzerinden bakarken kolunu koltuğun arkasına attı. Bir kez daha o mu fazla seksi ben mi kolay etkileniyorum diye sorguladım. Eli saçlarımın uçlarını tutup kıvırmaya başlayınca da cevabımı aldım: O seksiydi. Kesinlikle ama kesinlikle çok seksiydi.

"Belasın. Yüzde yüz."

Gecenin bu geç saatinde yolda başka kimse yoktu ama Russ arabayı sürmeye odaklanmıştı, bir eli radyodaki şarkının ritmine göre bacağıma vuruyordu. Sıradaki şarkı Poppy'nin çok sevdiği ve radyoda son zamanlarda çalınmaya başlayan yeni bir rock grubuna aitti. Poppy ve Emilia'ya birkaç ay sonraki LA gösterileri için bilet almıştım ama ben bunu Russ'a söyleyemeden o kanal değiştirdi. "Take Back December'ı sevmez misin?"

"Sevdiğimi söyleyemem." Elini bacağımdan çekerek çenesini sıvazladı. "Abimin grubu."

Aman Tanrım. "Abin Ethan, Ethan Callaghan mı? Nasıl oldu da bunu daha önce fark etmedim? Emilia'nın kız arkadaşı TBD'ye bayılıyor."

"Evet." Bu gerçek onu pek de mutlu etmemiş gibiydi ve ailesiyle olan ilişkisine dair öğrendiklerimden sonra buna şaşırmamıştım.

Sağa saparak toprak bir yola girdi. Bir saniyeliğine bana bakıp elini yeniden bacağıma bıraktı. "Abin ünlü ama sen ünlü olmak istemediğin için profesyonel hokey oynamak istemiyorsun, öyle mi? Ailesi devamlı gazetelerde yer alan biri olarak söylüyorum, bazen seçme şansın olmuyor."

"Gariptir, son zamanlarda bunu bana söyleyen tek kişi sen değilsin. Neyse, Ethan tam olarak ünlü sayılmaz." Bacağımı sıktı, bunun rahatlatıcı bir şey olması gerekiyordu ama ben tüm bedenimin gerildiğini hissettim. "Herkese tek çocuk olduğumuzu mu söylesek?"

"Kesinlikle ama ben yine de önemli olmayacağından endişe ediyorum, sonuçta görünüşe göre beni öldürmek ve cesedimi bir araziye gömmek için bir yerlere götürüyorsun..." Kamyonet düz olmayan yolda eski, harabe bir binaya doğru ilerlerken bir süre oradan oraya savrulduk. "Neredeyiz biz? Planın buysa hayaletli bir evde seninle sevişmeyeceğimi söyleyeyim."

Kamyoneti park ederken homurtuyla güldü. "Honey Acres'ın her bir santimini bildiğini sanıyordum, Bayan Kâşif," diye sataşıp anahtarı kontaktan çıkardı.

"Biliyorum. Burası Honey Acres değil. Birinin mülküne izinsiz girdiğimizden emin gibiyim."

Kamyonetten iner inmez onun tarafına doğru ilerledim, burada ne yaptığımızı hâlâ bilmiyordum. Yeterince yakınına gelince beni öpmek için eğildi ve artık vücudumda kalıcı bir yer edinmiş olan kelebekleri canlandırdı. "İzinsiz girmek senin için heyecanlı olur diye düşünmüştüm."

"Bir gece yarısı kendine atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için otele girmek heyecanlı olur, evet. Bir araziye izinsiz girmek kurşun yarası bırakır."

"Orla'nın topraklarındayız, yemin ederim. Burayı koşularımdan birinde buldum ve kampa dönünce de kontrol ettim. Çok uzakta değiliz, sadece çitlerden arabayla geçemediğim için araçla gelmesi daha uzun sürüyor." Güldü ve elimi tutup beni kamyonetinin arkasına götürdü. "Az önce insanların ilk randevularının başında öpüşmediğini fark ettim."

"Çitlerden arabayla geçebilirsin... ama özür dilemek için gittiğinde sana bağırır ve verdiğin hasarın parasını ebeveyninden çıkarırlar." Kaşı haklı olarak kalktı. "Her neyse... daha önce

hiç randevuya çıkmadım, o yüzden kuralları bilmiyorum. Bu da muhtemelen senin için bir tehlike alarmı, neticede yirmi yaşımda neden randevusuz olayım ki? Tabii çok sinir bozucu değilsem, ki öyleyim. Ayrıca bu gece bize inekler saldırabilir ya da kurtlara yem olabiliriz, o yüzden hiç öpüşmemektense başta öpüşmeyi tercih ederim. Konuşmayı bırakmam gerek. Senden dolayı bunu yapı—"

Kamyonetin arkasında durdu, eklemleriyle çenemi dürterek susmamı sağladı. "Edebiyat öğrencisi sensin ama randevusuz öyle kullanılmıyor, tatlım."

"Bence kullanılıyor." Beni duymazdan gelip bagaj kapağını açtı, beyaz bir örtüyü kaldırınca minderler, yorganlar, bir buz sandığı ve bazen açık hava film geceleri için kullandığımız bataryalı projektör ortaya çıktı. "Aman Tanrım."

Beni bagaj kısmına kaldırdıktan sonra uzanıp yeniden öptü. Ağır ağır, kibar kibar, kusursuzca. "Ben de daha önce hiç randevuya çıkmadım."

Russ, derme çatma yatakta rahat edebilmek için geri geri kaymama yardımcı olurken şaşkınlıktan sesim kesildi. Elime üzerinde sıcak çikolata yazılı bir termosla bir paket patlamış mısır verdi. Projektörü kamyonetin üstüne koyup ürkütücü evin yan duvarına çevirince aniden onun bu gece için ne kadar çabaladığını fark ettim.

Pek ağlayan biri değildim ama bu adam gözlerimi yaşartıyordu. Üzerime bir battaniye atıp nihayet kendisi de oturdu ve battaniyelerin altına girdi. "Rahat mısın? Yeterince sıcak mı?" diye soruyor.

"Her şey mükemmel." Disney kalesi belirirken duvar maviye döndü, ardından Pixar'ın lambası geldi ve ufak ekranda Gusteau'nun restoranı belirir belirmez kalbim patlayacak gibi oldu. Her şeyi düşünmüştü. "*Ratatouille!* Russ, sen mükemmelsin. İnsanların hayallerini süsleyecek kadar mükemmelsin. Gerçek olamayacak kadar iyisin."

Dürüstlüğüm onu gafil avladı ve ay ışığının altında yüzünden bütün duyguların geçişini seyrettim. Ben takdir edilmeye, oksijene ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyduğumu hep biliyordum ve her ne kadar onun benimle aynı olduğunu düşünmesem de aslında çok benziyorduk.

İnsanlar olduğumuzdan değersiz hissetmemize yol açmıştı ve o duygular ikimizin de ruhunun derinliklerine zararlı otlar gibi kök salmıştı. Kendimize duyduğumuz her güvensizlik o toprağı suluyor ve otlar büyümeye başladı mı da durmaları imkânsız hâle geliyordu. Oysa imkânsız değildi, yalnızca birinin onları kökünden söküp atması, gerekirse bunu tekrar tekrar yapması gerekiyordu.

Çok farklıydık ama çok da benzerdik, bir yanım bunun kusursuz bir uyum olduğuna inanmaya başlamıştı.

Bana doğru uzanıp bir saç telimi yüzümden uzaklaştırdı. "Bana bir sır ver."

"Önümüzdeki ay gerçek dünyaya dönmek istemiyorum. Burada seninle ve köpeklerle kalmak, telefonlarımızı da ateşe atmak istiyorum." Usulca güldü, eli ben gevezelik ederken ensemi okşadı. "Ben kitapçımı açarım, sen de bowling topu dükkânını açarsın ya da robot veya mühendisler ne yapıyorsa onu yaparsın, sanırım o robotlar bizi keseli sıçan ve kurtlardan koruyabilir. Ama beni seçersin, ben de seni seçerim ve bir başkası mahvetmeden mutlu mesut yaşarız."

"Sen hayatımdaki en parlak şeysin, Aurora," dedi, "ve mutlu olmak için kendime izin verdiğimde olabilecek bütün iyiliklerin ayaklı hatırlatıcısısın."

Bir yanım daha önce birilerinin beni tanımasına izin versem payıma düşen mutsuzluğun birçoğundan sıyrılabilir miydim diye merak etse de sanırım bunun cevabı hayırdı. Önceden olduğu gibi pervasızca davranmayı sürdürür, bir duygu yüklemesinden diğerine sıçrar, çaresizce daha fazlasını arardım. Asla birini

mutlu edemezdim ve muhtemelen ilginin bende uyandırdığı o ilk heyecan yatıştıktan sonra yeniden kaybolup giderdim.

Russ, benim kendimi olduğum gibi sevmemi sağlamıştı. Bu ihtiyaç duyduğumu bile bilmediğim bir şeydi.

Kaya kaya yakınlaşıp iyice battaniyelere gömüldük, birbirimize bakıp duvara yansıtılan animasyon fareyi tamamen görmezden geldik. "Sen bana bir sır ver," diye fısıldadım.

"Birçok insan bildiği için aslında sır değil ama sana başıma gelen kötü bir şeyden söz edebilir miyim? Konuşmaktan gerçekten nefret ettiğim bir şeyden?"

"Tabii ki." O beceriksizce yanağının içini çiğneyip açıkça konuşmayı ertelerken sabırla bekledim. Bacağı, bacaklarımın arasına girdi, eli belimin kıvrımında durdu ve ben tam konuşmaya başlayacak derken eğilip beni öptü. Dudaklarımızı ayırıp alnımı, alnına dayadım. "Paylaşmayı bitirdiğinde öpebilmen için yine burada olacağım," dedim yumuşakça.

"Yılın başında hokey pistinin tahrip edildiğini duymuş muydun?"

"Sanırım, belki? Diğer pisti paylaşmanız gerekmemiş miydi?"

"Evet. İşte o benim suçumdu."

Ağzım hayretle aralandı. "Hokey pistini sen mi tahrip ettin?"

"Hayır! Elbette hayır. Ben, ee, bir partide bir kızla tanıştım. Leah. Bana iyi davrandı. Partiye birlikte yaşadığım birkaç çocukla gitmiştim. Leah beni öptü, biraz takıldık, sonuna kadar gitmedi."

Biri bana neden kıskandığımı söylesin. "Sonra gittiğim her partide Leah da oradaydı, birkaç kere takıldık. Ondan hoşlanıyordum ve belki, yalnızca belki, ikinci sınıf berbat geçmez ve biraz mutlu olabilirim diye düşünmüştüm. Sonra bir baktım, erkek arkadaşı beni tehdit eden mesajlar atıyor. Araları mı ne bozukmuş, Leah da intikam almak için beni kullanmış."

"Sana bunu yaptığı için çok üzgünüm."

"Ah, işler daha da kötüleşti." Güldü ama gülüşünde neşeye dair hiçbir iz yoktu. "Erkek arkadaşıyla ilişkisi epey toksikmiş, herkesin nefret etmeye bayıldığı ilişkilerden. O yüzden hamile olduğunu öğrenince UCLA'da hokey oynayan abisine mesajlarını cevapsız bıraktığımı söylemiş. Erkek arkadaşının varlığını öğrenince onu engellemiştim. İsmimi vermemiş ama takımımdan biri olduğunu söylemiş, konu böyle kapanır demiş ama kapanmadı. Pisti tahrip ettiler."

"Ah, Russ."

"Bu yüzden hokeyi bırakmak istedim, çok utanmıştım Nate süreç boyunca yanımda durmasa bırakırdım da. Pistin Leah'nın erkek arkadaşı yüzünden tahrip edildiğini düşünmem yeterince kötüyken gerçek daha da beter çıktı. Herkes bunu konuşuyordu; hiçbir şey yapmadığım ortaya çıkana kadar bu konuda bir sürü görüşmeye gitmem gerekti. Berbat bir durumdu."

"Utanmana hiç gerek yok! Burada kurban sensin. Partide bir kızla takılmaktan başka bir şey yapmamışsın, bunda da bir kötülük yok. O partideki bütün kızlarla da takılsan bu birilerine seni günah keçisi olarak kullanma hakkı vermez ki."

"Stassie ve Lola da öyle diyor ama ben suçluluğu üzerimden atamıyorum. Kampüsteyken insanlar beni görünce bunu mu düşünüyor diye merak ediyorum. Hepsinin aklından aynı şeyin geçeceğini bildiğimden UCLA'da oynamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Bu seni yiyip bitirdiği için üzgünüm. Bazı şeyler insana çok büyükmüş gibi geliyor ama öyle gelmesinin tek nedeni bizim başımıza gelmiş olması. Aslında çoğu insan olanları ya bilmiyor ya da umursamıyor. Herkes senin düşündüğün gibi bunu konuşuyor olsaydı ben çoktan öğrenmiş olurdum. Ben sadece hasarı duydum. Kulağıma sana dair bir şey gelmedi."

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum! Sana yemin ederim bilmiyordum. Ama biri senden faydalanmış, Russ. Bu yüzden kendini cezalandırmayı

bırakmalısın." Başparmağımla yüzünü okşadım, o da avucumu öptü. "Gereğinden fazla düşünürsen hiçbir şeyi arkanda bırakamazsın. Ne olmuş bir pist tahrip edildiyse? Kimse ölmedi ya! Benim kazara ne kadar çok tahribata neden olduğumu biliyor musun sen?"

"Birkaç çit sanırım."

"O kazara değildi." Gözlerimi devirip üzerine eğildim. "Ama sözlerimin arkasındayım. Sen harika birisin, arkadaşların seni seviyor, köpekler seni seviyor. Seni düşününce aklıma sadece bunlar geliyor. Seni sev... Senden hoşlanmanın ne kadar kolay olduğu."

"Bu konuyu şimdi neden açtığımı bilmiyorum. Özür dilerim, ilk randevumuzu daha şimdiden berbat ettim, değil mi?" Gözlerini kapayıp iç çekti, iyice minderlere gömüldü.

Bazen bu adamı sarsmak istiyordum çünkü gizli tuttuğu bu parçalarını benimle paylaşmasının beni ne kadar mutlu ettiğini fark etmiyordu.

"Senin için kişisel bir durumu kendi isteğinle paylaşman, bunu olabilecek en iyi randevu hâline getiriyor, Russ. Yemin ederim. Güvenip bana her şeyi anlattığın için teşekkür ederim."

Gözleri yavaşça açıldı. "Bana söz verilen o paylaşma sonrası öpücüğü şimdi alabilir miyim lütfen?"

Öne eğilirken kendime engel olamayarak gülümsedim. "Tabii ki."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Russ

Buraya geldiğimizde Aurora'ya Leah'dan bahsetmeye niyetim yoktu ve geri dönüp baktığımda o öyle dese de bunun bir ilk buluşma için olabilecek en uygun konu olmadığının farkındaydım.

Ama Aurora her şeyi olduğundan daha hafif gösteriyordu.

Neredeyse bir yıldır bana musallat olan bu meseleye dair birkaç cümle etmesi bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Tek yaptığı dinlemekti aslında. Bir de herkes sandığım gibi o olayı konuşuyor olsa kesin onun da kulağına geleceğini ama gelmediğini söylemiş, sonra da biraz daha dramatik olan, "Kimse ölmedi ya," lafını etmişti.

Ona neden şimdi anlatmaya karar verdiğimi bilmiyordum. Belki bana gerçek olamayacak kadar iyi olduğumu söylediği ve ben öyle olmadığımı bildiğim içindi. Bu, iyi olmadığımı kanıtlayan hikâyelerden biriydi ve ona anlatınca benim hakkımda daha doğru bilgiler edinmiş olacaktı.

Uzun süre sır olarak sakladığı şeyleri paylaşmak insanı yoruyordu. "Bana söz verilen o paylaşma sonrası öpücüğü şimdi alabilir miyim lütfen?"

Yumuşak bir tavırla, "Tabii ki," deyip öne eğildi.

Elim yanağını kavradı ve başparmağım nazikçe tenini okşarken dudakları benimkilerle buluştu. Sıcak çikolata tadındaydı. Bedenini kendime doğru hafifçe çekmemle birlikte hemen bana uyum sağladı. "Buna bayılıyorum," diye fısıldadım ağzının içine doğru.

"Öpüşmeye mi?" Üzerime oturana kadar bacağını bacaklarımın üstünden geçirdim. Elleriyle yorganı omuzlarına çekti, sonra ellerini ensemde kavuşturarak bizi bir kozanın içine aldı. Elim svetşörtünün altına kaydı, tek elimin parmakları omurgasında dolaşırken diğer elimle onu kendime iyice yapıştırdım.

"Bana ait olmana."

Aurora burnunu burnuma sürttü, yüzümün çeşitli yerlerine hafif öpücükler kondurdu: Ağzımın köşesine, şakağıma, burnumun ucuna. "Günde kaç kere çocuklara paylaşımcı olmalarını hatırlattığın düşünülürse paylaşma konusunda bu kadar kötü olman çok komik."

Alnını benimkine yasladı, ellerim de beline dolanıp onu sıkıca kavradı. "Senden başka her şeyi mutlulukla paylaşırım."

Geriye yaslandığında onu bırakmak zorunda kaldım ve ellerimi biraz daha aşağı indirdim. Onda görmeye alışık olmadığım bir şüpheyle bakıyordu bana. "Güzel diyorsun da samimi misin?"

Fazla ezikçe geleceğini bilsem de vücutlarımız arasındaki şu azıcık mesafeden nefret ediyordum ama şüpheli görüntüsünden daha çok nefret ediyordum. Biriyle böyle açık açık konuşmak genelde beni gererdi. Az önce onunla büyük bir şey paylaşmıştım, bunu bile isteye yapmıştım, o yüzden düşüncelerimi ve hislerimi paylaşmaya devam etmek benim için büyük meseleydi. Kadınlar karşısında harika olmadığım sır değildi ve normal koşullar altında eminim korkuyla oturmuş, hislerimin ayaklar altına alınmasını bekliyor olurdum.

Oysa onun yanında öyle hissetmiyordum; ona yakın olmak istiyordum.

"Senin ilgin bir armağan, Aurora. Seninle geçirme fırsatını bulduğum zamana değer vermemek gibi bir niyetim yok."

"Tanrım, Callaghan. Niye bu kadar tatlı olmak zorundasın?" diye mırıldandı. Svetşörtümün eteğiyle oynayan ellerine baktı.

"Bir tek seninle böyleyim. Böyle olmak istememe yol açan tek kişi sensin, Aurora. Asla isteniyor muyum diye sorgulamak zorunda kalmayacaksın. İlk tercihim olup olmadığını sorgulamak zorunda kalmayacaksın." Kelimeler ağzımdan dökülürken kalbim göğsümde *güm güm* atıyordu. Yorgan hâlâ omuzlarında olduğundan iki taraftan çekip vücudunu yeniden benimkine yaklaştırmakta zorlanmadım. "Öylesin."

Söyleyeceğim diğer şeyleri dile getiremedim çünkü dudaklarıyla ağzımı kapadı. Ellerini yüzümün iki yanına koyarken kalçasını bana doğru itince inledim. Kalçamı ona doğru esnettiğim sırada sırtımdan bir ürperti geçti. Dokunuşuyla yanıyordum, bedenimdeki bütün kan aşağı hücum ediyordu, hâlâ konuşmaya odaklanabilecek durumdayken ona hislerimi söyleyebildiğim için mutluydum.

"Ben de seni paylaşmak istemiyorum," dedi. Ağzı çenemde gezindi. Kulak mememi dişlerken sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. Ani bir hareketle dönmemle altımda kaldı. Bacakları hâlâ belimi sarıyordu.

Kendimi ona sürterek gözlerinin kaymasının ve nefesinin kesilmesinin tadını çıkardım. Ikimiz de hâlâ tamamen giyiniktik ama bizleri ayıran incecik penye, bacaklarının arasına nasıl da iyi oturduğumu kanıtlıyordu. Dili dilimle oynarken sırtı memelerini bana doğru itmek için gerildi. Boynunu öpmek için harekete geçerken, "Benim mükemmel kadınım," diye mırıldandım.

Aurora'nın eli aşağı inip eşofmanımın bel lastiğini beceriksizce kaydırdı. Ardından aynı hareketi kendi taytı için de yaptı. "Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı.

Taytını ve külot olduğunu iddia ettiği ufacık danteli çıkarmak amacıyla kendimi üzerinden kaldırmak için bütün irademi kullansam da buna değdi. Eşofmanımı ve baksırımı indirdim, kamyonetin sallanmasına neden olmamak için dikkatle çıkarıp attım. Sert aletimi elime alıp Aurora'nın beni tekrar üzerine

çekmesine izin verdim. Artık ikimizin de belden aşağısı çıplaktı. Onu öperken eli aramıza inip beni nazikçe avuçladığında ağzına inledim. Kalçam kendi kafasına göre hareket edip eline doğru yavaş yavaş atılmaya başladı. "İçine sokmayacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Beni kendisine çekti, doğru yerde durup bekledi, şimdi ne yapacak diye düşünürken nefesimi tuttum. O anda bacaklarını biraz daha açıp aletimin başını nazikçe klitorisine değdirdi. Muhteşem bir histi. Kibar fakat kendinden emin tavırlarla daha da ilerledi, baskıyı değiştirdi ve o ritmini yitirmeye başlayınca da işi ben devralarak yaptıklarını tekrarladım.

Ona sürtünmek benim için daha kolaydı, bu şekilde onu öpebiliyordum da. Dili dilime dolanırken parmakları omuzlarıma battı. Sırtını yay gibi gerip, "Muhteşemsin," diyerek inledi. Kalçası bana doğru salındı ve çıkan o ıslak ses kulaklarıma müzik gibi geldi. "Prezervatif?"

"Henüz değil." Bu dikkatini çekti ama kafa karışıklığını görmezden gelip svetşörtünü kaldırarak bir parça dantelden ibaret olan sütyenini açığa çıkardım. "Bunu benim için mi giydin?"

Kumaşı dikkatle aşağı çekip ağzımı çoktan sertleşmiş meme uçlarından birine kapadım. Ben her santimine özen göstermeye uğraşırken onun sesi her saniye daha da yükseldi. Aletim zonkluyordu; içine girmeye can atıyordum ama yaptığım şeyle boşaldığını seyretmek beklememe değerdi. "Sana bir soru sordum, Aurora."

"İçime girmene ihtiyacım var," diye sızlandı. Beni saran bacaklarını iyice sıktı.

Diğer memesine geçtim. "Bunu benim için mi giydin?" Başını çılgın gibi sallayarak onayladı, ağzı açılırken gözleri sıkıca kapandı. "Neden?"

Tırnakları etime batarken nefes alıp verişi değişti. "Çünkü beni becermeni istiyorum. Boşal–"

Aurora hayatım boyunca kulağımdan gitmeyecek bir sesle inlerken başını boynuma gömdü. Vücudu benimkiyle kusursuz bir uyum içinde hareket ediyordu, ki çok kısa sürede bu uyumun bağımlısı olmuştum. Derme çatma yatağımızın yanındaki soğutucuya uzanıp öncesinde aldığım bir kutu prezervatifi çıkardım.

Bu randevu için aldığım ilk şey prezervatifti. Normalde bu çok da güzel bir işaret sayılmazdı belki ama hazırlıksız yakalandığım onca seferde gördüğüm o hayal kırıklığını bir kez daha görmemeye kararlıydım.

Alüminyumu dişimle koparıp topuklarımın üzerine oturdum ve prezervatifi hızlıca taktım.

Kollarının üzerinde doğrularak, "Çok güzel bir aletin var, biliyor musun?" dedi. "Görsel açıdan kusursuz gibi bir şey."

Az önce boşalana kadar bu kadına sürtünmüştüm ama penisime güzel dediği için kızardığımı hissediyordum. Bu konuyu bir ara sahiden çözmem gerekiyordu.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Teşekkürler?"

"Bir şey değil. Nazik davranır mısın lütfen?" Yuvarlanıp yüzüstü yattı, bacakları hafif ayrıktı. "Bir de üzerime yatsan?"

"Olur tabii." Arkasına yerleştim, bacaklarım bacaklarının üzerindeyken ayrık bacaklarının arasında kendime yol açtım ve içine girdiğimi hissedene kadar devam ettim. Bundan daha iyi bir his yoktu. Hiçbir şey bu kadar iyi gelemezdi insana. "Sen bu dünyadaki en güzel hissin, tatlım."

Böyle çok derin geldi. Uzandım, göğsüm sırtındaydı, onu ezmeden ihtiyaç duyduğunu hissettiğim yakınlığı vermeye çalıştım. Omuzlarını, boynunu öptüm; buradan yüzüne bile yetişebiliyordum. Uzanabildiğim her yerini öpücüklerle kapladım, aynı anda düzenli bir ritimle içine girip çıkıyordum.

Parmaklarını parmaklarıma dolayıp başının iki yanında zemine yapıştırdım. "Daha sert," diye fısıldadı. Özellikle de o küçük iniltilerini duyarken boşalmamak için elimden geleni yaptım. Ben söylediğini yaparken elleri ellerimi sıktı.

Kasıklarımın poposuna çarpışının sesi aklımı yitirmeme neden olacaktı ve o, kendisini geriye doğru itmeye başladığında ikimizin de yaklaştığını anladım.

"Çok derindesin. Seni her yerimde hissedebiliyorum."

"Beni çok iyi içine alıyorsun, tatlım. Çok akıllı bir kızsın."

Bu kadını boşaltmanın yolu övgüydü, *akıllı* ve *kız* kelimeleri ağzımdan çıkar çıkmaz boşalmanın eşiğine geliyordu. Ben de boşalmak üzereydim, o çekiş hissini duyumsuyor ve önce o boşalsın diye uğraşıyordum. Sağ elini bırakıp vücudunun ön tarafına doğru uzanarak bacaklarının arasında, başını geriye savurmasına neden olan o noktayı buldum.

"Ah, Tanrım."

"İşte böyle, tatlım. Benim için boşalırken nasıl güzel göründüğünü göster bana."

Bedeni sarsılmaya başladı ama vücudum onunkini örttüğünden fazla seçeneği yoktu.

"Russ," diye inlerken beni öyle sıktı ki onunla birlikte boşaldım. O kadar uzun sürdü ki içinden ağır ağır çıktığımda bile boşalmaya devam ediyordum.

Yanına çöktüğümde tükenmiş hâldeydim. Yaklaşıp beni yavaş yavaş öptü.

"İlk randevuda verdim diye beni yargılayacak mısın?"

Kahkaha attım, sözleri beni yine hazırlıksız yakalamıştı. "Teknik açıdan bakarsak ilk randevudan önce verdin. Yasal boşluk yaratıyorsun."

"Tanrı'ya şükür, o zaman namusuma bir şey olmamıştır."

Sırtüstü dönüp prezervatifi düzgünce çıkararak geri uzanmak için elimden geleni yaptım. Sonra birlikte yıldızlara bakabilelim diye onu kolumun altına çektim. Film biteli çok olmuştu ama ben zaten, sadece onun o yumuşak nefeslerini dinlemeyi tercih ediyordum. "Tanrı'ya şükür. Namusun olmasa ne yapardın sen?"

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aurora

"Otur lütfen, Aurora."

Kafa karışıklığıyla yüzümü buruştururken yan yan Emilia'ya baktım. Emilia'ya Xander'ın yanına oturması için katı bir talimat verilmemişti. Piknik masasında Xander'ın karşısına geçip o önümde bir aşağı bir yukarı dramatik bir tavırla yürürken çenemi ellerime yasladım. "Oturdum."

"Teşekkürler, Aurora."

"Ne demek, Alexander. Belli ki emrine amadeyim."

Yürümeyi bıraktı. "Sana göre komik bir şey mi bu?"

"Bu mu? Şu an olan bu şey mi?" Başıyla onayladı. "Evet, çok komik bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Birkaç santim sağa, sonra birkaç santim de öne geçer misin lütfen? Güneş gözüme geliyor da."

Kayalara tırmanmadan önce üçümüzün çocuklar için su doldurması gerekiyordu ama her nasılsa ben kendimi en ciddi ifadesini takınmış Xander'ın karşısında bulmuştum. Yardım etmeye çalışmakta ısrarcı olmasını tuhaf bulmuştum gerçi, bir şeyler planladığını anlamalıydım.

Bana bakarken ellerini beline götürerek *cık cık*ladı. "Bu ciddi bir durum."

"Şu an olan şeyin senin için çok ciddi olduğuna eminim, Xan. Yine de ne olduğunu bilmiyorum."

Emilia'ya baktım. Omuz silkip arkadaşımızı ilgiyle seyretmeye devam etti. "Bazen öyle bir davranışta bulunuyorsun ki erkeklerle çıkmadığım için seviniyorum," dedi Emilia.

"Bunu dememişsin gibi yapacağım. İki kelime söyleyeceğim..."

Emilia, "*İlgi* ve *budalası* mı?" derken ben de "*Melo* ve *dramatik* mi?" dedim.

"Basketbol turnuvası." Bana dik dik baktı. "*Melodramatik* tek kelime. Aklını başına topla, Roberts. Güya edebiyat okuyorsun."

Gülmemek için elimden geleni yaptım. Şimdi ilgimi çekmişti ve meselenin nereye varacağını görmeyi heyecanla bekliyordum. "Heceleme yarışması mı yoksa basket maçı mı var? Kafam karıştı benim."

Bu kez daha yüksek sesle, "Basketbol turnuvası," diye tekrarladı. "Kaybedemeyiz."

Yeniden Emilia'ya baktım, daha çok ikimizin de aynı şeyi deneyimlediğine ve benim tuhaf bir halüsinasyon görmediğime dair bir kanıt arayışındaydım. Kusursuz kaşlarını neredeyse birbirlerine değecek kadar çatmıştı.

İkimiz adına konuşmaya karar verdim. Boğazımı temizleyip yeniden Xander'a baktım. "Ee, tamam?"

"Callaghan oyunu vermen için sana nasıl pis ve yaratıcı bir cinsel büyücülük teklif etti bilmiyorum ama onu aklından çıkaracaksın. Benim namım söz konusu. Takım oyuncusu olmana ihtiyacım var."

"Rory, Titanların basketbol takımı tarafından çok sevilir, Xan. Endişe edeceğin bir şey yok," dedi Emilia. Tam kolunu yumruklayacakken erişemeyeceğim yere kaçtı. "Takım oyuncusu olmaya bayılır."

"Kes sesini," diye patladım ona. "Xander, yalan söyleyemeyeceğim. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Oyunu vermiyorum, bildiğim kadarıyla bana bir büyü/sihir sözü de verilmiş değil ve tatlım, meselenin bu kadar önemli olduğunu da sanmıyorum. Turnuvanın eğlenceli bir olay olması gerek, o kadar."

Her nasılsa –konuyu başlatanın muhtemelen Xander olduğuna inancım tamdı– çalışanlar arasında bu akşam yapılacak bir basketbol turnuvasına dâhil olmuştuk. Takımlar, bir şapkadan çıkan renkli kâğıtlarla rastgele seçilmişti ve Russ için ne mutluluk vericiydi ki Clay'le aynı takıma düşmüşlerdi. Ben ve Emilia da Xander ve cankurtaranların bazılarıyla aynı takımdaydık. Zavallı Maya hayatında hiç basketbol oynamamıştı ama bunu hiç umursamadığını çünkü takımındaki herkesin uzun boylu olduğunu ve ona göre bunun onları otomatik olarak basketbolda iyi kıldığını söylüyordu.

"Russ hile yapmalarına yardımcı olmayı kabul ettiğini söyledi."

Sinsiye bak. "Russ sadece seni sinir etmeye çalışıyor, dostum. Siz oyun oynarken öyle yapmıyor musunuz işte? Birbirinizle saçma sapan konuşuyorsunuz. Ben bu sabahtan beri onunla doğru düzgün konuşmadım bile."

En sevdiğim şey Russ'ın insanlar uyanmadan çıktığı sabah koşusundan dönerken kulübeme uğramasıydı. Ne kadar terli ve pis olduğuna bağlı olarak dizinde veya yanında oturuyordum ve birlikte günün doğuşunu seyrediyorduk. Ben hep uyku mahmuru oluyordum ama Xander'a ihanet etmek için şeytani bir plan yapmış olsam bunu hatırlardım.

"Hile yapmayın da diyebilirdin biliyorsun, değil mi?" dedi Emilia. Saatine baktı. "Bize epey vakit kazandırırdın."

"Cinsel bir büyücülük teklif edildiyse hile yapabilirim, Xander. Sana karşı dürüst oluyorum; bunun etkisi altında kalmam çok olası. Büyücülük derken tam olarak ne kastediliyor bilmiyorum ama bir parçası olmak istediğimi biliyorum. Eminim içinde bulunduğum bu zor konuma saygı gösterirsin."

"Gösteremem de göstermem de. Sen azgınsın diye Clay'e yenilmeyeceğim, Aurora," dedi Xander sertçe.

"Clay'e yenilirsek bunun tek nedeni benim el göz koordinasyonum yokken basketbol oynamak zorunda kalmamdır."

Bozayıların takvimine basketbol konduğunda tembellik edip Xander veya Clay'in işi yönetmesine izin vermiştim. "Rahatlaman lazım. Bir dahaki sezon bunu aleyhine saymayacaklar ki."

Xander ve Clay geçen yıl burada çalışmıştı ama farklı gruptaydılar. Dolayısıyla bu yıl bir araya geldiklerinde birbirlerini zaten tanıyorlardı. Ama geçen ay, telefonumu kontrol ettiğim o nadir anlardan birinde Ryan'ın bana LA Rockets takımına katıldığına dair mesaj attığını görmüştüm.

Erkekler, bunu Emilia'ya söylediğime kulak misafiri olunca NBA üzerine bir sohbet başlamıştı. Bu da Xander ve Clay'in, rakip olarak oynadıkları için Ryan'ı tanıdıklarına dair bir konuşmaya evrilmişti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi şimdi bu ikili birbirlerine karşı oynayacaktı.

Arada bir birbirlerine belli belirsiz laf soktuklarını duyuyordum ama bunları erkeklerin saçmalıkları olarak görüp duymazdan geliyordum. Stanford ve Berkeley'nin atletizm anlamında birbirlerinin amansız rakipleri olduğunu ve görünüşe göre bunun okuldan bağımsız-sırf-eğlencesine kamp basketboluna da yayıldığını fark etmemiştim.

Saçmalıktı.

"Boyalı yakartop oynayışına şahit oldum. El göz koordinasyonunun gayet yerinde olduğunu biliyorum, seni Judas seni."

Emilia, Xander önemli bir konuşma için durmamızı istediğinde yere bıraktığımız su şişelerini alıp, "Ciddi bir sorum var," dedi. "Sen niye böylesin?"

Xander ona cevap vermek yerine sebillere gidip dönüşümüz boyunca basketbolun bütün kurallarını açıklamaya girişti. Gruba döndüğümüzde çocukların susuzluktan bayılmamış olmasına şaşırmıştım doğrusu.

Şişesini uzattığım sırada Russ kaşını kaldırdı. "Nerede kaldınız?"

Şişeyi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Ağzının iyice dolmasını bekleyerek iki yeni favori kelimemi söyledim:

Cinsel büyücülük. Suyun bir kısmını püskürtürken geri kalanı da az kalsın boğulmasına neden olacaktı. En sonunda tükürükler saçmayı bırakana kadar avucunu göğsüne vurup koluyla ağzını kapadı. "Seni koma pozisyonuna sokmama ihtiyacın var mı, Callaghan?"

Gözleri doldu, yüzü kıpkırmızıydı ama bu, gülmeye başlamasına engel olmadı. "Kendimi tutamadım."

"Bence tutabilirdin."

"Tatlım, anlamıyorsun," dedi sessizce. "Çok sinirimi bozuyordu. Gerçek bir spor yapmak için heyecanlı mıyım diye sordu. Normalde çok rahat biri ama rekabet onu vahşileştiriyor, ben de onunla yaşamak zorundayım."

"Yapma ya." Oyunbaz bir tavırla dudak büktüm. "Top için erkeklerin peşinde koşan pis adam sana hakaret mi etti? Sana, yani top için erkeklerin peşinde koşan ama bunu buzda yapan diğer adama?"

"Şu an benimle dalga geçmeye çalıştığının farkındayım ama bana öyle dudak büktüğünde çok tatlı olduğunu söyleyeyim. Yalnız hokeyde top olmadığını bildiğini duymaya ihtiyacım var. Tamam, ben kaleciyim, yani teknik olarak kimseyi kovalamıyorum ama önce şu top meselesiyle başlarsak harika olur."

Bana baktı ve boğulma olayını hâlâ tam atlatamadığını düşünürsek bakışları fazla yoğundu. Arkasında çocukların bazılarının kayalara tırmanmak için kemerlerini taktıklarını gördüm ama kesinlikle yanlış kemerleri takıyorlardı. Russ'ın arkasına bakıp, "Çocuklar," dedim. "Onlar değil! Bırakın yardım edeyim."

Hâlâ şaşkın olan Russ'ın yanından geçip kampçılarıma doğru ilerledim, daha sadece yarı yola gelmişken Russ'ın arkamdan bağırdığını duydum. "Ror! Onun top olmadığını bildiğini söylemen lazım! Bir kere söyle yeter!"

Omzumun üzerinden, "Kusura bakma, Callaghan! Ben rakiplerimle pazarlık yapmam!" diye bağırdım. Xander'ın ayak-

larını yere vura vura Russ'a doğru gittiğini görünce de kendi kendime gülümsedim.

Basketbol oyuncularından hoşlanıp basket maçlarına gitmeyişimin bir nedeni vardı: Maçlar sıkıcıydı.

Biri –muhtemelen Xander– turnuva planını yapmıştı ve şu noktada kaç maç oynadığımızı bilmiyordum bile. Kazanıyor muyuz kaybediyor muyuz haberim yoktu ve bacaklarım ağrısa da bu daha çok, Xander topu gasp edip bütün puanları kazanırken saha boyunca bir aşağı bir yukarı koşturmaktan kaynaklanıyordu.

Çocuklar çok eğleniyor, her maçta tezahürat yapıp coşkuyla bağırıyorlardı ama ben kesinlikle ilgimi kaybetmiştim. Canım sıcak çikolata istiyordu. Film izlemek istiyordum. Battaniyenin altında Russ'ın eli bacağımda dururken bir köpeğe sarılmak istiyordum.

Kısacası akşamlarımın normal düzenine dönmesine hazırdım.

Emilia yanımda esneme hareketleri yaparken, "Oynamayı reddetsek ne olur?" dedi.

"Bize ihtiyacı yok, o yüzden reddetmemiz bir şeye yaramaz bence."

"Protesto etsek?"

"Anlamı yok."

"Yangın çıkarsak?"

"Aşırıya kaçar." İç çektim. "Aklıma gelmişti."

"Beni dinleyip tatile çıksaydık bundan kurtulabilirdik," dedi.

"Biliyorum." Az öncekinden daha da abartılı bir tavırla iç çektim. "Onu da düşünmüştüm."

Bütün bu soytarılığın tek iyi yanı Russ'ın basketbolda epey iyi oluşuydu ve o ne zaman bu becerisini gözler önüne serse Clay ve Xander bayağı sersemlemiş görünüyorlardı. Buna şahit

olmak fazlasıyla tatmin veren bir histi. Bozayılarla oynadığımızda –tabii *biz* derken çok vurgulamıyorum, sonuçta bizim bir şey yaptığımız yoktu– Russ, çocukların hepsinin eğlendiğinden emin olmaya odaklanıyordu.

Şimdiyse kendisi için oynadığından geri durması gerekmiyordu, benim de ona bakmıyormuş gibi yapmama gerek yoktu çünkü sonuçta herkes ona bakıyordu.

Xander yanımdaki boş yere oturdu ve Emilia daha o ağzını açmadan homurdanmaya başladı. Xander kaşlarını çatıp en yakın arkadaşıma baktı. "Bir daha üst raflardan bir şeye ihtiyacın olursa yardımımı istemeye gelme. Boyunu uzatmaya çalış."

Emilia güldü. "Bak sen, birileri agresifleşmiş."

Xander onu duymazdan gelip bana döndü. "Roberts, teşhirciliğe ne diyorsun?"

"Bana karşı teşhircilik yapılmasını diyorsan hiç sevmem. Teşhircilik yapmak dersen? Önemli bir mesele içinse, mesela katılım için ne bir ödül ne de gerçek bir motivasyon nedeni bulunan yaz kampı amatör basketbol turnuvası içinse normalde buna karşı çıkmazdım ama reşit olmayanların arasında olmaz. Kusura bakma."

İç çekti. "Doğru. Lanet olasıca çocuklar. Keşke Clay'in çalabileceğin bir maskotu olsaydı."

"Bir milyon yıl önce bir domuz çaldık diye bütün maskotların canına kastetmiş olduk." Gözlerimi devirdim. Yıllar içindeki namıma dair söylenen onca şey arasında bu muhtemelen en sinir bozucu olanıydı. "Önemli olan kazanmak değil katılmak desem faydası olur mu?"

Xander bana öyle buz gibi baktı ki annemin babama bakışlarını hatırladım. "Büyü, Aurora."

Bana bir düzine maç gibi gelen bir zamandan sonra nihayet Russ'la oynama vaktimiz geldi. Bu öğleden sonradan beri ondan bilerek kaçıyor, yanına gitmek yerine ona göz korkutucu

bakışlar atıyor, arada bir bana baktığını görünce de parmağımı boynuma sürtüyordum.

Sahaya iner inmez yanıma yaklaşıp sıkayım diye elini uzattı. Sessizce, "Bu tam da hile yapmana yardımcı olayım diye bana alçakça ve ayıp bir teklifte bulunacağın an değil mi?" dedim. Geniş seyirci kitlesi önünde normal görünmeye çalışıyordum.

"Kusura bakma, Roberts. Ben rakiplerimle pazarlık yapmam." Elimi bıraktı ve tuhaf görünmesin diye diğerlerinin elini sıkmaya gitti.

Xander hemen yanımda bitti. "Ne dedi?"

"Hile yapmasına yardımcı olursam hokey takımından biriyle üçlü ayarlayacağını söyledi. Takımıma sadığım dedim."

"Madem yalan söyleyeceksin bari inandırıcı bir şey seç." Xander homurdanarak güldü, bütün gün hiç bu kadar kendisi gibi davranmamıştı. Bu hâlini görünce üzerindeki aşırı gerginliğin geçeceğine dair umutlandım. "O çocuk seni asla kimseyle paylaşmaz. Aklın başında mı?"

"Aklım hep başımda."

Maç başladı ve beklendiği üzere saha Xander ve Clay'in savaş meydanına dönüştü. Emilia ve ben onlara yetişmek için bir aşağı bir yukarı koşuyorduk ama hepsinin çok uzun bacakları vardı ve çok hızlı hareket ediyorlardı. Puan almak için yarışıyorlardı, bunda bir sorun yoktu aslında ama sonra Clay ve Russ ritim tutturunca Xander'ın ve takımımızdaki diğerlerinin onlara yetişmesi zorlaştı. Zorlaştı fakat imkânsız da değildi.

Kafa kafayaydık ve dürüst olmak gerekirse ben bu işin bitmesini dört gözle bekliyordum.

Xander yanımdan koşarak geçerken tıslayarak, "Roberts," dedi. "Dikkatini dağıt."

Kimin dikkatini dağıtmamı istediğini söylemesine gerek yoktu. Gözlerimi devirip sahanın diğer tarafına, Russ'ın tercih ettiği kısmına gittim. Dikkat dağıtmak için iyi yöntemler anlamında elimde yalnızca çıplaklık içerenler vardı ve daha

önce kararlaştırdığımız üzere onları burada yapmazdım. Ben yaklaşırken Russ omzunun üzerinden bana baktı ve kendimi birden aptal gibi hissettim çünkü Xander'ın istediği şeyi yapmam mümkün değildi.

Clay'in Xander'la savaşmasını, sonra dönüp Russ'ı arayışını seyrettim ve fırsatın geldiğini anladım. Top Russ'a doğru gidince elimden geldiğince yaklaştım. "Üçlü yapsak olur mu?"

Russ'ın başı ânında bana çevrildi ve basketbol topu karnıma indi. Acıyla sızlanınca biraz kötü hissettim.

Sersemlemiş hâliyle de olsa topa atılır gibi yaptı ama ben ondan daha hızlı davranmıştım. Ancak top elime gelir gelmez donakaldım.

Hasiktir, dikkat dağıtmanın sonrasını düşünmemiştim ki.

Yaklaşık elli kişi aynı anda, "Yürü," dedi.

Topu sektirip aynı anda ayaklarımı oynatmak göründüğü kadar kolay değildi ve uzaklarda bir yerlerde Xander'ın pas atmam için bağırdığını da duyabiliyordum ama çok geç kalmıştım çünkü üzerimde biri vardı. Russ'ın onca insanın önünde bana bu kadar yakın olması bir skandal gibi görünse ve boynumdaki ağır nefesi meme uçlarımı sertleştirse de, o topu almayı kafasına koymuştu bir kere.

"İkimiz de kirli oynayabiliriz, tatlım," derken ofladı.

Kenardaki çocukların gürültüsünü düşününce onu duyabildiğime şaşırdım. Düdük öttü ve Russ kendini benden ayırmadan önce bir saniye daha oyalandı. *Cık cık*ladı ve takım arkadaşlarımız arka planda Tanrı bilir neyi tartışırken topu bir kere sektirdim. Az önce yaptığımız şeyin bir kuralı falan ihlal ettiğini varsayıyordum ama hangisini ihlal ettiğimizi bilmek istiyorum desem yalan olurdu. "Sana bir teklifim var."

"Yine üçlü yapmayı teklif edeceksen saygıyla reddediyorum."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Yaralanmış gibi yapsam, köpekleri bulup sıcak çikolata içmeye ne dersin?"

"İsterim tabii. Basketbol bok gibi."

"Bütün toplar eşit yaratılmamış işte." Xander, bir konuda Clay'le ağız dalaşını sürdürürken topu ona atmamı işaret etti. "Kendi topuna öncelik verebilirsin."

Russ ellerini kalçasına koymuş bana bakıyordu. Darmadağınık saçlarını tam da sevdiğim şekilde arkaya atmıştı. Günün her ânı ne kadar yakışıklı olduğunu söylememek gerçekten zordu. "Güldük falan biliyorum ama hokey diskinin nasıl göründüğünü ve top olmadığını bildiğini söylemen gerek."

"Biliyorum tabii." Rahat bir nefes aldı. "Çocuk arabası tekerine benziyor."

"Ne? Hayır, o—"

Ondan uzaklaşmak için arkamı döndüm ve daha o bir şey diyemeden kendi ayağıma takılmış gibi yapıp yere düşerek mümkün olan en yüksek sesle, "Ah!" diye bağırdım. Russ yanıma çöküp dizimi kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Berbat bir oyuncusun."

"Çok ağrım var," dedim rahatça. "Lütfen beni hemşireye götür, kahramanım."

Takımımızın geri kalanı yanımıza koşup bana baktı. "Ne oldu?"

Russ beni ayağa kaldırmak için elini uzatırken, "Kendi ayağına takılıp düştü," dedi. "Ne olur ne olmaz hemşireye götüreyim. Siz bizsiz devam edin."

Clay hemen itiraz etmeye girişti ama Xander ondan önce davranıp, "Evet, adil olur, ikimiz de bir kişi eksik oynarız. Geçmiş olsun, Roberts. İyi iş çıkardın falan filan," diye araya girdi.

Ben Russ'la birlikte topallaya topallaya uzaklaşırken ağzını oynatarak, "Aferin," dedi. Bunu kendim için değil de onun için yaptığımı düşünmesi acayip hoşuma gitmişti.

Basketbol sahasından çocukların tezahüratları sessiz bir mırıltı hâlini alacak kadar uzaklaştığımızda Russ beni yoldan çıkarıp bir ağaca dayadı. Kalp atışlarım hemen hızlandı, Russ kollarıyla beni hapsederken heyecanım arttı. Herkesin basketbol

sahasında olduğunu biliyordum ama bu yaptığı fazlasıyla yürek isterdi, özellikle de onun için.

"Beni bir ağaca dayayıp becermek istediğini bilsem çok daha erken düşerdim."

"Becermek mi?" diye tekrarladı. "Hayır, hokey disklerinden bahsederken bana tam olarak dikkatini ver diye oradasın."

OTUZUNCU BÖLÜM

Aurora

İnsanın kendisini tam olarak olması gereken yerde bulmasına ne deniyordu?

İlk kez kendimden ve hayatımdan memnumdum ve hiçbir şey buna engel olamazdı. Bugün nihayet ziyaret günüydü. Ailelerin çoğu günü geçirmek için kamptan çıkıp ancak akşam barbeküsü ve oyunları için dönüyordu; bazı ailelerse hiç ziyarete gelmiyordu.

Kampçıyken ziyaret gününden nefret ederdim. Bazı yıllar ebeveynim gelmezdi çünkü Elsa büyükanne ve büyükbabamızı ziyaret etmek isterdi, onlar da çocuksuz kaldıkları bu fırsatı tatile çıkmak ve kurtarılması mümkün olmayan evliliklerini kurtarmaya çalışmak için kullanırlardı. Diğer yıllardaysa sadece annem gelirdi. En kötüsü annem, babam ve Elsa'nın gelip de beni perişan ettikleri yıldı. Öyle fenaydı ki onlar gittikten sonra Jenna bana bir kâse ekstra dondurma vermişti.

Çocuklarımızın hepsinin bugün kamp alanından alınması bekleniyordu, yani olabilecek en kolay günlerden birini yaşayacaktık. Emilia, Poppy'nin yaz anılarını videoya kaydetmesi için ona aldığı kamerayı unutmuştu ve dolayısıyla şimdiye kadar hiçbir şeyi kaydetmemişti. Yani bugün, yeniden başlama günümüzdü.

Bir çantanın içine telefonum, kulaklığım ve bir prensesle onun seksi korumasını anlatan bir romanın yanı sıra farklı tokalar atarken Emilia, "Sence kıyafet değiştirmemiz de gerekir mi?" diye sordu.

"Seni de Pops'u da seviyorum ama ikiniz için de bir ağacın arkasında soyunmam. Üniforma işte, üzerinde de ayı var; başka bir şey giymeyi neden isteyelim ki?"

Gündelik fotoğraflar üzerine uzman olduğumu dile getirmesem de aslında uzmandım. Kulübemizden çok da uzak olmayan bir yerde bir piknik masasına yerleştik ve Emilia'ya en iyi pozlarımı verdim, fotoğraflar farklı günlere ait görünsün diye saç modelimi değiştirdim. Ben, neyse ki sırtı kameraya dönük olan Xander'a gülüyormuş gibi yaparken bu işin hiç de kolay olmayacağını anladık.

Köpekler, erkeklerden daha fotojenikti; kesinlikle abartmıyordum.

Emilia, "Russ, yüzünü buruşturmayı kes," diye bağırdı. Ayaklarını yere vura vura gelip bana kamerayı gösterdi ve sahiden de Russ, bir arı kovanında oturuyormuş gibi duruyordu.

Fotoğraflarda gezinirken, "Poz vermekte bu kadar berbat olamayacak kadar yakışıklısın," dedim. Kamerayı Emilia'ya verip bir şey denemek için az önceki yerine gitmesini söyledim.

Xander, Somon'u kucağına alırken, "Peki ya ben?" dedi.

Hepimiz aynı anda, "Köpeği indir!" diye bağırdık. Xander bir homurtu ve göz devirmeyle karşılık verdi.

Ben yüzünü ellerimle daha rahat bir konuma sokmaya çalışırken Russ, "Sen de yakışıklısın, Xan," dedi. "Ne yapıyorsun?"

"Seni rahatlatıyorum."

"Bu yaptığın rahatlatıcı değil, Aurora."

Etrafıma bakıp yakınlarda kimse olmadığını görünce eğilip Russ'ı öptüm. Böyle coşkuyla karşılık vermesini beklememiştim ama eli, ensemi kavrayıp beni yerime sabitledi.

Xander yüksek sesle öğürünce Russ beni bıraktı. "Ben iki aydır sevişmemişken bunu yapmanız bencillik. Sırf bilin diye söylüyorum."

Russ beni öptükten sonra hissettiklerimi şişeleyip saklayabilseydim keşke. Gözlerimi istemeye istemeye Russ'tan ayırıp

arkadaşımıza kaşlarımı çattım. "Clay'i çıplak gördün, o sayılır herhâlde?"

"İkiniz iğrençsiniz," dedi Emilia. Bize yaklaşıp kamerasını verdi. "Kız arkadaşımı özlüyorum."

Russ da fotoğrafları görebilsin diye eğildim, yüzünü buruşturduklarıyla başlayıp birkaç saniye önceki öpüşme pozlarımıza kadar geldim. "Kalbim duracakmış gibi atıyor," ifadesini şimdiye, Russ'ın ona bakmadığımı düşünürken bana nasıl baktığını görene dek hiç anlamamıştım.

Russ omzumu öpünce içim ürperdi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Demek istenmek ve değer görmek böyle bir histi.

Ben sonsuza dek bu hissi yaşamak istiyordum.

Emilia futbol topunu fırlatan erkeklerin fotoğrafını çekti; Russ da Xander da futbol oynamayı reddetmişti ama köpekler hâllerinden memnundu. Emilia sinirlenip basketbol ve hokeyi bir spor hâline getirip de fotoğraflamasının bir yolu olmadığını ve bunu aşmalarını söylemişti.

Telefonum çantamda titremeye başladığı sırada kitabımın sayfalarını çeviriyordum. Başta sesin nereden geldiğini anlamadım; telefonu fotoğraflarda kullanırız diye getirmiştim ve onca zaman dokunmadığımdan varlığını unutmuştum.

Almak için çantama uzandım ve ekranda Kirayı Ödeyen Adam yazdığını görünce az kalsın elimden düşürecektim.

"Merhaba, baba," dedim. Yanlışlıkla aradığını düşünüyordum.

"Yirmi dört saatten fazladır sana ulaşmaya çalışıyorum."

İşte çok sevdiğim o Roberts cazibesi. "Kusura bakma, baba. Kamptayım. Telefonlar burada pek çekmiyor."

Telefonların çekmesini sağlayan şeyi kontrol etmekten âciz oluşum onu rahatsız ediyormuş gibi ofladı. "Sana bir haber vermem gerek. Hafta sonu Norah'ya evlenme teklif ettim, o da kabul etti."

"Bu..." Şaşırtmadı. "Harika, baba. İkinizi de tebrik ederim."

Belki de bu yüzden bana ulaşamadığı için bu kadar hüsrana kapılmıştı. Başka birinden öğreneceğimden endişe etmişti. Babamın yıllar içinde bir sürü kız arkadaşı olmuştu ama ben, Norah'nın internette kendisini paylaşmasına izin verdiğini görür görmez düğünün eli kulağında olduğunu anlamıştım.

Prensip olarak Norah'nın hayranı olduğum söylenemezdi ama ille biriyle evlenecekse bir süredir yaptığı gibi ben ve Elsa'nın yaşlarına yakın biriyle çıkacağına en azından kendi yaşına yakın biriyle evlenecek olmasına seviniyordum.

Annem babamın o dönemine orta yaş krizi diyordu.

"Kampta olman nedime elbiseni ayarlama işini zorlaştırdı. Annen on beşinde eve döneceğini söyledi, doğru mu?"

Önce neye şaşıracağımı bilemedim. Nedime olarak istenmeme mi annemle babamın konuşmuş olmasına mı? Norah'nın kendi çocukları vardı, o yüzden düğüne katılmayı beklemiyordum, babamın ben dâhil olayım diye onunla konuştuğunu da hayal edemiyordum. "Evet, baba, on beşinde."

"Brenda'ya söyleyeyim uçuşunu değiştirsin. Detaylarla birlikte şu anki ölçülerini de ona e-postayla gönder. Yetişmek için doğrudan Palm Springs'e uçman lazım."

Palm Springs mi? "Neye yetişmek için?"

İç çektiğini duydum. "Düğüne, Aurora. Doğru düzgün dinlemiyor musun? Yaz tatili bitmeden kısa bir balayı yapmak istiyoruz, sonra benim Hollanda Grand Prix'si için Avrupa'ya gitmem gerek."

Kelimelerim boğazıma dizildi. "O kadar yakın zamanda mı evleniyorsun?"

"Evet, Aurora. Palm Springs'te olman gerek. Anladın mı?"

Asabi tavrının beni daha çok incitmesini beklerdim ama beynim, düğünü bensiz yapmaktansa boş olduğum zamanı beklediğini fark edince bocaladı. Aman Tanrım, beklentilerim yerlerdeydi. "Anladım, baba. Norah'nın benim için seçeceği

elbiseyi görmeyi heyecanla bekliyorum. Ee, bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Elbette parçası olacaksın, Aurora. Sen benim kızımsın." Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Bu bir ebeveyn için çok basit bir cümleydi. Çok kibarca da sayılmazdı ama babamdan duyunca büyük bir mesele hâlini alıyordu. Tuhaf bir şekilde buna sebep olanın son zamanlardaki mutluluğum olduğunu düşündüm. Evrene iyi enerji verirsen o da sana iyi enerji gönderirdi. Aptalca olsa da rahatlatıcı geliyordu.

Ona bu ufak cümlesinin benim için ne kadar anlamlı olduğunu söylemek istedim. Hep buna ihtiyaç duyduğumu ve onunla iyi bir ilişkim olmasını çok ama çok istediğimi söylemek istedim ama ben fırsat bulamadan yeniden konuşmaya başladı. "Orada olmaman fotoğraflarda tuhaf durur. Norah'nın bu özel ânının, basının sen ve ablanın yokluğuna takılmasıyla mahvolmasına izin veremem."

Kalbim ezildi. "Beni yalnızca fotoğraflar için mi orada istiyorsun yani?"

"Bugün sende bir sorun mu var? Neyi anlamıyorsun?" dedi ânında. "Norah bir magazin dergisinde özel haber ayarladı. Evet, fotoğraflar için orada olman lazım. Günümüz, sırf senin yüzünden, ailede bir ayrılık olduğuna dair söylentilerle gölgelenmeyecek."

Uyuşmuş gibiydim. "Tamam. Yanımda birini getirebilir miyim?"

"Getirmen mi lazım? Kim? Emily mi?"

"Emilia," diye düzelttim. "Ama o değil. Biriyle tanıştım. Adı–"

"Nerede tanıştın?"

Ellerimin niye terlediğini anlamamıştım ama terliyordu işte. "Kampta. Adı–"

"Saçmalama, Aurora. Özel aile etkinliğine bir yabancıyı getirmene izin vermiyorum." Yeniden sözümü kesti ve hayal

kırıklığım giderek artarken kalbimin *güm güm* attığını hissedebiliyordum. "Kampta evcilik oynamayı bıraktıktan sonra kim olduğunu bile hatırlamayacaksın. Bir kere gerçekçi ol, Tanrı aşkına. Bu benim düğünüm, çocuklar için düzenlenen bir doğum günü partisi değil."

Boğazım tamamen kurudu ama yine de zorlayarak konuştum. "Benim için önemli biri, baba. Onu getirmek isterim. Aynı okula gidiyoruz, gerçekçi işte, birbirimizden hoşlanıyoruz."

İç çekti, iç çekişini iliklerimde hissettim. Asit gibi bir şeydi. "Bu kısa süreli ilişkinin senin için çok önemli ve özel olduğuna eminim ama hayır dedim. Tek başına geleceğine güvenebilir miyim, Aurora? Evet mi hayır mı?"

Kısa süreli ilişki. "Evet."

"Güzel. Birkaç haftaya görüşürüz. Hoşça kal."

Ben daha hoşça kal diyemeden telefon kapandı. Durduğum yerde çakılıp kaldım, üç dakikalık bir telefon konuşmasının günümün üzerinden nasıl geçtiğini sindirmeye çalışıyordum.

Telefonunu açtığımda ne olacağını düşünmüştüm bilmiyordum. "Sen benim kızımsın"da konuşmayı bıraksam her şeyden habersiz mutlu mesut yaşamaya devam edecektim. Günün geri kalanını etrafta süzülerek ve dokunulmaz hissederek geçirecektim ama çok ileri gitmiş ve ondan çok fazla şey istemiştim.

Asla elde edemeyeceğim bir şeye bu kadar çaresizce istek duymasaydım ya da büyüseydim ve babamın beni umursamayışı karşısında böyle zavallı duruma düşmeyi bıraksaydım belki o zaman onunla konuştuğumda üzerimden tır geçmiş gibi hissetmezdim.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu, bir şekilde piknik masasından kalkıp kulübeye doğru ilerlerken bunu tekrar edip duruyordum. Yatağıma oturduğumda duvara yaslanıp konuşmayı tekrar kafamdan geçirdim.

Dediklerimi ve verdiği cevapları düşündüm, sonra diyebileceklerimi ve buna verebileceği cevapları. Zihnimde dönüp

dolaşan uçsuz bucaksız bir diyalog fırtınası kopana kadar devam edip durdum. Yine de istediğim sonucu elde etmek için hiçbir şey yapamamıştım.

İstediğim sonuç babamın değişmesiydi ve beni hayatında basından bağımsız nedenlerle istediğini hissetmekti.

Dolaptan valizimi çekip yatağın üzerine koyarken ellerim titriyordu. Honey Acres'ı seviyordum ama öyle değilken burası evimmiş gibi yapmak aptallıktı. Babam haklıydı, bunların hepsi bir evcilik oyunundan ibaretti. Bana göz kulak olmaları için para verilen ve muhtemelen bana acıyan insanlardı hepsi.

Neredeyse hiçbirini giyemeyeceğimin farkındayken yanıma niye bu kadar çok şey aldığımı bilmiyordum. Buradan hızlıca çıkıp gitmeme engel oluyordu sadece. Yazın tamamını burada geçirebileceğime neden inandım hiç bilmiyordum. Şortlarımı bir türlü katlayamadım. Jenna içten içe yazın sonuna kadar kalamayacağımı biliyordu belki de. Kıyafetlerimi nasıl koyarsam koyayım valizimde çok dağınık ve düzensiz duruyorlardı. Emilia da başarısız olacağımı düşünmüş müydü acaba? Russ, kıyafetlerimi katlamakta çok başarılıydı.

Bora Bora'ya gidip telefonumu kapatabilirdim.

Telefona ihtiyacım yoktu ki. Telefonu çöpe bile atabilirdim.

Bu lanet olasıca şortlar neden doğru düzgün katlanmıyordu?

Birilerine Freya'nın böcek ilacını sıkmayı hatırlatmasını, Michael'ın da akşam altıdan sonra şekerli bir şey yememesini sağlamasını söylemem gerekiyordu. Yetenek gösterisini kaçıracaktım ama Emilia bensiz de hallederdi. Kimseye bir şey olmazdı. Komodinimdeki çekmeceyi boşaltmak için açtığımda çocuklardan aldığım arkadaşlık bilekliklerinin yanında Russ'ın benim için yaptığı origami güvercini gördüm.

Göğsüm sıkıştı ve pervasız hareketlerle, kendini aşağılayan şakalarla üzerini örttüğüm onca yıllık kırgınlıklar nihayet bir hıçkırık olarak yüzeye çıkarken yatağımın yanında yere çöktüm. Sanki bir baraj yıkıldı, ben de yapacak başka bir şey olmadı-

ğından ve düzeltecek kimse de bulunmadığından gözyaşlarının dökülmesine izin verdim.

Ayak seslerini duyduğumda ne zamandır orada oturduğunu bilmiyordum. "Russ?"

Kulübenin kapısı açıldı; içerinin ne kadar kaotik göründüğünü tahmin bile edemiyordum. Gerçi herhalde tam benlik bir görüntüydü. Russ önümde yere çöktü, gözyaşlarımı silmek için ellerini uzattı. Usulca, "Bir yere mi gidiyorsun, Roberts?" diye sordu.

"Gitmem gerek. Buradan ayrılmam lazım."

"Tamam, bırak ben de çantamı toplayayım. Seninle gelirim."

Nefesim düzensizdi, gözlerim acımaya başlamıştı. "Gelemezsin. Burada kalman gerek. Bu işe ihtiyacın var. Ayrıca kulübe teftişinden geçmelerini sağlaman lazım, Sadia'nın yatağında örümcek var mı bakmalısın. Xander onu düzgün yapmıyor. Ben değişmedim; seni sadece hayal kırıklığına uğratırım, Russ. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Bağdaş kurup beni kucağına aldı. Bana dokunuşuna dair her şey, daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Göz kapaklarımı ve yanağımı teker teker öptükten sonra kulaklarımı da öptü ve nefesim onun nefesiyle aynı ritmi aldı.

"Sen beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, Aurora. Hem kendinden başka kimse olmana da gerek yok. Canının yandığını biliyorum, bunu düzeltmek istiyorum ama eğer kalıp da örümcekleri kontrol etmemi istiyorsan senin de kalman gerek çünkü sen gidersen ben de giderim. Hepimizin sana ihtiyacı var ve hepimiz seni burada istiyoruz."

Fısıltıyla, "Babam evleniyor," dedim. Kelimeler boğazıma dizildi. "Beni de orada yalnızca özel bir magazin haberi için istiyor, birbiriyle savaş hâlinde olan bir aile gibi görünmeyelim diye."

"Babanı siktir et." Doğrudan bana bakmak için geriye yaslanırken elleriyle yüzümü avuçladı. "Seni yakmaya devam etmesine izin vermek zorunda değilsin, tatlım."

Alt dudağım titredi. "Tek istediğim istenmek."

"İsteniyorsun. Hadi ikimiz de kalalım. Sana ne kadar istendiğini göstermeme müsaade et."

"Seninleyken olduğum kişiyi seviyorum ama ya sen de gidersen? O zaman kim olacağım ben?"

Yüzümü nazikçe ellerinin arasına alıp, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Gözlerimden yaşlar aksa da başımla onayladım. Ona güveniyordum ama korkuyordum da.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum ama bana ihtiyacın yok, Aurora. Sen güçlüsün, tatlısın, komiksin. Akıllısın, sevgi dolusun ve sen bensiz böylesin. Kendinden başka kimseye ihtiyacın yok ama ben yine de seninleyim. Ben de bunu mahvedeceğimden korkuyorum ama birbirimize güvendiğimiz kadar kendimize de güvenmemiz gerek."

"Ben kotlarımı senin gibi katlayamıyorum."

"Aynen öyle," dedi. Alnını, alnıma dayadı. "O yüzden gitme. Sana kendini evinde hissettiren yerden kaçma. Seçtiğin aileden kaçma."

Russ'ın dudakları benimkilerle buluştu. Yumuşacık ve nazikti. Sanki bana çok sert davranırsa kırılabilirmişim gibi. Parmakları sırtımda yukarı doğru dans ederken bedenimdeki gerginlik yavaş yavaş yok oldu. Kollarımı boynuna dolayıp ona yaslandım, kalçamı birleştiğimiz yere doğru oynattım.

"Lütfen bana beni ne kadar istediğini göster," diye fısıldadım. "Bütün o kötü hislerin yerine bir şey koymam gerek. Sen bana kendimi iyi hissettiriyorsun."

Çökmekte olan hayatım dikkatimi bu kadar dağıtmasa Russ'ın kucağında benimle yerden nasıl da kolayca kalktığın-

dan etkilenmeye daha fazla vakit ayırabilirdim. Yataktan ittiği valizim yere çarptı. Beni yatağa bırakıp üzerime tırmandı.

Vücudunun üzerimdeki ağırlığı, bedenime dalga dalga yayılan kaygıyı öldürmekte her şeyden çok işe yarıyordu. Tişörtünü çıkardı ve ben ellerimi göğsünde gezdirip avucumun altında kalp atışını hissederken bekledi. Sırada tişörtüm vardı, ardından şortum ve onun şortu geldi. Aramızda kumaştan katmanlar vardı ama bacaklarımın arasında onun baskısını hissetmek bütün tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Alnımı öptü. "Sana dair her şeyi istiyorum, Aurora." Sırada burnum vardı. "Gülümsemelerini istiyorum." Sonra çenem. "Kahkahalarını." Kürek kemiğim. "Gergin olduğunda gevezelik edişini istiyorum." Göğsüm. "Büyük tepkilerini de küçük tepkilerini de istiyorum." Karnımın ortası. "Origami karşısında hüsrana kapılmanı ama sırf seni mutlu ediyor diye devam etmeni izlemek istiyorum." Göbek deliğim. "Seni keseli sıçanlardan ve köpek balıklarından ve bazen de –ihtiyaç duyduğunda– senden korumak istiyorum." En sonunda kalça kemiğim. "Seni istemeyi de istiyorum çünkü sen buna değersin, tatlım. Sen de bana kendimi iyi hissettiriyorsun."

Ben doğrulunca o da doğruldu, ağzımı ağzına götürmeme izin verdi. Elimden geldiğince kendimi verdim. Elleri ensemi kavrayıp beni yerime sabitledi.

Tam da o sırada Jenna, kulübenin dışından bana seslendi.

Ben daha bekle diye bağıramadan kapı açılmaya başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Aurora

Daha önce yapmamam gereken bir şeyi yaparken pek çok kez yakalanmıştım.

Yedi yaşımdayken büyükannemlerin evinde beni uzaylıların geride bıraktığını söyledi diye Elsa'yı havuza itmiştim.

On iki yaşımdayken ve diğer çocukları yumruklayan çocuğu yumrukladım diye cezada olmam gerekirken bunu haksız bir ceza olarak görüp alışveriş merkezinde takılmaya gitmiştim. Bu çifte belaydı çünkü o zamanlar alışveriş merkezine gitme iznim de yoktu.

On beş yaşımdayken paparazzi, içinde olmak için fazla genç olduğum bir gece kulübünden tamamen sarhoş bir hâlde, yanımda babamın işteki baş düşmanının oğlu Connor James'le sendeleye sendeleye çıkarken fotoğraflarımı çekmişti.

Aslında Connor James'le yaptığım herhangi bir şeyi yapmamam gerekiyordu. Yat kazası hariç, onun benim suçum olmadığında hâlâ ısrarcıydım.

O zamanlar durum ne kadar kötü olursa olsun sonuçta önemli bir şey olmamıştı. Göz devirmeler, kötü kötü bakışlar ve belki kişisel güvenliğime dair küçük bir nutuk. Ama ben bir şey olmayacağını biliyordum, bu yüzden bunları yapmıştım ve yapmaya da devam ettim.

Kapı eşiğinde durduğunda Jenna'nın gözleri kocaman açıldı.

Russ üstümü örtecek bir şey ararken ancak, "Hasiktir," demeyi başardı. Aslında beni bırakıp baksırına baskı yapan dev ereksiyonundan endişe etmeliydi.

Kapı kolu hâlâ Jenna'nın elinde olduğundan kapıyı hemen geri kapayabildi. Zihnim panik ve kafa karışıklığı arasında koştururken düşünecek o kadar çok şey vardı ki.

Russ kıyafetlerimizi ararken, "Siktir, siktir, siktir," deyip duruyordu. "Her şey yoluna girecek. Panikleme."

"Paniklemiyorum," diye onu temin edip şortumu bacaklarımdan yukarı çektim.

"Kendimle konuşuyordum."

Spor ayakkabılarını geri giymeye çalıştığı sırada elleri titriyordu, onu yatağa yönlendirdim. Daha hızlı davranmalıydım, şimdiye kadar ancak şortumu giymeyi başarabilmiştim ama Russ'ı yatıştırmaya kalkışırsam Jenna dışarıda öfkeden kudurabilirdi.

Babası yüzünden başının belaya girmesinden nefret ettiğini biliyordum, bu da ilk günden beri kaçınmak istediği bir şeydi. Beş dakika önce kriz geçiren kişinin ben olduğumu düşününce gördüm ki beni o krizden çıkarmak için Russ'ın bana dünya sona eriyormuş gibi bakması yetiyormuş.

"Kötü bir şey sayılmaz. İkimiz de yetişkiniz, şu an gözetimimiz altında çocuk yok ve kamptan önce zaten sevişmiştik, Jenna da bunu biliyor. Russ, beni dinle. En kötüsü, kamptan birkaç hafta erken ayrılırız. El ele. Hiçbir şey olmaz, kimseye söylememize bile gerek yok, dünyanın neresinde istersek orasında saklanırız. Yanlış bir şey yapmak seni beceriksizin teki kılmaz. Baban yalancının teki; sen onun dediği hiçbir şey değilsin."

Baba tavsiyesi veren kişi olmak tuhaftı ama Russ bu yüzden benim için bu kadar önemliydi işte. İkimiz de biraz kırılmıştık, ikimiz de iyileşmeye çalışıyorduk ve ikimiz de can havliyle bizi, biz olduğumuz için isteyecek birini arıyorduk.

"Neden geldi?"

"Hiç bilmiyorum." Onu ancak tamamen giyindiğimde düşünüp gerilecektim.

Biz nihayet kulübeden çıktığımızda Jenna verandada çömelmiş Balık'la oynuyordu. Ayağa kalkıp da pantolonundaki

köpek tüylerini silkelerken bir şey demedi. Önce kimin konuşacağına dair bir açmaza girdik ve tam ben konuşacakken Jenna önce davrandı.

"Ebeveynleriniz burada."

Russ ve ben kafa karışıklığıyla birbirimize baktık. Russ boğazını temizledi. "Kimin?"

Jenna kollarını kavuşturdu; müthiş öfkeli görünüyordu. "İkinizin de. Senin baban burada, Russ. Senin de annen, Aurora. İkisi de resepsiyonda bekliyor."

Üçümüz konuşmadan ebeveynlerimize doğru giderken hissettiklerimi anlatmak için kafa karışıklığı yeterli bir ifade değildi. Russ'ın rengi atmıştı. Keşke onu teselli edebilseydim ama Jenna'yla işleri daha da bozmak istemiyordum.

Geldiğimizde annemin çoktan binanın önüne çıktığını gördüm. Russ'ın babasıysa görünürlerde yoktu. Jenna ve Russ yürümeye devam etti, bense aralarında çekiştiriliyormuşum gibi hissediyordum.

"Russ!" diye bağırdım. Durup döndü.

Koşup kollarımı gövdesine doladım ve ona sımsıkı sarıldım. "Bir saniye bile berbat davranacak olursa çek git. Döndüğünde seni bekliyor olacağım."

Başımın tepesini öptü ama hiçbir şey söylemedi. O, Jenna'nın peşinden gitti, ben de anneme döndüm.

"Neden haber vermeden geldiğini konuşacak mıyız?"

Annem böyle doğa işlerinden nefret ederdi ve burada ne yapmaya geldiyse onun için değil de Saint-Tropez'de alışverişe çıkar gibi giyinmişti.

"Bugün ziyaret günüydü. Yürüyüşe çıkabiliriz diye düşündüm," dedi öylesine bir tavırla.

Birden şüpheye düştüm. "Ta Malibu'dan buraya benimle yürüyüşe çıkmak istediğin için mi geldin?"

"Öyle dedim ya, Aurora."

En kötü ne olabilirdi ki? "Peki o zaman."

Yürüyüş rotası seçeneklerimiz sınırlıydı çünkü annem spor ayakkabısı yerine topuklu Louboutin giymişti. O yüzden onu kumda çıplak ayakla yürüyebileceği göle götürdüm. Annem ilk yirmi beş dakika boyunca havadan sudan konuştu, gittikçe daha çok yorulup sıkılmaya başladım. Annem ormanda yürüyecek biri değildi, o daha çok hadi-gel-sana-ilk-Birkin'i-ni-alalım annesiydi. Otuzuncu dakika da geçince şüphem ve kafa karışıklığım en üst seviyeye ulaştı. Dışarıda bırakılan iki sandalyenin orada durup oturdum.

"Neden burada olduğunu öğrenmem gerek çünkü yürüyüşten hoşlanıyormuş gibi yapman beni strese sokuyor."

"Sahilde yürümeye bayılırım ben. En sevdiğim şeylerden biri," dedi savunmaya geçerek.

"Evet, evde. Ya da belki Karayipler'de. Dallardan ve Tanrı bilir neler varsa onlardan kaçınarak yürümek değil."

"İnsanların niyetlerine hep şüpheyle yaklaşıyorsun. Bu huyunu kesinlikle babandan almışsın. O da hep öyleydi."

Bir an başımın üzerinde bir ampul belirdi.

Yanıma oturup göle baktığı sırada, "Biliyorsun, değil mi?" dedim. "O yüzden geldin. Ne zaman eve geleceğimi sorduğunda nişanlandığını söyledi, değil mi?"

Son yarım saatin koşturmacasında en başta neye üzüldüğümü unutmuştum. Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Üzülebileceğini düşündüm. Yanında olmak istedim. Yanında olma işini Emilia'ya bırakmak istemedim."

"Bana ne söyleyeceğini biliyor muydun?"

"Hayır ama muhtemelen bir laf eder diye düşündüm." Başparmağı kibarca elimi okşadı. "Baban götün teki, Aurora, bu sıfatı çokça hak ediyor. Acımasızca bir şey söyleme ihtimali benim gelip de seni bulutlarda görme ihtimalimden yüksekti."

Babam hep aramızdaki ilişkinin dikeni olmuştu. Benden bu kadar hazzetmeyen birinin ilgisini kazanmak için uğraşmamı seyretmek annem için çok mu hüsran verici olmuştu

acaba? Babam uzun uzadıya konuştuğumuz bir konu değildi ve anneme hakkını vermeliydim ki sadece yüzüne karşı ona kötü davranmaya çalışıyordu. "Beni neden sevmiyor, anne? Bana kızıymışım gibi davranmıyor."

"Baban... bilmiyorum, canım. Biriyle evlendiğinde ona dair her şeyi bildiğini sanıyorsun ama insanlar değişiyor. Baban değişti. Başta küçük küçük şeylerdi; belli konularda konuşma biçimi, insanlara karşı üslubu. Sonra Elsa doğdu ve evlendiğim adam olmaya geri döndü. Elsa'ya karşı harikaydı, Elsa da bu yüzden onu idolleştirdi."

İçimden yeniden valizimi hazırlamak geldi. "Ne güzel."

"Uzun sürmedi, herkese kaba davranan, yok yere kavga çıkaran ve sebepsiz yere eve geç gelen bir adam oldu yine. Evliliğimiz sıkıntıdaydı ve ben kendimi devamlı bir savaşın ortasında hissetmekten yorulmuştum." Oturduğu yerde kıpırdanınca onu devam etmesi için teşvik edeyim diye elini sıktım. Daha önce hiç babamla olan ilişkisini bu kadar açıkça anlatmamıştı; her şeyi duymaya can atıyordum. "Bu kısmı biliyorsun ama işte, Elsa'yı büyükannenle bırakıp Kuzey Işıkları'nı görmeye gittik, nihayet dış dünyadan kopmuştuk, yeniden mutlu olduk. Birkaç hafta sonra sana hamile olduğumu öğrendim, baban çok sevindi."

"Demek var olduğum için mutlu olduğu bir zaman vardı. Doğumumdan önce."

"Doğduğunda ufacık, oyuncak bir bebek gibiydin. Tamamen kusursuzdun. Hiç ağlamazdın, devamlı uyurdun, kucakta olmaya da bayılırdın. Ben sana hayrandım ama Fenrir babanın bütün vaktini alıyordu. Ben de sen o kadar küçükken seyahat etmek istemedim, o yüzden çok ayrı kaldık. Sen büyüdükçe Roberts ailesine hiç benzememeye başladın ve baban da senden iyice uzaklaştı."

"Uzaklaştı mı? Neden?"

"Başta çok gözle görülür bir uzaklaşma değildi bu. Elsa'nın saçları koyu kahverengiyken senin saçlarının ne kadar da sarı

olduğunu söylerdi. Gözlerin yeşil olmaya başladı. O ailedeki herkes birbirine benziyordu. Sen hariç. Sen tıpatıp bana benziyordun."

Her şey birden anlam kazanmaya başlarken midem bulandı. "Benim öz kızı olmadığımı düşünüyor."

"Doğrudan doğruya söylemedi ama ben nedenin bu olduğuna emindim. Başta bir kenara attım çünkü büyüdükçe bağ kurup onun yarattığı o mesafeyi kapatabileceğinizi düşündüm." Annem elinin tersiyle yanağını sildi. "Keşke neden o olsaydı. Onu DNA testi ve epey bir çift terapisiyle düzeltirdim ama sonra ablana da aynı şekilde davranmaya başladı ve ben, benim için anlamlı olacak, çözebileceğim cevaplar aradığımı fark ettim, gerçekteyse sorun başından beri oydu.

"Bu konuda tekrar tekrar kavga ettik. Çocuklarına kendisi için birer zahmetmiş gibi davranan bir adamla aile kurmuş olmayı kaldıramadım. Kocamın yasını tutuyormuş gibi hissediyordum ama kocam ölmüş değildi. Sadece tanıdığım adam olmaktan çıkmıştı. Çok küçük de olsan fark ettin, bir şeylerin yolunda gitmediğini anladın. Elsa onun dikkatini çekmek için yaramazlıklar yapmaya başladı, işe yarıyordu, sen de bunu görünce aynısını yaptın. Hep beraber seyahat edersek işler düzelir dedim ama aksine bu, ikiniz için de daha beter oldu."

Sessizce oturdum, bir şey deyip de nihayet aldığım bu cevapları bölmekten korkuyordum.

"Başta zararsız şeylerdi. 'Baba, beni izle,' der ve ümitle beklerdin ama bu işe yaramadıkça sen de yaramazlıklarını artırdın. Seni cezalandıramazdım, ikinizi de korkutup uslu davranmaya zorlamazdım çünkü suç sizde değildi ki. Siz neyi yanlış yaptıklarını bilmeyen küçük kızlardınız. Anlamayan-" Sesi çatallandı. "Çok üzgünüm, Aurora. Biz daha iyi ebeveyn olamadık diye kendini yetersiz hissettiğin için çok üzgünüm. Asla değişmeyeceğini anlayınca ondan ayrıldım ama çok geçti. Olan olmuştu."

"Yani sorularımın cevabı zaten bildiğim bir şey mi? Babamın iyi biri olmayışı mı neden?"

"Ben hiçbir zaman kusursuz bir anne olduğumu iddia etmedim. Anlaşmazlıklarımız var, biliyorum ama ben seni herkese yetecek kadar seviyorum." Ayağa kalktı, pantolon ve ceket takımındaki olmayan tozları silkeledi; elindeki topuklular tamamen uygunsuz kaçıyordu. "Sen bir yetişkinsin, Aurora. Sana ne yapacağını söyleyemem ve söyleyebilsem de beni dinlemezdin zaten ama sen güven fonuna ulaşana kadar yasal olarak babanın eğitimini ve yaşam masraflarını karşılaması gerekiyor. Bu, onunla görüşmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Bu bilgiyle ne yapmak istersen onu yap."

Kısacık bir zamanda bir ömürlük bilgi edinmiş gibi hissediyordum, bitkin düşmüştüm.

Annem gibi ben de cevapların peşindeydim. Bir şeyleri açıklayabilecek, bana bir şeyleri düzeltme imkânı verecek cevapları arıyordum can havliyle. Fakat ciddi bir karakter sorununu çözebileceğimi sanmıyordum.

Ben de ayaklanıp ana yolda annemin peşinden gittim. Çakıllı yola geldiğimizde topuklularını giymesine yardımcı oldum. "Biraz kalır mısın? Emilia buralarda bir yerlerdedir."

"Kalamam, canım. Kedi için eve dönmem gerek. Neredeyim diye merak eder."

Lanet olası kediyi unutmuştum. "Bu kedi gerçek mi? Yoksa beni eve getirmek için bir numara mı?"

Gözlerini devirip çantasından telefonunu çıkardı. Telefonunun arka planında yatağa serilmiş bir dolu yastığın üzerinde uzanan pejmürde, siyah bir kedinin fotoğrafı vardı. "Neden benim yatağımda?"

"Senin kalacak yerin var, Aurora. İçinde uyuduğun her yatakta sonsuza kadar hak iddia edemezsin."

"Şaka mı yapıyorsun sen? Daha iki dakika önce eve geri dönmemi istiyordun!"

Telefonunu çantasına geri koyarken ofladı. "Bir dahaki ziyaretinde yanında füme somon getirirsen yatağını seninle paylaşacakır eminim."

Annemi Emilia ve Xander'la bıraktım, anneme sarkmasına izin olmadığını da katı bir şekilde belirttim. Xander annemin benim büyük hâlim olduğunu fark eder etmez üvey babam olmakla ilgili şakalara başlamıştı. O riski alamazdım. Emilia'ya Clay, annemin olduğu tarafa bakacak dahi olursa onu dövme izni de vermiştim.

Jenna'nın ofisine yaklaşırken birazdan yapacağımız konuşmanın her saniyesinden nefret edeceğimi biliyordum.

Honey Acres çok uzun zamandır hayatımdaydı ve kovulmanın, bir daha buraya kabul edilmeyeceğim anlamına geleceğini biliyordum. Aslında bunu Russ'la aramızdakileri başlatmadan önce düşünmeliydim. Yalan söyleyemem, bu yakınlaşma yok kuralının gerçekten uygulandığına hiç inanmamıştım ama Jenna'nın bugünkü o soğuk tavrının ardından güvenim sarsılmıştı.

Ne var ki bazı riskler sonuca değerdi ve zamanı geri sarabilecek olsam bile yaşananları değiştirmezdim. Russ, benimle tanışmama riskini göze alamayacağından geçmişte bir şeyleri değiştirmeyeceğini söylemişti. Yani dünyada en sevdiğim yerden kovulacaksam da en azından kelebeklerim benimle kalacakı.

Yumruğumla kapıya vurdum, içeriden gelen Mamma Mia şarkılarından Jenna'nın içeride olduğunu anlamıştım. Daha önce Jenna'nın ofisine girmeden kapıyı çaldığım olmamıştı, neden bugün böyle yaptığımı ben de bilmiyordum. Belki onu daha da sinirlendirmemenin yararıma olacağını bildiğimdendi. Kapıyı ikinci kez, biraz daha sertçe çalınca içeri girmemi haykırdı.

Gelenin ben olduğumu görünce yüzünün aldığı şekil, beni resmen paramparça etti. Sinirlenmediğini, hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum.

"Jenna, üzgünüm."

"Üzgün değilken üzgünüm deme, Rory. Kuralları ihlal ederken ne yaptığının farkındaydın, beni bile bile zor bir duruma soktun."

Masanın diğer tarafına oturup çaresizce, "Lütfen onu kovma, Jen," dedim. "Ben onu kuralları ihlal etmeye ikna ettim diye işini kaybetmesin."

"İkiniz de yetişkinsiniz ve ikiniz de davranışlarınızdan sorumlusunuz." Siktir. "Ne zaman başladı?"

Yalan söylemek istedim. Belki bugün, üzgünüm diye başladığını söylersem bunu sindirmesi kolay olurdu ve bana o kadar da haşin davranmazdı ama Jenna benim için çok değerli olduğundan ona daha fazla ihanet etmek istemiyordum. "Fırtınanın olduğu gece."

Ellerine yaslanarak öne eğilirken başını iki yana salladı. "Siz azgın, sözde yetişkinler beni deli ediyorsunuz. Üniversiteye dönüp de başkasının sorunu olmanızı dört gözle bekliyorum. Sana çok kızgınım, Aurora."

"Çok üzgünüm, Jenna. Olay çıkarmadan gideceğim, yemin ederim ama lütfen Russ'ı kovma. Bu işi kaybederse yıkılır. Bunu hak etmiyor, yemin ederim."

"Şu acındırma işini keser misin lütfen? Başımı ağrıtıyorsun ki zaten bugün yarı çıplak bir adamın üzerine tırmandığını gördüğüm ve sonra da annenin gözlerine bakmak zorunda kaldığım için ağrıyordu."

"Ben çok..."

"Özür dilemeyi kes de gidip işini yap lütfen. Yok, bana bir limonata getir, sonra işini yap." Kaşlarım hayretle kalktı. Ofladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve tekrar arkasına yas-

landı. "Ne? Kendini özel mi sandın? Biriyle kırıştıran bütün çalışanları kovmak zorunda kalsak elimizde kimse kalmazdı."

"Ama ben sandım ki..."

"Fırtına gecesi onu gördüm, Aurora. Korkacağını biliyordum, o yüzden kulübene döndüm. Onu yağmurun altında kulübenin basamaklarında dikilirken gördüm, muhtemelen kendisiyle tartışıyordu, sonra nihayet kapıya vurdu. İşte o an anladım."

"Neyi anladın?"

"Seni önemsediğini." İç çekti. "Ve bunu sırf kurallara saygısızlık etmek için yapmadığını fark ettim."

"Ben de onu önemsiyorum."

"Biz senin ailen, Rory. Burada hep bir evin olacak, kendini boğdurtacak şeyler yapsan bile. Bir istisna yapıp bu olayı bildirmeyeceğim ama bu, gidene kadar istediğini yapabileceğin anlamına gelmiyor, tamam mı? Başımdan gidene kadar çaktırmamaya devam edin. Bir daha sizden en ufak bir şey duymak istemiyorum."

Aile. "Seni seviyorum, Jen."

"Ben de seni seviyorum. İnsanların bir şeylerin yanına kâr kalmasına izin vermesinin nedeni seni umursamadıkları değildir. Nedeni hep bu değildir. Ben bir şeylerin yanına kâr kalmasına izin veriyorum çünkü sen mutlu olmayı hak ediyorsun. İstendiğini hissetmeyi ve buna inanmayı, sevilmenin tadını çıkarmayı hak ediyorsun çünkü bir sürü insan seni seviyor, Ror."

"Bugün annemle gerçekten içten bir konuşma yaptık. Artık birçok şey mantığa oturdu, özellikle babamla ilgili."

Ayağa kalkıp yanıma gelerek bana sarıldı. "Baba sadece bir kelime. Arkasında eylem ve niyet olmadıkça bir anlamı yok. O, DNA'sını paylaştığın bir piç yalnızca. O kadar. Ona ihtiyacımız yok. Sen onsuz sadece iyi değil, çok daha iyisin."

Jenna başımın üstünü öptükten sonra tekrar masasına döndü. "Tamam, içten konuşma bitti. Uza. Ayrıca haftanın

geri kalanında atların pisliğini sen temizleyeceksin, haberin olsun. Âşık oğlanı da yanına al. İkiniz de başımın belasısınız."

Bu konuşmanın böyle geçmesini hiç beklememiştim. Ofisten kafam büsbütün karışmış hâlde çıktım ama neyse ki ben de Russ da kamptan ayrılmak zorunda değildik. Jenna bana sahiden öfkeli değilse bir miktar at bokuyla baş edebilirdim. Ofis kapısını açtım, çıkıp ziyaret gününün sonuna hazırlanmadan son bir sorum daha vardı. "Bir dakika, başka kimler beraber ki?"

Parmaklarını fermuar çeker gibi dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Dedikodu ayrıcalığını kaybettin. Külotunu çıkarmamalıydın."

Ne kadar haklı olursa olsun iyi ki çıkarmıştım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Russ

Beş dakikadır bu piknik masasında oturuyorduk ve henüz ikimiz de konuşmamıştık.

Onu son gördüğüm zamankinden daha iyi görünüyordu ama bir hastane yatağında kablolara bağlı olmak pek tabii insanı kötü gösterirdi. Hâlimizin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Sessizliğinin uzun sürmeyeceğinin farkındaydım ama itiraf etmeliydim ki buraya gelmesini hiç beklememiştim.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum, Russ," dedi.

En son ne zaman normal bir ortamda oturduğumuzu hatırlayamıyordum. Keşke gidişine kaç dakika kaldığını bilseydim de sayabilseydim.

"Neden burada olduğunu söylemekle başlamaya ne dersin?" dedim sertçe.

Sıklıkla sinirlenen biri değildim ama babamın yanında olmak duygularımın kontrolünü yitirmeme neden oluyordu. Sanki onun yanında olmakla baş etmek için bambaşka biri olmam gerekiyordu.

"Son görüşmemizden bu yana epey bir şey oldu. Annen telefonumu inceledi ve ondan ne çok şey sakladığımı gördü. Şimdi işlerin ne kadar kötü olduğunu, insanlara, sana ne kadar kötü davrandığımı biliyor. Beni evden attı."

Afalladım. "Benim bundan neden haberim yok?"

"Çünkü annen, biz mahvetmeden yazının tadını çıkarmana izin vermemiz gerektiğini söyledi. Ben mahvetmeden. Doğum gününde aramak, yaptığım her şey için özür dilemek istedim

ama annen yapma dedi. Ailemize verdiğim zararın üstesinden gelebilmek için zamana ve uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu söyledi."

Başta hiçbir şey söylemedim. Beni ne söyleyeceğimi bilemeyeceğim kadar gafil avladı diye mi yoksa içgüdülerim bana en kötüyü beklememi söylediğinden mi bilmiyordum. Gerçek niyetini açık etmesini mi bekliyordum?

"Öyleyse şimdi niye buradasın? Sana verecek param yok, benimle kalamazsın da. Sana verebileceğim hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey istemiyorum, Russ," dedi. "Sadece konuşmaya geldim. Senden yeterince şey aldığım konusunda hemfikiriz. Hayatım boyunca çok hata yaptım, birçok ilişkinin içine ettim. Biri sürü pişmanlığım var ama en büyüğü seni, anneni, abini incitmiş olmak."

Bütün insanların kusurları olduğunu biliyordum ve benim babam her gününü bütün kusurlarını gözler önüne serdiğini bilerek yaşıyordu.

Benim deneyimimin bir örnek sayılmayacağını biliyordum. Olayların işleyişine dair basmakalıp bir versiyon değildi. Ebeveynleri öyle ilgi ve sevgi dolu, eylemlerinden dolayı öyle suçluluğa boğulmuş insanlar tanıdım ki çocukları bir sorun olduğunu hiç anlamamışlardı. Benim öfkem bağımlılık sorunu olan insanlara yönelik değildi. İstatistiklere bakmıştım, vaka çalışmalarını okumuştum, o yaşam savaşına ilişkin yürek burkan kişisel hikâyeler dinlemiştim ve empati duymuştum. Çok mantıklıydı, değil mi?

Kalbim bana hep mantığı siktir etmemi söylemişti. Babam bağımlılığın onu yenmesine izin vermemeliydi, daha iyi savaşmalıydı. Görünmez iblislerle savaşan diğer herkesten daha iyi olduğu için değil, benim babam olduğu için. O benim babamdı ve benim ona ihtiyacım vardı. Oysa babam hiç denememiş, denemeyi aklına bile getirmemişti. O kendine, kendi arzularına, kendi dürtülerine hizmet etmişti; öfke, pişmanlık ve kırgınlık

bir tsunami gibi kıyıya vurana kadar da bildiğini okumaya devam etmişti. Dalgaların onu yutmasına izin verdiğindeyse bizi de beraberinde suyun altına çekmişti.

Boğazımı temizleyip doğrudan gözlerine baktım. Artık korkak bir çocuk değildim, karşısında küçülmeme gerek yoktu. "Ben hâlâ neden burada olduğunu anlamış değilim, baba."

"Beni son gördüğünde bana sorunumu çözmemi söylemiştin. Bunu yapacağımı söylemek için seni bizzat görmek istedim. Bana muhtemelen inanmadığını biliyorum ya da belki artık o kadar geç olmuştur ki umurunda değildir ama ben her şeyi düzelteceğim. Artık böyle yaşamak istemiyorum. Ailemi geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum. Yeniden örnek alabileceğin biri olmak istiyorum."

Çoktandır duymayı istediğim şeyleri nihayet söylediği için heyecanlanmalıydım. Değişmek istediği için. İşlerin kötü olduğunu, insanları incittiğini bildiği için. Ne var ki düşünebildiğim tek şey bunların gerçek gibi gelecek bir sırayla söylenen bir dolu kelimeden ibaret olduğuydu. Babam kelimeleri arka arkaya sıralamakta hep başarılı olmuştu. Annemin gerçeği görmesi de o yüzden bu kadar uzun sürmüştü.

Bazen kararlılıkla çaresizlik arasında ince bir çizgi olurdu, babamın kitapların dip noktası dediği o yerde olduğunu oradan anladım. Bağımlılık bir hastalıktı, kaybedilmesi kesin bir oyundu. Herkes kumarı oynatan kişinin hep kazanacağını bilirdi. Bu elde ya da bir sonrakinde olmayabilirdi. Bir veya yirmi at yarışı geçebilirdi. Zarın o son atılışına dek kazanıyor gibi görünebilirdiniz ama en nihayetinde kumarı oynatan parasını almaya gelirdi ve aldıklarında da geride hiçbir şey kalmazdı.

Babamda bir şey kaldığını sanmıyordum, bunu fark etmek öfkemi biraz olsun dindirdi. "Umarım hepsini geri alırsın, baba. Samimiyim. Ama değişeceğim demekle kalamazsın; harekete geçmen gerek. Yardım istemek ve hayatındaki cezbedici şeyleri ortadan kaldırmak için bilinçli bir çaba göstermen gerek."

Kararlılıkla, "Göstereceğim," dedi.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturup iç çekmemek için kendimi zorladım, onu umursamadığımı düşünmesini istemiyordum. "Senin gibi insanlar için programlar var, okumuştum. Anonimler ve para ödemiyorsun. Onları bir araştır, şehirde hep duyuru panoları oluyor."

"Araştırırım. Döner dönmez araştıracağım. Bak, Russ, hak ettiğin kişi olmadığımı biliyorum. Sırf ben iblislerimle savaşamadım diye daha sıkı çalışman, daha çok fedakârlıkta bulunman, bir başına mücadele etmen gerekti. Geçmişi değiştiremem ama bunun tekrarlanmamasını sağlayabilirim. Yardım edecek birileri varsa onları bulmak istiyorum."

Bence her şeyin yoluna gireceğine, ona güvendiğime ve iyi olacağına inandığıma dair güçlü bir beyanda bulunmamı bekliyordu ama kendi gözlerimle görmeden buna inanmayacaktım. Ciddi olduğunu umuyordum ama şimdilik bu, kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. İçimde cılız, endişeli bir ses onu asla affedemeyeceğimi, herkes hayatına devam ederken benim geçmişe saplanıp kalacağımı, görünenin aksine içten içe hep incinmiş kalacağımı fısıldıyordu.

Bir insan gerçekten istediği her şeyi elde edebilir miydi? Yıllarımı bir başıma mücadele ederek geçirmiştim ama her şey kısacık bir zamanda değişivermişti.

Bu yaz hislerimi paylaşmaya başlamıştım ve şimdiye kadar işime yaramıştı. O yüzden babama karşı dürüst olmaya karar verdim. "Yeniden bir aile gibi hissetmek güzel olurdu. İyileşebilirsen senin yanında olmakta o kadar zorlanmam. Tahmin edilemeyen ruh hâllerin beni kaygılandırıyor."

Başıyla onaylarken gözleri dolu doluydu. Bir şey daha diyecekmiş gibiydi ama onun yerine parmaklarını masaya iki kere

vurup ayaklandı. "Başından gideceğim. Burası çok güzelmiş. Burada çalışmak hoşuna gidiyor mu?"

Başımla onayladım. "Burada çalışmaya bayılıyorum."

"Seninle gurur duyuyorum, Russ. Sana çektirdiklerime rağmen kendine harika bir hayat inşa ediyorsun." Eğilip bana sarılacakmış gibi hareketlendi ama sarılmadı, onun yerine tokalaşmak için elini uzattı. "Yakında görüşürüz, oğlum."

"Hoşça kal, baba."

Piknik masasında bir yirmi dakika daha kendi başıma oturdum. Düşündüm, sindirdim, bunun sahiden çaresizce beklediğim o değişimin başlangıcı olup olamayacağını merak ettim.

En sonunda kendime gelip Jenna'yı bulmaya gittim. Bugün sanki bütün yazın toplamından daha fazla olay yaşanmıştı.

İşi elime yüzüme bulaştırdığımı ve Jenna'nın gördükleri yüzünden beni kovmaya kesinlikle hakkı olduğunu biliyordum ama umarım kovmazdı. Bugünün erken saatlerinde yakalanmak, kampta başıma gelebilecek en kötü şeymiş gibi geliyordu ama sonra babam beklenmedik bir ziyarette bulununca ansızın kampta başıma gelebilecek en kötü şey o oluverdi. Jenna'yla yüzleşmek artık eskisi kadar korkutucu gelmiyordu.

Ofisinin kapısını çalarken biraz akıllı olsam ondan uzak durup olayın büyümemesini umardım diye düşündüm. Artık akıllı birine benzemiyordum ama her an çantamı hazırlayıp gitmemi isteyecekler mi diye düşünerek beklersem hiçbir şey yapamazdım.

Ofisine girdiğimde, "Seni giyinik görmek ne güzel," dedi.

Yanaklarım ve kulaklarım ânında kızardı. "Kuralları bile bile neden ihlal ettiğimi açıklayabilecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama iyi bir bahanem yok ve vaktini harcamak da istemiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yas-

landı, bana meydan okur gibi bakıyordu. "Aurora gibi birinin göz ucuyla dahi olsa bana bakacağını sanmazdım ama o bana baktı ve ben de bu fırsata dört elle sarılacağım. Onu sevdiğini biliyorum, Jenna. Benim tek isteğim de onu mutlu etmek."

"Hem onu mutlu edip hem de giyinik kalsan olmuyor mu?" dedi. "Burası üniversite erkek birliği değil, çalışma ortamı."

"Hayatımı kurallara uymaya çalışarak geçirdim. Dikkatleri üzerime çekmedim, hikâyelerimi ve sırlarımı kendime saklayarak yükümü kendi başıma taşımak için elimden geleni yaptım. Aurora'yı tanıdığımdan beri artık yalnız olmak istemiyorum. Kuralları ihlal ettiğim için özür dilerim ama pişman değilim ve bunu onunla yapacaksam yine olsa yine aynısını yaparım. Ailenin bana sunduğu fırsat için minnettarım ama onun için daha da minnettarım."

"Beni çok strese sokuyorsunuz, yemin ederim." Jenna şakaklarını ovup yüksek sesle inledi. "Her gün hayatta neye minnettar olduğunu düşünmeni istiyorum. Her gün. Aurora bir gün listenden çıkacak olursa nedenini bulup bunu çözmeni istiyorum. Ona başına gelen en iyi şey değilmiş gibi davranacak olursan onu hak etmiyorsun demektir. Beni anladın mı?"

"Evet."

"Aurora'nın kocaman bir kalbi var ama o kalp yaralı. Hayatının büyük bir kısmını kendine zarar vererek geçirince bazen parçaların birbirine tam oturmuyor. Onun zamana ve sabra ihtiyacı olacak."

"Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi git. İşini yap ki bunu unutabileyim."

"Kovulmadım mı?"

"Şimdilik." Eliyle gitmemi işaret etti. "Ayrıca Russ, onun kalbini kıracak olursan ceset gömecek geniş bir arazim olduğunu unutma. Bilmediğin topraklarımız da var. Seni hayatta bulamazlar."

Jenna epey korkutucuydu ve dediklerine tamamen inanıyordum. "Anlaşıldı."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Russ

Jenna'nın dediği gibi her gün minnettar olduğum şeyleri düşünüyordum.

Çoğu zaman çocukların eğlenmesi veya iyi bir uyku çekmek gibi küçük şeylerdi. Grup mesajlarını kontrol edip de arkadaşlarımın yakında beni görecekleri için heyecan duyduklarını okuyunca ya da bir gün daha geçip de babamdan para talebi gelmeyince minnet duyuyordum.

Her gün Aurora için, çocukların onu göle bir milyonuncu kez atmalarına izin verince nasıl da mutlu olduğunu gördüğüm veya annesinin muhtemelen bir komşudan çalmış olduğu o kediden bahsettiğini duyduğum için minnet duyuyordum.

Bizi eve göndermediği için Jenna'ya minnettardım, yakalanmadan gizli gizli kırıştırmaya devam etmemize yardımcı oldukları için Xander ve Emilia'ya minnettardım.

Zaman ayırıp günümü gözden geçirmek, sahip olduklarıma ve yanımda götüreceklerime şükran duymak, gitme vakti yaklaştığı için üzüntü duymamamı sağlıyordu.

Ne var ki bugün Honey Acres'ta herkesin önünde sahnedeyken yetenek gösterisinin neredeyse bitmek üzere olmasına da minnettardım.

İnsanların tezahüratını ve alkışlarını duymaya alışıktım ama genelde takım arkadaşlarımla çevrelenmiş hâlde buzun üzerinde olduğumdan bunları kulak ardı etmek zor olmuyordu. Sahnede sadece ben, Xander ve köpekler varken ve Xander yakın

zamanda sahneden inmeyi planladığına dair en ufak bir emare göstermezken işler o kadar da basit değildi.

Aşağı atlayıp peşimden gelsinler diye köpeklere ıslık çalarken ve böylece Xander'ı aşağı inmeye zorlayacağımı umarken yüzümün kıpkırmızı olduğunun farkındaydım. Aurora'nın iyi bir iş çıkarma konusundaki kararlılığı olmayınca Xander'la ancak dün bir plan oluşturabilmiştik. Artık gösteri bittiği için endişem de geçmişti ve Balık, Somon ve Alabalık'ın domuz pastırması karşılığında her şeyi yapabilmesine de minnet duyuyordum.

Haklarını vermem gerekirdi ki her numarayı kusursuz gerçekleştirmişlerdi ve kimsenin, onların bütün yaz ne kadar düzensiz ve kaotik olduklarını anlamadığına emindim.

Xander kendimizi oturma alanının en arkasındaki koltuklarımıza attığımız sırada, "Başardık," dedi. "Sana başaracağımızı söylemiştim. Haklıydın da."

İstemeye istemeye homurdanarak, "Haklıydın," dedim.

Bozayı çocuklarının hepsi harika iş çıkarmıştı ve artık gösteriyi yapan ben olmadığımdan işin eğlencesine bakabilir ve yazı sonlandırmak için harika bir yol olduğunu kabul edebilirdim.

Grubumuzun geri kalanı gösterilerini yapmak için sahneye çıktığında tezahürat yeniden başladı. Aurora sevdiğim o yazlık elbiseyi giymişti: Üzerinde şu küçük çiçekler olan, sıyrılması kolay, ince askılı sarı elbise. Saçlarını kıvırcık yapmış ve bir kurdeleyle yüzünden çekmişti. Çok güzel görünüyordu.

Maya, Emilia'nın arkasındaki yerini alıp ellerini Emilia'nın beline koydu. Clay de Aurora'nın arkasındaki yerine geçip ellerini Aurora'nın beline koyduğunda müzik başladı ama benim duyabildiğim tek şey Xander'ın kahkahasıydı.

"Keşke şu an yüzünün bir fotoğrafını çekebilseydim." Ağzını örterek kahkahasını durdurmaya çalıştı, ona ters ters bakmam da durumu daha beter hâle getirmekten başka bir işe yaramadı. Desteklemek için tezahürat ettik etmesine ama Clay'in elleri ne zaman Aurora'nın bedenine değse Xander yeniden gülmeye

başlayıp beni daha da sinir ediyordu. "Kusura bakma, adamım. Çok komik, ne yapayım? Aurora sana söylemedi mi?"

"Sen olsan söyler miydin?"

Birkaç kere provaların nasıl gittiğini sormuştum ama Aurora, "Bizden kopya çekmeye çalışmayı bırak, Callaghan," demişti ve hayatımıza devam etmiştik. Orada Clay'den başkası olsa kıskanmazdım. Alabalık kucağıma, oradan da daha yukarıya tırmandı, uyumak için göğsüme yerleşti. Artık öyle büyük ve ağırdı ki yayıldığında gövdemin büyük bir kısmını kaplıyordu. Buna da minnettardım çünkü beni, bir mağara adamı gibi Aurora'yı sahneden aşağı sürüklemekten alıkoyuyordu.

Aurora çok eğleniyor gibiydi. Ben de dikkatimi tamamen buna ve açıkça görüldüğü üzere o sahnede bir gram profesyonel eğitime ya da işte ritme sahip olan tek kişi olan Emilia'ya ayak uydurmaya çalışırken nasıl da sevimli göründüğüne verdim.

Şarkı bitince seyirciler alkışlayıp tezahürat yaparken Xander yanımdaki koltukta kendini beğenmiş bir gülümsemeyle öne eğildi. "Bizim için daha yüksek sesle tezahürat yapmışlardı."

Kıskanmak için –alkışı değil Clay'in dokunuşlarını– geçerli bir sebebim olmadığını biliyordum ama dans, Aurora Clay'in kollarındayken sona ermişti ve ben istemsizce somurttuğumu hissediyordum. Aurora sahneden inerken kocaman gülümsedi ve doğruca yanıma geldi. O yaklaşırken kendimi gülümsemeye zorladım ama o, beni görünce hemen kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Sen iyi misin?"

Emilia su şişelerimizi toplarken, "Bu, hayatımda gördüğüm en sahte gülümseme, Callaghan," dedi. Maya ve Clay de arkasından geldiler. Clay hâlinden memnun görünüyordu. Emilia gülmemeye çalışıyordu. "Biz içecek bir şeyler alacağız. Bir şey isteyen var mı?"

Onlar ana binaya doğru gözden kaybolmadan önce, "Yok, sağ ol," dedim.

Aurora yanımdaki boş yere geçip öne eğildi. "Kıskandın mı?"

Sahnedeki bir sonraki gösteriye odaklanıp, "Yok," dedim. "Ama bir daha baş başa kaldığımızda benden kaçışın yok haberin olsun."

Aurora ayağa kalkıp önüme geçerek tuhaf bir ses tonuyla, "Tuvalete gidiyorum," dedi.

"Tamam," dedim ama yerinden kıpırdamadı.

Aynı doğallıktan yoksun ses tonuyla, "Gerçekten tuvaleti kullanmam lazım," dedi.

Kafam karıştı. Az önce söylediğimi tekrarladım. "Ta-mam?"

"Mecburum," dedi gözlerini kocaman açıp.

"Ta–"

"Tanrım, adamım," diye patladı Xander. Etrafımızdakiler duyamasın diye sesini alçalttı. "Peşinden tuvalete gitmeni söylemeye çalışıyor. Muhtemelen sevişmek için. Emin değilim." Ona baktı. "Sevişmek için mi?"

Aurora başıyla onayladı. "Muhtemelen."

Xander, "Harika," diye homurdandı. "Bu konuşmanın bir parçası olabildiğim için çok mutluyum. Ben öylece burada oturup öleyim o zaman."

Aurora bana bakarak başını iki yana sallayıp gülmemek için uğraşırken dudaklarını birbirine bastırdı. O göl yönünde kulübemize doğru giderken Xander bana kötü kötü baktı. "Bana bakmayı kes, Xander. Ben burada ne yaptığımı biliyor muyum sanıyorsun?"

"İnanılmaz. Git o zaman, siktir olup sevgi dolu ilişkine git. Benim yaz aşkım nerede, ha?"

Ayağa kalkıp rastgele bir yürüyüş yaparmış gibi Aurora'nın gittiği yöne ilerlerken göze batmamaya çalıştım. Koşmak istiyordum ama bu yalnızca utanç verici olmakla kalmazdı; sonuçta yeniden yakalanmamak için de uğraşıyordum.

İçeri girdiğimde Aurora'nın yatağımda oturmuş komodinimden aldığı bir kitabı karıştırdığını gördüm. Beni görünce yüzü aydınlandı ve hiç vakit kaybetmeden ayaklanıp beni öp-

mek için parmak uçlarına yükseldi. Onu kaldırmamla birlikte bacakları belime dolandı; ne zaman yalnız kalsak bunu iyice prova etmiştik. Onu yatağımın arkasındaki duvara dayayıp ellerimi yaz elbisesinin altından kalçasına götürdüm, beline uzanmadan önce çamaşırının lastiğini teninde şaklattım.

Öpüşmemizi bölüp başını duvara dayadı, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Dudağını suratını astığında yaptığın gibi büküyorsun."

Onu duymazdan geldim, ellerim memelerinin kıvrımından yukarı çıkarken boynunu öptüm. Sütyeninin kumaşını indirip sertleşmiş meme uçlarını parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. Bedeni her zamanki gibi temasıma hemen yanıt verdi, sürtünme arayışıyla bana iyice dayandı. "Sırf kıskandın diye beni bu duvara dayayıp becerecek misin?"

"Hayır, içine girmek cennette olmaya en yakın şey olduğu için seni bu duvara dayayıp bedereceğim," diye mırıldandım. Nefesi gittikçe daha yavaş ve sığ bir hâl aldı.

Dişleri alt dudağıma battı, dudağımı çekiştirdi. "Kıskandın da."

"Kıskanmadım." Parmaklarımı yeniden çamaşırının alt kısmına kaydırdım, kumaşı kenara ittim; çoktan sırılsıklam olmuştu. "Bana hemen tepki vermene bayılıyorum."

"Bana dokunmanı seviyorum da ondan. Özellikle de kıskandığında."

Beni yakaladığını bildiği için zaferle gülümsüyordu. Ben de şiş klitorisinde başparmağımı gezdirip gözlerinin yuvalarında dönmesini seyrettim. Ben hareketimi tekrarlamayınca kendini elime sürttü. "Sırf kıskandın diye uyuzluk etme."

Penisim şortumun içinde zonkluyordu ve henüz hiçbir şey yapmamıştık. Gizli saklı işler çevirmenin seksi olduğunu inkâr edemezdim. Yasak öpücükler, gizli dokunuşlar, yalnızca bizim anladığımız bakışmalar. Ne var ki tek istediğim kapıyı kilitlemek ve nasıl söylendiğini hatırlayabildiği tek isim benimki

olana dek onu burada tutmakken kendi evime dönme fikri de fazlasıyla cazip gelmeye başlamıştı.

"Seni bu kadar ıslatan tek kişi benken kıskanmama gerek yok."

"Tek sensin," dedi. "Senden başka kimsenin önemi yok. Beni indir de sana kanıtlayayım."

Yatağa gidip onu indirdim. Dizlerinin üzerine çöküp önümde oturdu, kemerimi çekip şortumu indirirken gözleri bendeydi. Baksırımı da indirdikten sonra bir eliyle aletimi kavradı, ucundan sızmış meniyi diliyle yaladı.

Dudakları aletimin başına kayarken boş eli eteğinin altına, bacaklarının arasına gitti. Bir elimi saçına daldırıp, "Of, Aurora," diye inledim. "Muhteşemsin."

Yeşil gözleri kalın kirpiklerinin arasından bana odaklandı. Onu önümde dizlerinin üzerinde görmekten daha güzel bir şey olmadığından zihnen fotoğrafını çektim. Saçını yüzünden kaldırıp yumruğumun içine alarak sevdiği gibi sıkıca tuttum. Hızlı boşalmamak için elimden geleni yaptım ama her bir santimimi tatmin etmek için eli, ağzıyla birlikte çalışırken o da inliyordu ve elinin de bacaklarının arasında çılgınca hareket ettiğini görebiliyordum.

Dilini aletimin ucunda gezdirdikten sonra beni yeniden gırtlağına dek aldı, gözlerim oldukları yerde dönmeye başladı. Boşalmaya yaklaştıkça saçlarını iyice sıktım, testislerim gerildikçe karnım esnedi ve tam uca geldiğimde beni ağzından çıkarıp sırıtarak baktı.

O an hissettiklerimi en iyi tanımlayacak ifade çaresizlikti herhâlde. Tam o anda hiçbir şey demeden arkasını dönüp göğsünü yatağa yapıştırdı ve kalçasını önümde havaya kaldırdı.

Yaz elbiselerinin ne kadar muhteşem kıyafetler olduğunu o âna dek yeterince idrak edebildiğimi sanmıyordum. Çekmeceden hızla bir prezervatif alıp taktım ve elbisesini yukarı sıyırdım. Külotunu tekrar kenara iterken omzunun üzerinden beni izledi.

Yavaşça içine girerken, "Seninle kafayı bozdum," diye inledim. "Bozdum."

"Kanıtla."

Hızla ve sertçe hareket ediyordum. Ben hızla ona çarptıkça o da karşılık veriyordu. Elimle ellerini beline yapıştırdım, çok sevdiğim o elbisenin sarı kumaşını avucuma doladım. İsmimi yüksek sesle ve inleyerek tekrarlarken yüzünün zevkle çarpılışını seyrettim.

"Daha sert."

"Katlanabilir misin?"

"Evet, lütfen, Russ. Daha sert." Onu daha sıkı tuttum, sırtı beni daha çok içine alabilmek için yay gibi gerilirken tırnakları avucuma battı. Gözleri kapanırken ağzı açık kalmıştı, kasılmaya başladığını hissedebiliyordum. "Lütfen, durma."

"Off, Rory." *Stanley Kupasını kazananlar. Kupa kazanan birkaç kişinin adını say.* "Ben bo–"

Aurora'nın çığlığı sözümü yarıda kesti; bütün bedeninin kasılıp sarsılması beni de uca götürdü. Öyle şiddetli boşaldım ki dik durmakta zorlanıyordum ama o ellerimin altında kıvrandığından bunu fark etmedi.

Ellerini bırakınca kürek kemiklerinin arasını öpmek için nazikçe eğildim, sonra kulağının altına, en son da yanağına geçtim. Gözleri yeniden açıldı. "Katlanabilirim demiştim."

Bu kız gerçek olamazdı. "Aferin, şampiyon," diye takıldım ama o titreyen elini kaldırıp çak yapmamı işaret etti. "Bu işte gerçekten iyiyiz, öyle değil mi?"

Kibarca içinden çıkıp, "En iyisi olduğumuzu iddia edebilirim," dedim.

Düşünür gibi yaptı. "Ben de."

Gösteri alanındaki yerime dönerken yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme olduğunun farkındaydım. Bu gülümseme kalıcı olabilirdi çünkü kendimden böyle memnun olmayı bırakabileceğimi hiç sanmıyordum.

Oturduğumda Xander, "Sana senden nefret ettiğimi yeterince söylemiyorum gibi geliyor," dedi.

"Ben de seni özleyeceğim, dostum."

Bu gece hep birlikte geçireceğimiz son geceydi, zamanın bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyordum. Ertesi gün çocukların kamptan ayrılmasına yardımcı olacaktık, sonra da günün geri kalanını pazar günü bizler de gitmeden önce ekipmanı ve mobilyaları kaldırarak geçirecektik.

Aurora epey bir düşündükten sonra buradan ayrılınca her şeye rağmen babasının düğününe gitmeye karar vermişti. Bir süre kararsızlığa kapılıp durmasını dinlemiştim ama artık nihayet karar verdiğini söylüyordu.

Annesiyle konuşmalarını bana aktardığında onun için hâlâ çok hassas bir konuydu ve bana içinde bulunduğu durumun onun hatası olmadığını en sonunda anladığı için kendini ne kadar hafiflemiş hissettiğini söylemişti. Çok duygulanmıştı; yılların acısı ve hissettiği rahatlama birbirine karışmıştı, öyle ki babamı sorduğunda kendimi sorularını tamamen cevaplamaya ikna edememiştim.

Babamın kampa geliş nedenini önemsizleştirdiğim için kendimi hâlâ suçlu hissediyordum. Aurora bütün düşünce ve duyguları konusunda bana karşı hep açık olmuştu, bense gerçeğin büyük bir kısmını ondan gizlemiştim. Annemle kavga ettiklerini ve benden yardım almaya çalıştığını söylemiştim, ki o kısım buzdağının yalnızca görünen kısmıydı.

Benden defalarca her şeyi anlatmamı istemişti. Hep aynı şekilde, gergin bir tavırla ve sabırla anlayış göstereceğine yemin ederek. Babamın geldiği gün nasıl geçtiğini sorduğunda gerçeğin tamamını anlatacaktım aslında, dilimin ucundaydı ama babasının aramasından annesinin ansızın gelişine kadar onun

omuzlamak zorunda kaldığı şeyleri duyunca kendi sorunlarını ona yüklemeye içim el vermemişti.

Ona her şeyi anlatsam kendi hislerine odaklanmak yerine bütün enerjisini, hislerimi yönetmeme yardım etmeye harcayacağını biliyordum. Eninde sonunda ona söyleyecektim ama babamın ziyaretinin üzerinden zaman geçtikçe paylaşma isteğim de azalıyordu. Para talebi almadığım her gün, mesele aciliyetini biraz daha yitiriyormuş gibi geliyordu ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse hâlâ tamamen hazır olduğumu sanmıyordum.

Aurora onunla bazı şeyleri paylaşmamdan hoşlanıyordu. Ben de Aurora'yı mutlu etmeyi seviyordum ama ona istediği şeyi vermek istesem de –çünkü elimden gelse her şeyi verirdim– bunu yapmaya henüz hazır değildim.

Günün birinde babamın bütün sorunlarını ona anlatabilecek kadar rahatlayacağımı biliyordum. Beni görmeye gelişini sindirmeye vakit bulabildiğim için içimde işleri düzeltebileceğine dair ufacık bir ümit yeşermeye de başlamıştı. Baş edilemeyecek kadar büyük bir meseleydi bu; özellikle de dışarıdan bakan biri için. İşte bu yüzden ancak olacaklara dair bir öngörüm olduğunda Aurora'yla konuşmayı tercih ederdim. Yine hiçbir şey değişmeyecekse ümidimi paylaşıp da babam yüzünden hayal kırıklığına uğramanın utancını taşımak istemiyordum.

Ailem benim için büyük bir duygusal yüktü ve ben, Aurora'yı bundan korumak istiyordum. Hele de son birkaç aydır kendi ailesiyle ne kadar zorlu süreçler geçirdiğini bildiğim için.

Aurora, bu yazın kendisi için bir şeyi yapmaya doğru nedenlerle karar vermek anlamına geldiğini söylüyordu ve önemli bir aile etkinliğinde olmak istediği için düğüne gitmek onun için doğru bir nedendi. Bu bir refleks değildi, incinmekten ya da kötü seçimlerden kaynaklanmıyordu; gerçekten gitmek istiyordu.

Canı istemiyorsa gitmek zorunda değildi, kontrol tamamen ondaydı.

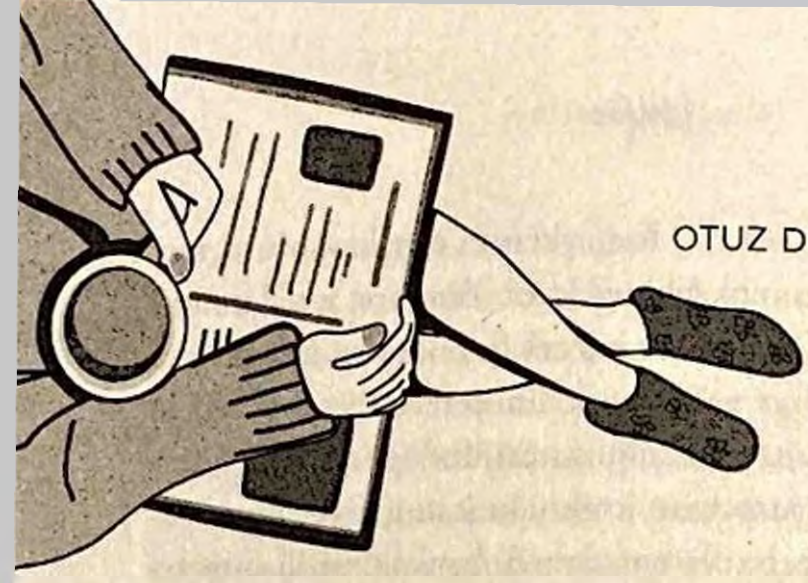
Babasıyla yaptığı tek bir konuşmanın onu nasıl bir krize sürüklediğini, eşyalarını toplayıp gidecek olduğunu hatırlatmaya cesaret edemedim. Onu mutlu edecek şeyi yapsın istiyordum ve o, kendi kararlarını verebilecek bir yetişkindi ama bence ilişkilerinin kurtarılabilir olduğunu düşündüğünden değil, o ilişkinin kapısını kapamaktan korktuğu için gidiyordu.

Ne var ki bütün bunları söylemek beni ikiyüzlü biri yapacağından ona onunla gurur duyduğumu ve ne olursa olsun yanında olacağımı söyledim.

O düğüne gittiğinde bir süre uzak kalacaktık. Bunu düşünmek bile tuhaf geliyordu. Ben de JJ'in resmî taşınma partisi için San Jose'ye gidecektim ve benimle gelmesini çok istesem de arkadaşlarımla vakit geçireceğim için heyecanlıydım.

Aurora bu son birkaç ayda hakkımda arkadaşlarımın yıllar içinde öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti ve ben her gün, sırf o benimle diye kendimi daha iyi hissediyordum. Babam iyileşip kumar oynamayı bırakırsa –umarım içmeyi de– yıllar boyunca duyduğum utancı üzerimden atmam zaman alacaktı.

O yolculuğa adım atarken yalnız olmayacağım için minnettardım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aurora

Çocuklar pencerenin önünden geçip de kamp otobüsüne doğru yürürken kampta hüzünlü bir hava vardı.

Orla ayrılış gününde her şeyin iyi yağlanmış bir makine gibi tıkır tıkır işlemesini sağlamıştı. Her şeyin olabildiğince organize yürümesi için düzenli servisler ayarlamıştı. İki aydan uzun süredir birlikte olduğu kişilerle vedalaşmak insanı duygulandırıyordu. Çocukken burada geçirdiğim tatillerin son gününü gözyaşları içinde, genelde de Jenna'ya sarılarak geçirirdim.

Neyse ki bizim çocuklar, benim küçüklüğümden daha olgun görünüyordu ve üzgün olsalar da çoğu ailelerini görecekleri için heyecanlıydı. Her şeyin doğru çantalara konduğundan ve valizlerin alınmaya hazır olduğundan emin olmaya çalıştığımız sabah vakti tam bir sirk gibiydi. Bir şeylerle oyalandığım için seviniyordum çünkü çocuklar gitmeye hazır olsa da başarıyla hayatta tuttuğum ve yara almasını büyük ölçüde engellediğim ekibime veda etmeye hazır değildim.

Bu gece buralarda olmayacaklarını düşünecek olursam ağlamaya başlayabilirdim.

Bacaklarıma yapışmış olan Freya ve Sadia resmen kan akışımı kesmişlerdi. Bozayıların alınma sırasını beklerken Emilia'nın telefon ekranını görebilmek için kıpırdanıp duruyorlardı.

Poppy bizlere Big Ben'i ve Parlamento Binası'nı gösteriyordu, kızların ikisi de büyülenmişti. İkisi de Emilia'nın kız arkadaşının ona bir sürpriz hazırladığını biliyordu ama sürprizin ne olduğunu bilmediklerinden epey bir heyecanlıydılar. İki küçük

çocuğa sır emanet etmek biri hastayken ya da tıkalı bir tuvalet varken erkeklere güvenmek gibi bir şeydi: Yani berbat bir fikirdi.

Diğer kampçılar erkeklerle bayrak futbolu oynuyordu ama Emilia ve ben dün gece fazla uyarılmış yirmi çocukla gece vardiyası yaptığımız için bitap düşmüştük.

Haftalardır bu sürprizin açığa çıkmasını heyecanla bekliyordum, sonuçta her şeyi ben ayarlamıştım. Emilia'nın bu yaz Poppy'yi ne kadar özlediğinin farkındaydım. Milyonuncu kez teterbol oynarken, evini özleyen çocuklarla uğraşırken ve çocukların kulübesinde bir hayvan olup olmadığını çözmeye çalışırken defalarca, "Keşke ben de Avrupa'ya gitseydim," dediğinden emindim.

Russ'la olan ilişkimizi desteklediği için bütün o gizli kırıştırmalarımız çok daha kolay olmuştu. Neyse ki Emilia, Xander'la vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Hepimiz üniversiteye döndüğümüzde Xander'ı yanımıza davet edecekti.

Ağustos ayında olmamıza rağmen Londra'da gökyüzü tamamen griydi, bu da Poppy'nin vereceği haber için pek müthiş bir ortam oluşturmuyordu. Sürprizini duyururken gülümsemesi neredeyse bütün yüzünü kapladı. "Londra'ya geliyorsun!"

"Ne?" diye bağırdı Emilia. "Ne zaman?"

"Yarın!" diye bağırarak karşılık verdi Poppy.

Emilia ağlamak üzereymiş gibi göründüğünden kızları hızla kaldırıp dışarı götürdüm. Emilia ve Poppy de biraz baş başa kalabilirdi böylece.

Futbol maçını izlerken bankta yanıma oturdular. Russ, dokuz hafta önce takım oyunlarından nefret eden, biraz içine kapanık bir çocuk olan Billy gol atınca tezahürat tutturdu. Çocuğa çak yaptı ve Billy'nin takımında olduğunu varsaydığım çocuklar, oğlanın üzerine sıçrarken onu övdü.

Biri hormonlarıma seslerini kesmesini söylesin.

Freya saçlarımın ucunu örerken, "Sen ve Russ da Londra'ya gidecek misiniz?" diye sordu.

"Hayır, tatlım. Russ, arkadaşı JJ'i yeni evinde ziyarete gidecek, ben de babam evlendiği için Palm Springs diye bir yere gideceğim."

"O zaman bir daha ne zaman görüşeceksiniz?" Saçımla uğraşma sırası Sadia'daydı.

Küçük kızlar konu saç olunca maymun gibi oluyordu.

"Aynı üniversiteye gidiyoruz, yani okula dönünce görüşeceğiz." Yalan da sayılmazdı hani. Russ ve ben UCMH'ye döndüğümüzde neler olacağını henüz konuşmamıştık. İlişkimizin adını bile koymamıştık, ki on haftadır günün on altı saatini birlikte geçirdiğimiz düşünülürse bu biraz tuhaftı. Yalnızca orada olacağımızı ve aramızdaki şeye veda etmeye henüz hazır olmadığımızı biliyorduk. "Ona gidip de size bir sır vermesini istemeye ne dersiniz?"

Kızlar Russ'a doğru koştu ve maça hakemlik etmeye çalışırken ona sımsıkı yapıştılar. Russ onların hizasına çömelince kızlar da kulağına eğilip mesajımı fısıldadılar. Gülümseyerek aralarındaki boşluktan doğrudan bana baktı ve yüzünün büyük bir kısmını göremesem de yakında olsam gamzelerini göreceğimi biliyordum.

Tanrım, bu adama bu kadar kafayı takmamalıydım.

Kızlara cevaben bir şeyler fısıldadığını gördüm. Ardından kızlar koşarak yanıma geldiler. Kıkırdıyorlardı. İlk gelen Sadia oldu. "Üniversitede seni görmek için heyecanlandığını ve senden bir sır vermeni istememizi söyledi."

"Hımm." Dudaklarıma dokunup düşünüyormuş gibi yaptım. "Benim sırrım, Russ'tan çok hoşlanıyor olmam."

Ciyaklayıp gülmelerini, neredeyse her konuda olduğu gibi heyecanlanmalarını bekledim. Freya ellerini beline götürdü. "Bu bir sır değil ki. Bunu herkes biliyor."

"Evet," dedi Sadia. "Onu seviyorsun. Bize gerçek bir sır ver."

Bugün beklediğim son şey çocukların bana hesap sormasıydı. "Tamam, tamam. Sırrım seneye bunu tekrar yapmak istemem."

Yeniden koşmaya başladılar. Russ'a çarpacak gibi oluşlarını izledim. Russ gülümsedi, kısacık bir an bana baktı, sonra bir şeyler söyledi. Kızlar yeniden bana koştu. Freya yanıma oturdu. "Dedi ki, 'Sen nereye gidersen ben de oraya giderim.' Yalnız bunlar sır değil, birbirinizle konuşsanız iyi edersiniz."

Haklıydı. Jenna elinde notluğuyla belirip, "Bozayılar," diye bağırdı. "Sıra sizde!"

Onları bırakmayı daha ne kadar reddedebilirdim acaba?

Emilia ana binadan çıkıp, "Gidip ceketlerinizle çantalarınızı alın, kızlar," dedi. İkilinin, grubun kalanına doğru koşmalarını seyrettik. Emilia bir kolunu omzuma attı. "Sen iyi misin?"

"Hepsini yanımda tutsam olmaz mı?"

"Bence ebeveynleri sorun çıkarır," dedi usulca. "Üçü dün seneye gelecek misiniz diye sordular. Seni gerçekten seviyorlar, Ror. Hayır dersin diye sana sormaktan çekinmişler."

"Ben de hepsini seviyorum. Leon'u bile. Götün teki olmasına rağmen."

Buradaki danışmanlar çocukluğumun öyle büyük bir parçasıydı ki çocuklarımın beni sevdiğini ve geri gelmemi istediğini duymak beni etkiledi. Birazcık incinmiş olan o yanımı iyileştirmek için mutlaka geri dönmeliydim. Los Angeles'a yepyeni bir insan olarak dönecektim ve gerçekten de başka bir yerde bunu başarabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Poppy bana ne yaptığını söyledi."

Gözlerimi devirmeden edemedim. Poppy ve ben, Emilia'nın Avrupa seyahatinin parasını verip ayarlamasını yaptığımı Emilia'ya söyleyecek olursa mezun olana dek yatağına örümcek koyacağıma dair onu uyardığım çok ciddi bir konuşma yapmıştık. "Lütfen Poppy olacaklardan kendisinin sorumlu olduğunu söyle."

"Bunu yapmana gerek yoktu, Ror." Hediye vermek Emilia'yla uzak durduğumuz tuhaf bir şeydi. Ben genelde çok ileri gidiyordum ve Emilia'nın da bana onun sevgisini satın almam gerekmediğine ve bir şeyi "benim sevgi dilim" diye nitelendir-

menin bana istediğim her şeyi yapma özgürlüğü vermediğine dair bir nutuk çekmesi gerekiyordu. "Ama teşekkür ederim."

"Ben... meşgulken bu yaz bana çok anlayışlı davrandın."

"Kusura bakma da senin bana destek olduğun bütün ilişkilerimi özetleyelim mi şimdi? Gece yarısı beni aldığın zamanları? Üçüncü kez falan Sawyer'la yeniden barıştığımda beni yargılamayışını?"

"Bunları özetlemeye vaktimiz yok, yarın sabah Londra uçağına yetişmen gerek."

Oyunbaz bir tavırla koluma vurdu. "Sana bütün gezegendeki tek şeymişsin gibi bakan birini hak ediyorsun. Sen mutlu olacaksan milyon tane izin günümü değiştiririm. Senin buna değdiğini kanıtlayacak birine ihtiyacın vardı ve bir şey fark ettirir mi bilmem ama bu kişi Russ olduğu için mutluyum. Erkek olsa da."

"Tanrı aşkına, Emilia. Üzülmenin beni azdırdığını biliyorsun."

"Bazen çok tuhaf oluyorsun. Hadi gel, benim küçük aşk böceğim. Honey Acres'a bir yıllığına veda etmenin vakti geldi."

Gölün kenarındaki ateşin etrafında oturduğumuz sırada ortama ürpertici bir sessizlik hâkimdi. Orla'nın sıkı çalışmalarımıza teşekkür etme niyetiyle aldığı pizzayı yiyip şişmiştik. Kamptaki şefler harikaydı ama Meadow Springs'teki Dom's Pizzeria'nın sebzeli pizzası rakip tanımazdı.

Kampçılarımızı gönderdikten sonra kampın dört bir yanına yayılmış ekipmanları bir sonraki yaz için kaldırmaya giriştik. Emilia ve benim iki kat çalışmamız gerekti çünkü Russ ve Xander bir saatlerini Balık, Somon ve Alabalık'la duygusal bir vedalaşmaya ayırmak zorunda kaldı. Sanırım iş köpeklerin, erkeklerden önce bu vedadan bıktığı noktaya bile geldi.

Orla'nın kapanış toplantısının ardından artık resmî olarak çalışan sıfatımızı ardımızda bıraktık. Orla toplantıyı yarın sabah bira şişesi bulmak istemediğini belirterek bitirdi. Kaşlarım kalktı ve Jenna hemen gözlerini devirip dudaklarını oynatarak, "Serbestsiniz," dedi.

Hiç vakit kaybetmeden biralar tedarik edildi. Normalde içkiyi kapıp içki oyununu başlatacak ilk kişi olurdum ama bu kez sandalyede Russ'ın kucağına kıvrılmışken hâlimden çok memnundum. Kalan son jelatinsiz marşmelovları ikimizi de krakerle kaplamadan yemeye çalışıyordum.

Emilia yanımızdaki sandalyede birasını yudumlarken, "Sıkıcı mı oldun artık?" diye sordu. Şaka yaptığını bilsem de bu, ona el hareketi çekmeme engel olmadı.

Gözlerimi devirip, "Yarın babamla görüşecekken akşamdan kalma olmak istememi affet," diye homurdandım. "Hem, 'Arkadaşlarının akran baskısına gelme'ye ne oldu? Seninle birlikte sorumsuzluk etme baskısı yapma bana."

Russ omzumu öptü ve elini bacaklarımda gezdirmeyi sürdürdü. Bir şey demesine gerek yoktu ama bugün raydan çıkıp çıkmama olasılığım yüzde elli civarında gezindiğinden benimle gurur duyduğunu biliyordum.

Russ'ın kucağına kıvrılıp da o alnımı öptüğünde kimse kılını kıpırdatmadı. Şaşırmamaları biraz alınmama neden oldu, derken Emilia, benim doğal olarak tiz bir yangın alarmı kadar dikkat çektiğimi belirtti. Sonra haftalarca çoğu gününü bizimle geçirmiş olan Clay'in ağzının açık kaldığını gördüm ve egom şişiverdi.

Yangın alarmıymış, götüm.

Clay bütün akşam bizden uzak durdu, bizim yerimize Maya ve memleketten arkadaşlarıyla sarhoş olmayı seçti. Bundan rahatsız olduğumu söyleyemezdim çünkü küçük üçlümü seviyordum, ayrıca bu Cabo teklifini bir kere daha reddetmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Xander birasını yudumlarken, "Sırf eğlencesine Maple Hills'e mi nakil olsam?" dedi. "Rüya takımı ayırmak bana doğru gelmiyor. Bensiz herhangi bir şeyi nasıl yapacaksınız ki?"

"Rüya takım hangisi?" diye sataştı Emilia.

"Biziz, Emilia. Ama boş ver. Ben Stanford'da kalırım."

S'more'umdan parmaklarıma dökülen çikolata ve marşmelovu yaladığımda Russ başını boynuma gömüp, "Kes şunu," diye fısıldadı. Onu duymazdan gelerek rahatlamaya çalışır gibi biraz kıpırdandım. Derken parmaklarının belime battığını hissettim ve kıvranarak kıkırdadım. Xander bize bakarken kaşlarını çattı. "Siz beni dinliyor musunuz? İğrençsiniz. Neyse ki yakınlaşma yok kuralı var. Her gece bunu izlemek zorunda kalsam kendimi bir lağım çukuruna atardım."

"Dinliyorum," dedi Russ. Boğazını temizleyip kollarıyla beni sardı. "Senin baban UCMH'de çalışmıyor muydu? İlk tanıştığımızda öyle dememiş miydin? Üvey kardeşinle basketbol oynamak istemiyordun, değil mi?"

"Beni dinliyorsun demek. Bir kere, o benim üvey babam; o piçle baba statüsünü paylaşmak zorunda bırakarak Büyük Phil'e saygısızlık etmeyelim. Dave'in çirkin bir iş ünvanı vardı; ne diyorlardı hatırlamıyorum." Xander hatırlamaya çalışırken birkaç kere parmaklarını şıklattı. "Atletizm bölümünün başı ama ona öyle demiyorlar."

Russ öyle bir hızla doğruldu ki az kalsın ateşe düşecektim. "Üvey baban Skinner mı? Sen şaka mı yapıyorsun? On hafta boyunca bir odayı paylaştık ve bana babanın–"

"Üvey babamın."

"–bütün üniversite kariyerimi kontrol ettiğini bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Skinner mı?" dedim. "Bu isim nereden tanıdı... Aman Tanrım." *Öldüm. Kimse beni canlandırmasın. Bitti.* Neredeyse Russ'ın dizinden düşecektim. "Kardeşin Mason Wright mı?"

"Üvey kardeşim." Birasını kaygısızca yudumladı. "Bir anda fena canlandınız. Bir parça bilgi paylaşıyorum, sonra bir bakıyorum birbirinizi ellemekten başka bir şeyle ilgilenir olmuşsunuz. İlginç."

"Sen benim baş düşmanımla akrabasın!" Bunu algılayamıyordum. "Kirletilmiş hissediyorum."

"Evlilik yoluyla," dedi Xander. Russ beni kendisine çekip ellerini belime sardı. Xander ikimize de omuz silkti. "DNA'mı paylaşmıyorum, o yüzden hatalarından sorumlu tutulamam."

Emilia, Mason'dan ne kadar nefret ettiğimi bildiği için yanımızda gülmeden duramadı. "Gecenin büyük keşfinin sizin birlikte mide bulandırıcı ölçüde mutlu olmanız değil de bu oluşuna inanamıyorum."

"Ne sürpriz ama," diye mırıldanıp Russ'a yaslandım. Çenesini başımın üzerine yerleştirdi. Russ'tan önce kimseyle böyle sarmaş dolaş oturmamıştım. Kimsenin yanında o kadar uzun süre kalmazdım ama bu yaz öğrendiğim şeylerden biri de bu kucaklaşma işini çok sevdiğimdi.

Gecenin geri kalanı yeni bir bomba patlamadan geçti ve ateşin sıcağı uykumu getirdi. Pek çok nedenle bu gecenin sona ermesini istemiyordum ama en büyük neden, bunun hayatımın en iyi yazı olmasıydı. Palm Springs'e iner inmez perişan olacağımı bilmeme rağmen artık bunu umursamıyordum. Üniversiteye döneceğim zamana kadar günleri sayacaktım, başımı beladan ve kendimi babamın radarından uzak tutacaktım.

Artık benimle neden bir ilişki kurmadığını biliyordum ve bunu değiştirmek için yapabileceğim ya da yapmaktan vazgeçebileceğim hiçbir şey yoktu. İlgisi için savaşmaya da mecalim kalmamıştı, en azından cezalandırılayım diye yaramazlık yapmak istemiyordum artık. Zaten hiç cezalandırılmamıştım.

Babamın düşünceleri artık umurumda değildi, bu da beni özgürleştiriyordu.

Öyle bir esnedim ki çenem çatırdadı ve Russ da bunu duydu. "Gel, Uyuyan Güzel, seni yatağına götüreyim."

"Bence o Prenses Aurora'dan çok Pamuk Prenses'teki Uykucu'ya benziyor," dedi Xander. Emilia da yanında başıyla onayladı. Kafa karışıklığıyla Xander'a baktım. "İki aydır sekiz yaşındaki çocuklara göz kulak olmama rağmen prensesleri bilmediğimi mi sanıyorsun? Yok artık."

Yine esnerken, "İyi geceler. Sabah görüşürüz," dedim.

Russ'la kulübeme giden yolda el ele yürüdük, bunun kurallara aykırı olduğuna dair o hissi hâlâ üzerimden atamamıştım. Havadan sudan muhabbet edemeyecek kadar yorgundum, o yüzden onun yarın JJ'i ziyarete San Jose'ye gideceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatmasını dinliyordum. Russ'ın JJ'den cesaretlendirici nasihatler aldığını öğrenince sanırım ona iyice abayı yaktım.

En sonunda kulübeme vardık ve birlikte kapıdan girdiğimizde yüksek sesle soluk alıp hayretini dile getirdi. "Çok düzenli. Seni şu an daha da çekici bulmam kötü bir şey mi?"

Kendimi yatağıma atıp spor ayakkabılarımı savurarak uzandım. "Evet."

Beni yeniden doğrultup tişörtümü başımdan çıkardı. "Sabah saçını yıkamaya vaktin olmayacak diye sana yatmadan banyo yaptırmamı söylemiştin. Bu ne demek bilmiyorum bile ama duş alman gerektiğini biliyorum."

Yine kocaman esnedim. "Beni duymazdan gel. O zamanki ben ne kadar yorgun olacağımızı bilmiyordu. İyimser ve aptaldı."

"Hadi ama, Roberts. Duşa."

Kollarımı itiraz edercesine göğsümde kavuşturup yeniden esneyene kadar dudak büzdüm. "Soksana." Esnemem o beni omzuna atıp banyoya doğru götürürken şaşkın bir hıçkırığa dönüştü. "Hiç acıman yok."

Kalçama vurunca biraz uyandım. "Şşş."

Russ ikimizi de soyarken sistemli hareket ediyordu. Beş dakika önce sevişemeyecek kadar yorgun olduğumu söylerdim ama kıçıma vurulması ve buyurganlığı fikrimi değiştirmiş olabilirdi. Duştan gelen sıcaklık banyoyu buharla doldurmaya başladı, Russ benimle birlikte içeri girmeden önce sıcaklığı kontrol etti.

Arkamda duruyordu ve ben beni öne eğmesini beklediğimi söylemekten utanmadım. Ne var ki ondan istediğimi yapmak yerine şampuanıma uzanıp eline biraz sıkarak avuçlarının arasında yaydı.

Öne eğilmeme gerek yoktu. Saçımı benim için yıkaması bile boşalmama yeterdi.

Parmakları kafa derimi ovalarken, "Mükemmelsin," dedim. "Onca zaman neden saçımı sen yıkamadın ki?"

Köpükleri durulamaya başlarken güldü. "Eve döndüğümüzde ne zaman gerekirse o zaman yapacağıma söz veriyorum."

Ev. Evde nasıl olacağımızı hâlâ konuşmamıştık. Konuyu açmak için şöyle sakin ve rahat bir ortam, bana söylediği o tatlı şeyler belki anlıksa diye baskı duymayacağı bir yol arıyordum. "Bana bir sır ver, Russ."

"Bütün gün kıçına bakmamak hem fiziksel hem de duygusal bir mücadele gerektiriyor." Ona bakmak için döndüm, kibarca saçımı yıkamaya devam ederken ıslak göğsü, göğsüme yapışıktı.

"Gerçek bir sır."

Durup düşünürken ensesini ovuşturdu. Gerilmesine sevindim, sonuçta ben de gergindim. "Bence sırlarımın çoğunu biliyorsun."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Başıyla onayladı, ben de aradığım o kolay girişi bulmaya çalışırken boğazımı temizledim. "Okula döndüğümüzde ne olacak? Biz neyiz?"

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, ona baktığımda ben ne kadar gergin hissediyorsam onun da o kadar gergin göründüğünü fark ettim. "Biz sen ne istersen oyuz, Aurora. Seni korkutup

kaçırmaktan biraz korkuyorum ama sanırım seni bırakmak istemediğimi yeterince belli ettim."

Sıradaki büyük soru, benim ne istediğimdi. Onunlayken diğer insanların yüklerine, ilişkilere, erkeklere dair söylediğim her şeyi unutuveriyordum ama yalnız başıma kaldığımda düşüncelerim yine ortaya çıkıveriyordu, aksini beceremiyordum. Emilia standartlarımın vasatı kabul edeceğim kadar düşük olduğunu söylemekte haklıydı. Biri açlık duyduğum o ilgi ve kabulü bana üst üste verince o kişiye hemen bağlanıveriyordum.

Russ hiçbir şekilde vasat değildi.

Sessizce, "Birlikte olalım istiyorum," dedim. Bir anda, kıyafetlerimi çıkardığı andakinden on kat daha çıplak hissetmeye başladım. "Daha önce hiç ilişkim olmadı ama bunun nereye gideceğini görmek istiyorum. Kız arkadaşın olmak istiyorum."

Beni öpmek için eğildi ve duşun sıcak suyunun altında dahi bütün tüylerim diken diken oldu. Dudaklarıma dayalı dudaklarıyla, "Güzel," diye mırıldandı. "Çünkü ben de senin erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Kurulanıp yatağa tırmandığımız sırada yorgunluktan tükenmiş hâldeydim. "Bu gece burada uyumaya ne dersin?"

"Henüz toplanmayı bitirmedim, tatlım. Köpeklere veda etmek dikkatimi dağıttı."

"Ama bir şeyleri katlamada üstüne yok zaten. Hemen halledersin."

"Uyu, Ror," dedi usulca. "Sen uykuya dalınca giderim."

Örtünün üzerinde yanımda yatsın diye onu çekiştirdim ve üzerime gelen kolunun ağırlığıyla hızla uykuya daldım.

Russ iyi ki beni dün gece duş almaya ikna etmişti çünkü Emilia da ben de sabah uykuyu fazla kaçırmıştık.

O, yatağa kaçta geldi bilmiyordum çünkü geldiğinde çoktan uykuya dalmıştım ama görünüşe göre ikimiz de bir diğerimizin alarm kurduğunu sanmıştık.

Jenna'yla vedalaştım, gerçi eylül ayında bizi ziyarete geleceği için bu bir veda sayılmazdı. Şimdi de çantalarımızla birlikte erkekleri bekliyorduk. İlk gelen Xander oldu. Sabırsızlanıyordum. "Russ nerede?"

Xander çantalarını ayağımızın dibine bıraktı. "İki dakikalığına da olsa beni gördüğün için heyecanlanmış gibi yapamaz mısın, Roberts? Hemen, 'Russ nerede?' diyorsun. Bu arkadaşlıkta yeterince değer görmüyorum ben."

Kollarımı boynuna doladım. "Seni daha şimdiden özledim, Xan."

"Ha şöyle. Sevgilin ben çıkarken duş alıyordu."

Emilia ve benim uçaklarımıza yetişmek için bir an önce çıkmamız gerekiyordu. "Gidip acele etmesini sağlayayım."

Kulübesine doğru koşmaya başladım, ki koşmayı hiç sevmezdim. İçeri girdim. Eşyası yatağına düzgünce dizilmişti, anahtarları ve telefonu çantasının üzerinde duruyordu. Duşun sesini duyabiliyordum, tam acele etmesini söyleyecekken telefonu bilinmeyen bir numaradan gelen aramayla aydınlandı. Telefon birkaç kere çaldıktan sonra sustu ve son birkaç dakika içinde yirmi cevapsız arama geldiğini gördüm.

Telefon elimde bir kez daha aydınlandı, yine aynı numara arıyordu. Cevapla tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Russ

Banyo kapısını açıp da Aurora'nın yatak odasında durduğunu gördüğümde az kalsın aklım başımdan gidecekti.

Kapının açıldığını duyunca bana bakmak için döndü ve tam o anda telefonumun elinde olduğunu gördüm. İçim ezildi çünkü yüzündeki ifade bana arayanın kimliğine dair her şeyi söylüyordu.

Telefonu elinden almalı, kapatmalı, bir şey yapmalıydım ama onun yerine kapı eşiğinde öylece durum ona baktım. Telefonun diğer ucundaki kişiye sessizce, "Söylerim," dedi. "Hoşça kal."

Bir şey demeliydim ama bütün kötü olasılıklar aynı anda zihnimi istila etti.

"Telefonunu açmamalıydım," dedi. "Özür dilerim. Düşünmedim. Arayan abindi. Baban bir bağımlılık programına başlamış, o yüzden sana ulaşmaya çalışıyormuş. Özür dilemesi için eve gitmeni istiyorlar."

Aynı anda bir dolu duygu tarafından ezilir gibi oldum: Şaşkınlık, incinme, iyimserlik ve öfke. En nihayetinde Aurora'ya söylemem gerekeceğini biliyordum ama henüz paylaşmaya hazır değildim.

Bana tam da tahmin ettiğim gibi acıyarak baktı ve içimdeki eziklik büyüdü. "Telefonuma bakmamalıydın."

"Biliyorum, özür dilerim. Düşünmedim ki! Tekrar tekrar çalıyordu, numara da telefonunda kayıtlı değildi... Burada çekmiyor biliyorsun, açmasam bir daha çalmazdı belki. Bil-

miyorum, Russ. Bir sorun olabileceğini düşündüm ama yine de açmamalıydım. Gerçekten özür dilerim."

Bir elimle yüzümü ovuşturup nefes verdim. Çığlık atmak istiyordum. "Banyo şurada. Kapıyı çalabilirdin, bana seslenebilirdin, başka herhangi bir şey yapabilirdin."

"Özür dilerim, Russ," dedi gergin bir sesle. "Acil bir durum olabilir dedim. Düşünmedim."

"Sana daha önce de söyledim, açayım diye öyle yapıyor. Beni cevap verecek kadar sinirlendirene kadar aradığını biliyorsun."

"Unuttum. Numara kayıtlı değildi ve düşünmedim. Hata yaptım, özür dilerim."

Aynı anda sindirilemeyecek kadar çok şey yaşıyordum. Onun yanında doğru düzgün düşünemiyordum. "Gitsen iyi olur."

Bana doğru gelip, "Özür diledim ya," dedi. "Çok ama çok üzgünüm. Bunların sana ağır geldiğini tahmin edebiliyorum. Babanın bağımlılık sorunu olduğunu bana neden söylemedin ki? Bütün sırlarımızı paylaştığımızı sanıyordum..."

"Çünkü bana şu anki gibi bakmanı istemedim, Aurora," dedim ifadesizce. Duyduğum utanç canımı yaktı. "Çünkü sana söylemeye hazır değildim ama bir tercih hakkım bile olmadı."

Kelimelerim öyle keskindi ki ağzımdan çıktıklarını duyduğumda bir an kendimi tanıyamadım. Onunla konuşma biçimimde babamı duyar gibi oldum; en kötü kâbusum gözlerimin önünde can buluyordu. Babam, Aurora'yı mahvetmenin bir yolunu bulmuştu, üstelik varlığından bile habersizken. Kendimi Xander'ın yatağına attım. Kafam hepsi birbirinden mantıksız düşüncelerle dolu olsa da ondan düşünebileceğimi hissettiğim kadar uzaktaydım.

"Bana kızabilirsin ama beni saf dışı bırakamazsın," dedi. Her kelimede sesi titriyordu ve baktığımda perişan olduğunu gördüm. Ona bunu ben yapmıştım. Bu işi berbat eden bendim. "Sen abini ararken bekleyeceğim. Haberi ondan al. Elini tutabilirim ve istersen dinlemem ama yanında olurum."

Ethan'ı aramak şu an yapmak isteyeceğim son şeydi. Bir yanım söylenen doğru mu yoksa eve gitmem için yaptığı numaralardan biri mi ve gittiğimde o yine orada olmayacak mı diye düşünüyordu. Yine ailemizin parçalarını toplamak ve toplarken kendimden birkaç parçayı da kırıp dökmek için bir başıma mı kalacaktım?

"Yanımda olmanı istemiyorum." Babamın gerçekten yardım almak için adım attığını duymanın beni daha mutlu edeceğini sanmıştım ama şu an tek düşünebildiğim, Aurora'nın benim hakkımda ne düşündüğüydü.

"Russ, lütfen beni kendinden uzaklaştırma. Ben sana aileme dair her şeyi anlattım, seni anladığımı biliyorsun."

"Anlamıyorsun," diye patladım. "Aynı şey değil."

Başım ellerime düştü, düşüncelerim savrulurken midem çalkalandı.

Bu yaz böyle bitmemeliydi.

Utancın, diğer insanların açtığı çatlakları doldurması inanılmaz bir şeydi. Babamın eylemlerinin açtığı her bir çatlağı, aşağılanmışlık duygusu yapıştırmıştı.

Ethan'ın telefonu da sanki yapıştırılan parçalara bir balyoz indirmişti.

Önüme çömelip, "Bence bana hak ettiğimden fazla öfkelisin," dedi. "Bağır bana, Russ. Gel, bana ne kadar kızdığınla ilgili kavga edelim, ben de aylarca bu büyük olayı benden gizledin diye sana bağırayım, sen yükünü taşımaktan korkmadığımı anlayana kadar bağıralım karşılıklı. Sonra da barışalım. Ben de seni, senin beni desteklediğin gibi destekleyeyim."

Ona bağırmak istemiyordum. Bunun taşımak zorunda olduğu bir şey hâline gelmesini istemiyordum, özellikle de bugün kendi ailesiyle yüz yüze gelmek zorunda olduğunu bilirken.

"Git sadece," dedim. "Uçağını kaçırmak istemezsin."

"Böyle ayrılırsak sürekli düşünerek kendi kendimi yiyeceğim." Dizlerime dayadığı elleri titriyordu. Neredeyse fısıltıyı andıran bir sesle, "Lütfen beni yakma," dedi.

Şu an herkesi yakıyormuş gibi hissediyordum. "Sadece git, Aurora. Lütfen."

Ayağa kalkarken alnımı öptü, tenimde göz yaşlarını hissettim. Uzanıp ona sarılmak istedim ama bunu hak etmiyordum. Keskin bir nefes aldım ama ona bakamadım. "Bil diye söylüyorum, umarım baban iyileşir ve sen de bunu atlatabilirsin. Sen henüz bana söylemeye hazır olmadan öğrendiğim için özür dilerim."

Nihayet başımı kaldırdım. Gidişini izlerken sanki benim bir yarımı da beraberinde götürüyormuş gibi hissettim ve en sonunda bütün yaz bana musallat olan sorunun cevabını buldum.

Uyanıp da orada olmadığını görmektense gidişini izlemek daha zordu.

Daha kulübemden elimde çantalarla çıkmadan bile işleri berbat ettiğimi biliyordum ve kendimden nefret ediyordum.

Odadayken telefon Ethan'ı arayabileceğim kadar çekmedi, o yüzden yolda aramaya karar verdim. JJ'i de arayıp gelemeyeceğimi söylerdim. İstemesem de eve dönüp beni bekleyen şey her neyse onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Aurora'yı özlüyordum, bu da çok mantıksızdı çünkü burada olmama nedeni bendim ve bu yüzden de kendimden nefret ediyordum. Yoldan arar, af dilerim diye düşündüm. Onu fazla incitmediğimi umuyordum.

Babasını görmeye giderken ona kızgın olduğumu düşünüyor ve yanlış bir şey yaptığına inanıyordu. Oysa tam bir göt gibi içime kapanmadan bir şeyleri sindirmeyi bilmediğim için suç bendeydi. Geçtiğimiz on hafta boyunca hiç olmadığım kadar

mutlu olmama rağmen kamyonetime yürüyüşün tadını dahi çıkaramadım.

Aynı şeyi düşünüp duruyordum: Telefonuma tabii ki bakacaktı. O benim kız arkadaşımdı ve normal bir insan için bu bir sorun olmazdı ama ben normal değildim. Yıllarca hissettiğim utanç ve aşağılanmanın beni çiğ çiğ yemesine izin vermiştim, ne zaman birini hayatıma soksam bir şeyleri mahvedeceğinden korkmuştum. Onu hayatıma tamamen sokmadığım hâlde bizi mahvetmeyi başarmıştım.

Birlikte çalıştığım insanların yanından geçerken başımı öne eğdim, beni fark etmemelerini ya da vedalaşma işine hiç girmemelerini umdum. Neyse ki beni durduran olmadı. Anahtarlarım elimdeydi, buradan bir an önce ayrılmaya hazırdım.

Ayaklarımın tozlu otoparkta sürtünmesini seyrederken Aurora'nın boğazını temizlediğini duyunca başımı kaldırdım. Çantaları etrafına saçılmıştı, tırnaklarını yerken ayaklarını gergince yere vuruyordu.

"Daha önce hiçbir adama yalvardığım olmadı," dedi. Ne kadar öz güvenli konuşursa konuşsun görünüşü bunu yansıtmıyordu. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Nasıl bir cesaret gerektirdiğinin farkındaydım. "Ama sen benim için birçok şeyin ilkisin."

"Rory..."

"İlk kalp ağrım olmanı istemiyorum." Bir parçam daha kopup gitti. "Ya birlikte bu kamyonete biner ve sonraki dört saati konuşarak geçiririz ya da susarız ve Maple Hills'e döndüğümüzde yollarımızı ayırırız. Bana babanla ilgili ister çok ister az şey anlat. Benimle paylaşmaya hazır olduklarının kontrolü sende." Çantalarını aldı. "Ama bana hislerine dair her şeyi anlatabilirsin. Birlikte olmak mı istiyorsun? Olalım. Biz yanlış anlaşan insanlar değiliz, Russ. Biz sırlarımızı paylaşırız."

"Çok özür dilerim, Ror." Ben koşup onu kucaklarken çantalarını bıraktı. Onu yeniden kollarıma alır almaz daha iyi

hissettim. "Yola düşer düşmez seni arayıp af dileyecektim. Seni hak etmiyorum ben."

"Hayır," dedi sertçe. "Hak ediyorsun. Af dilemene de gerek yok. Bir an her şey üzerine geldi diye kendini cezalandırmamalısın. Beni kendinden uzaklaştırma yeter."

Beni her bir kelimesiyle yeniden birleştirdiğini hissediyordum. "Düğün ne olacak?"

"Benim ilk tercihim sensin, Russ," diye fısıldayıp başını boynuma gömdü. "Sen nereye gidersen ben oraya giderim. Bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

"Ama baban..."

"Atlatır. Bence artık ikimiz de babamın beni pek önemsemediğini biliyoruz. Bunu kendimi kontrolde hissetmemi sağlayacak bir dolu şekilde çarpıtabilirim ama dürüst olalım, basın olmasa muhtemelen davet edilmezdim bile." Omuz silkti. "Taleplerine kulak vermemi istiyorsa kuralları ihlal ettiğimde sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmemi sağlamalıydı."

"Az önceki davranışım için özür dilerim. Sen yanımda olduğun için çok şanslıyım." Dudakları çılgınca ve çaresizce benimkileri buldu, bana verdiği her şeye aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alamadım. Gideceğimiz yerden hâlâ korkuyordum ama yanımda olduğunu biliyordum.

Eşyalarımızı kamyonetime koyup yola çıkmamız çok sürmedi. Bir ara konuşmaya başlamam gerektiğinin farkındaydım. Yollarımızı ayırmak benim için bir seçenek bile değildi ve Aurora beni terk edecek olursa tek suçlusu da ben olacaktım. O bana yaklaşmaya çalıştıkça onu uzaklaştıran bendim.

Ben JJ'yi arayıp ziyaretine gelemeyeceğimi söylerken yanımda hiç konuşmadan oturdu. JJ tabii ki üzüldü ama ben "aile draması" der demez endişelenmememi, Los Angeles'a geldiği bir sonraki seferde görüşeceğimizi söyledi.

Konuşmamız bittiğinde Rory sessizce, "Biraz kardeşin gibi, değil mi?" dedi.

"Evet, hep istediğim bir abi gibi."

Başıyla onayladı. "Benim için de Jenna öyle."

Hayatımızda birbirlerine ayna tutan birçok şey vardı; biri beni anlayıp bana yardım edecekse bunun o olacağına inanmalıydım. Aurora dünyamı değiştirmişti, bir kez daha değiştirmemesi için bir neden yoktu.

"Babam kumar bağımlısı," dedim. Gözlerimi yoldan ayırmadım. "Daha çok at yarışlarıyla ilgileniyor çünkü o kolay ama kumarhaneleri ve pokeri de seviyor. Bir keresinde ben küçükken beni bir kumarhanenin önünde, arabada tek başıma bırakmıştı. Hem de saatlerce. Annem o zaman babamın bir sorunu olduğunu fark etti. İçki de var tabii ama tamamen kumarla ilgili. Kutlamak ya da acısını dindirmek için, anladın mı?"

"Evet."

"Bundan utanıyorum, sana o yüzden söylemek istemedim. Nasıl bir baba, bir kâğıt parçasını oğluna tercih eder? Bok gibi ikramiye oranlarıyla atlar kadar bile değer görmüyorsam bu beni nasıl biri yapar?" Gülmeden edemedim. "Bana söylediği korkunç şeyleri sana anlattım. Onları sarhoşken ya da ona para göndermediğimde söylüyordu. Bir şeyi yeterince duyunca inanmaya başlıyorsun, Rory. Onun bana dair düşüncelerini paylaşmanı istemedim."

"Bunu asla yapmam," dedi ânında. Avucuyla ensemi ovuşturdu. "Çünkü dedikleri doğru değil."

"Onun için tek istediğim iyileşmesi oldu. Yakalandığımız gün buraya geldiğinde ve sana annemle kavga etmiş dediğimde aslında bana annemin onu evden attığını söyledi. İyileşeceğini söyledi ama ben umutlanmak istemedim. Ethan'ın dediğini bana söylediğinde bir an her şey üzerime geldi, haklısın. Her şey üzerime geldi çünkü sen gerçeği öğrendin. Çünkü yıllardır istediğim şey gerçekleşiyor. Çünkü olanlar bana gerçek gibi gelmiyor. Hani bir şeyi çok istersin de sonunda olduğunda gerçek olamayacak kadar iyi görünür ya. Babam beni o kadar

çok yüzüstü bıraktı ki bu kez bir şeylerin değişeceğine inanmaktan korkuyorum."

"Değişimi beklemenin elini tekrar tekrar ateşe sokup seni yakmamasını beklemek gibi olduğunu söylemiştin," dedi Aurora. "Ben, sen ateşe sokmak zorunda kalma diye elini tutmak istiyorum, Russ. İyileşmek kimse için kolay değil, sadece bağımlı kişi değil sizler için de zor. Anladığım kadarıyla baban iyileşmeye çalışmak için gereken adımı atmış ama kimse seni onu affetmeye zorlamayacak. Bunu deneyecek olursa senin için abinle de dövüşürüm."

"Ya seni de yakarsa? Benim ailem berbat durumda."

Güldü; yemin ederim ki onun gülüşü her şeyi düzeltebilirdi. "Ateş, ateşi yakamaz. O yeniden kendini bok gibi hissetmene neden olamadan bütün Maple Hills'i yakıp yıkarım. Ayrıca ailen berbat mı? Alo? Sözlüğü açıp bakarsan baba sorunlarının karşısında benim resmim olduğunu görürsün."

Elini tutup öptüm. "Yanımda hiçbir şey için utanmana gerek yok, Russ. Belki de evren bize kazık atmaya çalışmıyordu. Belki de birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu, benim sana ihtiyacım var. Sen başıma gelen en iyi şeysin ve daha da önemlisi ben bu süreçte dilediğin şekilde yanında olmak istiyorum."

"İyileşmek ne demek bilmiyorum bile, özür dilemekten kastettikleri ne bilmiyorum. Hatalarını nasıl telafi edecek ki? Çok uzun zaman oldu."

"Abini arasak da ondan dinlesen ve anlamadıklarımızı da ben Google'da arasam? Ona göt bile demeyeceğim bak."

"Teşekkür ederim, Aurora."

Eğilip yanağımdan öptü. "Beni dört saat sessiz sessiz oturmak zorunda bırakmadığın için teşekkürler."

Yatak odama Rory'yle el ele girdiğimde dejavu yaşar gibi oldum.

Öz güvenli davranmaya çalışan o eski Russ, birkaç ay sonra bu durumda olacağımıza inanmazdı. Ortadaki gerçekleri görmezden gelmeyi sevmeyen Aurora etrafımdan kasıla kasıla geçip masama oturdu.

"O zaman sevişen hâlimizi oynayalım mı?" Yanına gidip bacaklarının arasına girerken gözlerimi devirdim. Bacaklarını altlarından tutup onu yatağıma taşıyarak tiz bir çığlık atmasına neden oldum. "Hey, bu kadar da sert davranmamıştın!"

"Evet çünkü ödüm kopuyordu," dedim. Kendimi de onun yanına attım. "Senin gibi kızlarla birlikte olma fırsatım pek olmuyordu ve boşalmanı izlerim de sonra daha aletim pantolonumun içinden bile çıkmadan oyun biter diye çok korkuyorum."

"Boşaltabileceğine güveniyordun yani," diye sataştı. Dönüp üzerime yattı. "Rol yapmadığımı nereden anladın?"

"Rol yapmana izin vereceğime bacaklarının arasında boğulurdum daha iyi."

Arkadaşlarım taşınma partisi için JJ'in yanına gitmişlerdi ve geçirdiğim günden sonra, stresimi sağlıklı bir yolla atmanın güzel bir fikir olduğunu düşündüm. Üzerimde bacaklarını iki yana açtığında ellerimi bacaklarında gezdirip yazlık elbisesinin altına soktum. Derken telefonu çaldı.

"Sonsuza dek bölünmek kaderimizde mi yazılı?" diye homurdandım. "Honey Acres'tan ayrılınca bunun sonu gelir sanıyordum."

"Kimin aradığını tahmin ediyorsundur," dedi. Üzerimden inip telefona uzandı. Ekranı bana çevirdiğinde arayanın Kirayı Ödeyen Adam olduğunu gördüm.

Aurora'nın şu anda Palm Springs'te olması gerektiğinden pek konuşmamıştık. Kendi sorunum dikkatimi dağıtmıştı ve sanırım o da konuşmak istememişti. Babasının daha önce onu hiç cezalandırmadığını söyleyince ekleyecek bir şey bulamamıştım.

Cevapla tuşuna basıp hoparlörü açtı ama daha merhaba bile demeden haftalardır yaptığını görmediğim bir şey yaptı: Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

"Merhaba!" Sesi doğallıktan uzaktı, sevdiğim kızın sesi değildi sanki. Bundan nefret ettim.

"Ne cehennemdesin, Aurora?"

Adam daha üç kelime etmişken kanım öfkeden fokurdamaya başlamıştı bile.

"Ben gelmiyorum, baba." Yanağının içini çiğnedi. Yatakta onu kendime çekip bacaklarımın arasına oturmasına izin verdim. Başımı omzuna dayadım. "Bir şey çıktı, özür dilerim."

"Soruma cevap vermedin. Ben ne cehennemdesin dedim."

"Maple Hills'teyim."

"Hemen bir arabaya biniyorsun. Çok ciddiyim, Aurora. Bu kez senin oyunlarına ayak uydurmayacağım, düğünü herkes için mahvetme."

Ona biraz daha sıkı sarıldım. "Gelmiyorum dedim."

"Seni almaya geliyorum."

"Evde değilim."

Eğilip mikrofonu kapatma tuşuna bastım ki babası, Aurora'nın ne kadar da bencil ve toy olduğuna dair nutuk çekmeye girişmişken bizi duyamasın. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok güçlüsün, Rory. Zorbalık ederek seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamasına izin verme. Bir dergideki birkaç fotoğraftan çok daha kıymetlisin sen. Yapmacık gülümsemeler takınman gerekiyorsa daha iyisini hak ediyorsundur."

Babası bağırmayı bıraktığı sırada Aurora da mikrofonu açtı. "Bana kızman umurumda değil, baba. Davranışlarımı şekillendirmene izin vermeyeceğim artık. O Aurora'yı hiç sevmiyorum." Biraz daha sıkı sarıldım. "Dikkatini çekmek için onca zaman pervasız davranışlarda bulunup durdum çünkü en azından o zamanlar var olduğumu hatırlıyordun. Yanında durmaya değmeyecek biriymişim gibi hissetmeme neden oluyorsun.

Artık beni yakmana izin vermeyeceğim çünkü hayatımda beni olduğum gibi seven insanlar var."

"Önümüzdeki iki saat içinde gelecek olursan bu konuşma hiç olmamış gibi yapabiliriz," dedi babası. Sesinde en ufak bir duygu yoktu.

"Umarım mutlu bir evliliğin olur ama ben gelmiyorum. Senin için sahte sahte gülümsemeyeceğim. Hoşça kal, baba."

Telefonu kapadı. Gözyaşlarına boğulmasını bekliyordum ama onun yerine üzerime çöküp kollarımı iyice kendisine sardı. "Biraz daha sıkarsam ezeceğim seni."

"Umurumda değil."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Arkamda biri varmış gibi," dedi.

"Onu demek istemedim, tatlım." Boynunu öptüm. Bir an sessiz kaldı, buna hâlâ alışamamıştım.

"Daha hafif hissediyorum, sanki ilk kez doğru kararı vermişim gibi. Ona bunu söylediğim için hayatıma devam etmem kolaylaşacak, biliyorum. Söylediklerim değişmesine neden olursa ilişkimiz üzerinde çalışabiliriz. Belki bu konuşma onu uyandırır."

"Umarım öyle olur."

Beş dakika boyunca sessizce oturduk. Telefonu yeniden çalana kadar kollarımı gevşetmeme müsaade etmedi. Kollarımın içinde donduğunu hissettim ancak ekranı kaldırıp arayanın babası olmadığını görünce rahatladı. Cevaplaya basınca ekranda koyu kahverengi saçlı, kocaman sırıtan bir kadın belirdi. Kollarımın arasındaki kadına hiç benzemiyordu; ta ki güneş gözlüğünü çıkarıp başının üstüne koyana dek. O anda alışık olduğum gözlerin tıpatıp aynısıyla karşılaştım.

Elsa ilk olarak, "Ah, demek erkek arkadaş meselesi doğruymuş," dedi. Aurora ekranda daha az görüneyim diye kamerayı aşağı indirdi. "Annemin dediğine göre onun kedisi, senin de erkek arkadaşın varmış. Yine şarapla reçeteli ilaçları karıştırıyor sanmıştım."

Doğrusu İngiliz aksanı başta beni bir gafil avladı.

"Sana da merhaba." Aurora kollarımda kıpırdandı. "Ne yapıyorsun? Niye arıyorsun? Sormayı unuttuğum soruları da cevaplayabilirsin."

"Bir kere sevgili babamıza kafa tuttun diye hemen bir havalara girmişsin," diyerek *cık cık*ladı. "Bekle, elbise provasına giriyorum."

Elsa'nın biriyle bilmediğim bir dilde hızlı hızlı konuştuğunu duyduk. Aurora biraz daha dikleşti. "El, kiminle İtalyanca konuşuyorsun öyle?"

"Bir sonraki ayın Moda Haftası için Milan'da bir elbise provasındayım."

Aurora'nın ağzı açık kaldı. "Düğüne gitmiyor musun?"

Elsa burnunu kırıştırdı. Aurora da ne zaman dehşete düşse böyle yapardı. "Hava durumu sunucusunun düğününe mi? Tanrım, hayır. Üç hafta içinde yapılacak bir kıyafetin içinde fotoğrafımı hayatta çektirmem."

"Beni gelmeye ikna etmek için aradığını düşünmüştüm."

Elsa *hıh* dedi ve Aurora nefesini bırakıp kollarımın arasında biraz daha rahatladı. "Ben nihayet cesaret gösterdiğin için seni tebrik etmeye aradım. Seninle gurur duyuyorum, kardeşim."

"Şey, teşekkür ederim... mi demeliyim?" diye mırıldandı sessizce. "Palm Springs'e gitmediğinden haberi var mı? İkimize de fena kızacak. Bana kızdığını biliyorum zaten."

"Bilmem, umurumda da değil. Sen de kesinlikle umursamamalısın. Aramasını yönlendirdim, yani beni arayacak olursa Londra'daki bir terapistin ofisine bağlanacak. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim. Tanrı biliyor ya, o adamın terapiye ihtiyacı var."

Bir anda gelen gülüşümü bastıramadım ama yüzümü Aurora'nın saçlarına gömerek gizlemeye çalıştım. "Seni unutmadım gizemli, yüzsüz erkek arkadaş," deyip donmama neden oldu.

"Elbiseme iğneler takacakları için şanlısın ama bir ara seni sorgudan geçireceğim."

"Geçirmez," dedi Aurora. "Unutur."

"Patriyarkaya olan öfkeni dindirme, Ror. *Ciao.*"

Aurora telefonunu yatakta yanımıza fırlatıp dönerek bacaklarıma tırmandı. Üzerime oturup başını göğsüme dayadı ve kollarını belime doladı. Hiçbir şey söylemeden saçlarını okşadım. Beş dakika daha sessizce durduk; daha önce hiç bu kadar sessiz kaldığını hatırlamıyordum.

En sonunda kendisini gövdemden ayırıp bana bakmak için doğruldu. "Arayan Elsa'ydı."

"Elsa," diye tekrarladım. "O..."

"Çok kendine özgüdür."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Elini yüzümün yanından geçirip parmaklarıyla çenemi hafifçe okşadı. "Hâlâ arkamda biri varmış gibi."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Russ

Tişörtümü giyerken, "Senin yanında uyumak gerçekten sinir bozucu, bunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Aurora yatağın ortasında yıldız şeklinde yatarken bana baktı, sarı saçları her yöne dağılmıştı. "Daha önce de yanımda uyudun."

"Sanırım o kamp yatağında yer olmaması seni hizada tutuyordu. Şimdi yerin var diye başıma bela oldun. Bir ara tekme manyağına döndüm, kendimi futbol topu gibi hissettim."

Alaycı bir tavırla, "Özür dilerim," dedi. "Sen uyurken gitmemi mi tercih ederdin?"

"Uyurken mi banyodayken mi?"

"Aa, şakası yapılacak kadar vakit geçmedi ki üzerinden," dedi oyunbaz bir tavırla. "Ne var biliyor musun, Callaghan, ben arkadaşım Clay'i görmek için Cabo'ya gideceğim. Bahse varım, o bana zorbalık etmeyecektir."

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" Spor ayakkabılarımı giyip komodinimden anahtarımı aldım. "İşe yarıyor da."

"Beni becermeni sağlamaya çalışıyorum." Doğrulurken saçları omzuna döküldü. O gerçekten gördüğüm en güzel kadındı. Bana ait olduğuna inanamıyordum. "Şaka yapıyorum. Bugün iyi bir ruh hâlinde olasın diye seni güldürmeye çalışıyorum sadece."

Ona veda öpücüğü vermek için eğildiğimde yeniden yatağa, yanına girmemek için kendimi zor tuttum. "Sonra sevişebiliriz. Fikrimi değiştirmeden gitmem gerek."

"Gelmemi istemediğinden emin misin? Arabada oturabilirim."

"Eminim. Mümkün olduğunca seni başkalarıyla paylaşmak istemiyorum."

"Anlaştık," dedi. Kendini yeniden yastıkların üzerine attı. "Eve döndüğünde tam burada seni bekliyor olacağım. İstediğin zaman oradan ayrılabileceğini unutma ve araba süremeyecek hâlde olursan beni ara, sana taksi gönderirim."

Hayatımda endişelerimi paylaşacak birinin olmasının ne kadar önemli olduğunu şimdiye dek fark etmemiştim. Hâlihazırda başıma gelen şeyleri ona anlatabilmenin çok büyük bir rahatlama olduğunu düşünmüştüm ama çok geçmeden asıl meselenin bunları birlikte deneyimlemek olduğunu fark etmiştim. Ne hâlde dönersem döneyim burada beni bekleyeceğini bilmek annemlerin evinin önünde beklemesinden çok daha büyük bir teselliydi.

"Ben yokken ne yapacaksın?"

"Emilia ve Poppy'yle görüntülü konuşacağım, sonra da belki anneme kahve içmeye Café Kiley'e gelmek ister mi diye sorarım."

Aurora'nın annesi dün gece ona, *Seninle gurur duyuyorum, canım,* diye mesaj atmıştı. Aurora da bu yüzden babasının, onunla konuştuktan sonra annesini aradığını düşünüyordu.

"Ayrıca üniversite yeniden başladığında sana kucak dansı yapan kızları buraya çıkarma diye odana bir şeylerimi saklayabilirim."

"Bir dakika, ne?"

"Yastık kılıflarına notlar gizleyeceğim. Yastık kılıfları zaten başlı başına şüphe çekiyor; sen onları yatağa atana kadar bekle. Kafalarının altında bir şeyler hışırdayacak."

"Sen delisin," dedim gülerek. Onu son bir kez daha öpmek için eğildim. "Dikkatimi dağıtmaya çalıştığın için teşekkür ederim."

"Tabii," dedi sırıtarak. "Kesinlikle tek amacım dikkatini dağıtmaktı..."

Gitmem gerektiği için iç çektim, yoksa bütün gün böyle konuşabilirdim. Bizi bölen çocukların olmaması veya devamlı fazla yakın mı görünüyoruz diye endişe etmemek hâlâ tuhaf geliyordu. Hâlihazırda birlikte çok mutlu olmamız heyecan vericiydi ve ilişkimizin gerçek yanı daha yeni başlıyordu. Onu yeniden öpüp kendime bunun son olacağını çünkü gideceğimi söyledim. "Ben yokken uslu durabilir misin?"

"Genelde, beni heveslendirecek güzel bir neden verilirse."

"Seni heveslendirecek şey ne peki? Benim senin uslu olduğunu düşünmem mi?"

Başını iki yana salladı. "Sen zaten beni melek gibi görüyorsun."

"Yanlış. Çoğu zaman meleğin tam tersisin."

"Callaghan forması istiyorum. Hokey kızı olacaksam forma peşindekilerin hepsi, senin bana ait olduğunu bilmeli."

Bana ait. "Oldu bil."

"İyi şanslar. Seninle gurur duyuyorum ve lütfen ihtiyacın olursa beni aramayı unutma."

"Ararım, söz. Hoşça kal."

Dün eve dönüş yolunda Ethan'la konuştuktan sonra karşıma çıkacak şeye kendimi biraz daha hazır hissediyordum. Ethan bana olayları sağlıklı bir üslupla konuşacağımız ve babamın geçmiş eylemleri için özür dileme fırsatı bulacağı gayriresmî bir aile toplantısı vadetmişti. Bu, ailemizi yeniden inşa etmemiz ve iyileşmemiz için bir fırsattı, tam da istediğim gibi.

Annemlerin evinin önüne park ettiğimde araç yolunda kiralık bir araba olduğunu görünce Ethan'ın çoktan geldiğini anladım. Müzik grubu gösteriler arasında kısa bir ara verdiği için toplantının şimdi yapılmasında bu kadar ısrarcı olmuştu demek. Anahtarı kontaktan çıkarırken bir an Rory'nin burada

olmasını diledim ama aynı zamanda burada olmadığına seviniyordum da.

Telefonumu çıkarıp ona bir mesaj attım. Kendini telefonuma nasıl kaydettiğini görünce yeniden sırıttım. Yeni edindiğim öz güvenle kendime çekeceğim onca kızı düşününce onun kim olduğunu unutmamamı istediğini söylemişti.

RORY (SEKSİ, SARIŞIN OLAN)

Seni özlemiş olmam tuhaf mı?

RUSS

Sen kimsin?

RORY (SEKSİ, SARIŞIN OLAN)

Çok komiksin

RUSS

Ben de seni özledim

RORY (SEKSİ, SARIŞIN OLAN)

Bol şans, öptüm

Ethan yanımdaki cama vurup kaşlarını çattı. Bir an kendimi, insanı yaşlandıran bir aynaya bakarmış gibi hissettim. "Acele et," dedi sabırsızca. "Seni bekliyoruz."

İlk düşüncem kamyoneti çalıştırıp gitmek oldu. Babamın değişmesini o kadar uzun süredir istiyordum ki bir şeylere başlamaktan korkuyordum. Kaygı içimde bir fırtına gibi gürlüyordu ama kendime işlerin daha beter olamayacağını söylemeye çalıştım. Değişimi isteyen bendim ve şimdi de o değişim yaşanıyordu.

Ethan cevabımı beklemeden eve döndü, ben de yavaş yavaş arabadan inip peşinden gittim. Bu evi hiç sevmemiştim, bana hiçbir zaman yuva gibi gelmemişti. Annemle babam bu kötü mahalledeki daha küçük evi almak için çocukluğumun geçtiği

evi satmışlardı, herkese de Ethan taşındığı ve ben de üniversiteye hazırlandığım için evlerini küçülttüklerini söylemişlerdi.

Esasında parayı babamın kumar borçlarını ödemekte kullanmışlardı ve bu da babamın yeniden borç alma döngüsüne girmesine neden olmuştu. Eve girerken her ne kadar duvarlarda fotoğraflarım olsa da kendimi burada bir yabancı gibi hissediyordum.

Herkes oturma odasında oturuyordu ve havada bir gerginlik vardı. Aslında bizimkiler için pek de alışılmadık bir durum sayılmazdı. İlk harekete geçen, ayaklanıp bana sımsıkı sarılan annem oldu. "Merhaba, anne."

"Seni çok özledim," dedi. Sesine bakılırsa gözleri dolmuştu. "Otur. İyi ki geldin."

Ethan, annemi de alıp odadan çıkmak için hareketlenirken, "Biz konuşmanıza müsaade edelim," dedi.

"Bir dakika, ne?" Kalbim gümbürdemeye başladı. Bana ailecek konuşacağımız söylenmişti, babamla baş başa muhabbet edeceğimiz değil. "Böyle dememiştin, Ethan."

Beni duymazdan geldi. İlk aklıma gelen kalkıp gitmek oldu. Babam birkaç hafta önceki görüşmemize kıyasla daha iyi görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar artık koyu değildi, yüzü dolgunlaşmaya başlamıştı. Oturma odasına dağılmış eşyalarını görebiliyordum. "Geri mi taşındın?"

Başıyla onayladı. "Misafir odasında kalıyorum. Moteldeydim, her gün annenle haberleşiyorduk. Epey konuştuk. Bu aralar tek yaptığım konuşmak gibi geliyor ama bu iyi bir şey. Şüpheleri gidermek ve iyileşmeye çalışmaktan memnunum."

"Hatalarını telafi etmekle ne kastettiğini bilmiyorum, baba. Bu konuda pek çok şey okudum ve dinledim ama bizim için bu ne anlama geliyor bilmiyorum."

"Ben özür dilemekle başlamak istiyorum, Russ." Bir şey demedim. Bir şey demedim çünkü ağzımı açmaktan korkuyordum. "Bir de teşekkür etmek istiyorum."

Teşekkürünün beni gafil avladığını gizleyemedim. Babamın suçu kendisinin dışında herkese atmasına o kadar alışmıştım ki. Moralinin bozuk olmasının veya kötü bir gün geçirmesinin hep bir nedeni vardı ve bu neden genelde bizlerin yeterince iyi bir iş çıkarmamasıyla ilgiliydi.

"Hastanedeki o gün sana nasıl hissettirdiğimi anlattığında dibe vurduğumu düşündüm ama neden, değişmek istememem değildi. Öz oğlumun kendisiyle ilgili iğrenç düşüncelere kapılmasına neden oldum diye yerin dibine girdim. Ama öyle düşüncelere kapılman da o kadar normaldi ki... Yıllardır kendim için yaşıyor, hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamıyordum. Ne var ki bir türlü değiştiremedim kendimi."

"Ama neden? Neden bu yeterli gelmedi?"

"Çünkü biraz daha düşmem gerekiyordu. Düştüm de. Annen beni evden atana kadar düştüm ve o anda da dibi buldum. Bir sorunum olduğunu kabul etmek istemiyordum. Fiziksel bir semptomu olmadığı için kumar bağımlılığını gizlemek kolay sonuçta. Bu ne uyuşturucu ne alkol, kimse olan biteni görmüyor. Sen de kendinden başka kimseyi etkilemediğine kendini inandırıyorsun." Dizlerine yaslandı, bir arada tuttuğu elleri titriyordu. "Ama dönüm noktam orası oldu. O andan sonra işler iyiye gitmeye başladı. Ben, nefret ettiğin biri olmak istemiyorum, Russ. Seni inciten biri olmak istemiyorum."

"Sen yalan söylemekte uzmansın, baba. Hepimizi peşinden sürükledikten sonra kendini yeniden o batakta bulmayacağın ne malum?"

"Çünkü gururum daha önce yardım istememe engel oldu. Kumar oynarken kaybetmeyi hazmedemezdim ama bir sonraki bahsimin iyi olacağına dair iyimser hissederdim. Şimdi o iyimserliği iyileşme konusunda gösteriyorum."

"Kumar oynarken mi?"

Başıyla onaylarken eliyle ensesini ovuşturdu; daha önce bu alışkanlığını fark etmemiştim. "Seni kampta gördüğümden

bu yana hiç bahis oynamadım. Uzun bir süre değil, biliyorum ama on beş yıldır hiç bu kadar oynamamazlık etmemiştim. Anonim Kumarcılar toplantılarına katılıyorum ve bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışmak için de terapiye başlayacağım."

Aldığım bilgiler bana fazla gelmişti ve her şey hâlâ gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Bunun ne kadar önemli bir mesele olduğunu biliyordum, mutlu olmam gerektiğini de biliyordum ama beynimin içinde umutlanmamamı ve mesafemi korumamı söyleyip duran bir ses vardı.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Milyonlarca sorum vardı ama hiçbiri aklıma gelmedi. "Yok."

"Olmalı."

Bir dakika boyunca sessizce oturduk ve ona sormak istediklerimi düşünmeye çalıştım. Onca yılı onunla iletişim kurmaktan kaçınarak geçirdikten sonra şimdi nasıl konuşacağımı hatırlayamıyordum sanki. Uzun süredir kullanmadığım bir kası kullanmaya çalışmak gibi bir şeydi bu. "Yok."

"Tamam, aklına bir şey gelirse ne zaman istersen sorabilirsin. İyileşme sürecimin bir parçası da bağımlılığımla incittiğim insanlardan özür dilemek ve seni de incittiğimi biliyorum. AK'de en iyi özrün, değişen davranış olduğunu söylüyorlar ve umarım zaman içinde beni yeniden yanında olmak istediğin biri olarak görürsün."

"Umarım."

"Abin beni bir borç yardım vakfıyla iletişime geçirdi, mali işlerimi düzenlemem için bana tavsiyede bulunuyorlar. Çok uzun zamandır annenden gizlediğim şeyler vardı. Senden aldığım parayı geri ödemek istiyorum."

"Para umurumda değil," dedim hemen.

"Olabilir ama o para senin paran ve en başta senden hiç istememeliydim. Hata ettim. Cömertliğin senin iyi bir insan olduğunu gösteriyor."

Kafamı vurdum da hayal mi görüyorum diye düşündüm. Ailemin sorunlarından kendimi zihnen uzaklaştırmadan önce, işler gerçekten berbatken babamla zihnimin içinde hayali konuşmalar yapardım. Ne söyleyeceğimi, onun nasıl tepki vereceğini düşünürdüm ve en sonunda da o daha iyi biri olurdu.

"Yeniden bu ailenin bir parçası olmak istiyorum, Russ. Şimdiye kadar olamamam benim suçum, biliyorum; burada kendini evinde hissetmemen de benim suçum, farkındayım ama zamanla bana gerçekten iyileşmek istediğimi görecek kadar güvenebileceğini umuyorum."

"Yardım almana sevindim, baba. Gerçekten, umarım işe yarar."

Aklımda çok fazla düşünce vardı.

Samimi konuşmamızdan sonra annem hep birlikte öğle yemeği yiyelim diye ısrar etmişti. En son ne zaman ailecek yemek yediğimizi hatırlayamıyordum. Neyse ki Ethan'ın grubunun yeni albüm anlaşmasından söz etmesi konuşmanın büyük bir kısmını işgal etti ve ben de rahatça dinleyip etrafı gözlemledim.

Ethan, telefonda Aurora'yla konuşmasından bahsetmeyince rahatladım. Aurora bu ortama getirme riskini alamayacağım kadar kıymetliydi benim için. Güçlü biri olduğunu biliyordum ama ona göz kulak olmak istiyordum ve kendi babasıyla sorunları varken bir de benim ailemle tanışmasına hiç gerek yoktu.

Babası kendini geliştirmek için benim babam gibi adımlar atıyor olsa ona bir şans daha verecek ilk kişi Aurora olurdu. Dün ilk kez babasına hislerini açıkça söylemişti. Tıpkı haftalar önce hastane odasında benim yaptığım gibi. Tüm kalbimle onun konuşmasının da benimki gibi sonlanmasını diliyordum.

Ethan öğle yemeğinden sonra kamyonetime kadar bana eşlik etti. Gözleri kan çanağına dönmüştü, donuktu ve son

görüşmemize göre daha zayıftı. Sağlıksız bir zayıflıktı bu. Tahminde bulunmam gerekirse kafasının iyi olduğunu söylerdim. "Sen iyi misin?"

"Sen kendine bak, kardeşim," deyip benim için kamyonetin kapısını açtı.

"Kafan iyi gibi duruyor, Ethan." Bırakın uyuşturucuyu, onu daha önce sigara içerken bile görmemiştim. "Neyin var?"

"Hiç," dedi. Eliyle çenesini sıvazladı. "Anlamazsın zaten."

"Dene bakalım."

Beni duymazdan gelip konuyu değiştirdi. "Sen iyi misin? Okul için bir şeye ihtiyacın var mı? Bu anlaşmayla biraz para gelecek, yani artık sana daha fazla yardımcı olabilirim."

"Her şeyim var," derken kapıyı kapayıp pencereyi açtım. "Ama teşekkür ederim."

"Bu anlaşma için sıkı çalışıyordum. Bütün o gösteriler, seyahatler bunun içindi. Her şeyi düzelteceğiz. Para, kaynak sağlıyor, Russ. Her şey çok yakında yine iyi olacak," dedi.

"Hoşça kal, Ethan." Eve doğru dönmeden kamyonetin yanında durdu. Yakın zamanda kontrol etmek için onu aramam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

Eve girdiğimde Aurora'yı arka bahçede, yerdeki bir kumaşın başında oflayıp puflarken buldum. "Ne yapıyorsun?"

Tiz bir çığlık atıp omzunun üzerinden bana baktı. "Aman Tanrım. Bir kızın yanına sinsice yaklaşacağına geldiğini haber ver. Az kalsın kalp krizi geçiriyordum."

Ben ona doğru yürümeye devam ederken kumaşı çekiştirmeye devam etti. "Ne yapıyorsun?"

Yerden bana bakıp mutlu mutlu, "Dolabında çadır buldum," dedi. "Ama nasıl kurulduğunu bilmiyorum, talimat da

yok. Şu ateş çukurunun yanında dışarıda kamp yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Gülümseyerek, "Doğada on hafta geçirmek sana yetmedi mi yani?" dedim. Çimenlere bağdaş kurup çadırı ondan uzaklaştırdım. "Ateşe bu kadar yaklaştırırsan erir."

Homurdanarak, "Neden her şeyi biliyorsun ki?" dedi. Bütün parçaları başka bir yere taşıdı.

"Sen neden ateşin yanına plastik konmayacağını bilmiyorsun ki?"

Yerde bana doğru emekleyip kucağıma tırmandı ve saçlarımı geriye itip alnımı öptü. "Gününün nasıl geçtiğini anlatmak için resmî bir davetiye olarak düşünebilirsin bunu."

"Konuşmadan önce anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Sorun olur mu?"

Bana iyice sarıldı. "Daha iyi hissetmen için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bir doksan beşlik bedenimin bu çadıra seninle birlikte nasıl sığacağını düşündüğünü açıklayabilirsin."

Bana sırıtırken gözleri parladı. "Biz hep sığmasını sağlarız."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Aurora

Çadır şimdiye kadarki en iyi fikrim sayılmazdı ve hareket ettiğimde çıkardığı sese o kadar uyuz olmuştum ki sabah iki civarında Russ'ı da dürtüp eve sürükledim.

Çadırın romantik olacağını düşünmüştüm ama ilk kez, gerçekten de sığmakta zorlanmıştık. Dar ve sinir bozucuydu, sevimli olacağını düşünerek tamamen yanılmıştım. Ayrıca Russ'ın dışarı çıkardığını söylediği devasa bir örümcek de vardı. Aslında çıkarmadığını düşünüyordum ve şimdi de uykumda onu yediğimden endişe ediyordum.

Russ duştayken ön kapının açılma sesini duydum ve su kapanırken gelenlere katılmak için kısa bir vaktim kaldığını anladım. Russ'ın dolabından çaldığım, üzerinde Callaghan yazan formanın altına şort giyip hoşuna gideceğini umduğum sürpriz için aşağı indim.

Russ'ın evinde sanki orada yaşıyormuşum gibi gezinmek, burada asıl yaşayan insanlar daha şimdi içeri girmişken tuhaf geldi. Bobby ve JJ, EVE TAŞINMA PARTİSİ yazan ama keçeli kalemle EVE DÖNÜŞ PARTİSİ olarak düzenlenmiş bir afiş üzerine tartışıyordu.

En alt basamağa vardığım sırada, "Eve dönüş mü?" diye sordum.

JJ, "O kadar kısa zamanda yuvaya dönüş yazamayınca en yakın bunu yapabildik," deyip güldü.

Bobby afişi havaya kaldırdı. "Yuvaya dönüş yazabilirdin ama yazmak istemedin."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Fotoğraflardan tanıdığım daha minyon bir kadın yanıma gelip sarılmak için uzandı. "Selam! Ben Stassie. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Nate bana senden bahsetti ama hokey işleri var ve Vancouver'dan ayrılamıyor diye gelemedi. Bunu kaçırdığı için çok üzgün."

"Belki de taşınıp da her iki saniyede bir sızlanacağına sınırın bu tarafında kalmalıydı. Selam, ben Lola. Sana dair bildiğim her şeye daha şimdiden bayılıyorum ve planlarım arasında seninle arkadaş olmak var."

"Russ, bana ikinizle ilgili de çok güzel şeyler söyledi," dedim dürüstçe. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim, herkesi buraya topladığınız için de teşekkür ederim." Neden bu kadar resmî davranıyordum?

"Muffinim benimle ilgili güzel şeyler söylüyorsa onu korkutmak için elimden geleni yapmıyorum demektir," dedi Lola. Kafası karışmış gibiydi.

"Yapıyorsun, bebeğim," dedi Robbie. "Herkesi müthiş korkutuyorsun."

Russ üst kattan, "Rory?" diye seslendi ve herkes bir anda sustu. "Biriyle mi konuşuyorsun?"

"Evet," diye seslendim yukarı doğru. "Hayaletlerle."

"Tamam! Bu dediğin hiç de ürkütücü ve delice değil, çok sağ ol. Bir dakikaya inerim."

Çocuklar afişi hiç de düz olmayan bir açıyla duvara asmak için sessizce uğraşmaya başladı. Henry kocaman bir poşet çıkarıp yere boşalttığında her taraf balon doldu. Baştan savma süslerimiz olayı dünyanın en hüzünlü doğum günü partisiymiş gibi gösteriyordu ama aslında arkadaşlarının onun için yapabileceği en tatlı şeydi bu.

Russ dün annesiyle babasının evindeyken ben bilmediğim bir numaradan aranmıştım. Açınca arayanın Stassie olduğunu öğrenmiştim. Russ'la konuşmamış ama JJ'in taşınma partisini ailevi nedenlerle kaçırıyorsa durumun kötü olduğunu tahmin

etmişti. Buraya gelip Russ'a bir yuvaya dönüş partisi yapsalar olur mu diye sormak istemişti.

İşte partinin ortaya çıkışı böyle olmuştu.

Russ'ın kapısının açıldığını duyduğumuzda JJ, "Bütün çocuklarım eve gelmiş gibi hissediyorum," diye fısıldadı gururla.

Robbie, "Sen burada yaşamıyorsun ki," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Kalbimin sesi Russ'ın ayak sesleri kadar gürültülüydü ve o indikçe tırabzanın arasından daha fazlası görünmeye başladı: Ayak bileği, alt bacak, diz, üst bacak...

Mattie paniklemiş bir hâlde, "Çıplak mı o?" diye fısıldadı.

Kris, "Ben bugün benimkinden başka kimsenin sikini görmeyi kabul etmedim," diye mırıldandı.

Üst bacak... baksır. *Tanrı'ya şükür.* Gruptakiler hep birlikte rahatlayarak nefes verdi ve Russ oturma odasının içini görebilecek kadar aşağı indiğinde donakaldı.

Henry olabilecek en heyecansız tavırla, "Sürpriz," dedi.

Russ'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Çocukların Miami seyahatini o kadar çok dinlemiştim ki sahiden yanlarındaymışım gibi hissediyordum.

Mattie heyecanla, "Seneye hep beraber gitmeliyiz!" dedi.

Henry ve Russ aynı anda, "Hayır," dediler.

"Sanırım ben seneye yine Honey Acres'a gideceğim, o yüzden kibarca reddetmek durumundayım," dedi Russ.

Henry tavuk kanadından büyük bir ısırık alıp, "Seni kabul ederlerse tabii," dedi. "Bir numaralı kurallarını ihlal ederken yakalandın ve bir yıl sonra birbirinizi daha az elleyecek olmanız da mümkün değil. Bunun olmayacağını Nate ve Robbie'den öğrendik."

Başını başıma yaslamış, kollarını omuzlarıma dolamış, bana mümkün olan her noktadan temas etmeye çalışan Russ *hıh* dedi. "Nate ve Robbie birbirlerini mi elliyor?"

Stassie kaşlarını oynattı. "Öyle denebilir, evet."

Hepsi farklı hikâyeler anlatmaya giriştiler ve kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye olayların önemini anlatmak için arada durdular. Russ'ın kolları beni iyice sardı. Kulağıma, "Sen iyi misin?" diye fısıldadı. Başımla onaylayıp Robbie ve Nate'in bir kayak teleferiğinden düşüşünü dinlemeye devam ettim.

Bu grup dinamiği Russ için de yeniydi ama onun için neden önemli olduğunu anlayabiliyordum. Bu gruptakiler arkadaştan ziyade aile gibiydi ve insana öyle bir kucak açıyorlardı ki her birine âşık olmamak elde değildi.

Sanırım ikimiz de buna ihtiyaç duyuyorduk. Sevildiğimizi ve istendiğimizi hissettiren insanlarla çevrelenmeye. Yazı Xander, Jenna, Emilia... ve tabii köpeklerle geçirerek buna alışmıştık. Annemle olan ilişkim de yoluna giriyor gibiydi. Russ da ailesiyle sonunda huzur bulacağı bir yola girmek üzereydi.

Hayatlarımızın bütün parçaları bir yapboz gibi birbirine oturdu ve ben nihayet iç parçaları da tamamlamıştım.

Bobby bir otelde çırılçıplak kilitli kalmasına ve hokey koçlarından azar işitmesine neden olan şehir dışındaki bir maçı anlatmayı bitirdi. Bu da bana haftalardır cevabını öğrenmek istediğim bir soruyu sorma fırsatı verdi.

"Millet, neden hepiniz Russ'a muffinim diyorsunuz?"

Robbie hemen cevap vermek için ağzını açtı ama sonra kapatıp kaşlarını çatarak Kris'e baktı. Kris'in yüzünde de Mattie'ninkine eş, şaşkın bir ifade vardı. Sırayla hepsi aynı kararsızlıkla birbirlerine baktı. En sonunda JJ cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok."

Kollarının arasındayken Russ'a döndüm, sırıtışını gizlemeye çalışıyordu. "Sen biliyor musun?"

"Evet. Uzun lafın kısası, eskiden bir barda çalışıyordum ve Stassie günün birinde tek başına oraya gelmişti. Korkunç müşteriler onu rahatsız ediyordu. O aralar Stassie'yi pek tanımıyordum ama erkek arkadaşıymışım gibi yaptım. Kısacası bir saatliğine Stassie'yle çıkarmış gibi yaptım, o da bana böyle bir isim taktı."

"Çıkarmış gibi yapmaya bayılırım."

"Çıkarmış gibi yapmak mı? Daha saçma bir şey duymadım," dedi Henry.

"Çok şekerdi. Bence baskı altında epey yaratıcıydı da," dedi Stassie.

"Bir gece Stassie ve Lola'yı bir bardan aldım, çok sarhoştu. Herkesin önünde bana muffinim dedi ve sanırım, bu lakap öylece üstüme yapıştı kaldı."

Gruptakiler aynı anda sessizleşti. Hepsinin yüzünde aynı sersem ifadenin olduğunu gördüm. Mattie boğazını temizleyip birasına uzandı. "Ben öyle düşünmemiştim. Muffinleri çok sevdiğini falan sandım, ne bileyim."

Bobby bana göz kırpıp, "Rory, Jenna ziyaretimizden sonra beni sordu mu?" diye sordu.

Çocuklar Russ'ın doğum günü için Honey Acres'ı ziyarete geldiğinde Bobby ve Kris'in benimle aynı dönemde kampta olduğunu keşfetmiştik. Neyse ki birbirimizi hatırlamıyorduk; o zamanlar muhtemelen sinir bozucu ve dramatik olduğumdan hatırlamamalarına ekstra minnettardım. Bunlar, onlar beni sevene kadar açık etmek istemediğim özelliklerimdi.

"Hislerin incinmesin diye yalan söylememi ister misin?" diye sordum dikkatle.

"Evet. Böyle bir seçenek varsa hep yalan söylemeni tercih ederim," dedi Bobby.

Ben daha cevap verme fırsatını bulamadan Henry hızlı davranıp, "Hokeyde gerçekten çok iyisin," dedi.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

İkisi yalandan bir kavgaya tutuştu ve herkesin dikkati dağılmışken Russ boynumu öpüp kulağıma, "Çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Seni seviyorlar," diye fısıldadı.

Ortama yeniden sükûnet hâkim olunca Bobby sorusuna olumlu bir cevap vermem için bana baktı. Coşkuyla başımı sallayarak onayladım. "Sormaz olur mu?"

Bobby'nin ondan uzun süredir hoşlandığını Jenna'ya söylediğimde pek mutlulukla karşılık vermemişti. "Harika. İnsanların yetişkin olarak kampa dönüp de sanki çocukken onlara göz kulak olan ben değilmişim gibi beni sikmek istemelerine bayılıyorum." Gürültülü ve dramatik bir şekilde öğürdü. "Erkeklerden nefret ediyorum."

Arkadaşları bunu onaylamasa da Bobby, "Belki gerçekten de seneye orada çalışırım," dedi.

"Umarım tuvaletleri tamir etmekte Russ'tan iyisindir," deyip güldüm.

Bana dokunmasını yasaklayan kurallar olmadığında Russ'ın sürekli temas hâlinde olmaktan ne kadar hoşlandığını öğrenmek, Maple Hills'e geldiğimden bu yana yaptığım en güzel keşif olmuştu.

Beynim bana doğal gelen aşırı paylaşma güdülerimi bastırmaya çalışmaktan bitap düşmüştü ve aşağı yukarı öz güvenli bir insan olsam da Russ'ın çok sevdiği insanların beni sevmesini sağlamak için üzerimde hissettiğim baskı çok yoğundu.

Yuvaya dönüş –veya eve dönüş, her neyse– partisi, partiden ziyade hep birlikte takılarak geçirilen sakin bir güne benziyordu. Geçirdiğimiz onca dramatik günden sonra buna ihtiyaç duyuyorduk, Russ'ın beni bütün bunlara yavaş yavaş alıştırdığını görmeye de bayılıyordum.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Konuşmalara ara verip arka bahçeye Emilia ve Poppy'yi aramaya gittim. İkisi de çadırıma bayıldı ve Russ'ı orada benimle uyumaya ikna ettiğime inanamadı. Bense Russ'ın beni mutlu etmek için gerekirse sıfırdan bir çadır dikeceğine emindim.

Arka kapı açıldı ve JJ çıkıp beni tek başıma bir sandalyede otururken gördü. Elleri cebinde, salına salına yanıma gelip karşıma oturdu. "Pops ve Emilia selam söylüyor," dedim.

"Emilia'nın hikâyesini gördüm. Eğleniyor gibiler."

Oturduğum yerde kıpırdanıp beceriksizce, "Bu konuşma bana çok resmî geliyor," dedim. Gözlerimi gün ışığından korumak için örterek JJ'in çok ciddi yüzüne odaklanmak adına elimden geleni yaptım. "Bana nutuk mu çekeceksin? Cesaret konuşması mı yapacaksın? Hayatla ilgili nasihatte mi bulunacaksın?" *Ah, Tanrım, gevezeliğim geri döndü.*

"Teşekkür ederim. Russ'ı iki yıldır tanıyorum ama onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Karnımda yaşayan kelebekler mutlu mutlu dans etmeye başladı. "O da beni mutlu ediyor. Ona o gece benimle konuşana dek öz güvenliymiş gibi yapmayı öğrettiğin için teşekkür ederim."

"Kendisini bizim onu gördüğümüz şekilde görmesini sağladığın için teşekkür ederim."

"Bu konuşma fazla derinleşti," dedim. "Jenga'da bana cesaret oynatmanı tercih ediyorum sanırım."

"Evet, bu kadar duygusallaşmaya gerek yoktu, değil mi? Olgunlaşma işini deniyorum ama kalıcı olacağını sanmam." Ayağa kalkıp ben de kalkayım diye elini uzattı. "Sarhoş Hungry Hippo oyunu öğrenmeye ne dersin?"

Eve döndüğümüzde JJ yeni bir oyun oynamak istediğini söyledi ve ihtiyaç duyduğu şeyi bulmak için ortadan kayboldu. Mutfağa gittiğimde Russ'ı dolaptan iki bardak çıkarırken gördüm. "Dur bakalım, hırsız seni." Bardakları tezgâha bıraktı ve dönüp kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı.

"Hırsız ben miyim?"

"Tanıdık geldin. Daha önce buraya hırsızlığa gelmiş miydin?"

Uzanıp beni kendine çekti, eliyle çenemi kaldırdı ve beni dizlerimin bağını çözen bir tutkuyla öptü. Kabul veya ilgi peşine düşmeme gerek yoktu çünkü burada, bu adamla ihtiyaç duyduğum her şey benimleydi.

"Bana bir sır ver, Callaghan." Saçlarımı yüzümden çekip bana dünyada gördüğü tek şey benmişim gibi baktı.

Bir an bile tereddüt etmedi. "Sana âşık oluyorum, Aurora."

On milyon kelebek. "Ben de sana âşık oluyorum."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Yaklaşık Dokuz Yıl Sonra

"Sanırım kusacağım." Aurora karnını tutup abartılı bir tavırla inledi. Kolumu omuzlarına dolayıp onu başının üstünden öpebilecek kadar yakınıma çektim. Son altı haftayı sürekli onu bir şeyler konusunda rahatlatarak geçirmiştim, şimdiyse sevgi göstermekle yetiniyordum. Sonuçta beni dinlemiyordu. "Bu berbat bir fikirdi. Bunu yapmama neden izin verdin ki?"

"Hani, 'Aurora Callaghan'ın kötü fikri olmaz'dı? 'Ben ne zaman hata yaptım ki?' diyordun. Hani..."

"Tamam, tamam," dedi. "Anladık." Aurora önüme geçip sırtını göğsüme yasladı. Birlikte kitapçının kapısının üzerindeki Mutlu Son yazılı tabelaya baktık. "Ya burası bir aile şirketi değil diye kimse benden kitap almak istemezse?"

"Aile şirketiyiz. İstersen keçeli kalemle vitrine yazarım."

"Sen, ben ve hayvanlar aile şirketi sayılıyor muyuz emin değilim."

Dudaklarımı boynuna bastırıp parfümünün tatlı kokusunda boğuldum. Nabzının hızla atmasından nefret ediyordum. Karımın gergin Rory hâlini çok az görüyordum ama Meadow Springs'teki eski kitapçıyı satın almak ona gerilecek epey bir imkân vermişti.

"Bence öyle bir iddiada bulunmak Kasabayı Geliştirmeye Adanmışlık ve Diğer Önemli Duyurular Komitesi'nin karşısına çıkmamıza yol açar."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Bayan Brown, isim değiştirmede oy çokluğunu kaybettikten sonra oraya gelelim diye can atıyordu," diye yanıtladım.

Dediklerine göre Mutlu Son, erotik masaj salonunun adı gibiymiş ve kasabaya uyumsuz ve sapkın tipleri çekermiş. Dükkânı uygunsuz ve sapkın iki kişinin satın aldığını söyleyerek karşılık vermek istesem de Jenna, MSKGADÖDK'nin şaka yapma yeri olmadığını belirtmişti.

Jenna iki yıl önce Honey Acres'ı annesinden devraldıktan sonra kaos ve saçmalık komitesi, onu doğduğundan beri tanıdıkları ve son on beş yıldır da komitede yer aldığı hâlde Jenna'dan bir iş sunumu yapmasını istemişti. Jenna ortamı yumuşatmak için sözünü ettiğim bu geçmişe dair birkaç şaka yapmıştı ve şaşırtıcı biçimde şakaları ters tepmişti.

Rory ağır ağır iç çekti. "Günaha teşvik etmek istiyorum, yani tam olarak yanıldığı söylenemez."

"Jakuzi siparişimizi öğrenene kadar bekle," deyip onu kibarca yeni iş yerine doğru ittim.

Meadow Springs'e taşınmaya karar vermek o kadar da zor olmamıştı. Burası bizim için hep özel olmuştu, özellikle de Honey Acres'ta birlikte üç yıl çalıştıktan sonra. Ne diyebilirim ki? Burası büyük bir çaydanlık örtüsü müzesini andırıyordu.

Aurora küçük bir yayınevinin satış ekibinde çalışmaktan yorulmuştu ve şehirden kaçmaya can atıyordu. Derken ben çalıştığım mühendislik firmasında terfi alınca yeni, uzaktan çalışmalı görevimin ayda sadece birkaç kez seyahat etmemi gerektireceğini öğrendik. Öyle olunca da yeni hayatımıza başlamak için eşyaları kolilemeye giriştik.

Jenna ilk randevumuza çıktığımız araziyi ve perili evi bize satmayı kabul etmişti. Biz de on sekiz ay boyunca orayı rüya evimiz hâline getirmek için çabalamıştık. Arazimizin büyüklüğü Aurora'ya kurtarabileceğimiz hayvanlar konusunda büyük fikirler vermişti.

Aurora bana Balık'ın yeniden yavrulayacağını söylediğinde yavru köpek almayı reddetmiş olsam da –kendimi savunmam gerekirse o ara üniversiteden daha yeni mezun olduğumuzu söyleyebilirim– günün birinde bir iş seyahatinden döndüğümde oturma odamda bir değil iki altın tüy yumağı görmüştüm. Köpeklere Ton Balığı ve Dil Balığı adları verilmişti. Aurora suçu hemen kardeşleri Tavşan'ı aldıktan sonra onu buna ikna eden Anastasia'ya atmıştı.

O zamandan bu yana hayır deyip de yine de sahiplendiklerimin tam listesi şöyleydi: Gündüz programlarına düşkün bir Border Collie olan Neville, sahipleneli üç yıl olmasına rağmen hâlâ ayırt edemediğim iki kara kedi Mary Kate ve Ashley ve son olarak da köpek mi kedi mi karar veremeyen ama kesinlikle domuz olmadığına inanan domuz Beryl.

Aurora kitapçısının açılışı için hepsinin burada olmasını istemişti ama ben üç köpek, iki kedi ve bir domuzu yeni komşularının üzerine salmanın iyi bir fikir olmayabileceğini öne sürmüştüm. Düğünümüzde uslu durduklarını söyleyerek karşı çıksa da arka verandamızda Emilia bir margaritayı yudumlarken Jenna'nın kıydığı bir nikâhın düğün sayılabileceğinden emin olmadığımı söylemiştim. Neyse ki o tartışmayı kazandım.

Yeni boyanmış kapıdan içeri girerken tepemizdeki zil çaldı. Bir zamanlar karanlık ve kasvetli olan dükkân şimdi aydınlık ve canlanmış görünüyordu. Ellerini yeni ahşap raflarda gezdirirken, "Defalarca söyledim biliyorum ama baban bu konuda gerçekten harika bir iş çıkardı," dedi.

Başımı sallayıp ona katılarak *hı hı* dedim. Babam burası Rory'nin tam istediği şekilde olsun diye haftalarca durmadan çalışmıştı. Bir sürü çizim yapmış, bir dolu numune çıkarmıştı ve bir noktada birlikte dijital bir hayal tablosu dahi çıkardıklarından emindim.

Burada çalıştığı haftalarda hafta içi onunla birlikte yaşamak tuhaftı, özellikle de üniversite birinci sınıftan beri bir-

likte yaşamamışken. Kasabanın motelinde kalmayı teklif etse de Aurora bizimle kalması için üstelemişti. Başta gergindim, ilişkimiz onca yıl önceye kıyasla daha iyi olmasına rağmen işlerin nasıl yürüyeceğinden emin değildim. Bence benim için olayın en tuhaf yanı, hafta sonu Maple Hills'e döndüğünde onu özlemeye başlamamdı.

Gitmesine gerek olmadığını, annemin de gelebileceğini söyledik ama artık Anonim Kumarcılar'da destekçi olarak çalıştığı için bağımlılıklarını aşmalarında yardımcı olduğu insanlardan desteğine ihtiyaç duyan olursa diye oralarda olmak istiyordu.

Bence Rory kendi babası ortada olmayınca ona yardımcı olacak bir baba figürüne ihtiyaç duyuyordu. Babamın bizimle kaldığı sırada onu sayamayacağım kadar çok avuttuğunu duymuştum. Annem de babam da eşimi seviyordu. Hatta o kadar çok seviyorlardı ki plansız, misafirsiz düğünümüz için beni azarlamaktan bile geri durmamışlardı ve Rory en sonunda resmen kızları olduğu için çok sevinmişlerdi.

Aurora panikleyecek bir şey arayarak koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürürken topukları parkeye vurdu. Ellerim ceplerimde ağır ağır yürüyerek peşinden gittim. Kusursuz görünen bu kitapçıda gezinirken oflayıp puflamasını dinledim.

"Tatlım..."

"Bana tatlım deme," diye homurdanarak bana döndü. Ellerini beline koyup dudak büktü. "Bunu sen yaptın, Russ Callaghan. Bana kendi işimi yapabileceğimi söyledin. Yetmedi kitapçı işletebilirsin dedin. Bar, striptiz kulübü veya gerçekten başarılı olabileceğim başka bir şey bile de–"

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken söylemek üzere olduğu şey yitip gitti. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. Vücudu eriyip kendini bana doğru bıraktı, geçen her saniyede gerginliği dağılıyordu. Ellerimi ensesine götürüp alnımı alnına dayadım. "Sen hayatımda tanıdığım en becerikli kadınsın. Senin ileri süreceğin ama benim desteklemeyeceğim

booksfer.com
daha fazla e-kitap

tek bir şey bile yok. Her şeyde yanında durup elini tutacağım, Ror, ama senin buna ihtiyacın yok. İnanılmaz biri olmak için bana hiç ihtiyacın olmadı. Sen sadece öylesin. Seni kelimelere dökemeyeceğim kadar çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kollarını boynuma doladı ve kocaman yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Bütün hafta sonu tek başımıza vakit geçirmek için son şansımız bu. Bana bir sır ver, Callaghan."

Bizim aramızda sır yoktu artık. Aurora'yla birlikte o kadar çok yıl geçirmiştim ki aşırı paylaşımcılık huyu bana da bulaşmıştı. "Geçen hafta cipsini ben yemiştim. Neville değil. Suçu ona attığımda bana öyle yargılayıcı bakışlar attı ki üç gün suçlu hissettim."

Çok sevdiğim o gözlerini aşırı abartılı bir tavırla devirdi. "Yapma ya? Yüzün gözün turuncu cips tozu olmuştu. Başka bir sır dene."

Başka bir sır demesi beni şaşırttı. Sanki belli bir şeyi, hâlihazırda bildiği bir şeyi itiraf etmemi bekliyordu. Ama oyunumuz öyle işlemiyordu ki. Arkadaşlarımız ve komşularımız çok geçmeden açılış için burada olacaktı ama o, hâlâ beklentiyle bana bakıyordu.

O anda anladım.

Haberi vardı.

"Hasiktir." Dudağının kenarı kıvrılıp sırıtışa dönüştü. "Anneni davet ettim ve sana haber vermeyi unuttum."

"Hasiktir tabii çünkü evet, öyle yaptın."

"Nereden öğrendin?"

"Çünkü arayıp kaliteli şampanyayı ikram edeceğimden emin olmak istedi."

Henry, gözleri yeni kitaplarla dolu uzun Küba maunu rafları tararken iç çekip, "Aurora'yla kitapçılara girmeye zorlanmaktan kurtulduğumu zannediyordum," dedi. "Ama işte yine buradayım."

Aurora çocuk kısmının kuzey ışıkları gibi boyanmasını istediğinden kendisine yardımcı olması için en sevdiği sanatçıyı –ve muhtemelen bunu yapabileceğini bildiği tek kişiyi– göreve çağırmıştı. Resim yapmak onun için sorun değildi, asıl derdi tavandan asılı duracak yüzlerce ufak origami yıldızı yapmakta bana yardımcı olmaktı.

"İkimiz de buradayız." Oyunbaz bir tavırla omzunu dürttüm. "İmzalı versiyonları getirdiğin için teşekkürler, adamım. Aurora burada olduğun için minnettar. İkimiz de öyleyiz."

"Sorun değil, evimdeki kitaplar azalıyor işte. O da gelecekti ama doğum yakın ve–"

"Ya ben?"

İkimiz de Henry'nin beline dayalı, ona en sevdiği oyuncak gibi sarılan –öyle olduğu da söylenebilirdi– çocuğa baktık. "Evet, Mila. Senin burada olmana da minnettarız."

Işıl ışıl gülümsedi, bu hâliyle büyüdükçe karşımda Stassie'yi görüyormuş gibi hisseder olmuştum. "Henry amca, artık dondurmamı alabilir miyim? Zorunlu beş dakikamı geçirdim."

Henry onu yere bırakıp dürterek gönderdi. "Git babandan para iste."

"Zorunlu beş dakika mı?" Nate'in bacaklarına çarpıp istediğini bağırarak ona söylemesini seyrettim. Nate, Emilia'yla olan konuşmasına ara verip iç çekerek cüzdanına uzandı. Kızının eline biraz para bırakırken odanın diğer tarafından Henry'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Zorunlu beş dakika sosyalleşme," dedi Henry.

Kahvemle kahkahamı boğdum. Mila hızla yanımıza döndü. "İkizlere de almamı söyledi ama onlar uyuyorlar, o yüzden bence dondurmaya ihtiyaçları yok, kendimize daha fazla dondurma alsak daha iyi."

"Mantıklı. Hadi gel, evlat." Henry'nin elini tutmak için uzandı ve birlikte dondurmacı The Little Moo'ya doğru yönelip beni kendi başımın çaresine bakmam için yalnız bıraktılar. Hâlâ ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyordum ve bugünün konusu Aurora olduğu için seviniyordum. Müşteri ve arkadaş karışımı bir kalabalık içeri dağılmıştı. Hepsi rafları inceliyor, birbirleriyle sohbet ediyordu. JJ ve Alex'i annemlerle konuşurken gördüm. Stassie, Jenna'yla muhabbet ederken ikili bebek arabasını sallıyordu. Bayan Brown ilgiyle aşk bölümünü inceliyordu. Daha kısa bir süre önce eski, unutulmuş bir kitapçı olan bu mekân şimdi hayat doluydu sanki.

Kayınvalidemin buralarda bir yerlerde olduğunu bildiğimden Aurora'nın bana öğrettiği gibi herkesin doğal fotoğraflarını çekmekle oyalanarak kaçınılmaz görüşmemizden olabildiğince kaçınmaya çalıştım. En güzel fotoğrafı da o anda çektim: Kasanın arkasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle birine koca bir yığın kitap satan Aurora. Pencerelerden sızan ışık ona olağanüstü bir parlaklık veriyordu. Güzelliği bir anda bana fazla geldi ve bütün bunları kendi başına yapmasının gururuyla doldum.

Müşteri aşağı bakıp el yordamıyla üstünde cüzdanını aranırken Rory bana bakıp onu izlediğimi gördü. Ağzımı oynatarak, "Seni seviyorum," dedim, o da karşılık verdi. "Seninle gurur duyuyorum," dedim, o da göze, "Seksiliğinle gurur duyuyorum," gibi gelen bir şeyle karşılık verdi. O an bütün o taşınmalara, yenilemelere, kıyafetlerimizin içinde olduğu kutuyu bulamadığım için baksırla çalışmalara tamamen değdiğini hissettim. Her şey bizi buraya, bu keyifli mutluluğa taşımıştı.

Bir saat sonra planladığımın aksine işlerimi kitapçıdan yapamayacağımı fark ettim. Bütün gün karıma bakacak olursam hiçbir işi tamamlayamazdım. Rory tam da beklediğim gibi bu işte doğuştan yetenekliydi ve gelen her müşteri biraz daha rahatlamasını sağlamıştı.

Açılış partisi sakinleşmeye başladığında ve Aurora kasanın arkasından çıktığında biri, muhtemelen JJ, "Konuşma!" diye bağırdı. Aurora kendisine sunulan bir kadeh şampanyayı alıp hızlıca kafaya dikerken hepimiz hayranlıkla onu seyrettik. Sarah onaylamadığını belirten bir tavırla *cık cık*ladı ama Aurora annesinin şikâyetlerini kulak ardı etme konusunda iyice uzmanlaşmıştı. "Cesaret için." Güldü. "Ee..."

Etrafında toplanan insanların arasından geçip en öne ve en ortaya geldim ki beni görebilsin. Omuzları rahatladı ve gözleri bana kilitlendi.

"Bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Gerçekten sağ olun. Buna inanamıyorum. Pek çoğunuzun buraya gelmek için epey bir yol katettiğini biliyorum ve bizlerle kalacak olanlarınıza sabah pankek vadediyorum, bu arada pankek yapmakta berbat olduğumu söylemiş olayım." Gerçekten öyleydi. "Meadow Springs halkına bizi topluluklarına buyur ettikleri için teşekkürler. Başta kolay olmadı biliyorum ama Russ ve ben burada kendimizi yuvamızda hissediyoruz. Bilmeyenler için söyleyeyim, epey bir yıl önce, burada bir striptiz kulübü açacağıma dair bir şaka yapmıştım. Görünüşe göre kimse unutmamış."

Herkes güldü. Gözümün ucuyla Bayan Brown'ın bowling salonlarından birinin sahibi olan John'a bir şey mırıldandığını gördüm. "Dükkânın hazırlanmasına yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Bütün vaktini her şey kusursuz olsun diye harcayan muhteşem kayınpederime, o korkunç morumsu renkten kurtulmama ve yüzlerce küçük yıldız yapmama yardım eden arkadaşlarıma. Özenle seçilmiş almam gereken kitaplar listesini gönderdiği için anneme teşekkürler.

"Tanrım, gittikçe Oscar konuşmasına dönüyor. Toparlıyorum. Kitapları sevdiğim sır değil. Tanımadığım insanlara ve gitmediğim yerlere dair hikâyeleri seviyorum. Binlerce sayfa arasında binlerce hayat yaşadım ama hiçbir hikâye, hiçbir hayat,

hiçbir sayfa beni senin kadar mutlu etmedi, Russ Callaghan." Herkes, "Yaaa," diye eridi ve ben kulak uçlarımın pembeleştiğini hissettim. "Seninle tanışmadan önce mutlu sonumun nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Bir mutlu sonumun olacağından emin bile değildim. Ama sen benim mutlu sonumsun, Russ. Sana Meadow Springs'te âşık oldum ama burada hayatımızı inşa etmeye yardımcı olmanı izlemek beni sana milyonuncu kez âşık etti. Bana gerçek olamayacak kadar güzel gelen bir hayat bahşettiğin için teşekkür ederim. Hayır demene rağmen eve hayvanlar getirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Her gün rüyalarımı yaşamama müsaade ettiğin için teşekkür ederim."

Koşup dudakları pembeleşene kadar onu öpmek istedim ama burası artık onun iş yeriydi ve onu utandırmak istemiyordum. Onun yerine kadehimi ona doğru kaldırıp, "Mutlu sonlara," dedim.

O da kadehini kaldırdı. "Ve sayısız evcil hayvana."

Hemen, "Hayır," dedim ama çok geç kaldım.

Odadakiler, "Mutlu sonlara ve sayısız evcil hayvana," diye tekrarladı.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Kimsenin ilk tercihi olmamıştı, ta ki o gelene kadar...

Maple Hills öğrencileri akademik yılın bitişini kutlamak için bir parti veriyordu. Arkadaşını kırmamak için ona eşlik eden Aurora Roberts, bu partide yolunun Russ Callaghan'la kesişeceğinden habersizdi. İçkinin eşlik ettiği bir kutu oyunu, onları tutkulu bir tek gecelik ilişkiye sürüklese de bir erkekten hiçbir şey beklememesi gerektiğini bilen Aurora, Russ'ın ona tam adını sormasına bile fırsat vermeden çekip gitmişti.

Ancak kader onları uzun süre ayrı tutmayacaktı. İkisinin de kaotik aile ilişkilerinden kaçmak için bir sığınak olarak gördükleri yaz kampının ilk gününde yolları bir kez daha kesişecekti. Russ, Maple Hills'ten yeterince uzaklaşırsa, babasının kumar bağımlılığının sonuçlarıyla uğraşmaktan kurtulabileceğini umarken Aurora da etrafındaki insanlardan birazcık ilgi görebilmek için çırpınıp durmaktan sıkıldığı ve kendini gerçekten evinde hissettiği son yere geri dönmek istediği için oradaydı.

Ancak kampın katı kuralları vardı. "Çalışanlar arasında ilişki yasak" gibi. Russ, bu kuralı çiğnerse yaz bitmeden Maple Hills'e ve arkasına bile bakmadan kaçtığı her şeyin içine dönmek zorunda kalacağını biliyordu. Ne var ki Aurora hiçbir zaman kuralları takan biri olmamıştı.

Peki ateşle barut yan yana durabilecek miydi, yoksa birlikte geçirdikleri o gece önüne geçilmesi imkânsız bir ateşin fitilini çoktan tutuşturmuş muydu?

"Hannah Grace en yeni takıntımla geri döndü: Russ Callaghan, yaz kampı ve Grace'in alametifarikası alev alev bir çekim. Kapağını kaldırdığınız an kıvılcımlar havada uçuşacak. Dikkat edin, eliniz yanmasın!"

ELENA ARMAS

booksfer.com
daha fazla e-kitap

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-87-6
9 786256 411876
OLİMPOS
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin
THG
0641869
VİS